

Giới thiệu Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu

Truyện hay Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu đơn giản chỉ là một câu chuyện ngôn tình sắc, về một người đã dành cả cuộc đời mình, để điên cuồng yêu một người.

Ngoại trừ chuyện chuyên viết văn lạc đề hộ tâm với dùng từ bá láp nên không bao giờ được điểm cao ra, các môn khác trên cơ bản tôi đều tốt bỏ xừ, nói không quá chính là thuộc thành phần ưu tú.

Cho nên trước khi có kết quả thi giữa kì, truyện tôi và bọn Tiểu Bàn đã cược với nhau rằng tôi sẽ lọt vào top 15. Mà cược vậy cho khiêm tốn chơi thôi, chứ tôi mà viết văn chuẩn thêm tý nữa, top 5 cũng không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1

Q U Y Ê N M Ô T ♦ Q U Y Đ Ò - | đường về |

Ngoại trừ chuyện chuyên viết văn lạc đề với dùng từ bá láp nên không bao giờ được điểm cao ra, các môn khác trên cơ bản tôi đều tốt bỏ xừ, nói không quá chính là thuộc thành phần ưu tú. Cho nên trước khi có kết quả thi giữa kì, tôi và bọn Tiểu Bàn đã cược với nhau rằng tôi sẽ lọt vào top 15. Mà cược vậy cho khiêm tốn chơi thôi, chứ tôi mà viết văn chuẩn thêm tý nữa, top 5 cũng không thành vấn đề.

Ngày công bố kết quả, tôi lại xếp hạng 16.

Rốt cuộc tôi chỉ biết cầm nín dẫn bọn Tiểu Bàn ra căn tin ăn mỳ xào đặc biệt, bọn nó còn ác nhơn gọi mỗi đĩa hai đĩa bự khiến tôi bay luôn nửa tuần sinh hoạt phí (hồi đó tiền tiêu vặt mà các cụ cho tôi và em trai chỉ có tí teo). Rõ ràng lần này viết văn không bị điểm liệt, vậy mà không nhoi nổi đến hạng 15, tôi thật chết không nhắm mắt mà. Tôi đem bài thi 7 môn còn lại ra kiểm tra kết quả, thang điểm là 100, ngữ văn 87, toán 90, anh văn 92, lý 89, chính trị 86, lịch sử 69. Hự, lịch sử tẻ xuống dưới 70, hèn gì tôi không rớt đài cũng uống. Tôi lại không cam tâm lời đáp án ra dò, hy vọng tìm thấy một, hai điểm chấm nhầm. Người đứng hạng 15 Lục Phong cũng học lớp tôi, hần cũng chỉ nhiều hơn tôi một điểm, nếu có thể kiếm được một điểm nữa là đủ đồng hạng với hần rồi. Đây không phải là vấn đề danh dự, mà là vấn đề mạng tính sống còn, tôi không thể nôn ra hít vào không khí mà vượt qua tuần này được.

Đến khi tra ra đáp án, bao nhiêu gân xanh đều thi nhau nổi lên, máu bốc hừng hực, trong bụng không ngừng mở cờ dong trống. Toàn bộ tôi đều lựa chọn đúng hết, vậy mà cha thầy dám tẹt một đường đỏ tươi, cướp trắng một lúc 20 điểm của tôi.

Hai, hai mươi điểm đó nhé... top 15 cũng chỉ cần nửa điểm là đủ cán chết nhau, đằng này lại nhằm đến bốn mươi lần nửa điểm!!

Vốn đang nằm ườn trên giường trong phòng ký túc xá tám người già bộ ngủ chờ chết, tôi lập tức háng háng bay xuống đất, xỏ giày chuẩn bị trước đi tìm bọn Tiểu Bàn đòi lại mỳ xào, sau đi đòi lại công bằng cho số điểm đã mất. Bất chợt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Lục Phong nằm giường dưới đang kích động từ cửa chạy vào, trong tay còn cầm một chiếc hộp giấy màu sắc rực rỡ.

"Trình Diệc Thần, coi máy CD-Player của tôi nè."

Vào năm 1996, con nít trong trấn nhỏ chỉ có thể dùng máy cát-xét cồng kềnh nghe băng băng đã là tốt lắm rồi, chứ hồi đó ra đường mà mang theo máy Walkman của AIWA vừa xi tai vừa oách hơn bây giờ đeo MD-Player nữa. Tôi cũng tò mò và ao ước có nó nên bèn chạy qua xem cái máy kì lạ đen đen kia, vô tình quên mất mình và Lục Phong vốn không cùng chiến tuyến với nhau.

Khai giảng tới nay được nửa học kỳ, bọn nam sinh cũng đã chia bè kéo cánh xong xuôi. Nhìn thế nào thì tôi và Lục Phong cũng là hai loại người không thể đồng thời tồn tại đứng bên cạnh nhau. Ai cũng thấy, tôi đây thuộc diện con ngoan trò giỏi, còn có một đứa em kém hơn một tuổi đang học sơ nhất, còn tôi đã học khóa ban cao nhất; ngoài thành tích tốt ra thì các diện còn lại không được khá lắm, điều kiện kinh tế cực kì bình thường (cha mẹ đều thuộc dạng làm công ăn lương nuôi hai đứa con chưa biết xài tiền, học phí của trường chuyên cũng thật đắt đỏ, cứ thử tính toán mà xem). Từ nhỏ đã được giáo huấn, những thứ xa xỉ hào nhoáng gì đó chỉ là phù phiếm, chỉ có con đường học tập thi đỗ đại học mới là chính đạo, nếu không thì chỉ còn nước đồng ruộng mệnh mông đón em về, cho nên không được trèo cao, trang phục toàn là màu lam, đồng phục quần đen áo trắng, giày thể thao từ thời cổ hỷ lai hy nào đó còn xài được cứ mang ra xài tuốt, lấy thứ hạng nhất làm mục tiêu, đêm đêm dí mặt cùng cặp kính cận vào bàn đùi mài kính sử.

Lục Phong thì ngược lại... ạch, nói xấu sau lưng người khác là không tốt, thôi thì để cho công bằng khách quan, đơn giản dễ hiểu, chọn lời của thiên hạ đồn đãi về hần vậy.

Nhan sắc: nghe nói trong năm nay hần là người được trai nhất đám nam sinh, so với hần thì Lưu Đức Hoa với Quách Phú Thành chỉ là muỗi. (Thật sao? Tại sao không ai thấy rằng trai Trung Quốc mà mũi cao mắt sâu trông hồ phách là cực kì quái dị hả?)

Gia thế: nghe giảng hò đồn rằng hần không phải là người Mỹ gốc Hoa thì là người Hoa gốc Mỹ, tóm lại là con lai Trung-Mỹ. Thông tin ngoài lề là từ hồi cấp hai năm nào Lục gia cũng phải bom cho nhà trường một khoản hồi để tu kiến cái này cái nọ.

Thành tích: hừ... hần có thể vào top 15 mà tôi không thể nha, trời cao *** có mắt!!!

Nhân phẩm: khụ... cái này là vấn đề nhạy cảm, sợ dĩ năm nào cha hần cũng phải quyên tiền một phần là vì cái sớ thành tích đánh nhau dài ngoằng của hần dẫn đến thiệt hại người và của. Tương truyền rằng có một năm hần không bị ghi tội đánh nhau lần nào cả, thật đúng là kỳ tích, làm bộ phận tài vụ của trường buồn mất nửa ngày.

Kết luận đơn giản, chẳng đứa nào coi lọt mắt đứa nào.

Hôm nay vì cái máy kỳ lạ này mà tôi và hần quên mất điểm ấy, tùm lại một chỗ nghe thử đĩa CD của một danh ca nhạc rock&roll mà Lục Phong tàng trữ chỗ nào tôi cũng không rõ.

"Âm thanh nghe được ghê." Lục Phong phấn khởi nói. "Ông già nhà tôi thật giữ lời. Lần này lọt vào top 15 cũng nhờ hên."

Tôi hiểu ra, đây là phần thưởng có điều kiện của cha Lục Phong.

Nắm chặt bài thi lịch sử trong tay, tôi có chút ngần ngại. Mặc dù tôi không thích Lục Phong, nhưng cũng không đành lòng tạt cho hần xô đá lạnh.

"Thích không? Chiều nay tôi đi đá banh, cậu có muốn lấy nghe trước không?"

Oạch, đáng ghét đáng ghét... ai mượn hần hào phóng như vậy chứ!!

Tôi đem bài thi vò nát giấu ra sau lưng rồi đứng lên. Bỏ đi, từng ấy mì xào cũng không mua nổi nửa cái dây phone của máy CD.

Lục Phong lôi trái banh dưới bàn ra, lớn giọng gọi bọn phòng bên đi ra ngoài. Cái máy kia vẫn nằm trên bàn tôi. Tôi thở dài xia nó, "Mày đó nha... chỉ vì mày mà hai ngày nữa tao phải hít thở khí gòi mà sống."

Ném bài thi đi, tôi vớ lấy cuốn sách tham khảo tiếng anh tựa vào giường Lục Phong xem một chốc, mắt đã díp lại.

Ngủ đi ngủ đi, ngủ rồi sẽ không thấy đói bụng, híc.

Khi tỉnh dậy thì Lục Phong đã trở về, vừa lau tóc vừa đứng kế bên giường chăm chú nghiên cứu thứ gì đó trong tay. Tôi mơ màng trong chốc lát thì nhớ ra đó là bài thi lịch sử của mình.

"Điểm của cậu tính sai rồi." Thấy tôi tròn xoe mắt, Lục Phong giơ cao bài thi lên, giọng có vẻ bình tĩnh nhưng đầy mùi nguy hiểm.

Tôi ừ đại một tiếng.

"Sao không đi sửa? Không chừng có thể đứng nhất."

"Sửa lại thi không phải cậu sẽ..." Vừa mới ngủ dậy nên máu chưa lên đến não, thành ra nói chuyện không biết lựa lời. Ai cũng biết Lục Phong vốn tâm tính kiêu ngạo, quả nhiên mặt liền đỏ sẫm.

"Tôi biết cậu coi thường tôi. Thi cuối kì tôi nhất định có thể xếp hạng cao hơn cậu. Không cần cậu ở đây làm bộ làm tịch."

Hừ, đúng là làm ơn mắc oán.

"Tôi không có ý gì khác. Cái máy đó tốt như vậy, giữ hay không là chuyện của cậu, liên quan gì đến tôi. Tại sao tôi phải nịnh bợ cậu chứ hả, mà tôi cũng không xem thường ai, đừng có lấy dạ tiểu nhân ra so lòng quân tử à." Tôi lười nói nhiều, gạt lại bài thi lờm hần một cái.

Trong phòng im lặng hồi lâu mới nghe thấy hần nói, "Như vậy đi, tôi không muốn nợ ai cả. Tôi đãi cậu một bữa."

Tên này đúng là đáng bị xem thường mà, vừa mắng người ta đã đòi xong lại muốn mời đi ăn.

Nhưng mà có thực mới vực được đạo nha, nghĩ đến cái bụng rỗng đã lâu của mình, tôi gật đầu, "Đi thi đi".

Sau này thường hay nghĩ lại, nếu như lần đó tôi và hần cứ đơn giản nhào vô xáp lá cà, hoặc như thường lệ mà giữ khoảng cách phớt lờ nhau, thì đường đời của tôi, và của hần, có lẽ đã khác đi.

Không thể tin nổi bữa ăn của Lục Phong lại tốn ngon tiền đến vậy.

Xin nhắc lại đây là năm 96, khi đó thương hiệu của Khăng gia gia[1] với Mạch thúc thúc[2] chưa có phổ biến tràn lan như bây giờ. Muốn ăn KFC là phải ngồi xe bus xập xệ chạy cả giết cả giết ra ngoài huyện, còn kính dị hơn đi hành hương. Thành thật mà nói, loại đồ ăn nổi tiếng ngon lành này nào tôi chỉ nghe nói hoặc nhìn thấy trên sách vở hoặc tivi, cho nên bị Lục Phong chê bai giống hai lúa lên tỉnh, vì cái điệu bộ vô cùng thành kính và vẻ mặt nghiêm túc dùng khoai tây chấm tương cà của tôi. So với lúc giải đề hóa chăm chú còn muốn chăm chú hơn.

Cho dù bị hấn không tiếc lời cười nhạo, đó vẫn là bữa ăn khó quên nhất trong đời tôi. Sau này khi đã trở thành sinh viên rồi, dù có ngồi ăn gà rán trong KFC bao nhiêu lần cũng không thể tìm lại cảm giác ấy.

Có lẽ bởi vì lần đầu tiên là lý do khiến người ta luôn khắc sâu vào hồi ức.

Có lẽ vì vậy mà rất nhiều năm sau đó, tôi không thể nào quên được người tên Lục Phong ấy.

Bởi vì hấn mang đến cho tôi rất nhiều lần đầu tiên, nhưng cũng thuận tay cướp đi thứ tương tự từ tôi không kém.

[1] Kháng gia gia: Kháng Đức Cơ (KFC)

[2] Mạch thúc thúc: Mạch Đương Lao (McDonald)

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2

Cũng từ đó mà tôi và Lục Phong tự nhiên thân thiết hấn ra. Sau khi hiểu nhau rõ hơn, chúng tôi nhận thấy hóa ra đối phương dù tính cách tương phản nhưng cũng không quá khó chịu như mình nghĩ, về sau còn có thể thấy là đáng yêu. Tình cảm vững chắc nhanh chóng được thiết lập. Tôi cho là ban đầu do cả tính xung khắc thu hút lẫn nhau, sau đó chậm rãi thực thi câu nói của ông bà ta, gần mực thì đen gần đèn thì sáng, cụ thể là Lục Phong càng ngày càng ít bị ghi vào sổ đen, còn ngôn ngữ của tôi trái lại ngày càng chột dạ.

Quan hệ bạn bè chưa được bao lâu, tên này đã giờ trò soi mói xía xói tôi.

"Cậu đeo cái kính này trông xấu hoắc, nhìn lồi thối hết sức."

Mẹ nó, tưởng có nhan sắc là được quyền chảnh à.

"Cái rắm!"

"Xấu thật mà."

"Nói nữa là tự mình viết bài nha." Hiện tại tôi đang vui đùa trên bàn thay cái tên vô dụng ăn no rừng mỡ kẻ bên viết văn hộ, để đổi lấy ba cái đùi gà nước sốt hạng nhất của căn-tin. Đề bài chính là 'Vạch trần những chuyện gian dối mà em thấy', nghe đồn là nhà trường mở cuộc thi viết nhưng chẳng có mấy ma tham dự, thế là bắt mỗi lớp phải nộp đủ số lượng quy định, chất lượng để tính sau, này đúng là vấn nạn bệnh thành tích trong giáo dục mà.

Tôi và Lục Phong đều rơi vào hàng ngũ xui xẻo phải viết, khi nghe tên tôi được gọi, hấn liền toét miệng cười ác ôn. Nhưng liền sau đó lại là tên hấn, đến lượt tôi cười trả đũa. Lục Phong có hai môn lý hóa coi như thuộc diện pò rồ, nhưng song ngữ lại dốt nát đến mức khiến người ta rơi lệ. Căn bản không thể tin được hấn là người Trung Quốc, càng không thể tin là một nửa công dân nước Mỹ. Nghe nói hồi đó hấn thi đỗ môn văn hoàn toàn là do dòng đời xô đẩy, tức thấy gì viết nấy. Ví dụ như ngoài cửa sổ có một em chim nhỏ đang lượn lờ trên đuôi một cô bé nữ sinh vậy ngắn cũng có thể nặn ra thành một bài thơ trường phái ấn tượng dài một trang, coi như qua được cửa ải. Nhưng dự thi viết văn thì...

Hồi đó điểm cũng không bết lắm, đại khái đoán là ông thầy chấm điểm đã bị bài văn đầu đuôi hỗn loạn thượng vàng hạ cám làm cho bất lực, cộng thêm Lục Phong kia đi thi mà vác theo một đồng sách còn kèm thêm một bảng chữ cái thật là gây ấn tượng mạnh nha.

Tuy nhiên kỳ tích mà lập lại thì không thể gọi là kỳ tích, con đường văn chương của Lục Phong lúc nào cũng thê thảm, so với học sinh tiểu học còn phải xỉ hổ, cho hấn vừa đủ điểm đậu đã là cần rút lương tâm lắm rồi. Tuy rằng điểm của tôi cũng không cao, nhưng đó là do có tài mà chưa gặp thời, nhân loại chưa nhận thức được tài năng, so với loại đội sổ kia chắc chắn không cùng đẳng cấp. Lục Phong cũng tự biết thân biết phận nên đã mang đùi gà được đẩy kỹ trong hộp đặt trước mặt tôi làm động lực tinh thần, còn thực chân chố ngồi kẻ bên lấy quạt phe phẩy cho tôi (lúc đó là cuối tháng 11, đùa nào cũng quần một thân áo bông).

Nghĩ đến mình phải viết rập theo khuôn thanh niên tốt sống trong chế độ xã hội chủ nghĩa, toàn là những chuyện cũ xì, nào là làm ra vẻ đau đớn tổ quốc những hành vi gian lận trong phòng thi, nào là tự phân tích, tự kiểm điểm, rồi cuối cùng tha thiết hô hào, "Học sinh là mầm non tương lai của Tổ quốc, là rường cột nước nhà, là nhân tố xây dựng xã hội chủ nghĩa, tuyệt đối không được làm đường lạc lối." Vì là viết thay cho Lục Phong, nên đầu bút vừa ngoáy, đã vô cùng thống khoái nhiệt liệt mà rủa xả chằm chích cái gọi là chế độ giáo dục.

"Nói đi cũng phải nói lại, cơ sở hạ tầng quyết định kiến trúc thượng tầng, hành vi gian lận từ mức độ cá biệt trở thành vấn đề cộng đồng, phải xét sâu xa hơn về tính bất cập của..."

"Nào là vấn nạn con ông cháu cha, nào là vấn nạn nhà mặt phố bỏ làm quan, không có thực lực nhưng nhờ dựa hơi gia đình cũng có thể vào được trường điểm trường chuyên như bao người khác, đây cũng chính là một thứ gian lận. Xét về góc độ giáo dục, em cho rằng..."

"Lại nói, trị an không ổn định, thông tin không tiếp cận được quần chúng không chỉ kìm hãm năng lực của con người mà còn khiến cho cục diện xã hội càng thêm rối ren bất ổn. Học sinh dám làm ầu không thể hoàn toàn đổ cho học sinh nhận thức không đầy đủ, tư tưởng bị thiếu hụt, mà đáng lẽ đứng ra nhận trách nhiệm chính là hệ thống giáo dục còn tồn tại hàng chục lỗ hổng, cải cách giáo dục còn cách trường thi ở đâu xa lắm, chưa thật sự thiết thực và áp dụng triệt để..."

Linh tinh lang tang một hồi, toàn bộ đều là những lời lẽ không sợ chết, mắng đến sướt rướt người. Lục Phong nhìn tôi phóng bút đến nước chảy mây bay, chỉ trong một thời gian ngắn mà văn chương đã dào dạt lấp đầy mặt giấy, nhìn đến trắng mắt, nào biết là tôi đang bán cái cho hắn.

Viết xong tôi vừa gặm đùi gà vừa cười phở lớ, tên đại ngốc Lục Phong kia cũng không thèm kiểm tra lại, ký tên xoẹt một phát rồi bỏ vào cặp, chuẩn bị ngày mai mang đi nộp.

"Tiểu Thần, cậu đừng mang cái kính này nữa, trông rất khó coi." Đây là điển hình cho cái thứ qua cầu rút ván này.

"..." Tôi chui chui miệng, "Xấu che tốt khoe, không đẹp nên mới phải đeo kính." Mặc dù con trai không quan trọng ngoại hình, nhưng nhiều lần bị Lục Phong nhấn mạnh rằng tôi không biết chăm chút nhan sắc, trong lòng vẫn cảm thấy khó chịu.

"Thử đi, dù sao cũng không tệ hơn bây giờ."

"..." Tôi quay đầu đi không thèm lý tới hắn.

"Đứng rồi Tiểu Thần, bọn này cũng muốn biết cậu không đeo kính trông sẽ như thế nào. Bỏ ra cho tui tui xem đi."

"Thôi khỏi... khó coi lắm, mắc công hòng mất các cậu." Tôi mà có xí cũng không phải lỗi tại tôi, không cần thiết phải khoe ra cho đồng bào chiêm ngưỡng.

Thình lình thấy hoa mắt, kính đã bị Lục Phong lật xuống. Tôi cận đến mắt trái 3,75 mắt phải 4,25 (độ này cũng duy trì cỡ bảy, tám năm gì đó), hơn nữa còn bị loạn nhẹ, tự nhiên mất đi mắt kính yểm trợ, trước mặt nhòe nhoẹt, đành phải mở căng mắt ra mờ mịt nhìn.

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, một lúc lâu sau mới nghe thấy tổ trưởng ký túc xá Tiểu Thượng cười khụ hai tiếng, nói rằng, "Tiểu Thần... thật ra trông cậu cũng đáng yêu đó chứ."

Lục Phong đeo lại kính cho tôi, "Quên đi, cậu vẫn cứ đeo kính là hơn."

"Đã nói khó coi mà." Tôi cười gượng, không hiểu vì sao nghe Lục Phong đánh giá như vậy trong lòng có chút buồn bã.

Thật ra tôi vẫn luôn thâm hy vọng Lục Phong nghĩ mình cũng không quá khó coi.

Lục Phong cười cười. Chờ cho những người trong ký túc xá lục tục rời khỏi đó để lên lớp, chuẩn bị giờ tự học xế chiều, hắn ghé sát vào tôi, nhắc nhở, "Sau này đừng để người khác thấy mặt cậu không mang kính nhé."

"Biết rồi." Tôi hơi sảng giọng, "Tôi đâu thất đức đến nỗi ở không chừng mặt ra ngoài dọa người đâu."

Lục Phong cười lớn hơn, "Cậu hiểu ý tôi à?"

Tôi bực bội đẩy hắn, "Biến đi! Tôi muốn tự học một mình. Chê xấu thì phăng ngay chỗ khác, đừng có xớ rớ ở đây, kéo lại bảo tôi dọa cậu."

Hắn bỗng nhiên giữ chặt lấy tôi, cúi đầu xuống bên tai tôi hạ giọng, "Ý tôi là, vừa rồi nhìn thấy cậu như vậy, tôi liền muốn hôn."

"Cậu, cậu, đồ thần kinh!" Tôi ngậy người nửa ngày, nghẹn ngào đỏ bừng mặt, thẹn quá hóa giận.

Lục Phong cười ha ha.

Tôi quay đi không thèm dòm cái mặt đang cười không thấy Tổ quốc đâu đấy, buồn bực thu dọn vở bài học với vở bài tập định mang theo để tự ôn.

"A? Vở của tôi đâu?" Lục Phong cúi đầu nhìn đông nhìn tây.

"Tôi giặt rồi."

Tên con trai này bề ngoài ra vẻ ngăn nắp bao nhiêu, bên trong lại lười thôi lết thết bấy nhiêu. Vớ chưa bao giờ chịu giặt, dùng xong đôi nào lại nhồi đôi đó dưới gối ép cho phẳng, đến lúc toàn bộ đều dòn cục ở đó liền khăn cấp chọn đôi nào ít bẩn ít thối nhất ra xài. Hơn nữa học kì chưa từng thấy hắn giặt vớ một lần, tôi dám cược là chỉ cần lấy đại một đôi ra thôi cũng đủ thối chết người rồi. Đêm đêm ngủ giường trên tôi chẳng thể nào chịu nổi cái mùi kinh khủng đó, thế mà hắn cứ tỉnh bơ. Nhân lúc hắn ra ngoài mua đùi gà tôi hy sinh mọi hết cái đồng nguồn con gây ô nhiễm môi trường đó ra mà giặt sạch, phơi khô, số lượng lên đến cả tá, hừ.

"Cậu giặt rồi?" Lục Phong ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn tôi, ánh mắt quái dị.

"Sao, có chuyện gì?" Tôi bắt đầu nghi ngờ, không lẽ hắn giấu của trong cái đồng đó, không sao tự nhiên mặt mày khủng bố vậy.

"Tiểu Thần giật vớ cho tôi?"

"Đúng thế." Tôi dần mặt ra.

"Tôi thật yêu cậu đến chết mất!" Lục Phong liền nhào tới, tôi không né kịp bị hắn ôm sát rạt, dùng sức hôn một cái lên mặt.

"Cậu đồ biến thái!" Tôi sợ đến mức tim đập chân run.

"Chính thế." Lục Phong cười tủm tỉm, "Lại đây cho hôn cái nữa nào."

"Mơ đi cưng." Tôi đem mớ sách hóa dày cộm nện lên mặt hắn, hắn bèn thuận thế đè tôi ra giương biển thành lang sói, giờ trò dê xồm.

"Á, tha mạng!" Tôi đầu hàng, "Nhột quá..." Chưa dứt lời đã bị sờ đến eo, nhin không được cười lẫn cười bò.

"Sợ nhột phải không?" Lục Phong cũng cười, "Chỗ này thì sao? Chỗ này? Chỗ này nữa?"

Bị hấn đụng đến chỗ nào y như bị điện giật tê rần chỗ đó, tôi cuộn người như con tôm cười đến ngạt thở.

"Tiểu Thần, cậu mẫn cảm quá."

"Sợ nhột là sợ nhột, đề nghị không dùng từ dễ sinh hiểu lầm." Tôi đứng lên, ngó hắn khề cán môi, vẻ mặt phức tạp nhìn tôi, đôi mắt màu hổ phách lấp lánh tia sáng.

"Này, nhìn vậy là có ý gì hả? Đầu bị chạm mạch ở đâu à?"

"Không có gì." Hắn mang đôi giày Nike của mình vào, cầm cặp lên. "Đi học thôi."

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3

Lục Phong biết tự học chính là chuyện trăm năm có một, xác suất xảy ra chạy đến âm vô cùng.

Bởi lẽ đa số thời gian hắn đều dùng để ra ngoài đường sinh sự (hồi trước có nói rồi đó, hắn là khởi nguồn của cái gọi là 'quỷ đen' của trường đó mà).

Mới đây không lâu, hắn còn dùng ghế đập gãy tay một thằng đại ca trường kế bên trong tiệm chơi điện tử, tiếng tằm trong vùng nổi lên như cồn. Đó là thời kì mà bạo lực học đường lên ngôi, nấy đứa choai choai cứ thích xem phim xã hội đen bắn nhau dùng dùng, xác nát bét như tương tàu rồi chăm chăm học theo. Thằng nào có gan dùng bìa chai đập bẻ đầu thằng khác mà tay không run mất không nhắm thì sẽ được tôn lên hàng đại ca, trong mắt đàn em chẳng khác gì anh hùng.

Tôi được coi là hồng nhân bên cạnh đại ca, suốt ngày sùng ái kè kè bên, làm nhiều người nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Có trời mới biết tôi phải dùng trăm phương ngàn kế để né khỏi những rắc rối xung quanh tên đó. Vừa mới từ phòng giáo vụ bước ra thôi, giáo viên chủ nhiệm đã nghe thấy mười tám đời tổ tông nhà mình bị lôi ra xài xẻ triệt để từ cái thằng mình vừa giáo huấn xong.

"Tiểu Thần, đi trượt patin nhé, tôi bao."

"Không đi, vô duyên vô cớ tôi không nhận."

Khi đó chúng tôi thường nói chuyện với nhau như thế. Lục Phong con nhà giàu, dĩ nhiên vung tay với bạn bè rất hào phóng, còn tôi không bao giờ nhận không cái gì từ người khác cả. Từ nhỏ hai anh em tôi đã bị cha dùng chổi lông gà giáo huấn, "Một, không trộm cắp. Hai, không tham lam..." Tham ở đây gồm cả ý không lợi dụng bạn bè. Chính vì vậy giữa tôi và Lục Phong luôn ăn đồng chia đều với nhau. Ngay cả đi leo núi, uống chai nước suối cũng phải trả lại đúng phân nửa tiền cho hắn. Tôi cảm thấy như vậy là rất sòng phẳng, hắn thì lại nổi trận lôi đình.

Quả nhiên, hắn nhú tí lông mày tròng mắt nhìn tôi, tròng chán chê thấy tôi vẫn bơ mặt ra, đành đổi giọng, "Công cậu lần này lớn lắm, đi trượt là để đền ơn đáp nghĩa cậu đấy."

"Hà?"

"Thì vụ viết văn nộp cho trường lần trước đó, được giải nhất lận, nên ông già thưởng bọn tiền luôn."

Tôi dờ người ra, hóa đá.

%&%&*^%\$# (đờ mờ!!) Sao có thể như vậy!? Cái bài văn thô lậu đó thể nào mà lại được giải nhất hờ trời?

#&^%)(*&@\$% (phắc du!!) Thật quá đáng! Từ thuở cha sanh mẹ đẻ ra tôi làm văn từng được khen hay một chữ. Vậy mà chỉ vì có ba cái đuôi gà đã để tên khác nể phần thưởng đi mất.

Môn trượt patin hồi đó rất thịnh hành và được học sinh trung học ưa thích. Bởi lẽ nơi đó hội đủ mọi điều kiện thích hợp để tạo ra những tình huống lãng mạn như trong phim. Ví dụ như một thằng con trai muốn tiến thêm một bước với một cô bạn mình thích, thì tên đó sẽ mời nàng đi trượt patin. Rồi trong lúc dạy nàng trượt, cu cậu có thể quang minh chính đại kéo tay vịn hông nàng. Và khi nàng té, đó chính là thời khắc anh hùng cứu mỹ nhân, cậu chàng sẽ dùng lồng ngực vững chắc của mình để che chở cho nàng. Loại này đòi hỏi kỹ thuật cao à nha. Bình thường cặp nào đi trượt patin với nhau đều có đột phá tình cảm, còn nếu thiên thời địa lợi nhân hòa thì chẳng biết sẽ còn bay cao bay xa đến đâu nữa. Lúc ở chỗ đôi giày, không ít người chào hỏi Lục Phong, "A Phong, hôm nay không mang theo em xinh tươi nào đến à?", "A Phong, đi một mình à?"

Mẹ nó, tao con trai thì không được tính là người à?

Nghĩ đến mình cả tay con gái cũng chưa từng nắm qua, trong lòng tôi cuộn lên một trận khó chịu, "Coi bộ chuyện đòi tư cũng thật bê bối quá đi, không biết đã đưa bao nhiêu người đến đây rồi nhỉ?"

"Để tôi tính thử xem..."

Hắn thật sự dùng cả chi trên lẫn chi dưới để tính toán, tôi xì một tiếng khinh thường, tay vịn vách tường, chân run run bước vào trong sân.

"Tiểu Thần, kỹ thuật dóm quá đi." Hắn hô hoán.

"Im mồm!" Không cần hắn nói ra thì người ta cũng biết tôi là tay mơ mà.

Thật tình đây là lần đầu tiên tôi trượt patin, có thể đứng vững đã là may phước lắm rồi, làm gì có cái gọi là 'kỹ thuật dóm' nữa chứ.

Lục Phong thì tung tẩy lượn tới lượn lui, tôi thì bấu chặt lấy cái lan can, tưởng đi xiêu vẹo, cẩn thận trượt một bước chống một bước, y như lần đầu tiên bước đi trên mặt trăng, cảm động đến trào nước mắt, à nhầm, nước mắt.

"Tiểu Thần, tôi tập cho cậu." Lục Phong lượn hai vòng, thấy tôi vẫn bộ dạng sống khổ chết sờ, mắt không rời lấy cái lan can, bèn ra dáng gà mái mẹ, "Cậu cứ như vậy thì còn lâu mới biết trượt patin."

"Đi đi đi." Tôi khua mạnh tay phải như đuổi ruồi, "Cậu cứ trượt phân cậu, tự tôi mò được rồi."

Vậy mà tên bạn khốn nạn đó lại giở trò đánh lén, đột nhiên giật cái tay đang vịn lan can của tôi ra. Mất đi cái lan can hộ thân, tôi y như người bị chết đuối không kém phần vật vờ, tay chân quờ quạng kịch liệt mới bắt được bả vai Lục Phong, hồn vía lên mây, "Tôi biết rồi, thì ra cậu âm mưu muốn cho tôi ngã chết mà."

Lục Phong cười ha ha, "Cậu chưa ngã là được rồi, để tôi đỡ cậu cho. Tôi tốt hơn cái lan can nhiều lắm."

Sự vững vàng của hắn so với cái lan can chẳng kém là bao, hơn nữa còn có ưu điểm là sẽ xuất hiện kịp lúc mỗi khi tiếng ré cứu mạng của tôi vang lên. Tay trái tôi móc vào ngón trỏ của hắn, tay phải duỗi ra để duy trì trạng thái cân bằng. Ở bên cạnh, tay phải Lục Phong ổn định khoác lên lưng tôi nâng đỡ, cả hai dùng tư thế như chiến sĩ xung kích trận tiền mà trượt hết một vòng, lòng bàn tay tôi đã ra đầy mồ hôi.

"Thêm vòng nữa đi."

"Tha cho tôi lần này." Tôi chủ động xuống nước cầu xin, "Tôi giữ thăng bằng kém lắm, không chơi nổi trò này đâu."

"Nói sao vậy, chẳng phải cậu đã gần đứng vững rồi còn gì, tập thêm chút nữa thì..."

Phía đối diện, vừa nhác thấy một đôi nam nữ đang loạng choạng lao tới, ngay giây sau đã sắp đâm sầm tới nơi. Lục Phong nhanh nhẹn lách người né đi, tôi thì không có được cái tài năng đó, chân bị trượt mất đà ngã xuống đất, vừa tru tréo la thất thanh vừa bấu víu kịch liệt nắm áo nắm quần Lục Phong.

Lúc này tôi mới nhận ra Lục Phong là "tay vịn chất lượng cao" có công dụng siêu ưu việt. Gia tốc của hắn còn nhanh hơn với gia tốc trái đất, trong tình huống đó mà vẫn không hốt hoảng không nghiêng ngã, vững vàng ôm chặt tôi vào lòng.

"Đã nói là không chơi nữa mà." Tôi khóc lóc thảm thiết, tư thế vô cùng mất mặt mà nép sát rạt vào ngực Lục Phong. Con trai với nhau mà cứ dính chặt thế này trông thật kỳ cục, nhưng Lục Phong giữ tay rất chắc, nhất thời không giã dựa ra được.

"Một lần nữa thôi." Hắn vẫn thoải mái với cái kiểu I-don't-care-eh-eh-eh-eh.

"Có phải cậu muốn tôi ngã đến tàn phế mới cảm thấy thỏa mãn phải không?"

"Có tôi đây, ngã thế nào được."

Tuy nhiên, trong lúc Lục Phong miệng mồm ba hoa, tôi còn trong tư thế tàn phế nửa mùa - thì một người từ phía sau bay vèo tới giữa hai người. Mất đi

Lục Phong chống đỡ, tôi không nói hai lời ngã xuống, mông chầm đất.

"..." Đầu đến nghẹn ngào câm nín luôn.

"Con bà nó không có mắt à!" Hấn hùng hổ mắng một câu rồi nhanh chóng khom người xuống đỡ tôi, "Không việc gì chứ?"

"Sao có thể không việc gì hả, 55555[1]!!" Dù rất xấu hổ, nhưng hấn vừa đụng đến mắt cá chân là tôi đã đau đến òa ra khóc lút nhà, "Trặc chân rồi!!"

...

Và hai ngày sau đó, tôi chân cả nhấc đi đến lớp, trở thành tiêu điểm chú ý của toàn trường. Lại còn vừa đi vừa chửi, làm mọi người thấy tôi mặt mày nghiêm túc còn lăm bằm cái gì đó, tưởng đâu rằng tôi thuộc dạng biết vượt lên chính mình, dù trong hoàn cảnh khôn khổ nào cũng không quên học bài.

"Tiểu Thần, hôm nay đỡ hơn chưa?"

Tôi nhìn đối tượng hứng chịu mọi sự nguyên rủa của mình đang cầm bình dầu nhá tới nhá lui trước mặt.

"Tốt cái đầu cậu, động gân động cốt phải 100 ngày mới hết!"

"Hay quá, còn 98 ngày nữa."

Tôi suýt nữa đứt mạch máu não mà chết. Hấn dùng đôi tay vụng về xoa dầu lên mắt cá chân tôi xong rồi hỏi, "Còn đau chỗ nào nữa?"

Tôi hung hăng, "Mông."

Hỏi nhảm, mông trực tiếp nện xuống đất, sướng tê người!

"A?" Hấn nhướn một bên mày, cười gian, "Có muốn cung cấp dịch vụ mát xa không?"

"..." Đầu là đực rựa với nhau, vốn không có gì phải ngại, nhưng vẻ mặt của hấn khiến tôi bỗng thấy sợ hãi 囧, "Không cần, dù sao... cũng không đau lắm."

Nào ngờ thương tích hôm sau nhanh chóng chuyển biến xấu, phần mông 'không hề gì' có lẽ đã thương tổn đến đốt sống cùng, tôi ngồi dậy không nổi, chân phải cũng sưng phù lên, muốn làm đại hiệp một giò cũng không xong, chỉ có thể nằm trên giường nước mắt lưng tròng.

[1] 5555: ký hiệu viết tắt của tiếng khóc, giống như huhuhu.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chương 4

Giống như trong bài văn mẫu mà học sinh tiểu học hay viết, những lúc thế này trong lớp luôn xuất hiện một bạn như Lôi Phong[1] vui vẻ giúp đỡ bạn gặp nạn, không ngần ngại nhận trách nhiệm hộ tống bạn đều đều lên lớp, bất chấp mọi thời tiết mọi địa hình, băng đèo vượt suối cống bạn đến trường.

Người đảm nhiệm vai trò Lôi Phong sống dĩ nhiên là Lục Phong.

Ban đầu sống chết gì tôi cũng không chịu để cho hấn cõng mình đến trường. Cái lý do trèo chân vì trượt patin nghe ra cũng chẳng đẹp mặt gì cho cam, tôi làm sao có thể đóng vai anh hùng oai phong lẫm liệt, khí phách hiên ngang ngồi trên lưng hấn cho học sinh toàn trường chiêm ngưỡng chứ? Hơn nữa trên cao gió lạnh, Lục Phong cao như thế, rất là gây sự chú ý.

Nhưng khi đó đã gần cuối kì, bài vở rất quan trọng, không muốn cũng phải bỏ đi học. Thế là Lục Phong kiêm thêm nghề cừu vận[2], còn tôi thì trở thành hàng hóa khuôn vác.

Từ ký túc xá đến lớp học cũng không bao xa, hiếm nổi bậc thang hơi nhiều. Có thằng làm đại thiếu gia sướng thân quen rồi, làm gì biết hầu hạ người khác là thế nào. Hấn cõng người mà còn hơn là tải lựu đạn, không quảng mạnh xuống giường khiến tôi khóc thét, thì cứ nhè ngay vách tường ở góc cầu thang mà cho tôi đụng bôm bốp.

"Con mẹ nó cậu tưởng tôi là bao cát à?"

Tôi đếm trên ngón không biết bao nhiêu vết bầm, xỏ nhò với hấn.

Lục Phong phụ trách xoa dầu, coi như chỗ nào trên người tôi-sờ-được-đều-đã-sờ-tuốt.

"Tôi muốn người đầu tiên mình công phải là mỹ nữ xinh đẹp như tiên, giờ bị cậu cướp mất rồi, còn kêu ca cái gì nữa."

"Này, đừng có mà trọng sắc khinh bạn nhé, tôi không phải là mỹ nữ, thì cũng được coi là mỹ nam chứ bộ."

"Lại đây, há mồm ra." Lục Phong mở hộp com. Giờ đến ba bữa com cũng phải do hắn đích thân phục vụ.

"..." Tôi không tự nhiên né cái miệng hắn đưa tới, "Tôi bị trặc chân chứ có phải bị liệt nửa người đâu mà cậu phải đút cho ăn."

"Lắm lời, há mồm ra."

"Không cần!"

Tiếc là hắn tay chân nhanh nhẹn thủ đoạn dứt khoát, không nói nhiều bóp cằm tôi mà tọng com vào.

Tôi biết mặt mình nhai com cũng không tao nhã gì, nhưng hắn cũng đâu cần chăm chú nhìn miệng tôi như vậy.

Gian nan cực khổ đợi hắn đút cho ăn xong, lại tới màn nhiệt tình tận tâm giúp tôi lau miệng.

"...Này, cậu tính lau đến bao giờ hả?" Môi nóng lên, lau đến mức sắp bong da.

"Chỗ này còn bẩn chút."

Chùi cũng cần phải nhìn sao, dí mặt lại sát rạt vậy để làm gì hả?

Trong giờ giải lao, trên bàn Lục Phong lúc nào cũng có thư tình chất đống.

"Hừ, các bạn gái đúng là bị mờ mắt rồi, giai đôn hậu chất phác đầy tiềm năng sờ sờ ở đây mà không thích, lại đi thích người như cậu." Tôi không nên được ghen tỵ.

"Cậu ghen à?"

Trúng tim đen. Tôi oán hận nhìn hắn.

"Không lẽ chưa từng được em nào tỉnh tò?"

"Có gì lạ đâu!" Tôi bốc hỏa, "Suốt ngày kè kè với cậu, cậu cao như thế làm bao nhiêu hào quang của tôi đều bị chặn hết rồi, các bạn nữ làm sao biết đến sự tồn tại của tôi chứ? Không được, về sau tôi phải tránh xa cậu 100 mét."

Ban đầu tôi không để ý, quả thật ở cạnh Lục Phong bao nhiêu hào quang chói lòa đều bị tắt phụt, các bạn nữ đều coi tôi như Invisible man.

"Cậu dám!" Hắn bỗng dưng lạnh mặt. Tôi vốn nhất gan lại sợ phiền phức, vội vã lắc đầu, "Không dám không dám"

"Tiểu Thần." Lục Phong ngồi bên cạnh, theo thói quen ôm lấy vai tôi, "Cậu muốn quen bạn gái à?"

"Dĩ nhiên..." Hắn trừng mắt làm giọng tôi nhỏ rí lại, "...không phải..." Tôi còn chưa đến độ tuổi sung mãn gì gì đó, đối với con gái cũng không mơ mộng nhiều, đơn giản là thích có người theo để thỏa mãn sĩ diện con trai thôi.

"Minh giao kèo với nhau đi, nếu tôi không quen bạn gái, thì cậu cũng không được thích ai hết."

Giao kèo gì mà nghe khắp khiêng vậy, thực tế không có hiệu lực ràng buộc gì hết, cái tên Lục Phong này không cần đi đâu thả dê cũng có một đồng em gái bu quanh rồi, lại rất hay xé rào, chỉ sợ tôi còn chưa chạm được vào ngón tay con gái thì hắn đã có một đồng nhóc tỳ ôm chân kêu ba ba.

Tôi gật đầu có lệ. Lục Phong cười cười, đem mớ thư không hề xem qua tổng tiến vào thùng rác.

[1]Lôi Phong(1940 - 1962) là một chiến sĩ cộng sản dưới thời bác Mao Trạch Đông , một nhân vật kiểu mẫu điển hình, sau khi ảnh chết thì bác Mao có làm cái chiến dịch gọi là "Học tập theo đồng chí Lôi Phong" năm 1963 (nghe như sống và học tập theo tám gương đạo đức Hồ Chí Minh nhỉ ~)

[2] Cừu vạ: bốc vác ==))

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chương 5

Kì nghỉ đông đầu tiên đến, mọi người ai cũng vui vẻ. Chỉ có tôi bốn tuần liền không gặp Lục Phong, trong lòng bất giác có chút nao nao. Lần đầu tiên trong đời này sinh cảm giác nhớ một người nào đó, thế mà đối tượng... lại là con trai... hử, ghét ghét ghét.

Trong vòng năm ngày tôi lười hết đồng bài tập đông ra giải quyết sạch, còn tiện tay thanh toán một phần cho đứa em. Diệc Thần[1] nó dạo này chỉ lo ôm đàn guitar của mình, hận không thể chơi đến quên ăn quên ngủ, gần đây còn mê như điệu đồ một ban nhạc nào đó của Nhật Bản, ngay cả ngủ cũng phải ôm cái đàn second hand ra mà oánh từng tưng tưng. Cái đám ôn thần đó còn định thành lập một ban nhạc, tên gọi... kêu cái gì mà đến giờ vẫn chưa xác định được. Tôi nhớ hồi đó còn bày đặt nhắm mắt chỉ đại hai chữ trong từ điển, kết quả đứa thứ nhất là 'tả' (tiêu chảy), đứa thứ hai là 'nham' (ung thư). Ôi thôi, dù là tả nham hay nham tả gì thì nghe cũng thật kinh khủng, chẳng có ý nghĩa gì hết.

Tên ngốc đó thành tích cuối kì không tốt lắm, biết tôi xếp hạng ba được bố mẹ thưởng tiền, đến con tưng quẫn bèn tìm đến anh hai đáng yêu vô đối của nó mượn. Còn bày đặt thẻ sống thẻ chết là đến tết âm lịch có tiền lì xì sẽ trả lại tôi. Dẫu biết là lời hứa nước chảy mây trôi nhưng tôi cũng ngoan ngoãn xì tiền ra. Nếu ai từ nhỏ đã có một đứa em đáng yêu suốt ngày bám dính lấy, nhất được năm hào liền chia cho anh nó hai hào rưỡi thì hẳn cũng mềm lòng như tôi thôi.

Chỉ cần nó đừng có nửa đêm cách vách lại mang đàn ra gảy là được.

Diệc Thần đi tập đồn ca sáo nhị với bạn bè, ở nhà tôi chán đến phát quẫn, tiết mục trên tivi thì vô vị như nước ốc. Tôi chỉ ngồi đơ ra xem quảng cáo, nhắc thấy nãy vớ cái lương liền chuyển kênh hoặc đi thăm anh Cường. Mẫu hậu lại đòi xem phim Quỳnh Dao, tôi vừa nhìn thấy mấy thím mấy mợ trong phim khóc hụ hụ liền nôi hết cả đa gà. Trong lúc nữ diễn viên chính đang sụt mướt thì điện thoại reo. Nhìn thấy mẫu hậu đại nhân mắt đã dán chặt lấy màn hình, tôi liền tự giác đi vòng qua bàn ăn, nhắc ống nghe.

"Alo, xin hỏi tìm ai?"

"Tiểu Thần?"

Tôi mở cò trong bụng, hé miệng cười, "Lục Phong?"

"Nhà cậu có biển à, khóc tang thương dữ?"

"Phì phui cái miệng cậu! Có mà cậu gặp chuyện ấy, là trên tivi đang chiếu xxxxxx"

"Thế hử? Nhà tôi cũng đang coi này..."

Bọn tôi liền khí thế mang hết những ngôn từ xi và cao độ ra mà chém những tác phẩm kinh điển của thím Quỳnh Dao tan tành khói lửa. Sau đó, Lục Phong đột nhiên hỏi, "Tiểu Thần, nhớ tôi không?"

"...Mắc ói quá đi."

"Rốt cuộc là có hay không?" Hắn không buông tha truy hỏi.

"...Có một chút." Tôi ngường ngượng trả lời, mặt hơi nóng lên.

"Ha." Hắn dường như rất vui vẻ, "Tôi cũng vậy. Mấy hôm nay bị ông già xách đi chơi, về đến nhà liền gọi điện ngay cho cậu. Còn cậu thế nào?"

"Làm hết bài tập rồi." Tôi vô cùng đắc ý vênh mặt lên.

"Quá dữ! Khi nào sắp khai giảng nhớ cho tôi mượn cốp pi nha!"

"Này, mượn bài người ta cốp pi có cần to mồm vậy không hả?"

Cuối cùng tám qua tám lại mất những hai tiếng đồng hồ, đến lúc cúp điện thoại thì vành tai trái của tôi đã ửng đỏ.

Xoay người lại, thấy bà mẹ không nhìn tivi mà lại đang nhìn mình.

"Bạn nữ trong lớp à?"

"Bạn nam."

Mẹ tôi liền chong về mặt 'tin-chết-liền' ra mà cảm rằm, "Tiểu Thần à, mới vô năm thứ nhất thôi mà đã tò te tí te yêu đương là không có tốt đâu, bố mày biết thì có mà no đòn."

"Đã nói là không có rồi mà. Mẹ đẻ con ra như vậy còn trông mong gì có con gái theo hử?"

"Hả, như vậy là như thế nào? Chẳng phải rất được sao, mắt vẫn ra mắt mà mũi vẫn ra mũi."

"Được hơn so với mũi mọc trên mắt phải không?"

"Ai da, thằng bé này nói lộn xộn cái gì đó, mấy di ở dưới lầu X đều nói mày và A Thần lớn lên rất dễ thương."

"Mẹ, đừng vì con lớn lên giống mẹ mà buông những lời dối gian như vậy. Xấu là xấu, con cũng không nỡ trách mẹ đâu."

"Ậy, kỳ thật lúc mới sinh ra mày cũng đâu đến nỗi nào, không tin thì cứ nhìn hình chụp xem, ánh mắt rất là lạnh lợi đó nha. Chỉ là sau đó khóc dữ quá nên mắt mới nhỏ lại chứ bộ..."

Tôi phúi mũi quay về phòng, mặc kệ mẹ cứ đứng ngoài cửa xì xầm gì đó.

Sau đó mỗi ngày Lục Phong đều gọi đến, bố mẹ cùng Diệc Thần thay phiên xác nhận hần là hàng thật giá thật, là con trai thật nên mẹ tôi cũng không có kiểu phản ứng làm quá đó nữa, chỉ là tặc lưỡi vẫn không bỏ được.

"Tiểu Thần này, chỉ bài qua điện thoại có cần lâu như vậy không, đợi tui bày nấu cháo xong thì tiền điện thoại cũng bằng tiền người nghèo xài cả tháng rồi..."

"Mẹ, mẹ không cần vì dân vì nước đến vậy đâu, là cậu ta gọi tui chứ không phải con, mà cậu ta thì không có nghèo."

"Ai, có chuyện gì đợi vô năm nói không được sao. Gọi điện thoại đường dài nội tình rất là tốn kém đó nha, gọi một tiếng là hết bà ba mươi sáu đồng, hai tiếng là hết bảy mươi hai đồng..." Khó ở đâu có bà mẹ giỏi tính toán đến thế, "Còn nhỏ nên chẳng biết thương bố mẹ kiếm tiền vất vả gì cả..."

Bị tọng kinh suốt một buổi, tôi Lục Phong gọi đến, tôi có chút lo lắng hỏi, "Tui mình đừng nói chuyện lâu như vậy, hình như là tốn tiền lắm..."

"Được, vậy mai tôi không gọi."

"..." Tôi đơ liên tại chỗ, "Cậu làm gọn thật."

"Thì tôi luôn dứt khoát mà."

"Vậy mai tôi gọi cho cậu nha?"

"Không lẽ cậu gọi điện không tốn tiền à? Không cần."

"..." Có lẽ hần đã sớm thấy tôi phiền phức lại cổ hủ.

Tôi liên xiu xuống như bánh bao chiên, không bao lâu là cúp máy đi ngủ, nhưng lại không tài nào ngủ được.

Lục Phong... ai Lục Phong... hần thật là đáng ghét mà!!

[1] Hai anh em nhà họ Trình đều có tên gọi giống nhau nhưng khác hần tự. Anh là Trình Diệc Thần (chữ Thần 辰 có nghĩa là tinh tú, sao), em là Trình Diệc Thần (chữ Thần 晨 có nghĩa là bình minh)

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 6

Buổi sáng, tôi chong cái mặt gấu trúc ra ngồi trước bàn đợi cơm, Diệc Thần vẫn ngồi trong phòng ôm đàn tỳ bà, à nhầm, đàn guitar, bố mẹ thì đang hủ hí trong bếp nấu nướng.

Phong cách ăn uống nhà tôi thật đúng khác người, ba bữa đều là cháo, chỉ có độ loãng với độ sệt khác nhau. Đồ ăn cũng kì quái, thường thường buổi sáng sẽ ăn món cháo trắng kèm theo chân gà hoặc cua lột.

Có người gõ cửa. Ai da, tết nhất đâu cần mới 7 giờ sáng đã xông đất nhà người ta!

"Tiểu Thần, ra mở cửa, người ta mang sữa đến thì lấy tiền trên bàn đưa đi."

Lại thế, từ lúc chúng tôi về nhà mẹ bắt đầu đặt sữa tươi mỗi ngày, gặm hết đồng của hay chân gà đó là phải uống sữa, nói ra thật tình sợ chẳng ai tin.

Tôi mở cửa, một tay dúm tiền một tay đoạt lấy cái gói to của chú giao sữa, mới vừa khép lại đã nghe thấy tiếng đập cửa liên thanh.

Ông chú này phiền nhỉ, chuyện quái gì thì cũng phải giải quyết một lần cho xong chứ.

Tôi giận cá chém thớt mở cửa ra, "Chú hai à..."

"Chú hai? Tôi trẻ trung thế này mà dám kêu là chú hai?" Tên con trai cao lớn đứng áng ngay cửa kia, miệng cười lộ vẻ xấu xa, "Có phải căng da bụng chùng da mắt không? Tôi phải thức từ lúc 4 giờ, đón xe chuyển 5 giờ đến đây để thăm cậu, thế mà cửa cũng chặn không cho vào là đạo lý gì đây?"

Tôi đơ như phỗng nửa ngày, mặt đỏ bừng không nói nên lời, chỉ có thể dùng sức cho hấn một quyền, rồi cảm thấy chưa đủ đô, bèn bồi thêm một cước.

Lúc hấn đi vào mới phát hiện trong tay là hai miếng đậu hủ.

"..." Tôi ngơ ngác hỏi, "Cái này là..."

"Thì lúc ấy chưa có hàng nào dọn ra cả, chỉ có mỗi sạp bán đậu hủ, tôi muốn hỏi đường thì phải mở hàng cho họ thôi."

Cho nên lễ vật ra mắt cha mẹ tôi của Lục Phong là hai miếng đậu hủ.

Vừa đúng lúc hai người đó cần dùng đậu hủ nấu ăn mà nhà hết sạch, đang rầu rĩ không biết sai đưa culi nào lội xuống 5 tầng lầu để mua, thấy vậy liền vui ra mặt, còn khen Lục Phong có lòng.

Cả ngày dài tôi và Lục Phong không muốn ngồi ì một chỗ, bèn chui vào ốc đảo nhỏ của tôi, ngồi đối diện nhau trên giường nói chuyện phiếm, lúc cạn chuyện thì nhìn nhau cười. Tôi lục lọi mấy thứ yêu thích mình sưu tầm được mang cho hấn coi, mà những thứ đó kỳ thật đối với Lục Phong không có gì lạ lùng, tuy vậy hấn vẫn tỏ ra phấn khởi, nép sát vào người tôi, tay vòng qua thắt lưng, cầm gác lên vai tôi xem mấy bức tranh và mô hình. Hoi thờ ơ âm áp phảng phất phả vào tai, có cảm giác nhột nhạt.

Đến tối, chúng tôi lưu luyến chia tay chia chân, bố mẹ tôi bèn nhiệt tình mời Lục Phong ở lại qua đêm, hấn từ chối một chập mới miễn cưỡng ở lại, hừ, bày đặt làm màu.

Tôi vô cùng hào hứng nhanh chóng chui vào chăn chờ Lục Phong, nhìn hấn từ từ cởi bỏ áo khoác dày sự ra. Lục Phong lớn hơn tôi bốn tuổi, cơ thể phát triển tốt, vóc dáng hơi gầy nhưng cao lớn, còn tôi thì cứ phải cố gắng bò lê bò lết sao cho cao hơn, nhìn thấy tấm lưng rộng lớn khỏe mạnh kia không khỏi thờ dài ngưỡng mộ. "Sao vậy?" Hấn ngả đầu vào vai tôi.

"Đang nghĩ mẹ cậu cho ăn cái gì mà cao thể không biết?"

"Ngu tiên. [1] Hấn cười siêu đen tối.

"Láo toét, ăn cái đó thì không phải vóc dáng phát triển nha."

"Người cũng phát triển đó..."

"Ha ha..."

Có lẽ vì sợ lạnh, mà chúng tôi mặt đối mặt ôm nhau ngủ.

Hoi ám tỏa ra từ Lục Phong, truyền đến tôi một cảm giác dễ chịu lạ lùng.

Lục Phong ở đến hai ngày mới về. Bố mẹ tôi đều rất hoan nghênh, chỉ có mỗi Diệc Thần là hơi hơi lộ vẻ đối địch, "Anh à, đừng có suốt ngày chơi với anh ấy mà quên luôn em nha." "Mới 6 tuổi em với anh đã chia phòng, sao anh lại được ngủ chung với anh chứ?" Đây, tôi thừa nhận là chúng tôi có chút xiu gọi là brother complex, nhưng không có gì vượt quá giới hạn nha.

Trước khai giảng hai ngày, tôi không dần lòng được mà quăng Diệc Thần bay biến đi, cấp tốc quay về trường. Vừa đẩy cửa phòng ra cũng chính là lúc Lục Phong bước hành lý xuống, nghe tiếng động, hấn xoay người lại, lộ ra vẻ mặt cười rạng rỡ.

"Tiểu Thần, tôi mang cho cậu chocolate nè."

"Lục Phong, tôi mang cho cậu chà bông[2] nè."

Cùng đồng thanh hô, cả hai nhìn nhau cười rộ.

Chà bông mẹ tôi làm, mỗi một sợi đều có đường kính siêu nhỏ chỉ bằng một milimet, chà bông đóng hộp ngoài chợ so ra còn dày hơn gấp mười lần. Trình độ thượng thừa này cũng sánh ngang với việc mẹ lấy áo len cũ của tôi chế lại thành bao tay, lấy bao tay chế lại thành vớ, lấy vớ chế lại thành khăn quàng cổ, thật đáng hài hùng. Hồi đó Lục Phong đến nhà tôi chỉ thuận miệng tán một câu khen ngon, mẹ tôi lại vì mười năm mới được nghe khen một lần, liền coi Lục Phong như tri kỷ, hạ lệnh tôi phải cung kính mang đến dâng lên cho hấn.

Nằm trên giường với hấn, vừa nghe CD, vừa nói chuyện phiếm nhân tiện chăm sóc cái dạ dày. So với chocolate Thụy Sĩ thì chà bông của mẹ đúng là một trời một vực, tôi không chút xót của mà bỏ mấy viên kẹo ngon lành vào miệng nhắm nháp, vị ngọt đáng hòa tan trong miệng khiến người ta phải phát ngiên, loáng một cái hộp kẹo đã hết sạch.

Tôi vừa thấy viên kẹo cuối cùng vào miệng, Lục Phong đã la bài hải, "Nè nè nè, chừa cho tui một viên đã chứ."

"Hết rồi cưng." Tôi cố tình chơi xấu hé miệng ra, "Còn đây nè, lấy không?"

"Lấy." Hắn thực sự xoay người lại, nâng mặt tôi lên, môi dán chặt lấy môi tôi.

Tôi đi từ ngõ ngang cho đến bàng hoàng, ngờ ngác mặc cho đầu lưỡi hắn chạm vào lưỡi mình, đoạt lấy viên kẹo đã tan một nửa kia.

Nuốt viên kẹo kia xuống, hắn nửa thật nửa giả cười nói, "Ày, ăn ngon thật."

Trên môi và lưỡi tôi còn vương lại cảm giác mềm mại ấm áp, tựa như vừa bị thả bom oanh tạc, máu không lên được đến đại não, mặt đỏ lựng không nói nên lời.

"A a đỏ mặt kia." Lục Phong cười đến đáng ghét, "Thật ngây thơ quá đi!"

Lúc này tôi mới kịp nhận ra hắn đang lấy mình làm trò đùa, then quá hóa giận, nhặt lấy gối đánh bừa lên đầu hắn, "Con mẹ nó, đùa này, đùa này, đi chết đi!"

Hắn vừa cười vừa trốn, "Cậu thú vị thật, y như con gái, vậy mà cũng đỏ mặt."

Tôi xì mặt ném gối xuống, không thèm lý tới hắn nữa.

Loại đùa giỡn mập mờ này chẳng những không dừng lại mà ngày càng trầm trọng hơn, cứ mỗi khi ở cùng một chỗ, nhân lúc tôi không để ý thì tay hắn lại ở trên eo trên đùi táy máy sàm sỡ một phen, càng lúc càng lấn trò khiến người ta không chịu được. Mặc cho tôi đỏ mặt quỳnh quáng lên, hắn chỉ cười ha ha, "Vui một chút, đùa một chút thôi, để ý quá làm gì."

Tôi và hắn không giống nhau, hắn cái gì cũng có thể cho là đùa, còn tôi cái gì cũng có thể cho là thật.

[1] Ngưu tiên: chỗ XXX của em trâu =)

[2] Miền nam là chà bông, miền bắc là ruốc thịt ^ ____ ^

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 7

Nhà vệ sinh nam ở khu ký túc xá chỉ có một cái dùng chung, trong đó chia ra làm ba khu, gồm có phòng tắm, toilet và chỗ rửa tay. Trong phòng tắm có nhiều vòi sen không có vách ngăn. Tôi và Lục Phong vẫn thường chọn hai vòi cạnh nhau để vừa tắm vừa nói chuyện, nhưng vì gần đây hắn cứ thích giờ trò vô vị, nên không khí giữa hai đứa có phần gượng gạo, trong lúc tắm so với hồi trước im lặng hơn nhiều lắm.

Trong phòng tắm lúc này không có ai, tôi chỉ lo gội đầu, Lục Phong đứng kế bên xả nước ào ào, đột nhiên xỏ ra một câu, "Tiểu Thần, móng của cậu rất đây đặn."

Tôi giật mình, xấu hổ quay lại, dùng khăn tắm lau hết bọt xà phòng trên mặt đi, né tránh tầm mắt của hắn, "Bớt đùa vô duyên đi."

Hắn vẫn chai lì nói tiếp, "Có ai nói là chân cậu rất đẹp không? Không chỉ dài còn rất thẳng."

"Tôi nói là đẹp kiểu bầy bạ đó đi mà."

"Cùng lắm thì cho cậu nói lại đấy." Hắn cười.

Tôi trộm liếc qua thân thể trần trụi của hắn, vội rũ mắt xuống, "Quên đi, tôi không hạ lưu bằng cậu."

Trong lòng có chút hoảng hốt, tôi vội vàng lau khô người qua quýt. Lục Phong đã mặc đồ từ té xong đứng chờ, giả bộ thần không hay quỷ không biết, dùng ánh mắt gian tà quét qua quét lại trên người tôi.

Tôi mặc quần xong, ngẩng đầu lên trừng hắn, "Nhìn cái gì, lưu manh thủ đoạn vừa thôi!"

Hắn cười xấu xa, "Tôi chính là thích lưu manh thủ đoạn ấy, vậy thì sao?"

Chưa kịp trốn thì hắn đã xấp lại gần, dùng lực không nhẹ ác ôn nhéo ngực tôi một cái, tôi đau đến 'Á' lên một tiếng, "Làm gì vậy!"

"Sao vậy, giận à?" Hắn cười như không có gì, "Chỉ là đùa thôi mà, đừng có nhỏ mọn như vậy chứ."

"Đau quá, cậu giỡn nặng tay vừa thôi."

"Thật à?" Hắn vẫn tỏ vẻ như chuyện chẳng có gì, tiếp tục cười.

Buổi tối nằm trên giường, ngực đau đến không ngủ được, cởi áo ra thấy đầu ngực đã sưng lên, mọ hồ có chút máu. Sức mạnh của Lục Phong thật đáng sợ. Tôi không hiểu được sự thô bạo của hắn, càng khó tha thứ cho việc hắn đối với tôi hiện tại, giống như một tên playboy mà đùa giỡn cột nhà.

Nhưng hắn là bạn tốt nhất của tôi, vì chuyện này mà sứt mẻ tình cảm, không khỏi có chút... chuyện bé xé ra to.

Lục Phong mỗi lúc mỗi càn quấy, trước mặt mọi người vẫn luôn động tay động chân, dường như lấy vẻ mặt hoảng hốt của tôi làm niềm vui.

Một buổi tối giờ tự học, tụi con trai tụi lại buôn chuyện với nhau, mà con trai với nhau dĩ nhiên đề tài chỉ có con gái, tám một hồi thì hết chuyện, bỗng một người nhìn Lục Phong nói, "Lục Phong, cậu có muốn 'làm thử' với bà xã mình cho bọn này rửa mắt không?"

'Bà xã' Lục Phong, ngoài tôi ra còn có ai.

Những người khác cười vang, tôi sa sầm nét mặt, nhìn Lục Phong ngồi ở mép giường bèn quay mặt đi soạn tập vở, vờ như không nghe thấy.

Nào ngờ hắn lại đáp ứng "Được", thật sự dùng chút lực ép tôi xuống, xoay người đè trên lưng tôi.

Âm thanh huyết sáo tán thưởng òa ra dội lên nóc nhà, Lục Phong dùng một tay khóa cứng hai tay tôi, tay còn lại không do dự gỡ bỏ nút áo.

"Lục Phong! Đừng quá trớn!" Tôi vừa quýnh quáng vừa tức giận.

Áo bị lột đi, sáu người kia vẫn phấn khởi reo hò liên tục, vẻ mặt Lục Phong cười như không cười, tay trên người tôi sờ soạng. Tôi không biết hắn định đùa đến bao giờ mới chịu dừng lại, dù không có khả năng thật sự đến mức kia, nhưng trước mặt mọi người bị đùa bỡn vô lực như vậy, tôi cắn chặt môi liều mạng vùng vẫy.

Bỗng dừng tay hắn tiến đến tháo dây nịt ra, mặt tôi trắng bệch, "Lục Phong! Quá đáng rồi!"

"Lục Phong, nhanh lên!"

"Đề nha, ha ha.."

Đám bạn ngây ngô kia hoàn toàn không biết đâu là giới hạn phải dừng.

"Lục Phong, tôi giận thật đấy." Tôi vô lực xuất đòn quyết định.

Hắn dường như bị mất trí, tay tiến vào trong quần, một phen nắm lấy.

Tôi như bị điện giật hét âm lên, sức mạnh không biết từ đâu có gây ra khỏi sự kìm chế của hắn, cho hắn một cái tát trời giáng.

"Khốn kiếp." Tôi run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đến lúc này mọi người mới nhận ra là đã đi quá xa.

Im lặng bao trùm, lát sau Tiểu Thượng mới lên tiếng hòa giải, "Tiểu Thần đừng khóc mà, Lục Phong chỉ hay đùa thôi."

Lục Phong ngơ ngác nhìn tôi, cuối cùng mới lộ ra một chút vẻ bất an.

"Đi đi." Tôi tức giận đẩy hắn ra, "Cút ngay đi."

"Tiểu Thần, tôi chỉ..."

"Chỉ là đùa thôi phải không? Vậy thì cút đi, đi tìm người khác mà đùa." Tôi quệt nước mắt, nhặt lấy kính rơi xuống đất, rời khỏi giường hắn, "Phiền đại thiếu gia đây tùy tiện kiểm ai đó đùa giỡn cũng được, đừng mang tôi ra làm trò đùa."

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Chương 8

Sau đó tôi và Lục Phong không nói chuyện với nhau nữa.

Lục Phong, thứ đầu to mà óc trái nhỏ, hai chữ xin lỗi còn không biết viết, sao có thể chịu xuống nước với tôi. Lúc vô tình chạm mặt nhau, vẻ mặt của hắn so với tôi còn có phần ương ngạnh hơn.

Liên tục vài ngày tôi nằm mơ thấy Lục Phong, tên ngốc tự cao tự đại ấy bỗng biến đổi 180 độ, trở nên dịu dàng đến độ chảy nước, kéo tay tôi mà nói, "Tiểu Thần, xin lỗi mà, tôi sai rồi, cậu đừng làm mặt lạnh với tôi nữa." Rồi tôi ôm lấy cổ hắn òa khóc lớn. Khóc đã đời, phát hiện ra chỉ có mình mình nằm trên chiếc giường đơn 80 cm, lơ đãu xuống nhìn Lục Phong, thấy hắn vẫn đang thân nhiên ngủ.

Trình Diệc Thần, thật đúng là tự mơ mộng hão huyền.

Nhưng giấc mơ ấy cứ lặp đi lặp lại liên tục, hại tôi mỗi lần nhìn thấy cái mặt chuyên dằm đạp lên dư luận mà sống, làm như chưa hề có gì xảy ra của Lục Phong, liền tự mắng mình yếu đuối.

"Tiểu Thần, đừng giận, tôi sai rồi."

Đã có kinh nghiệm, tôi đáp, "Đừng ồn, biết là mơ rồi."

Quả nhiên mở mắt ra liền tỉnh lại, trong lòng đương buồn bực, lại thấy Lục Phong đang ở mép giường cúi đầu nhìn tôi, khẽ cười, "Tỉnh rồi? Tiểu Thần, chúng mình huề nhau đi."

Tôi sực sực một tiếng, khóc ròng, "Lục Phong, vừa rồi tôi mơ thấy cậu nói chuyện, tỉnh rồi sợ cậu không thêm đề ý đến tôi nữa."

Lục Phong cười dịu dàng, vuốt tóc tôi, "Giờ đâu phải là mơ. Đừng khóc."

"Reng..."

Tôi mở bừng mắt, tim đập dồn dập.

Là tiếng chuông báo hiệu giờ thức. Tôi ngồi dậy, lau trán đã toát mồ hôi lạnh, mặt ngây ngốc, rồi mới yên lặng mặc quần áo tử tế, bò xuống giường.

Vô tình mà cố ý nhìn qua giường Lục Phong, bất ngờ thấy giường hắn trống không.

Tôi nghi hoặc một chốc, không kìm được hỏi, "Tôi qua Lục Phong không về phòng à?"

Những người khác cũng vừa rời giường, lục tục cầm khăn với bàn chải đi rửa mặt. Tiểu Thượng đang đứng trước gương nặn mụn, trả lời bằng giọng vừa hâm mộ vừa đố kị, "Lục Phong ấy hà, cậu không biết gì sao? Gần đây bạn quần một em hoa khôi lớp trên, suốt ngày thấy tiếng chứ chả thấy hình, tôi qua không biết đã đánh xe chở nàng đến chỗ nào vui vẻ rồi. Tên tiểu tử ấy, ra tay thật chớp nhoáng..."

Tôi ngơ ngác đứng đấy. Mới vài ngày thôi đã có bạn gái mới, tấn công chớp nhoáng, thật đúng là phong cách của hắn. Cũng chỉ có tôi đây, suốt ngày làm một sách thộn ngốc, mới bày đặt làm bạn tốt nóng ruột nóng gan vì hắn. Lục Phong như vậy mới là Lục Phong, căn bản đã mang tôi thành chuyện 'đi vắng rồi'. Dù sao hắn quen nhiều biết rộng, không như tôi chỉ có một, hai người bạn, nên mới coi như là bảo vật quý giá. Đã vậy còn mơ mộng thấy những chuyện như vậy, thật chết cười.

Tôi nghĩ tới lui, cười nhẹ bỏ đi.

"Cười gì thế?"

"Không có gì." Tôi khoát tay tươi cười.

Thật ra, chỉ mới thân nhau chưa đến nửa năm, cũng không phải điều gì quá to tát. Tôi cúi đầu tìm bàn chải kem đánh răng, trong lòng khẽ nhói lên vì đau khổ.

Buổi sáng, đến tận tiết bốn Lục Phong cũng chưa xuất hiện. Tôi cũng không buồn nghĩ xem người đó đang ở đâu hay làm gì nữa, toàn tâm toàn ý làm bài tập, chỉ trong giờ giải lao đã muốn xong hai bộ đề đại số, hiệu suất ưu việt đến độ tên ngồi cùng bàn há hốc mồm ra, "Tiểu Thần thật là pờ rồ. Tốc độ còn hơn cả super man..."

"Làm bài tốc độ rất quan trọng." Tôi dùng mặt nghiêm trang nói, "Đề bây giờ dài như vậy, không nhanh là không kịp đâu." "Hèn gì lần nào thi ngữ văn cậu cũng hơn tớ hai mươi điểm." Tên đó thì thảo nói. Bình thường đề ngữ văn dài dòng và rắc rối, phải hai đứa chụm đầu lại giải thì mới nhanh, đại đề chỉ có tôi là ngoại lệ.

Giờ nghỉ trưa vẫn còn trống, tôi cũng giải quyết xong một mớ đề, bắt đầu chuyển qua đêm cù.

"403 Trình Diệc Thần, có điện thoại!" Chú ba trực ban dưới lầu rống lên.

"Xuống đây xuống đây." Nào giờ gọi điện đến trường chỉ có ông bố vừa khó tính vừa hung dữ của tôi, gọi gấp gấp thế này hơn phân nửa chẳng phải chuyện tốt lành gì.

"Bô!"

"Trình Diệc Thần?"

"..." Giọng nữ, đoán nhầm rồi.

"Em là bạn thân của Lục Phong?"

Tôi không biết trả lời sao, đành ậm ừ đại một tiếng.

"Thằng ngốc nhà chị tranh gái với người ta bị chém cho một nhát, chẳng biết còn sống không, em đi coi giùm chị nha."

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 9

"Thằng ngốc nhà chị tranh gái với người ta bị chém cho một nhát, chẳng biết còn sống không, em đi coi giùm chị nha."

Phản ứng đầu tiên của tôi là chị này nói giỡn, "Chị, chị nói sao?"

"Lục Phong ấy mà, đánh nhau với người ta bị lãnh dao, giờ đang nằm đỡ trong tiệm cơm gần trường em, nó sợ bị ghi phạt nên không dám vô bệnh viện, cũng không dám về trường, chị bận không rảnh lo cho nó, thôi phiền em đến chăm sóc giùm nha. Mà nhớ là đừng cho cha chị biết đấy, không là ông đánh nó què giò luôn, còn nữa..."

Tôi nhớ Tiểu Thương buổi chiều đi tìm danh giùm, không kịp giải thích, cầm ví tiền vội vã chạy đi.

Tiệm cơm đó trước đây tôi và Lục Phong vẫn thường hay ghé mỗi khi có dịp vui gì, như tôi được điểm cao nhất, hay Lục Phong được cha cho tiền, liền tới đây gọi vài món ăn, một đĩa uống bia, một đĩa uống nước ngọt, ngồi suốt một buổi.

Cho nên ông chủ biết mặt tôi, vừa thấy liền gật đầu chào hỏi, "Lục Phong ở trên tầng hai, phòng số ba."

Tôi trấn tĩnh một chút, chắc hẳn Lục Phong cũng không bị nặng cho lắm, chưa đến mức máu me bê bết hấp hối sắp đi bán muối, không thì sao ông chủ này mặt còn tỉnh ngủ để cho xác chết nằm trưng lên trong nhà mình.

Cửa không khóa, chỉ khép hờ. Tim tôi đập bình bịch, sợ hãi nghĩ đến dáng vẻ đầm máu vô hồn của Lục Phong.

"...Lục Phong..." Đẩy cửa ra, tôi khẽ khàng kêu.

"Ừ?"

"..." Cái tên bị ăn một dao đáng lẽ mình phải đầy máu giống như sắp chầu ông bà ông vải đến nơi, thế mà lại đang ngồi xếp bằng trên giường coi tivi.

"..." Tôi đang nghĩ, có nên bay lại lui hán một phát cho thành thật rồi cong móng vuốt khỏi đây không.

"Tiểu Thần?" Hần nhìn thấy tôi, có chút ngạc nhiên.

Tôi tức đến nổi gân xanh, "Chị cậu nói cậu bị thương nên muốn tôi đến thăm, nhưng mà, nhìn cậu phơi phới thế này, hình như dao hơi bị cùn nhì?" Không chừng là mang cây bút máy nói thành con dao đi, mụ nội nó...

"Ừ thì, dao mà." Lục Phong cười cười, xoa tay múa chân nói, "Dài thế này này, mã tấu đó."

"Đừng có mà xạo quần!" Tôi lại nổi gân xanh.

Lục Phong rũ mắt xuống nói. "Không có xạo mà." Hần xoay người cho tôi xem tay phải, thật sự là có quần một lớp băng dày, bên trong tựa hồ còn chảy máu, "Chỉ là chưa ăn vào bụng thôi. Thằng lộn đó đánh lên phía sau, không kịp tránh, chỉ biết đưa tay ra đỡ."

Tôi hít vào chút khí lạnh, môi run run hỏi, "Thế, có sâu lắm không?"

"Không có gì, chưa phạm phải gân cốt." Hần nhìn tay rồi lại nhìn gương mặt xanh lè của tôi, cười nói, "Đừng sợ, không nghiêm trọng lắm đâu, vài ngày nữa là lành rồi. Chỉ là giờ không về trường được. Cùng lắm là bị phạt, chứ làm lỗi nặng, ông già sẽ cho ra bã."

"Không việc gì là tốt rồi." Tôi bị hần nhìn chăm chú có phần không tự nhiên, "Chỉ là... chị cậu đang lo cho cậu, nên bảo tôi đến xem giúp, cậu... không

sao là được rồi."

"Chị của tôi áy hã." Hân hừ một tiếng, "Đúng là bà hai nhiều chuyện, chỉ nói là bị xước một đường trên tay thôi, chẳng biết dựng thành chuyện gì rồi... Tôi gọi điện báo lẹ lẹ mang tiền đến đây thôi, đánh nhau làm hỏng hai cái máy của người ta, bồi thường không ít tiền, mẹ nó thật đúng bắt chẹt mà..."

"..." Trước kia khi cùng nhau một chỗ, đối với loại chuyện này tôi luôn lên giọng giáo huấn không dứt, nhưng hiện tại hai chữ cũng không moi ra nổi, "Vậy giờ cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi... tôi sẽ thay cậu xin phép... chuyện kia..."

"Ừ?" Hân nhướn một bên mày nhìn tôi.

"Tôi về đây." Nhớ đến buổi sáng đã hạ quyết tâm, tôi kiên quyết xoay người ra cửa.

"Tiểu Thần."

"..."

"Đã đến đây thì ngồi lại một chút đi. Sáu ngày rồi chúng ta không có nói chuyện với nhau."

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

"Đã đến đây thì ngồi lại một chút đi. Sáu ngày rồi chúng ta không có nói chuyện với nhau."

...Hừ, coi như còn có chút lương tâm, còn nhớ được là sáu ngày.

Tôi chậm chạp lết tới, tìm một chỗ ngồi xuống.

Hân vươn tay trái ôm lấy bả vai tôi kéo qua, "Ngồi xa vậy làm gì."

"Tay chắc đau lắm hả?" Không biết nói gì hơn.

"Không đến nỗi... giờ hết đau rồi."

"Dĩ nhiên rồi." Tôi lạnh lùng nói, "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu mà. Người ta là hoa khô lột trên, vì nàng chịu một nhát cũng xứng chứ ha."

"Ừ, tôi cũng ngộ ra là chịu một dao này rất có lợi." Hân thẳng te thừa nhận.

Tôi bực mình, quay đầu đi chỗ khác không nhìn hân, "Sau này cẩn thận giùm chút đi. Bày đặt làm anh hùng cứu mỹ nhân, có ngày ngum củ tỏi không hay."

Hân cười lớn.

Tôi càng thêm cáu kỉnh, dứt khoát đứng lên, "Vậy thì để người đẹp đến chiếu cố cậu, tôi đi về."

"Tiểu Thần!" Hân đột nhiên không nặng không nhẹ nói, "Cậu đang ghen phải không?"

"Ghen cái búa!" Tôi như bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên xia mũi hân, "Cậu quen ai thì can hệ gì đến ông nội tui! Mà tui cũng chẳng phải là gì của cậu hết!"

Hân mỉm cười nhìn tôi, tay bắt gờ kéo tới, tôi không kịp đề phòng ngã trên đùi hân.

"Lại lên con gì nữa?" Tôi rất xấu hổ, hân thì lại khoác tay lên lưng tôi, "Tôi không phải con gái, đừng có động tay động chân."

"Tiểu Thần, tôi thực sự cảm thấy lần này bị thương rất đáng giá."

"Biết rồi, bớt si tình chút đi." Tôi thiếu nhẫn nại, "Xê ra, đừng có sát rạt lại đây."

"Nếu tôi không bị vậy, cậu sẽ không đến gặp tôi, đúng không?"

Tôi thờ người một chút mới hiểu được ý của hân, trên mặt có điểm nóng, "Tốt xấu gì cũng là bạn bè với nhau, cậu mà đi bán muối tôi nhất định sẽ phúng

điều cho."

"Nè... đừng có làm về mặt đó, tôi sẽ muốn hôn đấy."

"Đúng là đồ dê xồm, thiếu gái là không được." Tôi đập lên bàn tay mò mắt của hắn, "Buông ra, để con trai ngồi trên đùi không thấy cần à."

Tên vô liêm sỉ mặt dày này vẫn liều chết không buông, hơi thở ấm áp của hắn vờn trên đỉnh đầu. Chẳng hiểu vì sao cả người tôi cứng đờ lại, cũng không dám ngẩng mặt lên.

"Tiểu Thần, nhìn lên này, tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Hử?" Tôi vô thức ngẩng đầu lên.

Trước mắt nhoáng một cái, hai mảnh mềm mại không rõ nghĩa đã mạnh mẽ dán vào.

Trong đầu bất giác trống rỗng.

Hắn đỡ lấy phía sau đầu tôi, hôn môi nghiền ngấm trong thoáng chốc, đầu lưỡi đã tách hàm răng của tôi mà đi vào. Tôi từ kinh ngạc chuyển sang tỉnh táo đôi chút, theo bản năng kháng cự lại, nhưng không đủ sức khép chặt được, cuối cùng bị hắn hoàn toàn mở ra. Đầu lưỡi quấn lấy nhau khiến bao nhiêu khí lực đều bốc hơi, chỉ có thể vô lực tựa vào ngực hắn khẽ run lên. Lưỡi Lục Phong ấm áp nhưng lại mạnh mẽ trấn áp, tiếp tục nặng nề cuốn mút đến độ lưỡi tôi cũng ê ẩm theo. Càng hôn nồng nhiệt thì càng không thở được, ngực thất lại vì thiếu dưỡng khí. Lục Phong đột nhiên buông ra, vỗ lên gương mặt đã tím ngắt của tôi, "Tên ngốc này, mau thở coi!" Tôi mới hít từng hơi một, run run.

"Đồ ngốc xít này, khi hôn có ai cấm thở không hả!!!"

Tôi thở hổn hển, tìm từ từ bình ổn lại, "Lục Phong, không... không được..."

"Ừ?" Hắn nâng mặt tôi lên, nhìn chăm chú.

"Không được..." Tôi lắp bắp, "Như vậy không đúng... tôi là con trai... thế là không được..."

"Suyt..." Lục Phong điểm ngón tay ngay miệng tôi, tỏ ý im lặng.

Tôi ngậm miệng, nom nớp lo lắng nhìn hắn.

"Tôi thích cậu." Từ ánh mắt đến ngữ điệu, đều chân thật đến mê hoặc lòng người.

"Nhưng mà..."

Tôi vừa mở miệng, đã bị hắn đoạt lấy ngôn từ.

Lần này cả một động tác chống cự nho nhỏ cũng không kịp làm, bị hắn xuống tay chặn trước mắt rồi.

Lục Phong nói, bao giờ nghĩ thông suốt hãy đến gặp tôi.

Tôi chính là chưa nghĩ thông suốt, nên vẫn không đi tìm hắn. Tuyệt đối không phải là trốn tránh, về điểm này các bạn độc giả phải nhất quyết tin tưởng tôi.

Hiệu suất làm bài cùng trình độ đều tuyệt đỉnh không phan, hôm qua còn cư nhiên đọc sai đề Anh văn làm sai năm chỗ, trong khi trước giờ môn này luôn đạt điểm cao. Tôi bị đá kích nặng nề, ngơ ngáo ngáo ngồi xuống tự vấn xem rốt cuộc căn nguyên nằm ở chỗ nào? Ngủ không đủ giấc ảnh hưởng trí nhớ? Cảm xúc thất thường làm giảm sức phán đoán? Hay là môi trường ô nhiễm dẫn đến đại não thiếu dưỡng khí?

Chỉ là, cùng người kia tuyệt đối không liên quan, không liên quan.

"Lục Phong, cậu về rồi à." Hành lang ngoài cửa có tiếng người rôm rả chào hỏi.

Tôi quả thực hồn xiêu phách lạc, lý trí trôi vèo lên mây, chỉ muốn tìm một chỗ mà chui vào. Tủ quần áo? Thùng đồ? Ngăn kéo?

Đang suy nghĩ miên man tán loạn, cánh cửa 'cách' bị đẩy ra. Tôi lập tức hiện nguyên hình giả bộ an vị làm bài tập.

"Tiểu Thần, tôi về rồi." Giọng hắn pha lẫn vui mừng.

"À, ừ." Tôi làm bộ dí mắt vào giấy, viết bậy viết bạ mấy nét gì đó, ra chiều bận tối mắt tối mũi không rảnh ngẩng đầu lên nhìn hắn.

"Hình như cậu đang bận làm bài?"

"Ừ, đúng rồi."

"Vậy tôi không làm phiền nữa."

"Ừ, tốt." Tôi lên thờ phào.

"Tiểu Thần, cậu cầm sách ngược rồi kìa."

"Hả?" Tôi theo phản xạ lập tức xoay cuốn sách lại. Rồi lại nhìn, ngược... đâu có ngược.

Nét cười trên mặt Lục Phong biến mất, hắn buông cặp sách, ngồi xuống mép giường, "Qua đây."

Tôi cẩn mõi bước qua.

"Ngồi xuống."

Tôi ngoan ngoãn nghe theo khẩu lệnh của hắn.

Tay chân theo quán tính gác lên vai tôi, tôi sợ hãi co đầu rụt cổ.

"Sợ à?"

Tôi hãi đến mức lắc đầu nguầy nguậy.

Lục Phong nhíu mày, chỉnh cho mặt hai đứa đối diện nhau. "Đây này, nhìn tôi này. Tôi hỏi, cậu chỉ việc trả lời có hoặc không là được rồi."

Tôi mở to mắt ra thành thật nhìn hắn, động một chút cũng không dám.

"Chuyện hôm ấy, cậu có cảm thấy kinh tởm?"

Tôi lắc đầu.

"Chúng ta không ở gần nhau cảm thấy không vui?" Gật đầu.

"Tôi có bạn gái cậu vui lắm không?" Lắc đầu.

"Tôi bị thương cậu rất lo lắng?" Gật đầu.

"Cậu thích chúng ta thân thiết với nhau, đúng không?" Gật đầu.

"Chẳng những thế mà còn là thích nhất thích nhất, đúng không?" Gật đầu.

Hắn lộ ra vẻ hài lòng, vẻ mặt trở nên mềm mỏng. "Mà, lúc hôn nhau, có phải rất dễ chịu?"

Tôi đỏ mặt cứng đờ.

"Thành thật nào."

Thật lâu mới chịu cúi thấp đầu coi như gật.

"Như vậy... cậu cũng thích tôi rồi phải không?"

Vô cùng bối rối, cuối cùng quyết tâm gật gật.

"Vậy là tốt rồi."

"Lục Phong." Tôi khó khăn mở miệng, "Tôi là con trai."

"Vớ vẩn, ai mà không biết."

"Con trai thích con trai... chính là... biến thái."

"Ý cậu là tôi biến thái?"

"Không, không..." Tôi lú lửi ngốc nghếch nói, "Cậu tốt lắm, nhưng nếu cùng là con trai thì..."

"Không cần nói nhiều nói dai nói dờ." Hắn mắt kiên nhẫn bóp cằm tôi, "Chúng ta tình ý mặn nồng, ở cạnh nhau là tốt rồi, lo chi nhiều chuyện bao đồng vậy."

"Này, ai với cậu tình ý mặn nồng!?" Làm ơn đừng có tùy tiện chém gió được không.

Hắn không khách khí cúi xuống tìm môi tôi.

"Ê, đừng..."

"Tôi chỉ thích mỗi cậu thôi, có gì sai chứ?" Môi thốt chốc chuyển sang tai, hắn khẽ thì thầm.

Vốn dĩ không có chỗ nào sai cả, nên rốt cuộc cũng không đẩy hắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 11

Vứt phăng cái gọi là luân lý đạo đức đi, tôi và Lục Phong kẻ cạ nhau quả thực hạnh phúc.

Sự bài xích tình yêu đồng tính không thể mãnh liệt bằng lực hấp dẫn của hắn đối với tôi. Trong màn đêm đen đặc như đồng lửa, cùng nhau lên lút ôm hôn kịch liệt, đèn tắt đi liên ần sâu bên trong giường hắn đè nén những âm thanh âu yếm. Yêu đương vụng trộm là thứ tình thú không thể ngăn chặn, dù là trước mắt mọi người, giữa ánh mắt giao nhau luôn có tia lửa bập bùng.

Nghỉ hè hai tháng dài rỗng rã, cảm giác nhớ nhung mãnh liệt của tôi đối với Lục Phong trở nên khác thường, cơ hồ mỗi tối đều nằm mộng thấy hắn, mộng thấy... Không nói ra thì hơn, nói ra thì thật đúng tự bôi tro vào mặt mình.

Kết quả của sự hưng phấn quá độ, là có hôm nửa đêm tỉnh dậy, thấy ra giường đã ướt một mảnh.

Tôi dậy thì muộn, loại chuyện này chưa từng phát sinh qua. Tuy rất rõ đây là cái gì, nhưng trong mộng luôn dây dưa với cái tên Lục Phong kia, vẫn cảm thấy khổ não không chịu được.

Buổi tối hôm sau, như thường lệ Lục Phong gọi điện đến nhà tôi, tôi mới thành thật thổ lộ cho hắn biết. Cái tên sớm đã trưởng thành động dục kia nghe xong chỉ phì cười, cười đến mức thẹn quá hóa quê, "Cười cái con khỉ, còn không phải do cậu không chịu ngủ cho đàng hoàng mà chạy vào mộng tôi phá rồi, còn đối với tôi..."

"Đối với cậu làm sao?"

"... Còn làm sao nữa, cậu, cậu ngoài mấy trò thủ đoạn ra thì còn có thể làm gì?" Tôi thở phùng phùng nói.

"Vâng, tôi thì lúc nào không thủ đoạn." Hắn cười gian một tiếng, bỗng chốc âm thanh có hơi khàn khàn, "Tiểu Thần, tôi hiện tại rất muốn cậu."

Da mặt dày đến đâu cũng không tránh đỏ lên, "...Đàng hoàng lại coi, không tôi gọi cảnh sát."

"Bé ngoan, cho ôm một chút thôi."

"Được rồi, cho cậu ôm đấy." Nói miệng nên bày đặt tỏ vẻ hào phóng một chút.

"Tôi đang chạm vào thắt lưng của cậu nè... ừm, chỗ đó hình như hơi gầy một chút..."

Biết hắn ăn nói bậy bạ tùy tiện, nhưng nào ngờ lưng lại thật sự có cảm giác. "...Hề rồi, mà vẫn còn gầy quá thôi."

"Giờ muốn vuốt mặt ha, mặt cũng thật gầy... môi nữa... này, đừng cắn môi lại, nhả răng ra, để ngón tay vào..."

Tôi cảm như hén lắng nghe, tim bắt đầu không ổn rồi.

"Tôi muốn... hôn cậu."

Tôi khẽ run lên.

Bất tri bất giác đem tay phải đặt lên người, tưởng tượng đó là bàn tay to lớn ấm áp của Lục Phong, vỗ về phần thân thể của mình như lời thì thầm của hắn, miết cho đến phần ở giữa hai chân.

.....

"Thoải mái không?"

Tôi thờ gấp nhìn chất lỏng màu trắng trong tay mình, trong lòng ngọt ngào pha lẫn xấu hổ.

"Ngượng như vậy... là lần đầu tiên sao?"

"Ừm." Mặt lại đỏ.

Lục Phong yên lặng trong chốc lát, hơi thở cũng trở nên nặng nề, tôi cắn chặt môi bầu lấy điện thoại, đoán rằng hắn cũng đang làm loại chuyện như mình vừa rồi, trong lòng một trận kích động không thôi.

Đợi cho hắn thở dốc rồi bình tĩnh trở lại, tôi bèn phản kích, "Thoải mái không?"

Hắn cười phào, "Thoải mái, cùng Tiểu Thần làm, dĩ nhiên thoải mái."

"Đồ không biết xấu hổ." Được voi lại đòi hai Bà Trưng.

Cười nhẹ một chút, Lục Phong đột nhiên thốt ra, "Trình Diệc Thần, tôi yêu cậu."

Chỉ nhiều năm sau đây tôi mới hiểu sâu sắc rằng, lần mà Lục Phong gọi cả tên họ tôi ra, chẳng chút dịu dàng mà thổ lộ ấy, so với nghìn vạn lời ngon tiếng ngọt, có bao nhiêu là quý giá.

Mùa hè năm ấy tôi đi qua tuổi mười bốn, nhìn lại quãng đường trước đó không khác gì tờ giấy trắng, từng dấu vết in lại, đều là do một tay Lục Phong khắc ghi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 12

Trước khai giảng hai ngày tôi lại quay về trường (Diệc Thần đối với người anh trọng sắc, à nhầm, trọng bạn khinh em đã ra chiều tuyệt vọng). Lục Phong chẳng biết đã đi đến nơi nào phơi nắng mà nước da cháy đen như than củi, so với tôi không ló một bước ra khỏi nhà, lại trắng nhách chẳng khác gì con gà luộc. Lục Phong đối với nước da mới của mình tỏ ra rất tự hào, "Tồn bọn tiền ra Ha Oai phơi nắng mới được vậy, cậu dám không thích?"

Tôi cười mát. Có điều Lục Phong như thế đúng chỉ càng thêm đẹp trai chói lóa phong độ ngời ngời, đẹp đến mức người ta không kim được mà nhân lúc hắn không chú ý, nuốt nước bọt ừng ực.

"Đầu tiên cho cậu kiểm nghiệm thử độ chắc khỏe của cánh tay." Lục Phong khoe bắp tay trắng kiện ra, "Cái này là hàng only cho cậu nhé."

Tôi xì một tiếng khi dễ, "Y như cây tằm, đừng có tỏ ra nguy hiểm."

Nhưng rất nhanh sau đó tôi đã khôn khéo ném thử mùi vị bị 'cây tằm' dễ dàng nhấc lên ném xuống giường. Nhác thấy hắn sắp biến thành sắc lang vô lấy mình hôn, tôi bèn la to cứu mạng.

Lục Phong vui vẻ, "Kêu cứu mạng thì trước tiên phải thả cổ người ta ra chứ, ôm chặt thế làm gì."

"Pháng đi!" Bị lộ tẩy, què độ gấp n lần.

Hai ngày ở chung với nhau, đóng cửa ký túc xá lại, cả hai không e dè gì mà thân mật với nhau. Nghiêm túc mà nói thì trong giai đoạn đó chúng tôi vẫn còn tương đối ngây thơ, chỉ dừng ở mức hôn môi quấn quýt nhau, kể cả dùng tay làm cũng chưa tiến tới. Suy nghĩ của Lục Phong tôi vẫn chưa thực sự nắm được, bản thân mình, chỉ nghĩ rằng loại chuyện sâu xa kia ở độ tuổi này hãy còn sớm lắm. Mấy bước cuối cùng ấy... nghĩ thôi đã thấy rét.

Cả hai ở trần ôm nhau trên giường tán gẫu, thỉnh thoảng hôn nhau. Trong mắt tôi lúc này chẳng ai có thể sánh bằng Lục Phong. Tôi cảm nhận được một người manly như vậy, nữ không thích, lại đi thích một thằng con trai gầy tong teo lại khô khan, trước sau đều bình thường đến không thể bình thường hơn như tôi, so với chuyện mẹ tôi nấu đồ ăn còn khó tin hơn. Rồi lại hào hứng đối với hắn giờ trò dè, rờ rẫm phần ngực rắn chắc mà tôi hâm mộ chết đi được.

"Sờ xong chưa? Tổng cộng 300 đồng, cảm ơn."

"Đồ lợi dụng a."

"Vì cậu là khách VIP nên mới bớt cho, đừng có mà lén tẩn."

"Khách hàng thân thiết thì phải có ưu đãi chứ, mua một tặng một nha." Tôi cười hề hề, càng hăng hái rồi.

Lục Phong bắt lấy tay tôi, tỏ vẻ thiết tình, "Còn sờ xuống nữa, đừng trách tôi giờ trò thủ đoạn à."

"Này, chẳng lẽ này giờ không phải sao?"

Lục Phong cắn răng cười, "Tốt, vậy tôi sẽ cho cậu biết một chút cái gọi là thủ đoạn."

Hắn vươn tay ôm lấy eo tôi một chút, liền thành ra... tôi trên hắn dưới.

Tôi cười ha ha, "Thì ra thủ đoạn chính là bị đè ở bên dưới ha."

Lục Phong vít đầu tôi xuống áp chặt lấy, ngăn chặn thành công tiếng cười ngạo nghễ của tôi. Nằm sấp trên người hắn, cảm nhận được trái tim đầy sức sống của hắn đang kề cận, mạnh mẽ đập khiến chính tim mình cũng nhanh chóng đập dồn theo. Nghĩ đến hắn vì tôi mà kích động như thế, bản thân bất giác trở nên căng thẳng đến run rẩy. Mỗi lưỡi ván vít lấy nhau, tay hắn cũng cùng lúc mà chậm rãi trượt từ thắt lưng xuống, cách một lớp vải mà vuốt ve phần mỏng.

Tôi run nhẹ, cảm nhận được khối lửa nóng của hắn bên dưới bụng mình đang nganh lên, cơ thể theo bản năng mà căng ra.

Tay hắn tiến vào trong khiến tôi thở mạnh. Lớp quần bên ngoài bị kéo xuống, kế đó là quần lót. Tôi ôm chặt lấy hắn, không dám lộn xộn. Căn bản đây là lần đầu tiên lỏa thể trước đối phương, da thịt trần trụi kề sát, tựa như trong người sản sinh một luồng nhiệt điện chạy loạn. Lục Phong ôm riết lấy tôi, phần hạ thể căng cứng của cả hai kịch liệt ma sát, hai tay đặt trên eo thô lỗ phóng túng mà xoa nắn vỗ về. Vốn đang ở trạng thái căng thẳng đến thế, vậy mà chỉ cần tay chân đơn thuần dây dưa với nhau đã đủ đưa hắn thoải mái lên đến cao trào.

Trên bụng hắn là vết ẩm ướt dính dính, cả hai vẫn ôm lấy nhau, có phần ngưng ngừng. Một lúc lâu sau, Lục Phong xoay tôi lại, để tôi dựa lưng vào ngực hắn, tay tiến đến phía trước của tôi đỡ cằm.

Lục Phong là người yêu đầu tiên trong đời tôi, kỹ thuật ra sao thì không cần bàn cãi. Nhưng hắn thật sự có thể dễ dàng kích tôi ngẩng cao đầu, chẳng mấy chốc đã hạ súng đầu hàng.

"Chịu đựng đúng kém quá đi." Hắn cười xấu xa, "May mà tôi làm công, không thì cậu sao đủ thỏa mãn tôi hả."

"Tôi sợ cậu mỏi tay nên mới nhanh ra thôi, đừng có mà tưởng bở." Tôi cứng miệng.

"Thấy thế nào?"

"Thế nào là thế nào?"

"So với tự xử có hơn không?"

"..." Tôi đỏ mặt, "Hơn xiu xiu."

"Ha ha." Hắn cười đắc ý, ôm lấy lưng tôi.

"Này..."

"Gi?"

"Sao cậu lại...!?"

Hắn cũng hơi xấu hổ, "Ôm bà xã của mình, dĩ nhiên phải có phản ứng rồi."

"... Tôi giúp cậu nhé."

"Không cần." Hắn giả bộ ung dung, "Nhờ đâu lỡ tay lỡ chân mà bẻ gãy giá đỡ của tôi thì toi."

"Tôi bẻ ngay bây giờ đây!" Tôi hung hăng nắm lấy, dù đã chuẩn bị tâm lý, thứ nóng rực thô ráp kia vẫn khiến tôi nổi da gà toàn thân.

"Đầu thì nói nha." Tôi không đủ tự tin nhắc chừng, rồi mới bắt đầu động thủ.

Đang ra sức, thì Lục Phong cười nói, "Lạy cậu, làm ơn đừng mang cái mặt lúc ăn khoai tây chiên ở KFC mà làm việc này được không."

"Im ngay!" Tôi hung hăng, "Tôi đang giúp cậu hưởng thụ! Ở đó mà lảm chuyện!"

Tôi biết, dùng cái sự nghiêm túc như đang giải đề hóa này thật không ăn với bầu không khí hiện tại chút nào. Nhưng mà, yêu một người... chính là mong muốn người đó được hạnh phúc, là một sự nghiêm túc chân thành.

Lục Phong ngưng cười, cúi đầu nhìn tôi ngốc nghếch lấy lòng hắn. Thời điểm vật kia trướng đại, hắn nâng cằm tôi lên áp môi hôn, đầu lưỡi bị đoạt lấy khiến đại não phút chốc rã thành bùn nhão.

"Đừng ngừng tay." Hấn miết môi tôi nhỏ giọt. Tôi "ừm" một tiếng, tiếp tục động tác vụng về. Công phu của tôi thật đúng đắn ợc không chịu được, hơn nữa cứ ra sức mà hôn như thế, độ mạnh yếu căn bản không khống chế được. Nhưng mà hấn vẫn hưng phấn đến cực điểm, biến toàn thân cả hai chi toàn ấy và ấy.

Lục Phong dùng khăn mềm lau sạch cho tôi, rồi mới ôm siết lấy.

"Tiểu Thần, cậu có yêu tôi không?"

Tôi cất lực gật đầu.

"Chúng ta thật hạnh phúc, đúng không?"

Tôi lại gật gật.

"Vĩnh viễn ở bên nhau, được không?"

Tôi sống chết gật đầu.

Rõ ràng là thời khắc hạnh phúc nhường ấy, vậy mà khi tôi áp mặt lên ngực hấn, lại khóc hụ hụ đến thê thảm.

Không thể nào nói cho rõ ràng được.

Có đôi khi, bất hạnh giống như cánh chim sai rộng trên trời cao, dù rằng xa xôi, nhưng vẫn để lại cái bóng vô cùng rõ ràng và chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 13

Cùng với Lục Phong cho đến hiện tại, 'đẳng cấp và phong độ' giữa hai đứa ngày càng có chênh lệch lớn. Mỗi lần thứ hạng đưa ra, nhìn cái khoảng cách tôi 'đỉnh' hấn 'đáy' như vậy, tôi có phần há hê cười vui sướng khi có kẻ bị tuột hạng. Lục Phong chỉ ngượng ngùng, "Còn không phải do cậu hút hết tinh khí của tôi à!"

...Thật đúng mặt dày vô sỉ.

Chủ nhiệm thấy chúng tôi chơi thân với nhau, cố ý lui tới nói chuyện hai lần, đại ý tổng kết được hai điểm. Một, tôi phải cố gắng duy trì thành tích không được lơ là, không được để Lục Phong lôi kéo thành đôi bạn cùng lùi. Hai, bạn bè thì phải giúp đỡ lẫn nhau, học tốt thì phải giúp cho bạn còn yếu kém cùng nhau tiến lên.

Thế là trên danh nghĩa kèm cặp cho nhau, chúng tôi có thể ngang nhiên ở gần nhau, giấy bên giấy bàn sát bên bàn, còn thiếu mỗi tay chép chung phao thành đôi tri kỷ (đồng chí!)[1] mà thôi.

"Cái gì mà có dòng máu của Mèo hả, tiếng Anh như sh*t thế này!?"

"Biết nói đâu có nghĩa là biết viết." Hấn bực tức chạt vật đánh dấu chéo vô cuốn sách trắc nghiệm, "Đề bài kiểu này đến mẹ tôi cũng chưa chắc làm ra nữa là, cậu nhìn cái đề này nè, căn bản là đang đánh đố. Thử tìm đại một người Trung Quốc nào mà hỏi giữa 'giao đại' với 'giao đãi'[2] khác nhau chỗ nào xem, thử coi hấn biết không??"

Cái loại chuyên chém gió với đánh trống lảng này bản lĩnh thật cao cường. Hai ba câu đã khiến tôi quên hết trời đất, tám với nhau nửa ngày trời mới nhớ ra chức trách của mình.

Thật sự hết cách, "Lục Phong, thầy đến là để giúp con cải tà quy chánh."

Không biết hấn lại nghĩ chuyện đen tối gì mà cười gian đáp, "Vậy giúp đi."

Thực tế đã lâu rồi chúng tôi không có đụng chạm gì. Trong phòng nhiều tai mắt nên chẳng dám làm liều, cùng lắm là thừa lúc đang 'bổ túc văn hóa' cho hấn, mới đem tay giấu dưới gầm bàn đan chặt lấy nhau. Bàn tay của đối phương vốn rất thân thuộc, hấn cầm lấy tay tôi cẩn thận mà dịu dàng vuốt ve từ lòng bàn tay đến các ngón tay, cách thức âu yếm thân mật bí ẩn đó, sau khi thành thói quen, không cách nào từ bỏ được.

Nhìn đối đã lâu, trong ánh mắt tên kia bắt đầu thấy dấu hiệu sắp chịu hết nổi việc ăn kiêng. Có lần tôi đi theo tổ nhận bộ đề bài tập, hấn từ phòng giáo vụ đi ra, tuy vừa chịu phạt nhưng vẫn tỏ vẻ bình chân như vại, đâm đầu về hướng tôi. Lúc đó vừa tới giờ tự học, hành lang bên ngoài vắng vẻ, tên không biết sống chết kia ngang nhiên chụp lấy tôi mà cưỡng hôn.

Kết quả sau đó, hai đứa chả ra thể thống gì, bò xồm trên đất nửa ngày kiếm cho đủ bộ đồ, vậy mà vẫn thiếu mất ba tờ.

Sáng sớm thứ bảy, tôi theo thường lệ thức dậy, làm việc đúng đồng hồ sinh học, đang ngồi trước giường Lục Phong mang giày vào thì hần bất ngờ ôm lấy thắt lưng từ phía sau. Tôi giật mình một chút, không dám mạnh động, chỉ chụp tay hần nhằm bảo không được lộn xộn, đã có người dậy rồi.

Lục Phong càng siết chặt tay, "Đừng ra ngoài đọc sách, chúng ta ở lại ký túc xá đi."

"Không phải Tiểu Bàn cả ngày làm ồ ở đây sao?" Tôi bất đắc dĩ nói, "Trước mặt cậu ta có thể làm nên cơm cháo gì?" "Tiểu Thần, đến nhà tôi được không?"

"A? Muốn dắt tôi ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu à?"

Ngữ văn của hần dốt đặc cán mai đến mức không phân biệt được nhạc phụ nhạc mẫu[3] với bố chồng mẹ chồng.

"Không phải... Bố tôi đi Mỹ rồi, nhà không có ai hết."

Ngu ý trong câu nói kia khiến tôi đỏ mặt, nhưng sức hấp dẫn từ việc chỉ có hai đứa ở riêng với nhau đủ áp đảo hết thảy. Tôi lấy giáo trình cùng sách ra khỏi túi, chỉ mang theo cái túi rỗng đi để che mắt mọi người, còn hần chỉ việc nhét tiền cùng chìa khóa vào quần, hai tay trống không nghênh ngang đi ra cửa.

Nhà Lục Phong cách trường học chỉ khoảng một giờ rưỡi đi tàu ngầm. Vậy tính ra, từ đây cho đến 11h giới nghiêm ngày mai, chúng tôi vẫn còn hơn ba mươi mấy tiếng tự do.

Ba mươi mấy tiếng căn bản là không đủ, từng giây từng phút đều không thể lãng phí. Cửa còn chưa kịp đóng sập đã bỏ nhào dính chặt lấy, kết quả của việc hấp tấp là răng đập cộp vào nhau đến đau. "Á", tôi lấy tay bịt miệng đang tê tái, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Không được, lại lần nữa."

Tôi còn chưa kịp cười đã bị dùng sức hôn. Ấy, cắn như vậy... quá mạnh rồi, rách môi mất... nè nè, không cần phải mút... không xong, bắt đầu thấy choáng váng rồi...

"Vào phòng tôi nhé." Lục Phong thờ hần hần khàn giọng nói, có điểm khẩn cấp.

"Chỉ?"

"Không có gì... là tham quan, tham quan ấy mà."

Ban đầu đích thực là tham quan, nhưng tham quan quái gì mà phút chốc đã lòi nhau lên giường.

"Đồ con heo, đừng có đè cả người lên người ta như thế... Á, cậu không được chặn hết không khí như thế, không thờ được..."

"Không sao, hô hấp nhân tạo là xong ngay ấy mà."

...

"Không được, buông tay ra, a-"

"Làm tiếp nha, nha?"

"Này, là người thì phải nghỉ ngơi chứ. Sao có thể huyênh hục mãi được?"

"Tôi có thể mà..."

"...Nhưng mà tôi đói bụng rồi."

"Vậy thì kêu đồ ăn. Ăn xong làm tiếp."

"..."

Vứt bà cái sĩ diện con trai đi, tôi phải thừa nhận là về thể lực tinh lực hay dục vọng đều không thể bì được với cái tên long tinh hổ mãnh đang ở thời kỳ dậy thì, đòi hỏi hơn người này.

"Nghỉ chơi." Tôi mềm nhũn nửa người nằm bẹp dúm trên tấm nệm lông ngỗng.

"Cậu cũng thật vô dụng quá đi." Hần chăm chú nhìn gương mặt xám xịt của tôi, "Cơm chiều được ăn miễn phí đó nha."

"Tôi là thành phần trí thức cao cấp, lao động trí óc là chính, không phù hợp với lao động chân tay nặng nề."

"Lao động nặng nề? Cái đó của tôi... nặng lắm à?"

"Hạ lưu bại hoại cũng vừa vừa thôi... này, đừng có rộn nữa... mệt chết được."

"Một lần này nữa thôi."

Tôi bác ngay, "Tự xử đi! Tay muốn xụi rồi! Còn làm nữa là mai một chỉ có thể dùng chân viết chữ thôi!"

"Đau tay hở? Tôi nghiệp quá đi ~" Còn bày đặt giả bộ xạo sự, do ai làm hại chứ.

Hắn luôn tay dưới chân thành thạo cầm lấy tay tôi xoa bóp, vì thoải mái nên nhất thời quên chính hắn một trận thôi rồi.

"Tiểu Thần."

"Ừm?" Bàn tay, cổ tay, cánh tay... ày, đúng rồi, mạnh hơn tý nữa... tôi cứ thế thả lỏng toàn thân chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

"Tôi muốn cậu."

"Đâu phải chưa từng làm qua?" Tôi mơ hồ nói, "Sao tự nhiên rào đón dữ vậy?"

"Không phải như trước đó." Hắn nở nụ cười, "Tôi muốn vào trong cậu."

"..." Tôi mở một mắt mờ mờ ngán người ra, "Vào trong... là thế nào?"

Tôi đã nghĩ, tôi đã chỉ đến mức dùng miệng thôi.

[1] Nhại theo bài Đồng Chí của bác Chính Hữu =)) (amen~)

[2] Cả hai đều có nghĩa là kết bạn.

[3] Nhạc phụ nhạc mẫu là bố vợ mẹ vợ :)~

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14

"Không phải như trước đó." Hắn nở nụ cười, "Tôi muốn vào trong cậu."

"..." Tôi mở một mắt mờ mờ ngán người ra, "Vào trong... là thế nào?"

Tôi đã nghĩ, tôi đã chỉ đến mức dùng miệng thôi.

"Tôi dạy cậu là được rồi." Khi mà Lục Phong muốn mê hoặc một ai đó sẽ vô cùng tận tình dốc sức, kỹ thuật hôn không thể tốt hơn.

Tôi đại khái bị ép đến mức không có thời gian suy xét, từ nơi chốn chưa từng có người chạm tới thỉnh thoảng đến cơn đau đớn.

"Đau!" Tôi không được chuẩn bị, hoảng sợ giẫy mạnh, "Cái gì vậy? Đau quá... mau lấy ra!"

"Đừng sợ." Hắn cười mê hoặc, "Chỉ là ngón tay thôi."

Tôi suy nghĩ, cuối cùng hiểu ra, "Không được, không được... tôi không muốn, cậu lấy ra đi..."

"Đừng lo mà, dùng thuốc bôi trơn sẽ không đau, tôi sẽ vào chậm thôi."

"Không cần!" Tôi kiên quyết như đinh đóng cột, "Tuyệt đối không cần. tôi không làm, cậu đừng tay lại đi."

Tốt xấu gì tôi cũng là con trai, bộ phận nào cũng đầy đủ, ai mà muốn... bị ấn vào chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, chỗ đó vốn sinh ra không thích hợp để làm chuyện như vậy, nếu phải tiếp nhận thứ to lớn ấy vào thì...

"Tiểu Thần." Lục Phong bắt đầu nhú mày.

Hiểu được hấn mất hứng, tôi bèn tìm cách lấy lòng bù lại, "Đề sau này tính được không... Giờ tôi dùng miệng giúp cậu nhé?" Tôi thực sự sợ hãi, loại việc này đối với tôi mà nói hiện tại cũng không khác gì bị giết không cần đao.

"Cậu sợ cái gì?"

"Tôi..." Sao lại không sợ, thử đổi ngược người bị OOX là cậu xem!!

Lục Phong có phần cường ép đề lên trên, dùng môi đoạt lấy lời phản đối của tôi, bàn tay to lớn tìm về phía sau, cứng rắn đẩy ngón tay vào trong.

"Đừng mà." Tôi quỳnh quáng ngăn lại, "Đề sau này làm được không? Cho tôi chút thời gian chuẩn bị..."

"Đừng nói nhiều nữa." Hấn hết kiên nhẫn, lực đạo không hề giảm nhẹ. Dị vật trong cơ thể khiến cả người cứng lại, tôi phải cố hết sức nhẫn xuống mới không đẩy hấn ra.

Lại thêm một ngón tay nữa, tôi ứa nước mắt, "Đừng mà Lục Phong, không được đâu... đau lắm!"

"Không sao... chịu khó một chút là được."

Tôi cắn môi không nói lời nào nữa.

Sao có thể... không sao được?

Bên dưới lạnh lẽo, là hấn đang dùng thuốc bôi trơn, mà cái gọi là thuốc bôi trơn ấy, ngoài cảm giác giá lạnh ra chẳng có chút trợ giúp gì cả.

Chân bị kéo lên tới ngực, tạo thành tư thế bất kham.

Tôi như con rối gỗ cứng đờ bị người ta điều khiển.

Thế này và cường bạo có gì khác nhau?

Tôi bất giác quay đầu đi để né tránh cùng hấn đối diện, nỗi sợ hãi này rất giống thuở còn nhỏ rất sợ chích, ngồi trong bệnh viện thoa thuốc tê chờ mũi kim chuẩn bị đâm xọc vào da. Chỉ mới dùng chút sức tiến vào đã cảm thấy đau đến run rẩy, không được... hoàn toàn không được, đây không phải là sự giao hòa giữa thân thể chứa đựng tình yêu như tôi mong muốn...

Lại thêm một chút nữa, tôi nhịn không được kháng cự, "Bỏ đi! Dừng lại, dừng! Lục Phong..."

"Cậu lại sao vậy?" Hấn không nhịn được nữa, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn, càng ý mạnh mẽ ép sát hai chân tôi.

"Không được!" Đau đến mất trí, tôi đánh hấn loạn xạ.

"Ngoan nào, đừng quấy nữa!"

Hấn hiện tại đã nổi nóng.

Tôi hít thật sâu, ngậm miệng lại không 'quấy' nữa.

Cái gì gọi là tuyệt vời, gọi là khoái cảm, gọi là say mê, đều là trò lừa gạt. Và cả việc thích tôi, yêu thương tôi... cũng đều là lừa gạt.

Ra, vào, ra, vào... thế này cũng đau, mà thế kia, cũng chỉ là đau.

Tôi ngơ ngác nhìn trần nhà.

Sau khi nếm đủ mọi cung bậc đau đớn xong, Lục Phong vô cùng thỏa mãn rút ra, nằm bên cạnh tôi thở dốc, nhấc tay khoác lên lưng tôi.

Tôi thất thần trong chốc lát, mới nhận ra lần đầu tiên cùng một người con trai kết hợp với nhau đã xong. Tôi nghiêng đầu qua nhìn Lục Phong, sau khi phát tiết xong, hấn nhắm hờ mắt lại, vẻ mặt uể oải. Hấn không hề để ý rằng, tôi thậm chí... chưa hề cương lên.

Tôi xoay lưng lại, vùi mặt vào gối, nghĩ muốn ngủ một giấc thật tốt.

"Sao vậy?"

Tôi im lặng lắc đầu.

"Sao không nói tiếng nào?"

"..." Muốn tôi nói? Tôi làm sao còn đủ sức lực để cùng hấn chuyện trò trời đất nữa.

"Cậu không vui?" Trong lời nói len lỏi sự bức mình.

"Không có." Tôi chậm chạp đáp.

"Tại sao?"

"..."

"Bởi vì chuyện vừa rồi nên không vui?" Hắn kéo mặt tôi quay lại, giọng ần chứa sự tức giận, "Cậu không muốn làm chuyện đó với tôi sao?"

"Không, không phải vậy." Phải hết sức bình tĩnh. Tôi thích hắn, không nên cãi nhau với hắn, không nên khiến hắn tức giận.

Lục Phong lạnh lùng nhìn tôi chăm chú, "Nếu cảm thấy bị cưỡng bức, cậu có thể lập tức đi báo cảnh sát."

Tôi tức thì cứng họng.

"Lấy gương ra soi vẻ mặt cậu bây giờ đi." Lục Phong xốc chân ngồi dậy, "Không cam tâm làm tình với tôi, miễn cưỡng như vậy thì không cần thiết phải ở đây nữa."

Không khí ngưng trệ.

Hơn ba mươi giờ khó khăn lắm chúng tôi mới giành được đề ở bên nhau, chỉ vừa trôi qua mười hai tiếng.

Nhưng trong tình thế này, khoảng thời gian còn lại thật sự quá dài.

Tôi bối rối nói với hắn, "Vậy thì... tôi nghĩ, tôi nên quay trở về trường trước."

"Tùy cậu." Hắn chẳng buồn quay đầu lại.

Tôi chỉ còn biết đứng dậy mặc quần áo, ra phòng khách tìm cái túi, rồi đẩy cửa đi ra.

Trên đường đi, vết thương khẽ động, cảm thấy không ổn chút nào. Từ biệt thự sang trọng của Lục gia đến bến xe, một bước đi là một trải nghiệm đau đớn. Đứng trước phòng bán vé, lục tung túi xách hồi lâu, mới phát hiện ra là quên mang theo tiền.

Chật vật khép túi lại, đến chỗ đợi xe ngồi xuống. Trời có chút lạnh, tôi co tay ôm lấy người thật chặt.

Muốn tôi quay về tìm Lục Phong mượn tiền, chết cũng không làm.

Mà không có tiền thì không thể trở về, trước mắt bỗng cảm thấy mờ mịt vô cùng.

Tại sao hắn không thể quan tâm đến cảm giác của tôi một chút? Dù sao tôi cũng là con trai. Dù cho thích hắn, nhưng vẫn phải giữ lại chút tự tôn căn bản của một thằng con trai. Sao không thể chấp nhận rằng tôi khó thích ứng được việc vì hắn mà quăng đi chút tự tôn cuối cùng của mình, dù chỉ là trong chốc lát?

Chỉ một thoáng do dự, đã khiến hắn khó chịu.

Có ai... giữa đêm mùa đông, vừa mới làm xong chuyện đó đã đuổi người yêu mình đi không?

Tôi xoa xoa mắt, khẽ dậm dậm chân để làm ấm. Đêm khuya heo hút lữ khách, cô bán vé nương theo cửa sổ nhìn tôi với vẻ tò mò.

Có gì kỳ lạ đâu, chẳng lẽ... chưa từng thấy con trai khóc à?

Cúi đầu hít hít mũi. Thật sự rất lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 15

Có người vội vã xông tới.

"Một vé đi đến trạm XX, chuyến gần nhất." Hơi thở người đó hỗn hển, giọng nói khẩn cấp.

Tôi kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn người đang đứng trước phòng bán vé.

"Chuyến 10h40 được không?"

"40..." Hấn quay đầu nhìn tấm bảng lịch trình treo trên tường, ánh mắt giao lấy tôi.

"Thôi bỏ đi."

Nhìn hấn chậm rãi đi đến, tôi theo bản năng ấn người vào sâu trong ghế.

"Sao không về, ở lại đây làm gì?" Nét mặt lạnh lùng.

"Không có... tiền." Càng cảm thấy khổ sở hơn.

Sắc mặt Lục Phong trầm xuống, "Có phải cậu thà ngồi đây đến sáng cũng không chịu quay về tìm tôi? Có phải đã thật sự khép tôi vào tội cường gian?"

Tôi nhìn hấn một chút, rồi cầm lấy túi xách dợm bước đi, bị hấn nắm tay lại, "Đi đâu?"

"Không cần cậu quan tâm!" Tôi nghẹn giọng, "Dù sao căn bản cái gì cậu cũng không cần quan tâm..."

Cô bán vé càng thêm hiếu kỳ ngóng sang. Lục Phong nắm chặt lấy tay tôi, kéo ra khỏi bến xe.

"Theo tôi về!"

"Không cần!"

Hấn hung dữ trừng tôi, "Có về hay không?"

"Không về!" Bao nhiêu cục tức dồn lại cả buổi tối, giờ mới được bùng nổ, tôi quờ quạng đánh hấn, "Đồ khốn kiếp! Mồm năm miệng mười bảo yêu gì đó đều là láo toét, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình... Có bao giờ cậu chịu nghĩ cho tôi không? Có bao giờ hỏi đến cảm giác của tôi không? Đúng vậy, tôi chính là miễn cưỡng, chính là không muốn, tại sao tôi phải biến mình thành đồng tính luyến ái? Tại sao tôi là con trai bình thường lại phải để cho người khác thương? Nếu không phải vì thích cậu, tại sao tôi phải cố ép bản thân mình đến thế... Tại sao phải... trở thành... biến thái..."

Trên đường không một bóng người. Quang cảnh trống trải khiến tôi không kiềm dè mà khóc rống lên.

Hấn... căn bản chưa bao giờ nghĩ tôi ở cái đoạn trường này phải chịu đựng bao nhiêu là áp lực. Đồng tính luyến ái, bốn chữ này đối với một đứa trẻ mười bốn tuổi mang đến cảm xúc gì, hấn làm sao có thể hiểu được... Tôi có bao nhiêu nỗi sợ hãi cảnh bị người khác chỉ trích là biến thái, khinh thường, hay dè bieu... Làm sao có thể đối mặt với cha mẹ tư tưởng bảo thủ cùng em trai... Sợ rằng, có thể bị nhiễm AIDS... Sợ rằng, không cách nào đường hoàng sinh sống như một người bình thường trên cõi đời này, hấn có bao giờ thay tôi nghĩ đến?

Tôi và hấn vốn không giống nhau. Hấn là Lục Phong, còn tôi là Trình Diệc Thần. Tôi là người sinh ra trong một gia đình thủ cựu và được nghiêm khắc giáo dục cho đến tận bây giờ.

Tôi làm sao lấy đâu ra được nhiều dũng khí như vậy, nếu không phải vì thích hấn... Nếu không phải... vì muốn được ở bên cạnh hấn...

Tôi vừa khóc vừa nói năng lộn xộn, cho đến khi Lục Phong kéo vào trong một góc khuất, ngăn chặn hết thảy mọi âm thanh gãy dựa của tôi.

"Ngoan, đừng sợ." Đầu tôi bị áp chặt vào lồng ngực hấn, nghe được tiếng đập nặng nề vang lên. Giọng hấn có phần lớ ngớ, là do trong lúc phản kháng kịch liệt tôi cần lờ hấn bị thương, "Có tôi ở đây, không cần phải sợ."

Hấn nói dối.

Chỉ là... tôi vẫn cam tâm tình nguyện tin tưởng.

Tôi cúi đầu giấu đi đôi mắt sưng húp.

"Đau lắm phải không? Để tôi cố cậu." Lục Phong từ trước đến nay đều xem tôi như bao cát mà đối đãi, lần này lại bước đi thật chậm rãi. Tôi ghé lên tấm lưng rắn chắc của hấn, khẽ nghiêng đầu là có thể mở hồ nhìn thấy gương mặt anh tuấn từ bên trái.

Trong lòng tràn ngập mỗi một cùng bình tĩnh.

"Tiểu Thần."

Tôi im lặng nghe.

"Ai cũng muốn cùng người mình thích làm chuyện ấy, tôi cũng vậy... Tôi... nhịn không được. Cùng với cậu thực sự rất vui sướng, cũng hy vọng cậu sẽ giống tôi cùng cảm thấy hạnh phúc... Kết quả cậu lại phản ứng như thế..."

"Nhưng mà... thật xin lỗi." Hấn có hơi cà lăm, "Tôi yêu cậu."

Hắn hơi xoay đầu về phía bên phải, như đang ngượng ngùng.

"Tôi không phải muốn ý mạnh mà ép buộc cậu, cũng không phải muốn làm tổn thương cậu. Chỉ là, tôi rất thích cậu, cho nên mới như vậy..." Lặng yên nửa ngày, hắn mới cúi đầu lắc đầu, "Mẹ nó... tôi không nói nữa, cậu cứ xem như chưa nghe thấy gì đi..."

Tôi ghé cảm lên bả vai, ôm siết lấy cổ hắn.

Đoạn đường còn lại chìm trong bóng đêm yên tĩnh dịu dàng, Lục Phong nhẹ nhàng công tôi đi. Lưng hắn thật ấm áp, dường như có cơn gió thổi qua, trong hư không truyền đến âm thanh tình tứ của một loài côn trùng bí ẩn, "Tức tức -- thu thu, tức tức -- thu thu--"

Về sau, mỗi khi cảm thấy cô đơn, hình ảnh này lại tràn về đầy mộng.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 16

Hiện tại nhớ lại, thời điểm ấy chúng tôi thật lòng yêu nhau. Chỉ là tuổi đời còn non nớt, chưa thấm thía được mối tình ấy sâu đậm nhường nào. Cho nên thường rơi vào trạng thái bất an nóng vội. Không biết làm gì để đảm bảo tính lâu dài ổn định. Những gì có thể làm được, kể cả việc quan hệ với nhau, chúng tôi còn cần một thứ gì đó đính ước và thể hiện sự gắn bó hơn nữa, cho dù là trầu tượng, nhưng chỉ ít cũng có tác dụng an ủi.

Cô giáo trẻ dạy anh văn lớp tôi là một tín đồ Thiên Chúa giáo, vì thế hôn lễ của cô được tổ chức tại một giáo đường gần trường học. Lũ học sinh vô cùng hào hứng, muốn trông thấy cô nàng luôn tỏ ra mạnh mẽ nay lại e thẹn trong tà áo cưới. Khách mời đông nghịt, cả giáo đường chật như nêm. Lục Phong lại rề rà, nên chúng tôi chỉ có thể đứng từ ngoài cửa ngắm xem cảnh vui.

Đứng ở sau chót không ai để ý, Lục Phong trộm nắm lấy tay tôi. Khi chúng tôi nắm tay nhau, bao giờ mười đầu ngón tay cũng đan chặt vào nhau, mồ hôi thấm ra nhẹ nhàng dính kết hai lòng bàn tay lại.

Trước kia tôi không nhận ra rằng, ngôn ngữ của đôi tay lại phong phú đến vậy. Độ ấm áp của lòng bàn tay, độ mạnh yếu của từng ngón tay, cách thức đan tay vào nhau, đủ để biểu lộ hết thảy mọi thứ. Dưới áp lực phải che giấu, tình cảm của chúng tôi so với người yêu nhau thông thường nhạy cảm hơn nhiều lắm.

"XXX, anh có đồng ý lấy cô XXX làm vợ không?"

Lục Phong siết chặt tay tôi một chút, nhỏ giọng nói, "Tôi nguyện ý."

Tôi cũng theo cô dâu đáp lại, "Tôi nguyện ý."

Thoạt nhìn có vẻ buồn cười, nhưng chúng tôi đều nghiêm túc thực sự.

Lục Phong dùng sức siết chặt tay hơn.

Biết là sẽ không có hôn lễ nào chúc phúc cho chúng tôi, nhưng hiện tại vẫn muốn trộm đi một ít hạnh phúc của người khác.

Cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau, chúng tôi lại không có vật ấy. Lục Phong cứ mãi vuốt ve ngón áp út trống trơn của tôi, mạnh đến độ làm tôi suýt ứa nước mắt.

Sự tình đột ngột phát sinh, không ai lường trước được.

Trường trung học T lúc bấy giờ nhận được chỉ thị là phải bài trừ những mối quan hệ yêu đương vị thành niên, vì một học đường lành mạnh. Cho nên khi ấy rất nghiêm khắc cấm đoán những cặp yêu nhau trong trường.

Tiết trời dần ấm lên, buổi tối Lục Phong kéo tôi chạy ra sân thể dục, kiếm một góc cây có tán rộng lại bí mật, bên cạnh còn có một bụi hoa lớn, nhanh chóng ngồi xuống.

"Ừm à." Kẻ luôn tùy tiện như Lục Phong hôm nay lại tỏ vẻ áp úng. "Có cái này muốn đưa cho cậu."

Hắn vừa lục lọi túi vừa bày ra vẻ mặt rất chi căng thẳng, ngay thời điểm rút tay ra vẫn tỏ vẻ hết sức chần chừ.

"Quý giá vậy sao?"

"Không phải quý gì." Hắn cố gắng trấn định, "Không đáng giá lắm... cậu xem đi, nếu không thích thì thôi."

Tôi trừng mắt, "Cậu nắm chặt vậy sao tôi thấy gì?"

Lục Phong 'a' một tiếng, vội xòe tay ra. Hiếm khi thấy hắn bối rối và thiếu tự tin đến vậy, trông rất mới mẻ đáng yêu. Tôi đưa đầu qua nhìn, dưới ánh đèn tù mù, hai chiếc nhẫn bạc lấp lánh nằm trên tay hắn.

Lục Phong ho khan, "Chỉ là bạc thôi, rẻ lắm.. Cậu thấy hợp thì lấy một cái."

Thấy tôi không cự cựa gì, hắn lại ho khan cái nữa, dùng ngữ điệu bình thản nói, "Không thích thì thôi vậy. Tùy tiện mua đại thôi. Tôi cũng biết kiểu dáng rất quê mùa. Tại ông thợ mắt đã kém tay nghề còn dơ hơi, nào thiếu nếp nhẫn hay sao ấy, nói đến mấy chục bận là làm nhẫn kiểu cho nam mà mãi mới hiểu được, thật đúng cùi bắp..."

Tự biên tự diễn nửa ngày chẳng nhận được hồi đáp, Lục Phong hơi xấu hổ ngậm miệng lại, thu tay về.

"Lục Phong." Tôi se sẽ gọi hắn.

"Gì?" Hắn có vẻ cụt hứng.

Tôi ôm lấy thắt lưng hắn, cúi đầu vào lồng ngực hắn.

Cái mặt rần rụa nước mắt nước mũi này thật xấu chết được, không thể để cho hắn thấy.

"Làm sao thế?" Hắn mềm giọng, vuốt vuốt tóc tôi.

"Tôi yêu cậu."

Tay hắn ngừng lại, lần xuống gương mặt đầm nước mắt của tôi, "Ngốc, khóc cái gì vậy!?" Hắn chặt vật dùng sức nâng mặt tôi lên, "Khó coi quá đi, cậu có còn là con trai không đó!"

Hai vai tôi run lên từng đợt, không dừng lại được.

"Khóc đến mặt đỏ ra rồi này." Lục Phong hạ giọng áp trán hai đứa lại với nhau, "Ngốc ơi là ngốc. Tôi thích cậu... tôi thích Trình Diệc Thần... Lục Phong yêu Trình Diệc Thần... Khóc cái gì mà khóc? Tôi thực thích cậu mà..."

Nhấn vừa vặn ôm lấy ngón tay, cảm giác lạnh lạnh khiến tôi nắm chặt lấy ngón áp út, "Lục Phong, nếu một ngày nào đó cậu không còn thích tôi nữa, cũng đừng lấy lại nhẫn này, tôi có thể trả tiền cho cậu, nhưng đừng lấy nó đi..."

Nói chưa dứt lời môi hắn đã đặt trên môi tôi.

Tôi cắn răng nức nở, khẽ run lên.

"Ngốc tử, đừng khóc! Đừng có cắn chặt răng như thế..." Hắn vừa la vừa tìm cách cạy lấy khớp hàm khép chặt của tôi, "Sao tôi lại không thích cậu... tôi chỉ muốn chúng ta mãi ở bên cạnh nhau..."

Tôi ôm chặt vai hắn sao cũng không chịu buông ra, giống như những nụ hôn vồn vã kịch liệt thế này, sẽ chẳng bao giờ, sẽ chẳng một ai khác có thể cho tôi nữa.

Thời điểm bị đèn pin chiếu rọi vào mắt, tôi chưa kịp la lên sợ hãi, Lục Phong đã nhanh chóng đem đầu tôi ấn chặt vào lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chương 17

Thời điểm bị đèn pin chiếu rọi vào mắt, tôi chưa kịp la lên sợ hãi, Lục Phong đã nhanh chóng đem đầu tôi ấn chặt vào lồng ngực.

"Lại một đôi nữa!" Vị chủ nhiệm đặc ý hạ giọng nghiêm chỉnh nói, "Con nít con nôi, đi học không lo học, chỉ lo yêu đương nhăng nhít! Coi chúng bây sao mà thi đỗ đại học được!"

Tìm tôi đập điên cuồng, tay chân đều lạnh ngắt.

"Lục Phong, lấy tay ra, che cái gì mà che, có che cũng không được, đứa nào cũng bị bắt hết."

Lục Phong vẫn cố gắng che mặt tôi lại, "Không liên quan đến cậu ấy, là do tôi bất buộc... cùng lắm ghi tôi là được rồi."

Phát âm giữa 'cậu ấy' và 'cô ấy' trong tiếng Trung có điểm mập mờ với nhau.

Vị chủ nhiệm dĩ nhiên bị chọc tức khí lên, "Bày đặt làm anh hùng rom à! Em nữ này, ngẩng đầu lên! Đã cấm không cho yêu đương cặp kè trong trường, ngẩng lên!"

Lục Phong vẫn gắt gao dùng tay che lại, sự chống cự cố chấp khác thường của hắn khiến tôi cảm thấy đau lòng thay hắn.

Rốt cuộc mặt tôi cũng lộ ra dưới ánh đèn chiếu sáng rực.

Bốn phía im lặng không lời.

Nếu như là tâm tình lúc bình thường, hẳn tôi đã rất thích thú thưởng thức vẻ mặt của thầy chủ nhiệm.

Quyết định xử phạt tôi và Lục Phong tạm thời chưa báo xuống dưới, bởi lẽ trước nay chưa từng có nội quy nào quy định cách xử lý trường hợp nam sinh có dạn dít với nhau. Hơn nữa tôi lại tỏ vẻ thật thà thành khẩn kèm theo hồ sơ ghi tội có thể gọi là sạch sẽ.

Dù đã được tỏ ra khoan hồng, chúng tôi thế nào cũng không cười nổi. Báo cho phụ huynh tất nhiên không thể nào tránh khỏi, bố của Lục Phong xử hắn thế nào còn chưa biết, bố tôi thì tuyệt đối sẽ không tha cho.

Trước khi thông báo cho phụ huynh tới, trường không biết phải tổng chúng tôi đi đâu, ở lại ký túc xá nam sẽ gây ra nhiễu loạn và hoang mang, cho vào ký túc xá nữ lại càng không được. Trong một mảnh nhốn nháo đó, Lục Phong chẳng tốn chút sức cấp tôi rời khỏi trường.

Chúng tôi đi vào một quán rượu tìm chỗ nghỉ chân. Lục Phong không nói lời nào uống bia, một tay vẫn khư khư nắm chặt tay tôi. Chúng tôi bất ngờ gặp họa, lại không tìm được giải pháp đối phó, nhưng hẳn so với tôi có kiên cường hơn đôi chút.

"Tôi sẽ không để cậu bị đuổi học." Về mặt Lục Phong tỏ ra bình tĩnh và lạc quan, "Có hỏi đến, thì nói là tôi ép buộc cậu. Cùng lắm là tôi chuyển trường. Có cơ hội tôi sẽ lên đi gặp cậu. Không sao hết, chỉ cần kiên trì, một năm hơn là chúng ta có thể cùng vào đại học rồi."

Sao tôi lại không biết hắn đang an ủi mình, chỉ là giờ không đủ nhẫn tâm để vạch trần lời nói dối đó thôi.

"Đừng khóc, chỉ cần không bị ông già đánh chết thì vẫn có thể gặp nhau, đúng không?"

Tôi vuốt nước mắt, cố gắng ra vẻ tin tưởng, nhếch miệng lên cười.

"Ồ, kia có phải Lục Phong không? Con trai mà nắm tay nhau không cảm thấy ghê tởm à?" Lục Phong chán ghét ngẩng đầu lên nhìn kẻ vừa phát ngôn, đồng thời nhận thấy phía sau tên đó là một bầy du côn theo chân.

Kẻ này tôi cũng biết, là đại ca trước đây của trường K, tên là Dương Vĩ, tên buồn cười, người cũng không hơn.

"Sao, ánh mắt gì đấy? Không phục à? Muốn đánh nhau phải không, ông đây không ngại mấy thằng pê dê đâu."

Tôi nghe thấy tiếng xương tay của Lục Phong bẻ răng rắc.

Loại này nếu trước kia dám một mình kiêu khích hắn, đã sớm bị đánh cho rụng răng họ hàng chạy ra nhặt không kịp rồi. Giờ ý có đồng bọn nên mới láo xược như thế.

"Lục Phong, chúng ta đi thôi." Tôi nghĩ hẳn hiểu ý, tình thế bây giờ đã đủ thảm lắm rồi, còn thêm tội đánh nhau nữa thì thật đúng họa vô đơn chí.

Dương Vĩ cao thấp đánh giá tôi, ánh mắt dè dặt, "Lục Phong, thằng này là đồ chơi của mày à? Gày thế này chơi có sướng không? Mà mày chơi nó ra làm sao? Chơi lỗ sau à?"

Tôi không kịp ngăn Lục Phong lại, hắn đã hung hăng đánh ra một quyền. Về mặt cùng bộ dáng của Dương Vĩ rất có tiềm năng diễn hài bắn ra sau hai bước, một tia máu phun ra.

"Được, được lắm! Mày cũng gan lắm." Dương Vĩ long mắt lên phẩy tay ra hiệu, "Tụi mày xông lên, đập chết nó!"

Khách trong quán đã bỏ chạy gần hết, ông chủ cũng không biết trốn đằng nào. Bọn chúng cùng nhào lên vây lấy Lục Phong cùng một tràn quyền cước lẫn lộn. Tôi không biết đánh nhau căn bản không giúp được hắn, gấp đến độ phát điên, mắt nhòe đi một chốc, thoáng nhìn thấy điện thoại để trên quầy, vội vàng lao tới.

"Sao, tính gọi cảnh sát à, gọi cũng vô ích." Một bàn tay vuron ra nắm chặt lấy cổ tay tôi, là Dương Vĩ, "Mày cặp với nó có gì hay, hay là Lục Phong chơi mày đến sướng, đến nghiện rồi?"

"Cầm cái mồm chó của mày lại!" Chỉ sợ đó là lần đầu tiên trong đời tôi dùng từ chửi tục với người khác, đúng là rất hả giận. Quả nhiên Dương Vĩ thay đổi sắc mặt, ôm lấy tôi, "Đề tao lột mày sạch sẽ, xem còn già mồm nữa không!"

"Mày là đồ biến thái!"

"Tao muốn coi thằng gay như mày với thằng khác có gì khác biệt? Lục Phong chơi được, không lẽ tao chơi không được?"

"Cút mẹ mày đi!" Quần áo bị giật đứt khiến tôi kinh hoàng, "Tránh ra, buông tay... Mày đồ chó súc sinh, buông tay!"

Hắn cười đắc ý, tay lao tới xé quần tôi.

"Lục Phong, Lục Phong!" Tôi liều chết giãy dụa, "Không được, Lục Phong!"

Tôi bị dọa đến váng đầu, mới thấm thiết như vậy kêu Lục Phong đến cứu. Nếu thời gian quay trở lại, tôi nhất định sẽ cắn răng không rên một tiếng. Dương Vĩ là đi trả thù, sẽ không thực sự làm gì tôi. Mà cho dù hắn có làm gì, tôi cũng không nên tại thời điểm đó kích thích Lục Phong. Khi ấy tôi không ý thức được tiếng kêu khóc của mình để cho hắn nghe thấy, sẽ có bao nhiêu đáng sợ.

'Xoảng' một tiếng chai bia nát vụn ra. Trên người nhẹ đi, Dương Vĩ vốn đang đè lên tôi đã bị nắm lấy cổ áo, trên đầu đầy bọt bia cùng mảnh vụn thủy tinh.

"Con mẹ nó mày dám đánh tao? Xem tao đâm chết thằng gày đó..."

Lục Phong dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn áo quần hỗn độn của tôi, vẻ mặt lộ ra biểu tình giống như loài thú bị dồn đến đường cùng.

Tôi chỉ nghe thấy một tiếng 'xoạt' rất nhỏ, máu đã ồ ồ chảy ra từ bụng Dương Vĩ.

Từ cổ họng Dương Vĩ phát ra âm thanh gì đó không rõ nghĩa, ngửa mặt lên trời rồi té phịch xuống đất.

Tiếng thét chói tai không ngừng rú lên. Mấy tên du côn sắc mặt trắng xanh, kêu lên sợ hãi, "Giết người! Giết chết người rồi!"

Lục Phong tay vẫn nắm chặt lấy phần chai bia vỡ nát, sắc mặt lạnh lùng cứng rắn như sắt thép. Hắn ngẩng đầu nhìn tôi, tôi cũng nhìn hắn. Trên mặt cả hai đều toát lên vẻ thể lương cùng tuyệt vọng.

Khi đó là gần vào mùa hè năm 1998. Lúc ấy, tôi 15 tuổi, Lục Phong 19 tuổi.

Cần phải thừa nhận rằng, mọi thứ đã vượt quá xa giới hạn chịu đựng của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

Kết cục ai cũng đoán được, Lục Phong bị cưỡng chế đuổi học. Bởi hắn đem toàn bộ trách nhiệm đổ trên người mình, nên hình phạt dành cho tôi cũng nhẹ đi nhiều. Tuy rằng Dương Vĩ cuối cùng còn sống, nhưng tình thế đối với Lục Phong cũng không có lợi, ngoài tội cố ý gây thương tích ra, còn có tội lôi kéo tôi quan hệ. Hắn đã trưởng thành, còn tôi thì không, luật pháp bảo rằng một đứa trẻ 15 tuổi thì không có năng lực xác định tình cảm, nói cách khác, là tôi bị hắn dụ dỗ.

Tôi không tự chủ được mà la hét vùng vẫy đối với những người đồng loạt hòa nhau công kích vừa mang ý đồ tọc mạch, như cha mẹ tôi, thậm chí là cả Diệc Thần. Tôi thống hận bọn họ thâm hiểm xấu xa. Chẳng lẽ họ đui mù hết rồi sao? Chẳng lẽ họ không nhìn ra được chúng tôi yêu nhau?

Tại sao tình yêu đồng tính lại bị quy chụp là không bình thường? Ai quy định rằng tình yêu như thế là không được phép?

Bị kéo về nhà ba ngày, một Trình Diệc Thần vốn từ nhỏ vô cùng nhu thuận đã hoàn toàn biến đổi.

Cha mẹ đều coi tôi như mối họa ghê gớm, lập tức tuyên bố nhà họ Trình vốn kiêu hãnh không thể chấp nhận được loại sỉ nhục này. Cả em trai cũng trốn tránh tôi. Tôi trốn trong căn phòng nhỏ nhỏ, vì quá thống khổ mà toàn thân phát run, một câu cũng không thốt lên được - Loại người như chúng tôi, có đau đớn cũng chỉ là thứ để cho người ta cười nhạo.

Tôi không biết tình hình Lục Phong ra sao, hắn thật sự gây họa quá lớn, vượt qua khả năng tha thứ nhẫn nhịn của cha hắn. Lần cuối cùng chúng tôi gặp nhau là trong phòng giáo viên, kia chính là người cha cao quý của hắn, đang miễn cưỡng nhận lỗi với các giáo viên cùng cha mẹ tôi, vừa trừng mắt hung tợn nhìn Lục Phong. Tôi biết ánh mắt đó muốn nói lên điều gì: rằng ngày thường tao sơ suất quản giáo mày, cũng chiều mày đến vô pháp vô thiên, thế mà lại đi làm đồng tính luyến ái, lại còn giết người!

Tôi tưởng chừng như có thể cảm nhận được những đòn roi đau đớn mà Lục Phong phải chịu đựng.

Nhưng lại không có cách nào gặp được hắn.

Diệp Thần trộm dùng chìa khóa để đi vào phòng tôi. Lúc ấy tôi đang ngồi co ro trong một góc, nửa tỉnh nửa mê nhìn nó, cả người nhếch nhác và thảm hại. Diệp Thần chỉ vừa liếc mắt qua đã muốn phát khóc.

"Anh à..."

"Thả anh ra được không?" Tôi không nhớ đã cầu xin nó bao nhiêu lần.

Diệp Thần không như bình thường, vô cùng kiên quyết vừa hoảng sợ vừa lắc đầu. Đôi mắt một mí mỏng manh cong lên vì giận dữ và thù hận, "Anh còn muốn gặp hần? Chính tên biến thái đó đã hại anh ra nông nỗi này, anh còn muốn gặp hần?"

Diệp Thần rất giống bố mẹ tôi, ngay lập tức biến thành người xa lạ. Điều lập tức coi tôi và Lục Phong là người xa lạ.

Bọn họ không chịu nổi cái tên 'Lục Phong'.

"Anh đừng nghĩ nhiều về chuyện đó nữa." Diệp Thần oán hận thở hắt ra, "Hắn sắp đi Mỹ rồi, sẽ không bao giờ... trở về nữa."

Tôi trừng to mắt, tai ong ong.

"Có gì lạ đâu!" Diệp Thần nhìn mắt tôi, không rõ là thương hại hay tức giận, "Hắn không ngồi tù cũng nhờ tiền Lục gia đổi trắng thay đen, đem hần đi xuất ngoại để tránh chuyện thị phi cũng không sớm thì muộn."

Tôi đột nhiên đứng lên, lao ra hướng cửa phòng. Diệp Thần quay người một cước đá sập cửa lại. Hiện tại sức lực của nó có thể dễ dàng khống chế tôi áp xuống sàn nhà, "Ba mẹ sai em phải canh chừng anh, có chết anh cũng không được đi gặp hần."

Bao nhiêu nước mắt tôi tích tụ trào ra khóe mi, tràn xuống mặt đất.

Diệp Thần tức tối quay mặt đi chỗ khác không nhìn tôi, "Anh, anh đừng như vậy... Tên đó là biến thái, hần có gì tốt chứ. Hai người như vậy là không giống ai. Hần đi rồi, sau này anh có thể sống một cuộc sống bình thường..."

Tôi vung lên cho nó một bạt tay.

Từ nhỏ đến lớn, đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên tôi đánh nó. Cả hai đều thất thần nhìn nhau.

Diệp Thần tức giận đẩy tôi ra, đứng dậy muốn đi.

Tôi đầu chi có một chút hy vọng, sẽ không bao giờ buông tay.

Trước khi Diệp Thần đóng cửa một giây, tôi quỳ xuống trước mặt nó.

"Anh!" Diệp Thần vừa sợ vừa giận, giọng hơi run run, "Tại sao anh có thể vì loại người đó..."

"Diệp Thần, em thả cho anh đi gặp hần một lần! Gặp một lần là được rồi! Diệp Thần, van xin em... Diệp Thần!"

"Gặp thì sao, hần vẫn phải đi thôi." Diệp Thần cắn răng.

"Van xin em." Tôi không biết dùng lời lẽ thế nào để lay động được nó, chỉ có thể máy móc lặp lại.

"Anh còn khóc! Anh còn vì loại người đó khóc!" Diệp Thần nghiêng răng nghiêng lợi, mắt nó cũng đã đỏ lên, "Vô dụng thôi, giờ không còn kịp rồi."

"Diệp Thần, Diệp Thần..."

Tôi rất rõ bộ dạng hèn mọn này đích thực là đang tra tấn nó, nhưng không còn cách nào khác.

Em trai tức giận mắng một câu, vứt cho tôi cái ví rồi bỏ chạy đi. Tôi nghe thấy âm thanh đóng sầm cửa phát ra từ phòng nó.

Tôi gọi tắc xi chạy thẳng đến sân bay, không quan tâm đến vấn đề mắc rẻ, cũng không cần biết trong ví có đủ tiền trả hay không. Xe đến nơi tôi liền nhét hết tiền trong ví vào tay tài xế, chạy thẳng vào trong đại sảnh.

Diệp Thần nói đúng, đã không còn kịp nữa rồi.

"Lục Phong! Lục Phong!" Tôi chưa từng nghĩ âm thanh của mình có thể thể lương tuyệt vọng đến vậy. "Lục Phong! Lục Phong!"

Mọi người qua lại đều dùng ánh mắt kinh ngạc hoặc thương hại nhìn tôi.

"Lục Phong... Lục Phong..." Tôi chỉ hy vọng hần có thể nghe thấy. Hần có thể kịp quay đầu lại mà nhìn thấy tôi.

Chỉ là hão huyền.

Không có kỳ tích xảy ra.

Trên phim ảnh hay tiểu thuyết, nhân vật chính luôn gặp may, có thể kịp gặp mặt nhau lần cuối cùng, thậm chí không cần lên máy bay. Tại sao đời không như là mơ, mà chỉ có một sự thật tàn khốc đến lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 19

Tôi rã rời ngồi xuống, cúi người ôm lấy đầu.

Ngồi như thế thật lâu, mãi cho đến khi có người nhẹ lay tôi.

"Anh à."

Tôi mơ hồ chẳng chút chống cự bị kéo vào lồng ngực em trai.

Diệp Thần dùng tay che đi gương mặt khóc lóc ảm đạm của tôi, "Chúng ta về đi."

Tôi úp mặt vào ngực nó. Dù rằng nó không thể hiểu được sự tình giữa tôi và Lục Phong khi ấy, nhưng nó vẫn rất yêu thương tôi.

Sau đó tôi chuyển trường. Các nam sinh nhìn thấy tôi đều khần trương né tránh một cách lố bịch, nhất là trong WC hay phòng tắm. Nơi nào chỉ cần có tôi xuất hiện, bọn họ sẽ như bầy chim vỡ tổ mà bắn ra xa cả ngàn bước. Một đám tưởng rằng tôi thật sự đang muốn tấn công họ. Mỗi lần như vậy tôi chỉ âm thầm cười lạnh, gay không nghĩa thấy trai nào cũng vơ. Loại trai như thế, có bán rẻ cho không tôi cũng chẳng cần. Bọn họ có khinh thường tôi, tôi cũng chưa chắc đồng ý cho họ vào mắt.

Nếu thời điểm ấy mà không chuyển trường, tất cả sẽ rất sống sượng.

Thế là tôi chuyển đến một trường ở xa hơn. Không danh tiếng, không phải trường điểm. Nhưng không ai biết tôi, cũng không ai kì thị. Trong nhà vẫn là thái độ lạnh lẽo bài xích, trừ tiền sinh hoạt phí ra, họ sẽ không nói với tôi câu nào. Chỉ có mỗi Diệp Thần hay trộm gửi thư hoặc gọi điện cho tôi.

Tôi vẫn kiên trì viết thư cho Lục Phong.

Địa chỉ là do Diệp Thần đưa. Nó thành thật nói ra rằng chính Lục Phong đã đến trường tìm nó, xin nó chuyển cho tôi địa chỉ cùng thông tin này. Lúc giao cho tôi tờ giấy mỏng manh kia, trên gương mặt non trẻ của Diệp Thần đầy đủ mọi phức cảm, giống như vừa thi hành tội ác và phản bội. Ác cảm dâng tràn đến méo cả mặt khi nó hứa với tôi nếu Lục Phong có viết thư gửi về nhà thì nó sẽ giúp tôi trộm lấy. Tôi hiểu được nó đối với việc này đã đi đến cực hạn của sự phi thường khoan dung cùng nhẫn nại. Tôi có thể đòi hỏi gì hơn nữa chứ.

Nhưng Lục Phong không gửi về một bức thư nào cả.

Tôi vẫn không ngừng kiên trì viết mãi, cho đến một ngày tôi nhận được một thư.

Đó là toàn bộ kiện thư bị trả lại, trên đó ghi rõ gia đình đã chuyển đi.

Ngày đó tôi ôm lấy kiện thư khóc cả buổi tối.

Tôi biết, Lục Phong sẽ mãi mãi không trở về.

-oOo-

Khoảng thời gian không có Lục Phong, có thể dùng vài nét bút phác vài đường nguệch ngoạc mà gián lược đi. Trên thực tế, khoảng thời gian đó như một đoạn rỗng kéo dài. Trình Diệp Thần lại trở về một Trình Diệp Thần ngày xưa, chăm chỉ học hành theo khuôn phép, hiền hòa an phận.

Tôi biết lòng đã chết đi mấy phần, nhưng cảm xúc vốn không thể nói thành lời.

Quan hệ với cha mẹ mãi đến khi tôi thi đậu vào một trường đại học có tiếng ở xa mới có chuyển biến tốt đẹp. Có lẽ khi nhìn thấy dáng tôi vốn gầy gò phải xách theo hành lý rất nặng ra nhà ga, tình thân trong họ mới được khơi dậy phần nào. Người cha nghiêm khắc cuối cùng đánh điện cho tôi, bảo rằng nghỉ thi nên về sớm một chút, đừng ra ngoài giao du với bạn bè không đứng đắn. Bạn bè 'không đứng đắn' của họ đúng là tôi không có quen tới, nhưng cô bạn gái họ luôn chờ đợi thì mãi vẫn chưa dặt về. Nghỉ ở nhà mỗi khi tôi nhận được điện thoại, bọn họ đều có tâm trạng khần trương cảnh giác. Chỉ khác là giọng nam thì mới cần nghe ngóng, còn giọng nữ thì nhẹ thờ phào.

Tôi không hề nhắc đến Lục Phong, cũng không có dấu hiệu nào tưởng nhớ đến hắn. Giống như đoạn tình cảm năm xưa chỉ là diễn hí kịch cho người xem mà thôi.

Chỉ có bản thân mới hiểu rõ, chiếc nhẫn bạc nho nhỏ vẫn áp chặt trên tay, tựa như tơ lòng vẫn thắt chặt lấy tâm can. Bởi vì vẫn đeo không rời một thời gian khá lâu, dần đã mất đi độ sáng bóng, dưới tác động của oxy hóa mà đã hơi đen đi.

Tôi cũng không muốn nhớ nhiều đến hắn, loại chờ đợi không có tương lai, thứ tưởng niệm không có hy vọng này thật sự là tự tra tấn mình.

Tôi chỉ là không thể quên được.

Học đến năm tư thì Diệc Thần cũng vào đại học. Dù nó không nói ra miệng, tôi cũng biết nó vì tôi mà không ngại gian khổ vác thân đến thành phố này. Không thi đậu đại học của tôi khiến nó thật chán nản không thôi, nhưng sau đó biết hai trường chỉ cách nhau một tuyến đường thì liền vui đến nhảy dựng lên.

Kỳ thật Diệc Thần so với tôi vẫn là một đứa trẻ ngây thơ khờ dại. Một đứa thừa trước trải qua nhiều chuyện như tôi sớm đã trưởng thành từ lâu. Sở dĩ nó vẫn cố chấp cho rằng tôi cần được chăm sóc bảo vệ, là bởi dường như hình ảnh tôi năm đó yếu ớt quỳ xuống ôm chân nó van xin đã để lại một ấn tượng quá sâu nặng.

Tôi biết rõ Diệc Thần rất tốt với tôi, tôi cũng thương nó. Máu mũi ruột rà thì không gì có thể thay thế hay hủy hoại được. Hơn nữa chuyện tôi đồng tính cũng không phải chuyện đẹp đẽ gì. Chúng tôi không ai muốn nhắc tới nhưng đại khái nó như một miếng xương cá nằm ngang, thỉnh thoảng vô tình đá động tới lại không tránh được không khí có phần chùng xuống.

Cho nên sự thân thiết giữa tôi và Diệc Thần đã không còn khăng khít như năm tháng thơ bé thơ nữa. Tuy rằng tôi một mình thuê phòng ở ngoài, cũng không cho nó ở chung. Mà lại bắt nó phải thuê một căn cách đó hai tòa nhà. Hai tòa nhà, không quá xa, nhưng vừa đủ khoảng cách.

Diệc Thần cùng tôi lớn lên ngày càng nhiều điểm tương đồng, đôi lúc nhìn nó lại giật mình, có cảm giác như đang soi gương. Mặt hình trái ô liu[1], đuôi mắt hơi xếch lên, làn da mịn màng mềm mại. Phiến môi trên mỏng dưới dày, mái tóc không dài không ngắn, thậm chí là dáng người cũng thon gầy giống nhau. Đương nhiên tôi và nó vẫn có điểm khác biệt, Diệc Thần như vậy mà rạn rờ, tôi có lẽ cũng từng vui vẻ vô tư lự, tuy nhiên đó đã là chuyện của nhiều năm trước.

Suôn sẻ thuận lợi lên đến năm tư, dù cuộc sống không có gì sôi nổi, song thành tích thì xuất sắc, coi như chưa đến nỗi chìm ngấm giữa dòng đời cuộn cuộn như nước cống, à nhầm, nước cuốn đi. Tóm lại hết thầy đều bình yên vô sự, không ai phát hiện ra tôi có điểm khác người, cơ bản là tôi không đủ hứng thú cùng can đảm đi kết giao bạn trai. Theo lý thuyết, trai tráng thanh niên hai mươi tuổi không trần đầy nhu cầu thì rõ vô lý, trong khi tôi đã sắp đạt đến mức gần như cấm dục. Tôi hoài nghi chính mình có trở ngại tâm lý gì đó.

Chương ngại đó mang tên Lục Phong.

Cảm thấy tinh thần suy sụp, tôi lẻ bước đến một quán rượu ở gần nhà trọ ngồi một chút. Cứ chui vào góc ngồi một mình yên lặng uống rượu giải sầu, vừa uống vừa ngẩn ngơ. Thời gian đó hờn cứ như rời khỏi xác, đợi bao giờ sắp say đến nơi thì lão đảo chậm chậm quay về. Ngày hôm sau tự lên dây cót tinh thần trở lại làm người bình thường, thấy mình thật giống Không Ất Kỳ[2].

Tôi cứ tưởng chỉ có mấy cô gái chán đời đi uống rượu mới bị bọn xấu sàm sỡ, ai ngờ xã hội đã lặng lẽ tiến bộ không ngừng. Đến cả đàn ông độc thân đi mua say tìm quên cũng không buông tha. Ngay khi cái bọn mười phần bất hảo chín phần du côn kia ngồi xuống bên cạnh, tôi đã cảm thấy không ổn.

[1] Mặt ô liu: thon và dài.

[2] Không Ất Kỳ: nhân vật trong truyện ngắn cùng tên của Lỗ Tấn, một nhà nho lập dị, nghèo nàn và là trò cười của người trong quán rượu, thường xuyên mua thiếu rượu và trả đúng hẹn. Thích đọc sách đến mức bị đánh do tội ăn cắp sách, nhưng không bao giờ thừa nhận. Lần cuối cùng Không Ất Kỳ đến uống rượu là lúc bị đánh què hai chân, phải lết bằng tay, song vẫn giữ kiêu cách, khó chịu khi bị nói ăn cắp. Uống xong ông lết đi ngay, để lại sau lưng những tiếng cười và không bao giờ xuất hiện nữa.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Tôi cứ tưởng chỉ có mấy cô gái chán đời đi uống rượu mới bị bọn xấu sàm sỡ, ai ngờ xã hội đã lặng lẽ tiến bộ không ngừng. Đến cả đàn ông độc thân đi mua say tìm quên cũng không buông tha. Ngay khi cái bọn mười phần bất hảo chín phần du côn kia ngồi xuống bên cạnh, tôi đã cảm thấy không ổn. Nhưng vì uống quá nhiều nên phản ứng có phần chậm chạp, vừa mới loạng choạng đứng lên đã bị ấn về chỗ cũ.

"Làm, làm gì vậy!?" Chất cồn không khiến tôi hưng phấn, chỉ làm cơ thể trở nên nặng nề. Khi đã quá say, mặt không đỏ kè như người thường, mà lại thành ra trắng bệch, phủ lên một tầng ửng hồng mỏng manh.

"Uống cũng giỏi đấy, cùng uống với tụi anh vài ly đi cưng."

Không biết tay thẳng khốn nào vuốt lưng, lại thêm tay thẳng nào rờ rẫm trước ngực.

"Không, không được." Càng lo lắng tôi càng nói chậm, mấy cái tay cứ sượt qua sượt lại, hát mãi không ra, "Lấy... tay... ra..."

"Một mình cô đơn lắm. Để bọn này giúp cưng giải khuây nhé."

"Không... muốn..." Hai tay không địch nổi sáu cặp, toàn thân tôi khó chịu, gấp đến độ đổ mồ hôi lạnh.

Gấp tôi phản ứng càng yếu ớt, bọn chúng càng lấn tới, đem tôi kẹp chặt đến mức không động đậy được. Có kẻ sờ lên mặt tôi, "Sao vậy? Muốn khóc à? Nào, mời cưng uống một chén coi như tạ tội vậy."

"Không..." Tôi khó khăn quay đầu đi, né tránh mệnh ly thủy tinh ấn lên môi.

Cầm bị nắm lấy, chất lỏng vừa nóng rất vừa lạnh như băng trút vào, hơn phân nửa đều tràn ra khoe miệng, thấm ướt ngực áo. Tôi sặc một hơi, ho khan kịch liệt, sắc mặt đỏ ửng.

Bộ dáng chật vật không đỡ nổi của tôi lại kích thích sự hứng thú của bọn chúng, liền ba chân bốn cẳng đè tôi ra tiếp ly thứ hai.

Tay chân tôi nhũn ra, đầu càng nặng trĩu, trước mắt mọi thứ đều mờ hồ, gầy dựa chỉ càng thêm phí công, "Không... muốn uống..."

"Chúng bây quậy cái gì!?"

Có người nhúng tay vào thật ngoài ý muốn. Loại như chú Lục Vân Tiên ngoài đường thấy chuyện bất bình chẳng tha sắp chết tiệt cả rồi, huống chi tôi là con trai, cơ bản cứu cũng không có giá trị gì. Cho dù là chủ quán, cũng phải đợi đến khi vỡ ly gãy ghế mới đau lòng xót dạ mà nhảy ra hô dừng, nhân tiện ướn thêm một câu, "Chúng mày muốn xoắn thì ra ngoài cho ông!"

"Có gì đâu, là bạn cả mà." Bọn chúng cười hi hi che tôi lại, "Mình ra ngoài nói chuyện đi cưng."

"Không... phải..." Tôi liều mạng gầy dựa trong tay chúng, "Tôi không... quen họ..."

Lão đạo quơ quào, lại được một cánh tay mạnh mẽ khác đỡ lấy.

Tôi mơ hồ ngẩng đầu lên nhìn hấn.

"Trình Diệc Thần? Là cậu?"

Ai...? Người này...

Tôi cố hết sức giương đôi mắt mờ mờ ảo ảo lên nhận diện hấn.

Tựa như quen thuộc, mà cũng tựa như xa lạ.

Lục... Lục Phong!?

Không đúng, không đúng. Lục Phong hấn sẽ không quay về. Hấn sẽ không ôm lấy tôi như vậy.

Chính là, chính là...

Nếu như là Lục Phong... Vạn nhất là Lục Phong...

Tôi rối mù lên, nắm chặt lấy góc áo hấn.

Người ấy nói cái gì tôi không nghe được, chỉ biết hấn đang chuẩn bị đẩy tôi ra.

Lục Phong, đừng như vậy, tôi muốn nói với hấn, đừng đối với tôi như vậy...

Tôi gần như sợ hãi mà ôm chặt lấy thắt lưng của hấn, "Không được... đừng đi..."

"...Cậu làm gì vậy?" Hấn hơi thô bạo mà ngăn tay tôi lại.

"Chờ một chút, cậu... đừng có đi..." Tôi liều chết túm chặt lấy hấn, đem mặt mình dán vào vai hấn, chỉ sợ hấn đi rồi, sẽ không quay lại nữa.

Âm thanh nhón nháo bốn phía như xoáy vào tai, một lát sau hấn mới nhẹ nhàng lại như có lệ mà nói, "Diệc Thần, cậu buông tay trước được không? Tôi không đi là được."

Tôi nơm nớp lo sợ buông tay, may mắn là hấn chỉ cúi đầu nhìn tôi, không nhân cơ hội bỏ trốn.

"Diệc Thần, uống chút trà nhé."

Tôi không nhúc nhích, ngây ngốc nhìn hắn.

Lục Phong, từ trước đến giờ hắn chưa từng gọi tôi như thế.

Im lặng một lát, hắn bỗng nổi giận hét về hướng bên cạnh, "Nói mau! Mẹ nó đứa nào dám đụng đến cậu ta!"

Tôi chưa kịp gờ tay ra chạm hắn, hắn đã nhào vào đám đá.

Có tiếng kẻ nào bị ấn một đám vào người nghe trầm đục. Có tiếng kẻ nào kêu lên thảm thiết. Không được, Lục Phong, cậu không thể lại sinh sự nữa...

Tôi loạng choạng bước đến định ngăn cản hắn, chợt thấy cổ họng đau rát. Một lực đẩy mạnh tới khiến tôi không gượng được ngã nhào xuống đất, đầu đập mạnh vào đầu đó, mí mắt nặng nề rồi cuộc không nhắc lên nổi.

Khi tỉnh lại thấy mình vẫn bừa bãi nằm trong góc khuất của quán bar, không có ai bên cạnh, trừ nhân viên tạp vụ đang bận rộn thu dọn bãi chiến trường. Áo giáp về Lục Phong quả nhiên đã biến mất.

Tôi ngồi yên trong chốc lát, không ai quan tâm đến tôi, cũng không ai chú ý đến.

Cuối cùng yên lặng đứng dậy bước ra ngoài.

Nhẫn đã biến mất.

Nhận thấy trên tay trống rỗng, tôi hốt hoảng kiểm tra thân thể một loạt. Đã mất từ lúc nào? Rõ ràng hôm qua đi uống rượu vẫn còn đầy, còn cần nhẹ vào lồng ngực.

Rốt cuộc là đánh rơi từ lúc nào?

Quán bar bây giờ mới mở cửa, tôi đứng chờ sẵn, vừa mở ra đã vội vàng xô cửa đi vào.

Đèn không đủ sáng, tôi phải ngồi xổm trên chỗ đánh nhau hỗn loạn hôm qua dò tìm từng cm, đến mức tay dính đầy bụi bẩn.

Không tìm thấy.

Ôm tia hy vọng mong manh mà kiểm thêm lần nữa, đến khe hở dưới sàn cũng không bỏ qua.

Ông chủ quán kinh hãi nhìn tôi vẻ mặt thê lương bò tới bò lui dưới gầm bàn tìm kiếm. Tôi rất muốn nói rõ lý do, muốn hỏi hắn có nhìn thấy chiếc nhẫn bạc nho nhỏ rớt ở đây không. Nhưng chính nỗi sợ hãi tuyệt vọng khiến tôi không nói nên lời.

Trường hợp xấu nhất là nó đã cùng với mảnh vụn thủy tinh và các loại rác rưởi khác bị quét sạch đi.

Đó là vật duy nhất Lục Phong để lại cho tôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 21

Đó là vật duy nhất Lục Phong để lại cho tôi.

Khi người kia xuất hiện chính là lúc tôi đang ngồi xổm trên đất mỗi một tìm kiếm liên tục mấy ngày, sớm đã xác nhận chẳng còn chút gì sót lại cả.

"A." Hắn cười tủm tỉm, "Nhanh thế đã gấp lại rồi. Cậu đến đây uống rượu à?"

Tôi nhất thời không phản ứng được. Hắn là ai vậy? Chiếu theo lý thông thường, một nhân vật sáng chói như vậy chẳng thể nào không có ấn tượng được.

"Cậu tìm gì thế? Có phải cái này không?" Hắn đưa tay vào trong túi áo vest, lấy ra một thứ.

Chiếc nhẫn bạc nho nhỏ, cũ đến mức màu đã xạm lại lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay hắn. Tôi quên cả cảm ơn nhào tới cầm lấy.

Tôi còn tưởng rằng, chút liên hệ cuối cùng còn sót lại với Lục Phong cứ như vậy mà cắt đứt.

Hắn bị bộ dạng ôm chặt nhả vào ngực mà khóc rống của tôi dọa đến nửa ngày, mới lắp bắp nói, "Cậu, cậu không sao chứ? Vốn lần trước định trả lại cho cậu, kết quả... đánh xong một trận cái gì cũng quên bống mất."

Cuối cùng tôi cũng nhớ ra trước mặt mình còn một người xa lạ đang ngồi xổm, miệng mồm há hốc, "Cảm ơn anh nhiều lắm." Tôi biết thế này là thất thố khó coi vô cùng. "Vật này rất quan trọng với tôi."

"A?" Hắn hơi ngần ngừ. Trộm liếc chiếc nhẫn, lại liếc nhìn tôi một cái, cử chỉ hơi lén lút, "Là của bạn gái cậu tặng à?"

Tôi sợ nói là bạn trai sẽ hù chết tên này, bèn gật gật đầu. Đành oan uổng cho Lục Phong biến đổi giới tính vậy.

"Ha." Hắn tỏ vẻ đã thông hiểu, "Đừng buồn nữa, chẳng phải các cụ có câu, đời còn dài gái còn đầy sao? Cậu khóc lóc khổ sở cách mấy thì cô ấy cũng có biết đâu nào, nếu đã không còn hy vọng gì chỉ bằng vui vẻ kiếm một người khác chẳng phải tốt hơn sao..."

Được hắn an ủi vậy tôi có hơi buồn cười, "Cảm ơn."

"Ha, không có chi không có chi, vui vẻ là tốt rồi." Con người này hình như thuộc dạng phóng khoáng miệng lưỡi lưu loát.

Người này... là người tốt... nhưng hình như... hơi ngu...

"Tần Lăng, bạn chú khỏe lại chưa?" Chủ quán bung một đĩa trái cây tới, nháy mắt với hắn.

"Không sao không sao, Diệc Thần sao có việc gì chứ." Hắn ngoác miệng ra cười với ông chủ, một tay choàng qua vai tôi.

Tôi bị dọa một cú kinh người.

Hắn có quen tôi sao?

"Tôi là Thẩm Siêu, chủ của quán này. Sau này có chuyện rắc rối gì cứ đến gặp tôi là xong ngay. Bạn của Tần Lăng cũng chính là bạn của tôi!" Ông chủ cũng hào sảng không kém chia tay ra.

Sao, sao tự nhiên nhiệt tình dữ vậy?

"Hơ, cảm ơn." Tôi ngơ ngác chia tay ra, bỗng sực nhớ tới, "Đúng rồi, lần trước tôi đến đây uống rượu, là do anh giúp tôi giải vây?"

Cho dù là vậy, cũng không cần thân thiết thái quá như thế.

"Chủ yếu là công lao của Tần Lăng thôi, giờ còn để lại vài vật 'lưu niệm' kia, không liên can đến tôi, tôi chỉ đứng ngoài xem náo nhiệt thôi." Ông chủ trao đổi ánh mắt với tên kia nửa ngày, mới nhếch nhếch miệng, vỗ vỗ tay đi ra.

"Tần, Tần Lăng." Tôi không có khả năng gọi tên người mới quen một lần mà đã trơn tru được, "Anh giúp tôi đến hai lần, không biết làm sao để cảm tạ, nhất là hôm nay, nhờ anh mà tôi mới tìm được vật này..." Đối với người xa lạ đến 80% thì phải khách sáo như thế mới đúng lễ đi.

Hắn có vẻ như bị si nhục, nói, "Khách sáo thế à? Tốt lắm tốt lắm, nếu cậu cảm thấy đại ân này lớn đến mức không cảm ơn hết thì cứ giữ trong lòng đi." Nghĩ một tý lại bỏ sung, "Còn nếu thực sự cảm thấy không tạ ơn là không xong, cũng không cần phải lấy thân báo đáp, mời tôi một ly là được rồi."

Có, có thẳng nào tùy tiện mà lấy thân báo đáp hả?

Rượu vào lời ra, tên con trai kỳ lạ này bắt đầu thao thao bất tuyệt. Hắn vô cùng tự nhiên cùng với tôi ngồi nói chuyện trên trời dưới đất, từ văn học đến địa lý, đây là đề tài dành cho người mới quen tán gẫu sao? Mà tôi nhìn không được lại âm thầm nhận xét hắn, trẻ trung, đẹp trai ngồi ngồi, đêm đó say khướt lờ mờ cảm thấy hắn giống Lục Phong, giờ nhìn lại cũng chỉ thấy ngoại hình bên ngoài hao hao nhau... với cùng giới tính. Hắn nói đến mức mặt mày đều sinh động sáng rực lên, hoàn toàn không giống vẻ lạnh lùng kiêu ngạo của Lục Phong. Đàn ông con trai gì mà nói ào ào như nước, tôi không chỗ vào được một câu, còn Lục Phong đối với người lạ căn bản sẽ không thém mở miệng. Quan sát nửa ngày, tôi đưa ra kết luận, dạng này tổng hợp từ diện mạo đến tính cách, có thể đúc kết ngắn gọn trong một từ: playboy!

Hắn không biết trong lòng tôi thầm đóng cộp cho hắn cái mác đó, còn nghiêm túc giảng giải về sự hình thành động đất và núi lửa.

Mà kẻ cũng khó cho hắn, hình như hắn sợ chỉ cần dừng lại một chút thì sẽ lãng không khí, đây có thể coi là chút thiên lương trong trẻo còn sót lại của một playboy chăng? Tôi sợ ngồi thêm tý nữa, cả nguồn gốc hình thành loài người hắn cũng đem ra mà nói nốt, uống xong ngụm rượu cuối cùng bèn đơn giản đứng lên, "Tần Lăng, nói chuyện với anh này giờ, tôi đã thấy thoải mái hơn nhiều rồi." Tôi cảm lấy áo khoác định bước đi.

Nào ngờ uống nhiều rượu vậy, vừa đứng lên chân có điểm không vững, người hơi chao đi.

Hắn một phen đỡ lấy tôi, "Uống nhiều vậy đi có được không? Hay để tôi lái xe đưa cậu về?"

"Không cần đâu." Ở trong lòng một người con trai khác, cảm giác vẫn không tự nhiên, tôi ngơ ngậy thoát ra, "Tôi tự gọi tắc xi được."

"A, vậy cậu nhớ cẩn thận!"

Tôi cuối cùng cũng cảm thấy cách Tần Lăng nhìn vào mắt tôi có điểm kỳ lạ.

Chẳng lẽ hắn cũng là gay?

Hừm... tùy tiện ngẫm lại, tôi cũng không nên vợ đũa cả nắm như vậy.

Quý tha ma bắt!

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Chương 22

Một tuần sau khi gặp Tần Lăng, tôi nhìn thấy mẫu tin đó trên báo.

Cuối tuần là khoảng thời gian nhàn chán vô tận, thích hợp để đọc báo trong bữa ăn hay mang theo vào toilet. Tất tần tật mọi chuyện lớn nhỏ trên đời, hết thực hư cái này đến trần tình cái kia, đều là những món ăn tinh thần không thể thiếu với đại bộ phận người dân, tôi cũng không ngoại lệ.

Nhân vật chính kì này là một cô diễn viên trông khá quen, một mẫu tin của nàng cũng đủ nuôi sống bao cái miệng lớn miệng nhỏ của cánh nhà báo. Lần này nghe đâu cô nàng phải kết hôn, cái cô mà nào giờ luôn xem đàn ông như đồ chơi trong tay thế mà lại trở nên ngoan ngoãn chịu nghe lời răm rắp. Hơn nữa còn nghe cả hai đều gặp tiếng sét ái tình ngay lần đầu tiên. Một lễ đính hôn sặc mùi chính trị thương trường, tôi vừa đọc dần dần xuống vừa ăn món cà ri gà trong căn tin sinh viên, phỏng chừng ăn xong cũng vừa vụn đọc hết.

"Nhà trai là con trai thứ hai người Mỹ gốc Hoa của một doanh nhân nổi tiếng, năm nay 24 tuổi, tương lai đầy hứa hẹn, tuổi trẻ kiệt xuất lại anh tuấn hơn người..."

Mất nhanh chóng bỏ qua một đồng lời tăng bốc có cánh kia, trực tiếp trượt thẳng xuống cái tên của vị công tử trẻ tuổi đẹp trai phong lưu lại lắm của kia.

Lục Phong.

Tôi nhìn lại lần nữa. Lục.Phong. Hai chữ, không thừa không thiếu nét nào.

Cảm giác không tin nổi, tôi vội lật ra mặt trước xem lại tấm hình lớn chụp cô dâu chú rể trong bộ đồ cưới mà vừa rồi chỉ xem lướt qua.

Người kia, đã trưởng thành cao lớn biết chừng nào, những đường nét trên mặt đều toát lên một vẻ lịch thiệp hào phóng. Vẫn là biểu tình kiêu căng ngạo mạn, khác ở chỗ trên môi nở thêm nụ cười.

Hắn là Lục Phong.

Hắn phải kết hôn.

Một chút ảo tưởng từng lên lút cất giữ bên mình bỗng dưng bị bóp cho nát vụn.

Từ nay về sau, ngay cả một chút ảo tưởng và quyền chờ đợi tôi cũng không còn.

Còn thật sự rất tốt, khi vào miệng thì lạnh như băng, tới dạ dày lại như lửa nóng thiêu đốt ruột gan. Tôi uống đến say mềm, ông chủ ngân bartender không đưa thêm rượu nữa. Tôi nắm chặt lấy cái ly rỗng, sững sờ chết lặng.

Tôi sẽ không khóc, sẽ không quậy, cái gì tôi cũng không nói nên lời. Trong lòng tràn đầy khổ đau, cả đầu lưỡi cũng trở nên tê dại, không thốt lên được câu nào.

Có người đến ôm tôi đi. Tôi cố hết sức mở đôi mắt không tiêu cự để nhận diện khuôn mặt đang vô cùng gần gũi ấy. Trong lúc còn hơi tỉnh, tôi nhận ra đó là Tần Lăng, trời đất xoay vòng thêm mấy chục năm, cuối cùng lại biến thành Lục Phong.

Tôi bị cuộn trong áo khoác của hắn ngồi ở phía sau xe. Không nồm mưa. Khả năng uống của tôi gần đây tốt lắm. Tôi chỉ giữ yên lặng co người lại, toàn thân nóng ran, bỗng cảm thấy có chút lạnh. Tôi run rẩy ngồi dậy.

"Nhà trọ cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về. Phòng tôi giờ đang cho bạn mượn mở party, không mang cậu về đó được."

Tôi nhắm chặt môi và mắt lại, nghe tiếng hắn thờ dài.

Xe dừng lại trong chốc lát, lại chậm rãi xuôi theo lộ tuyến mà chạy tiếp.

Thắng gấp một cái, tôi lăn từ chỗ ngồi xuống, khó coi va thật mạnh xuống tấm thảm trong xe.

Hắn mắng một tiếng.

Có tiếng mở chốt xe, một đôi tay mạnh mẽ đem tôi ôm lấy.

"Ngã có đau không?"

Tôi lạnh đến phát run, theo bản năng ôm lấy thắt lưng hắn, nép mặt vào.

Con người cao lớn ấm áp này là ai?

Tôi mơ hồ lần tay trên người hắn kiếm tìm.

Lục Phong, Lục Phong.

Tôi liều mạng giữ lấy hắn, vùi mặt vào trong lồng ngực hắn.

Xin đừng quên em, xin đừng yêu thương người khác, xin đừng không thừa nhận em. Đừng mang vòng tay ấy ôm ấp người khác.

Cậu đừng quên đã nói chúng ta vĩnh viễn ở bên cạnh nhau.

Cậu đừng quên tôi nơi đây luôn chờ cậu.

Lục Phong.

Tôi tìm kiếm hai mảnh mềm mại nóng bỏng, rồi loạn đặt môi mình lên ấy.

Lục Phong, đã năm năm rồi, chúng ta chưa hôn nhau.

Cậu có phải hay không vẫn như trước kia, trên cằm có một chút râu vừa hơi nhú ra, luôn lo sẽ đụng phải răng của tôi? Rõ ràng tác phong thì cứ như đã thú, vậy mà chỉ cần tôi hơi chủ động chút xíu sẽ bắt đầu ngượng ngùng?

Lục Phong, tôi không biết cậu có còn nguyện ý muốn hôn một người chẳng đáng để thương như tôi không?

Cậu có đáp lại, thật tốt quá. Tôi biết kỹ thuật của mình rất tệ hại, vĩnh viễn không học được cách khiêu khích người ta, thời điểm mấu chốt còn có thể làm cụt hứng.

Nhưng mà tôi yêu cậu.

Hắn ôm tôi rất chặt, hơi thở nhàn nhạt mùi thuốc lá lan tràn mãnh liệt trong khoang miệng. Cả người đều lắc lư trong cơn say, tay lỏng ngóng làm thế nào cũng không cởi được y phục ra, ở dưới thân hắn hoang mang cố sức. Hắn chỉ một hơi là tháo hết toàn bộ, kể cả chiếc quần jean nặng nề. Rồi mới như ngọn lửa nóng áp đảo tới.

Thân thể hắn thật ấm áp, thậm chí là rất nóng, tôi sợ lạnh run người dán chặt chẽ lấy hắn. Đau. Đau đón dần tăng thêm, thoáng một cái cảm giác bị xé rách loang rộng khắp thân thể. Tôi cắn chặt răng, sẽ không bao giờ lùi lại, thậm chí còn quấn chặt thắt lưng hắn.

Lục Phong, ngày ấy tôi không thể tự nhiên phối hợp, có phải đã làm cậu thật sự mất hứng? Nếu khi đó tôi cố nhịn đau hơn một chút, thể hiện tốt hơn một chút, phải chăng... cậu sẽ nhớ đến tôi nhiều hơn?

Những chuyển động của hắn trở nên thô bạo, tra tấn tôi đến cơ hồ không phát ra được âm thanh nào.

Tôi vừa khóc vừa gọi lớn tên Lục Phong, nhưng thứ âm thanh mơ hồ không rõ ấy đã bị bờ môi hắn ngăn chặn mất.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 23

Giường cứng, chăn mền có mùi kỳ cục, mùi tựa như là năm này qua năm nọ chủ nhân chây lười không thèm mang đi giặt. Trên tường treo dán hăm ba lăng loai áp phích, cũng không phải của tôi. Cả chiếc rèm cửa nguyên bản màu trắng đã chuyển sang xanh nhạt cũng không phải của tôi nốt.

Đây không phải phòng của tôi, thế mà quái lạ là trông rất quen.

Không còn đủ sức để suy đoán xem thằng cha chỉ ít một tuần chưa quét nhà này là ai, miễn người đẩy cửa vào không phải Tần Lăng là tốt rồi.

Tuy đầu còn xoay mòng mòng, tôi vẫn nhớ rất rõ, tối hôm qua đã cùng Tần Lăng làm tình trên xe.

Hiện tại tôi không có mặt mũi nào đi gặp hắn, càng không thể giải thích vì sao tối qua lại lẩn xả vào con nhà người ta như vậy. Tôi chưa đủ can đảm tự thú trước bình minh đâu.

Người kia đi tới dùng sức giật phắt tấm chăn ra.

Bạo lực học đường thế này chắc chắn không phải Tần Lăng, may thay may thay.

"Trưa rồi trưa thật rồi anh còn chưa chịu dậy hả! Mau ngồi dậy cho em!"

Tôi thộn mặt ra, nhìn người về mặt hầm hầm đó ngồi xuống... Diệc Thần.

"Sao... lại là em... kia... Tần Lăng?"

Diệc Thần giận ngất trời, "Chẳng lẽ anh thật sự hy vọng mình đang nằm trên giường cái tên playboy kia?"

Tôi rũ rứt, tay nắm chặt lấy ra giường.

"Anh, cái tên đó..." Giọng Diệc Thần như đang nén bom, "Có phải hắn ép buộc anh không?"

"Không phải." Tôi không ngẩng đầu lên, "Là anh dụ dỗ hắn."

Diệc Thần nổ bùm một phát, "Sao anh lại như vậy rồi? Có phải thấy chơi chưa đủ không? Sao lại ngu ngốc mà đi động tâm với cái tên playboy đó?"

"Hắn đối với anh rất tốt."

"Hắn chơi đùa với ai mà chả tốt."

"Chẳng sao." Tôi dùng sức siết chặt lấy ra giường thành một nùi, "Chơi chán thì quăng đi thôi, anh cũng đâu phải chưa từng bị vứt bỏ. Quen rồi."

"Anh sao lại thành ra nông nổi này?" Diệc Thần giận điên lên, xem ra chỉ hận trong tay không có hai cây đồ long đao để đồ sát tôi ngay tại chỗ, "Bố mẹ mà biết anh lại cùng với con trai, nhất định sẽ mang anh đi cạo đầu bôi vôi."

"Không lẽ mọi người còn hy vọng anh có thể cùng với cô gái khác?"

"Con gái thì có gì không được? Chẳng phải mấy năm nay anh đã sống rất bình thường sao? Ai cũng nghĩ anh chỉ hồ đồ nhất thời, sau này vẫn có thể cưới vợ sinh con..."

Tôi chợt cười rộ, cười ngất ngưỡng một lúc lâu trước ánh mắt kinh ngạc của Diệc Thần, mới chậm rãi thu tiếng cười lại.

"Bệnh của anh là không thể quay đầu rồi." Tôi ngẩng đầu lên nhìn nó, "Em còn nhớ Lục Phong không?"

Ánh mắt Diệc Thần có hơi né đi.

"Hắn kết hôn rồi." Tôi cười, "Thật sự rất giỏi, cuối cùng đã khỏi bệnh mà kết hôn với phụ nữ. Mọi người không phải rất mong mọi anh và hắn trở nên bình thường sao? Đáng tiếc, anh lại không có bản lĩnh như hắn, bệnh chẳng thể nào khỏi được. Cả đời này chỉ có thể có hứng thú với đàn ông, là biến thái vô phương chữa trị, các người hãy chấm dứt hy vọng đi."

Tôi từ tốn xuống giường mặc lại quần áo, "Diệc Thần, nếu cảm thấy có một người anh đồng tính là vô cùng đáng xấu hổ, vậy từ nay nhà họ Trình chỉ có em là con trai duy nhất."

Diệc Thần không đến tìm tôi nữa. Tôi hiểu nó phần nộ nhiều hơn là thất vọng, bởi tôi đã làm tổn thương nó. Nhưng nó không nghĩ rằng, nó cũng đang tổn thương đến tôi.

Đồng tính thì có gì không đúng? Tôi chỉ muốn được người quan trọng yêu thương, không lẽ là sai sao?

Tôi vẫn trốn tránh Tần Lăng, sợ cảnh bốn mắt bối rối nhìn nhau. Hắn là bạn của Diệc Thần, hơn nữa chưa hẳn là gay... Đêm hôm đó, hơn phân nửa là do tôi chằm ngời.

Cuối cùng hắn vẫn hẹn tôi ra ngoài trước. Buổi trưa quán cà phê vắng khách, vị trí ngồi ngay cạnh cửa sổ, ánh nắng ấm áp của mùa đông đổ xuống mặt bàn, thế nhưng trong bầu không khí dễ chịu đó, hai người ngồi đối diện nhau lại tràn ngập bất an.

Nhìn hắn có vẻ khẩn trương lo lắng, tôi cúi đầu dán mắt vào ly thủy tinh trong tay, cũng không thoải mái hơn là bao.

"Diệc Thần..." Hân ho nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Tôi không dám nhìn hân, chỉ hơi ngẩng đầu lên một chút, tỏ ý đang lắng nghe.

"Đêm đó... tôi cùng anh..." Hân ập a ập ứng nói.

Lạy cậu, chuyện này tôi cũng biết, không cần phải repeat lại đâu.

Nhưng kể tiếp hân cũng ghen ngào không nói nên lời luôn.

Tôi không biết làm sao lại ngẩng đầu lên, hân cũng đang nhìn tôi, giống như đang nhìn một chú cún con ướt mẹp tội nghiệp đang ngồi xổm trước mặt hân, trên mặt lộ lộ bốn chữ 'đáng thương quá trời'. Tôi càng chịu không được, bộ dạng hiện tại của tôi đại khái ai cũng thấy được là vô cùng thảm hại, thế nhưng tôi sẽ không vì thế mà tính toán hay lừa lọc gì hân.

"Tần, Tần Lăng."

"Ừ?" Hân thật sự chăm chú nhìn tôi, loại ánh mắt này bỗng làm cho người ta dấy lên một chút hy vọng.

"Cậu..." Tôi định nói gì đó, tay giấu trong túi quần đã ra đầy mồ hôi, thấm ướt tờ báo, toàn bộ đều quên sạch trơn, đến khi mở miệng ra lại là, "Cậu... từ nay, có muốn quen với tôi không?"

Hân tỏ vẻ kinh hãi, tay run lên thấy rõ.

Quả nhiên đã hù chết hân. Nếu đến đây không phải để tỏ lộ, thì chỉ có thể làm rõ cho ra ngô ra khoai quan hệ giữa anh và tôi.

Hóa ra đúng thật là tôi tự đa tình.

Dừng khí khó khăn lắm mới gom được một nhúm đã bốc hơi sạch sẽ, chỉ còn cảm giác thẹn chín người ở lại, tôi vội vã đứng lên, "Chỉ là buột miệng hỏi... Tôi chỉ lỡ miệng thôi... Cậu quên đi nhé."

"Diệc Thần..."

"Tôi phải về..."

"Anh nghe tôi nói đã."

"Không cần, tôi chỉ thuận miệng nói, cậu đừng tưởng thật..."

Lời bào chữa vụng về của tôi bị hân nhẹ nhàng ngắt ngang, "Đúng vậy, tôi sẽ quen với anh."

Hân ôm siết lấy tôi một chút, vuốt đầu tóc tôi bằng phương thức pha trộn giữa một chút dịu dàng, một chút an ủi và một chút triu mến.

"Tôi yêu anh, Diệc Thần... tôi yêu anh..."

Tôi nghĩ ngợi, dè dặt ôm lấy hân.

Không sao đâu, là thương hại cũng được, là yêu thương thật lòng cũng được. Tôi hiện tại rất cần một người có thể ôm lấy mình. Tôi rất cô đơn, cô đơn đến tuyệt vọng.

Bên trong túi áo khoác là một mẫu báo cũ đã bị dìm đó lại, trên đó đưa tin rằng, rốt cuộc hoàng tử và công chúa đã cùng nhau cử hành một lễ đính hôn thật long trọng.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Chương 24

Tần Lăng thật sự là một người yêu tốt, hân chỉ cần lặng lẽ quan sát, đã có thể biết rõ tôi thích uống rượu trái cây hiệu gì, thích món bò bít-tết ở tiệm nào, thích mang giày ra sao, thích nghe thể loại nhạc nào. Hân cũng biết tôi rất thích chơi game Hàn Quốc, xem anime Nhật Bản, lại mắc bệnh sợ lạnh sợ khát, dạ dày có hơi yếu. Cho nên khi ở cùng hân, tôi không bao giờ bị lạnh, bị khát hay bị đau bao tử. Ở nhà hân có thể thường xuyên nghe CD của B'Z[1], nhận được nguyên bộ bản gốc của đủ loại anime, thậm chí còn có cả DVD-Box loại đắt đỏ xuất hiện vào năm 2002.

Hắn rất biết cách chăm sóc tôi.

Tôi nghĩ mình chẳng mấy chốc sẽ yêu hắn, mà có lẽ trong vô thức đã bắt đầu yêu hắn rồi.

Tiệc sinh nhật long trọng của Tần Lăng tôi không tham dự. Ai mà muốn bị đóng thùng phát ngộp trong mấy bộ đồ vest, tay cầm ly cocktail còn bụng thì đánh trống ầm ĩ. Đã vậy còn phải trưng mặt ra cười hề hề với mấy chị em quý xờ tộc thích làm bộ làm tịch. Ngay cả đường sự nửa đường cũng phải ném nơ đào tẩu. Một buổi tiệc sinh nhật chân chính là phải chui vào quán bar bình dân, tha hồ mà náo động quây phá uống rượu, chủ yếu với bạn bè thân quen là chính, mấy bạn bá dơ xin miễn tiếp.

Theo tôi thấy, Diệc Thần với Tần Lăng không thể coi là 'bạn tốt' của nhau được, hai người đó mà gặp mặt liền tự động đơ ra cười gượng gạo, ngay cả không khí cũng bị vón thành cục. Nhìn thấy bọn họ rõ đã biết nhau từ lâu, mối quan hệ không phải hơi hợt, không hiểu vì sao lại trở nên lúng túng như vậy. Tần Lăng còn có tý nhiệt tình, thi thoảng cũng tỏ ra muốn đến gần lấy lòng, chỉ có Diệc Thần lúc nào mặt cũng dài ra, mắt nhắm lại nhìn hắn. Tôi cảm thấy Diệc Thần đối với Tần Lăng là không thoải mái, chứ không phải bài xích như đối với Lục Phong, một dạng giống như đang hôn dỗi.

Hiển nhiên lúc đó tôi phải cố gắng cân bằng mối quan hệ giữa em trai và bạn trai. Để cải thiện quan hệ tôi cũng phải vận động không ít, tỷ dụ như đêm nay chuẩn bị một phần quà cho Diệc Thần, kiên quyết lời nó tới. Dĩ nhiên mấy chuyện kiểu vậy không nhiều, chỉ là dịp nào có được thì cứ cố.

Diệc Thần từ trong ra ngoài đều tỏ vẻ không tán thành, không muốn đi dự sinh nhật, không muốn đưa quà. May mà Tần Lăng không nhận ra, cười đến ngốc nghếch. Tôi nghĩ mình có thể hiểu được tâm tư em trai, nó đối với chuyện đồng tính luyến ái vẫn rất cố kỵ, thậm chí còn vì thế mà cãi nhau với anh trai thân thiết, hơn nữa đối tượng lại đúng ngay Tần Lăng, nó làm sao có thể tỏ ra vui vẻ được.

Ông chủ mang theo một cô gái nhìn rất ok, Diệc Thần cũng lịch sự gọi là 'bạn'. Cô ấy cùng ông chủ đối với hai anh em chúng tôi tỏ vẻ hứng thú viết ra mặt, lại còn in đậm cho vô ngoặc kép nữa chứ. Bọn họ vây lấy hai tôi trước sau cả nửa ngày, thái độ rất chỉ làm quá mà ngạc nhiên, "Thật là... nhìn hai người cứ y như đúc vậy đó."

Chúng tôi không phải sinh đôi, chỉ có nét tương tự nhau thôi, trước giờ chưa có ai nhầm lẫn giữa hai anh em cả.

Sắc mặt Diệc Thần tối lại, tôi nghĩ nó cảm thấy bị sỉ nhục, vội an ủi, "Không đâu, em nhìn đẹp trai hơn anh." Vừa vặn lúc Tần Lăng mang dao lại cắt bánh, Diệc Thần mới nói nhỏ, "Có heo mới nhìn ra hai người là một."

May mà ông chủ với cô bạn kia không nghe thấy.

"Diệc Thần."

Tôi quay đầu về phía Tần Lăng, em tôi cũng làm động tác tương tự.

Tần Lăng nhìn hai chúng tôi, vẻ mặt ngần ngại lúng túng.

Diệc Thần nhanh chóng ngoảnh mặt đi.

"Gì vậy?" Tôi hỏi.

"Diệc Thần." Hắn có hơi vội vã, "Miếng này cho cậu[2], mặt trên có hạnh nhân mà cậu thích, tôi đã dặn Thảm Siêu đặt cho."

"A, cảm ơn." Tôi thuận tay nhận lấy, "Có điều người thích ăn hạnh nhân không phải là tôi, mà là nó đó..." Tôi chỉ chỉ Diệc Thần.

Tần Lăng nhìn em tôi gọi lớn, 'Diệc Thần, Diệc Thần', nó lại chẳng hiểu sao không thèm quay lại ừ hừ gì, đến khi tôi kéo nó, mới miễn cưỡng nhìn miếng bánh ngọt ngon lành đến rõ dài mà liếc một cái, gượng ép cầm lấy nửa phần còn lại.

Bấy giờ trên mặt Tần Lăng mới thả lỏng, lộ vẻ tươi cười làm tôi thoáng cảm thấy kì quặc, nhưng không thể lý giải được cảm giác này tốt cùng là gì.

Quầy cho đến khuya lơ khuya lác thì mới giải tán. Tần Lăng lái xe tới cửa, nhìn tôi và Diệc Thần đang đứng chung với nhau nói, "Lên xe đi."

Diệc Thần đẩy đẩy tôi, "Anh lên xe đi."

"Sao em không đi chung?" Tôi ngạc nhiên.

"Em đi đánh CS[3] với bạn suốt đêm rồi, không tiện đường đâu."

"Cậu lên xe đi, tôi đưa anh cậu về trước, rồi đưa cậu đến chỗ bạn."

"Không cần." Diệc Thần vẫy tay gọi tắc xi, "Anh liệu mà đành hoàng đưa anh tôi về, nhớ đối xử tốt với anh ấy, cẩn thận không tôi xử anh."

"Em trai anh... đối với anh thật tốt." Tần Lăng chậm rãi khởi động xe, "Cậu ấy không nỡ để cho bất kì ai tổn thương anh."

Tôi không biết phải đáp lại thế nào, Tần Lăng cũng không cần trả lời, tự nói tiếp, "Người cậu ấy hận nhất là Lục Phong. Cho nên cậu ấy tuyệt đối không để tôi biến thành Lục Phong thứ hai, không thì sẽ hận tôi cả đời. Chỉ là, tôi với Lục Phong không hề giống nhau." Tần Lăng quay lại nhìn tôi, "Tôi và hắn không hề, các người hiểu chưa?"

Trong giọng nói của Tần Lăng tràn ngập bất đắc dĩ cùng với chút hận ý nho nhỏ.

Không hiểu vì sao người này lại tỏ ra như thế.

Nhưng cái tên Lục Phong khiến cho tôi cảm thấy có chút choáng váng.

[1] B'Z: tên một nhóm nhạc rock của Nhật.

[2] Câu này Tần Lăng nói với Diệc Thần (em), nhưng vì trong tiếng Trung đều là 'nì' (anh/cậu/bạn) nên Tiểu Thần hiểu nhầm.

[3] CS: Counter Strike, một game bắn súng nổi tiếng, ở Việt Nam hay gọi là Half-Life X"D

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Chương 25

Tôi nghĩ mình đã quên được người kia.

Nằm trên giường, tôi siết chặt tấm ra, cuộn tròn người trong chăn. Tại sao lại so sánh với Lục Phong? Tôi biết hai người không giống nhau, Tần Lăng sẽ không vứt bỏ tôi.

Trong lúc mơ màng, có tiếng di động vang lên. Số là của Tần Lăng, nhưng tiếng lại là giọng nói khẩn cấp của Thẩm Siêu, "Này, Diệc Thần đó hả? Các người đang giận nhau đấy à? Sao Tần Lăng lại uống say đến quắc cần câu thế này? Cậu mau đến xem đi..."

Vội vã mặc quần áo xong chạy đến quán bar, cái người rõ ràng trước đó nói với tôi phải về nhà nghỉ ngơi giờ lại đang ngồi phịch trên ghế sofa trong phòng nghỉ, cổ áo xóc xếch, sắc mặt đau khổ thiếu ngủ.

"Cậu làm gì hán rồi?" Thẩm Siêu thần bí dò hỏi, "Làm gì kích động hán đến mức khi không chạy đến nơi này mượn rượu quậy phá? Làm một tăng Diệc Thần..."

Ông chủ quán mang về tươi cười ám muội đi ra, đóng cửa phòng lại. Tôi vừa mới chạm tay vào tên lưu linh say không biết trời trăng gì, hán liền mơ hồ nói, "Diệc Thần Diệc Thần..."

"Tôi đây." Nhìn thấy hán động đậy bất an như sắp lăn từ sofa xuống đất, tôi vội đỡ lấy hán, "Đừng lộn xộn."

"Diệc Thần!?" Hán mở choàng mắt bắt lấy tôi. Ngơ ngác nhìn một lúc, hán nhắm chặt mắt lại, giọng khàn khàn, "Diệc Thần, là anh..." Trên tay nắm càng chặt hơn.

Tôi bỗng dưng cảm thấy hán có chút đáng thương.

"Thẩm Siêu gọi điện bảo cậu chạy đến đây uống rượu, lại say rất dữ, tôi bèn tới đây..." Tôi ngưng một chút, quyết định dán mặt vào ngực hán, "Tần Lăng, có phải cậu vẫn để ý chuyện Lục Phong không? Thật xin lỗi... có lẽ tôi vẫn chưa hoàn toàn quên được hán, nhưng mà... nhưng mà về sau sẽ không như vậy nữa. Tôi sẽ chỉ nghĩ đến cậu thôi, sẽ chỉ tốt với mỗi mình cậu thôi... Thật xin lỗi, cậu đừng như vậy nữa..."

Hán run rẩy một chút, ra sức ôm tôi chặt hơn, những ngón tay cơ hồ vịn vịn bám mạnh lấy vai tôi.

"Thật xin lỗi..." Tôi vuốt vuốt tóc mái dài trên trán hán, có phần thương tiếc. Lần đầu tiên gom đủ dũng khí mà hôn nhẹ lên môi hán.

Trên vai đau đớn, đột nhiên bị hán hung hán mà đè xuống sàn nhà. Chưa kịp phản ứng, áo đã bị xé rách, hán vùi đầu xuống dưới căn loạn trên ngực tôi.

"Ôi, đau quá..." Gần như bị cắn thô bạo, bàn tay trên người mạnh mẽ vuốt ve giày vò, tôi không biết làm sao, không dám đẩy hán ra.

Càng hôn ngấu ngiến, hạ thân đã trướng lên gấp gáp kề cận khiến tôi không thể động đậy. Một bàn tay nâng mông, tay kia vuron lên mái mê vuốt môi tôi, thân thể dồn dập ma sát, tôi trở nên căng thẳng.

"Diệc Thần, nói yêu tôi được không?" Hán liếm nhẹ vành tai, khàn khàn phả hơi thở vào.

Tôi nuốt nước bọt, tay cứng ngắc vuron lên ôm lấy hán, "Tôi yêu cậu, Tần Lăng."

"Nói nữa đi, nhé? Diệc Thần... Nói cậu sẽ không rời tôi, nói cậu yêu tôi... Nói cậu yêu tôi..." Hán thì thảo mãi không ngừng, tay lỗ mãng di chuyển, một phen rút dây lưng, kéo quần tôi xuống. Không khí bao phủ khắp người, đột nhiên trên mặt cảm thấy lạnh tanh, tôi kinh ngạc mở to mắt.

"Tàn Lãng, Tàn Lãng... cậu đừng khóc..." Tay chân luống cuống, tôi cuống quýt cọ mặt mình lên gương mặt ướt sũng của hắn, "Thật xin lỗi, tôi yêu cậu... xin lỗi..."

Thắt lưng bị nâng cao lên, mãnh liệt xuyên xỏ.

Tôi hít một hơi thật sâu để không phải kêu lên, "Diệt Thần, Diệt Thần..." Hắn giữ chặt lấy eo tôi, kéo về phía hắn, một bên chuyển động thẳng vào trọng tâm, một bên điên cuồng cắn xé.

Tôi vô lực rên rỉ, bị hắn thô lỗ va chạm đến cơ hồ hỗn loạn, sợ bị ngã xuống nên bám chặt lấy thắt lưng hắn, cả người đông đờ thụ động.

Vẫn chưa thể nào quen được cùng đàn ông tình ái triền miên, những va chạm đó khiến tôi có chút thất thần.

"Diệt Thần, Diệt Thần..." Dù kịch liệt chuyển động, hắn vẫn mãi thì thào những tiếng ấy.

Tôi chợt thấy cảm động. Tay khó khăn vươn lên ôm lấy hắn.

"Diệt Thần..."

Va chạm liên tục, tôi liều mạng ngửa nửa thân trên xuống để giảm bớt chút xung lực, thắt lưng lại bị bắt lấy.

Thật khó chịu...

"Diệt Thần, Diệt Thần..." Cho đến khi mơ hồ mất đi ý thức, vẫn có thể nghe thấy hắn kim nén những âm thanh nức nở đau khổ lặp lại, "Diệt Thần, Diệt Thần..."

Trong nháy mắt chợt có loại ảo giác, tựa rằng cái tên hắn đang gọi, cùng người đang co quắp trong lồng ngực hắn, không liên quan gì đến nhau cả.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 26

"Dậy rồi hử? Có cà phê mới pha xong này, cậu muốn dùng không?"

Tôi hơi mơ màng, hé nửa mắt ra nhìn người cầm cái khay nhỏ đương cúi đầu dòm mình.

"Á á --" Tôi nhảy dựng lên, run rẩy chỉ tay, "Anh, anh, anh... sao lại là anh!?"

Thảm Siêu bị tiếng hét chói tai của tôi nhất thời dọa sợ, lui ngay vài bước bảo vệ khay chén, "Tui, tui... là Tàn Lãng bảo tui để ý chăm sóc cậu... Nè nè, tui đối với cậu không phải kiểu đồ nha, không được nghĩ bậy người vô tội nha..."

"Tôi, tôi vẫn còn đang 'nuy' đó nhé!" Chết đấm, không lấy gì che lại cho tôi đã để tên khác vào đây.

"Thì sao chứ?" Thảm Siêu không hiểu mô tê, "Tôi cũng là nam vậy."

Tên này là thật hay đang giả vờ ngây ngô đây? Tôi luống cuống tay chân mặc đồ vô, tên kia vẫn giương mắt nai vô tội lên nhìn tôi chăm chú, thật là đáng sợ mà.

"Tàn Lãng đâu?" Gặp hắn tôi sẽ cho một dao.

"Hắn hả, nhà có việc gấp nên phải đi trước, cho nên mới bảo tôi trông chừng cậu..."

"À..." Dù biết rõ rồi, nhưng làm xong chuyện ấy tỉnh dậy lại không thấy người đâu, vẫn cảm thấy có chút khó chịu...

"Ở lại đây ăn chút gì đi." Ông chủ vẫn chưa từ bỏ ý định gởi khay chén lên.

"Cám ơn nha..." Nhìn màu sắc cà phê thật nguy hiểm, chợt nhớ ông chủ đây rất có hứng thú sáng chế ra sản phẩm mới, "... Tốt nhất tôi nên về nhà trước đã."

Tắm rửa dội nước ào ào loạn xạ, đứng trước gương lại nhìn thấy chiếc nhẫn nằm trên ngực mình.

Một chút đau nhói dâng lên. Tôi cúi đầu xuống gỡ chiếc nhẫn ra, nhanh chóng bỏ vào trong hộp, dùng khóa khóa lại, ngay cả liếc một cái cũng không đủ

đứng khì.

Tạm biệt, Lục Phong.

Tôi nghĩ, đã đến lúc mình nên thử yêu một người khác.

Thay quần áo chần chu rồi ra phòng khách sấy tóc, tôi mới nhìn thấy đèn của chiếc điện thoại cũ rách đang nhấp nháy. Có vài tin nhắn đến, đều là của Diệc Thần.

"Anh, anh đi đâu vậy? Sao vẫn chưa về?"

"Di động không thêm bất, anh không mang theo sao? Nghe được lời nhắn nhớ lập tức gọi điện cho em nhé!"

"Anh, vẫn chưa về sao? Em là Diệc Thần đây! Anh rốt cuộc đang ở đâu? Mau trả lời coi, chậm như vậy sẽ khiến em lo lắng!"

"Anh già, anh làm em sợ rồi đó! Gọi điện trả lời ngay gọi điện trả lời ngay gọi điện trả lời ngay!"

...

Tôi vội vuốt nhanh tóc hai cái rồi chạy xuống lầu, thuận tay túm lấy hai túi bánh chuẩn bị dùng để dỗ dành nó. Diệc Thần ở rất gần, tôi trực tiếp đi gặp mặt vẫn tốt hơn.

Tên ngốc ấy lại để cửa quên đóng, tôi vừa định đẩy vào, chợt nghe bên trong truyền ra âm thanh kích động của một người.

Tần Lăng.

Tôi mơ hồ cảm thấy bất an. Quan hệ của hai người đó chẳng phải rất... lành đạm sao? Tần Lăng không phải trong nhà đang có việc gấp sao? Sao hán lại ở đây?

Tôi ngừng thở, có điểm run rẩy đến gần cửa, nương theo khe hở hẹp mà nhìn vào.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27

"Tôi đã ở bên cạnh anh ấy suốt đêm, chúng tôi làm cả buổi tối... Kỹ thuật của tôi có thể coi là không quá kém, Tiểu Thần nói anh ấy thật sự rất vui vẻ... Diệc Thần tôi như vậy cậu đã hài lòng chưa? Cậu nói tôi đối với anh cậu như vậy đã được chưa?"

"Anh câm miệng! Câm miệng!"

"Sao vậy, không tốt sao, Diệc Thần? Không lẽ cậu muốn tôi và Tiểu Thần tối nay sẽ tiếp tục như vậy? Hay là cậu cảm thấy kỹ thuật của tôi cần nâng cao hơn nữa?"

"Tôi van anh, đừng nói nữa..."

"Khóc sao? Diệc Thần?" Kia đúng thật là Tần Lăng, hán điệu dằng dặc không tả được, vươn tay vuốt mái tóc Diệc Thần, "Có phải cậu vẫn để tâm không?"

"Cậu có biết không, suốt cả buổi tối, tôi đều gọi tên cậu, là cậu, không phải anh ấy, Diệc Thần..."

Toàn thân tôi cứng lại.

Bọn họ đang nói... rốt cuộc... là chuyện gì?

Tôi không biết... thực sự không biết...

Một hồi yên lặng, Diệc Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, điên cuồng hét lên, "Tần Lăng anh có phải là người không? Con mẹ nó anh có phải là người không? Anh hai đã vậy rồi, anh còn dám đối với anh ấy như thế? Sao anh còn dám đối với anh ấy như thế? Anh ấy yêu anh như vậy, anh có nghĩ đến cảm giác của anh không? Anh lại có thể làm thế? Rốt cuộc anh coi anh là cái gì chứ?"

"Coi anh ấy là cậu, chẳng lẽ tôi nói vậy chưa đủ hiểu à? Ngay cả khi đặt anh ấy dưới thân, toàn bộ trong đầu tôi là gương mặt cậu!" Tần Lăng bất chấp giữ chặt lấy cánh tay hung hăng của Diệc Thần, dần chặt xuống đất, "Trình Diệc Thần cậu nghe cho rõ đây, tôi đã chịu đựng đủ rồi! Người tôi yêu chính là cậu, từ đầu đến chân chính là cậu! Cho tới bây giờ, cậu chỉ hỏi tôi có quan tâm đến cảm giác của anh cậu không, vậy cậu có bao giờ quan tâm đến

cảm giác của tôi không? Phải! Tôi thừa nhận vết thương lòng của anh cậu thật sự rất đau, nhưng đây không phải tôi thiếu nợ anh! Tên họ Lục khốn nạn đó chưa trả, sao đến lượt tôi trả? Các người anh em ruột rà con mẹ nó liền bắt tôi trở thành tể phẩm thể thân à? Cậu còn định để tôi lừa anh cậu cả đời, dùng đau khổ của chúng ta để đổi lấy sự hạnh phúc giả dối cho anh ấy à? Tôi không chơi, Diệc Thần tôi nói cho cậu biết, hết thấy chấm dứt tại đây đi!"

Tôi, tôi vẫn còn chưa hiểu.

Nhưng tôi biết rằng không nên ở đây nghe lén họ nói chuyện. Tôi, tôi ở lại chỉ tự rước lấy nhục...

Có lẽ vẫn còn kịp chẳng? Có lẽ bọn họ vẫn chưa phát hiện được tôi? Tôi lén rời khỏi, không ai biết được tôi đã nghe thấy những chuyện này. Bọn họ sẽ không khó xử...

Tôi hoảng hốt xoay người đi. Lại gặp phải đôi mắt đen nhánh của Diệc Thần đang trừng lớn.

Không cần, không cần phải nói, tôi lập tức đi ngay...

"Anh..."

Ngay cả Tần Lăng cũng quay đầu lại ngoài ý muốn của tôi.

"Anh, anh..." Tôi thối lui vài bước, lùi ra tận cầu thang, chờ đến giờ bịch bánh quy trong tay lên, "Diệc Thần... này, mang đến cho em ăn..."

"Anh, Tần Lăng hẳn vừa rồi nói xằng nói bậy, hẳn say rượu không tỉnh táo mà..." Diệc Thần hơi hốt hoảng nhào đến bắt lấy tôi, "Anh không nên nghe hắn nói bậy, hắn đương nhiên vẫn tốt với anh." Nó bắt lực nhìn Tần Lăng, "Anh nói có đúng không?"

Tần Lăng quay đầu không nhìn nó, mà nhìn thẳng tôi, "Thật xin lỗi, Tiểu Thần, những lời tôi nói vừa rồi đều là thật. Người tôi yêu là em của anh, cho đến giờ vẫn vậy."

Tôi tựa hồ đã rõ ra chút ít, không còn chờ đến thế nữa, "Tôi, tôi biết..." Rồi kích động chỉ muốn thoát khỏi Diệc Thần.

Diệc Thần ôm chặt lấy tôi, dù thế nào cũng không chịu buông tay, "Anh, hãy nghe em nói..."

Tôi dùng hết khí lực giãy dụa, đẩy nghiêng đẩy ngã lão đảo lung tung, cuối cùng cũng đẩy được nó ra, nhưng chân lại không chạm đất, cả người lặn từ cầu thang xuống.

Tại sao trước mặt bọn họ cuối cùng lại là hình ảnh tôi khó coi đến thế?

Lúc tỉnh dậy, Diệc Thần vừa khóc thút thít vừa bôi thuốc lên vết trầy trên đùi tôi.

"Tiểu Thần, nếu không ngại, tôi nghĩ nên nói cho anh biết sự thật." Âm thanh của Tần Lăng vẫn thật dịu dàng, hắn nắm lấy tay tôi, tôi rút lại, nhưng bị giữ quá chặt.

"Tôi biết em anh trước khi biết anh. Từ lâu tôi đã thích cậu ấy, nhưng tôi không phải đồng tính luyến ái, cậu ấy cũng vậy, cả hai chúng tôi đều không xác định rõ... Lần đó ở quán bar đánh nhau, tôi đã nghĩ anh là cậu ấy, tôi vừa nhìn thấy anh liền gọi 'Diệc Thần', anh cảm thấy ngạc nhiên đúng không? Anh có nhận thấy rằng tên của hai người phát âm giống nhau, hoàn toàn không thể phân biệt được? Đền ở quán bar buổi tối không rõ, tôi lại không biết Diệc Thần có người anh diện mạo giống như vậy, dĩ nhiên liền nghĩ anh là cậu ấy. Sau đó cũng vậy, tính cách hai người khác nhau xa, tôi cũng cảm thấy quái lạ, nhưng vẫn không nghĩ nhiều, cho đến khi chúng ta cùng nhau trên xe... Anh còn nhớ rõ hay không? Mặc dù là anh chủ động, nhưng tôi rất thích Diệc Thần, thích vô cùng, nghĩ là cậu ấy, làm sao có thể cự tuyệt? Tôi hỏi bạn học địa chỉ nhà Diệc Thần, muốn đưa anh về nhà. Khi đó tôi thật sự cảm thấy ngọt ngào, như vậy mà kích động, cho đến khi cánh cửa mở ra, là, phải..." Hắn ngừng một chút, "Ra là tôi đã ôm nhầm người..."

Tôi cuộn tròn trên ghế sofa, hướng mặt vào trong, vẫn không nhúc nhích.

Thật kỳ lạ, tại sao tôi lại nghĩ tự nhiên có người thật tình yêu mình, lại có thể tin rằng sẽ còn có người như vậy cẩn thận chăm sóc mình? Tại sao lại có loại cảm giác sai lầm ngớ ngẩn buồn cười như thế?

"Tôi thật lòng xin lỗi anh, Tiểu Thần. Tôi đã muốn nói thật với anh từ lâu, nhưng Diệc Thần nói tôi biết chuyện Lục Phong, cậu ấy sợ anh lại bị tổn thương, cái gì cũng không cho tôi nói. Hẹn anh đi ra, vốn là muốn trình bày mọi chuyện, nhưng nhìn anh như thế, tôi không nói được. Ngược lại tôi và anh lại ở cạnh nhau. Nhưng người tôi thích vẫn là Diệc Thần. Tôi đã từng nói qua, tôi và Lục Phong không hề giống nhau, hoàn toàn không giống, vì tôi căn bản không yêu anh."

"Chuyện tôi qua tôi thừa nhận mình ích kỷ, khi đó tôi hầu như biết rất rõ anh không phải Diệc Thần, nhưng mà tôi khó chịu, Diệc Thần lại vừa từ chối tôi. Tại sao tôi phải vất vả nhìn như vậy? Tôi coi anh như cậu ấy... kên tên, cũng chính là tên cậu ấy. Thật xin lỗi, Tiểu Thần. Tôi biết anh rất hận chúng tôi, nhưng Diệc Thần không có lỗi gì. Người sai là tôi, anh chỉ nên trách mình tôi, không liên quan đến cậu ấy..."

Tôi đưa lưng về phía họ đã ngồi sát bên nhau, xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được.

Không thể trách bọn họ, không có gì đáng để trách cả.

Tôi, tôi chỉ là... rất cuộc... không dám... mà thôi.

Tôi hoảng hốt xoay người đi. Lại gặp phải đôi mắt đen nhánh của Diệc Thần đang trừng lớn.

Không cần, không cần phải nói, tôi lập tức đi ngay...

"Anh..."

Ngay cả Tần Lăng cũng quay đầu lại ngoài ý muốn của tôi.

"Anh, anh..." Tôi thối lui vài bước, lùi ra tận cầu thang, chờ đến giờ bịch bánh quy trong tay lên, "Diệc Thần... này, mang đến cho em ăn..."

"Anh, Tần Lăng hẳn vừa rồi nói xằng nói bậy, hẳn say rượu không tỉnh táo mà..." Diệc Thần hơi hoảng hốt nhào đến bắt lấy tôi, "Anh không nên nghe hẳn nói bậy, hẳn đương nhiên vẫn tốt với anh." Nó bắt lực nhìn Tần Lăng, "Anh nói có đúng không?"

Tần Lăng quay đầu không nhìn nó, mà nhìn thẳng tôi, "Thật xin lỗi, Tiểu Thần, những lời tôi nói vừa rồi đều là thật. Người tôi yêu là em của anh, cho đến giờ vẫn vậy."

Tôi tựa hồ đã rõ ra chút ít, không còn chờ đợi nữa, "Tôi, tôi biết..." Rồi kích động chỉ muốn thoát khỏi Diệc Thần.

Diệc Thần ôm chặt lấy tôi, dù thế nào cũng không chịu buông tay, "Anh, hãy nghe em nói..."

Tôi dùng hết khí lực giãy dụa, đẩy nghiêng đẩy ngã lao đảo lung tung, cuối cùng cũng đẩy được nó ra, nhưng chân lại không chạm đất, cả người lặn từ cầu thang xuống.

Tại sao trước mặt bọn họ cuối cùng lại là hình ảnh tôi khó coi đến thế?

Lúc tỉnh dậy, Diệc Thần vừa khóc thút thít vừa bôi thuốc lên vết trầy trên đùi tôi.

"Tiểu Thần, nếu không ngại, tôi nghĩ nên nói cho anh biết sự thật." Âm thanh của Tần Lăng vẫn thật dịu dàng, hẳn nắm lấy tay tôi, tôi rút lại, nhưng bị giữ quá chặt.

"Tôi biết em anh trước khi biết anh. Từ lâu tôi đã thích cậu ấy, nhưng tôi không phải đồng tính luyến ái, cậu ấy cũng vậy, cả hai chúng tôi đều không xác định rõ... Lần đó ở quán bar đánh nhau, tôi đã nghĩ anh là cậu ấy, tôi vừa nhìn thấy anh liền gọi 'Diệc Thần', anh cảm thấy ngạc nhiên đúng không? Anh có nhận thấy rằng tên của hai người phát âm giống nhau, hoàn toàn không thể phân biệt được? Đền ở quán bar buổi tối không rõ, tôi lại không biết Diệc Thần có người anh diện mạo giống như vậy, dĩ nhiên liền nghĩ anh là cậu ấy. Sau đó cũng vậy, tính cách hai người khác nhau xa, tôi cũng cảm thấy quái lạ, nhưng vẫn không nghĩ nhiều, cho đến khi chúng ta cùng nhau trên xe... Anh còn nhớ rõ hay không? Mặc dù là anh chủ động, nhưng tôi rất thích Diệc Thần, thích vô cùng, nghĩ là cậu ấy, làm sao có thể cự tuyệt? Tôi hỏi bạn học địa chỉ nhà Diệc Thần, muốn đưa anh về nhà. Khi đó tôi thật sự cảm thấy ngọt ngào, như vậy mà kích động, cho đến khi cánh cửa mở ra, là, phải..." Hắn ngừng một chút, "Ra là tôi đã ôm nhầm người..."

Tôi cuộn tròn trên ghế sofa, hướng mặt vào trong, vẫn không nhúc nhích.

Thật kỳ lạ, tại sao tôi lại nghĩ tự nhiên có người thật tình yêu mình, lại có thể tin rằng sẽ còn có người như vậy cẩn thận chăm sóc mình? Tại sao lại có loại cảm giác sai lầm ngớ ngẩn buồn cười như thế?

"Tôi thật lòng xin lỗi anh, Tiểu Thần. Tôi đã muốn nói thật với anh từ lâu, nhưng Diệc Thần nói tôi biết chuyện Lục Phong, cậu ấy sợ anh lại bị tổn thương, cái gì cũng không cho tôi nói. Hẹn anh đi ra, vốn là muốn trình bày mọi chuyện, nhưng nhìn anh như thế, tôi không nói được. Ngược lại tôi và anh lại ở cạnh nhau. Nhưng người tôi thích vẫn là Diệc Thần. Tôi đã từng nói qua, tôi và Lục Phong không hề giống nhau, hoàn toàn không giống, vì tôi căn bản không yêu anh."

"Chuyện tôi qua tôi thừa nhận mình ích kỷ, khi đó tôi hầu như biết rất rõ anh không phải Diệc Thần, nhưng mà tôi khó chịu, Diệc Thần lại vừa từ chối tôi. Tại sao tôi phải vất vả nhẫn nhịn như vậy? Tôi coi anh như cậu ấy... kên tên, cũng chính là tên cậu ấy. Thật xin lỗi, Tiểu Thần. Tôi biết anh rất hận chúng tôi, nhưng Diệc Thần không có lỗi gì. Người sai là tôi, anh chỉ nên trách mình tôi, không liên quan đến cậu ấy..."

Tôi đưa lưng về phía họ đã ngồi sát bên nhau, xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được.

Không thể trách bọn họ, không có gì đáng để trách cả.

Tôi, tôi chỉ là... rất cuộc... không dám... mà thôi.

Tôi hoảng hốt xoay người đi. Lại gặp phải đôi mắt đen nhánh của Diệc Thần đang trừng lớn.

Không cần, không cần phải nói, tôi lập tức đi ngay...

"Anh..."

Ngay cả Tần Lăng cũng quay đầu lại ngoài ý muốn của tôi.

"Anh, anh..." Tôi thối lui vài bước, lùi ra tận cầu thang, chờ đến giờ bịch bánh quy trong tay lên, "Diệc Thần... này, mang đến cho em ăn..."

"Anh, Tần Lăng hần vừa rồi nói xằng nói bậy, hần say rượu không tỉnh táo mà..." Diệc Thần hơi hốt hoảng nhào đến bắt lấy tôi, "Anh không nên nghe hần nói bậy, hần đương nhiên vẫn tốt với anh." Nó bắt lực nhìn Tần Lăng, "Anh nói có đúng không?"

Tần Lăng quay đầu không nhìn nó, mà nhìn thẳng tôi, "Thật xin lỗi, Tiểu Thần, những lời tôi nói vừa rồi đều là thật. Người tôi yêu là em của anh, cho đến giờ vẫn vậy."

Tôi tựa hồ đã rõ ra chút ít, không còn dờ dẩn thế nữa, "Tôi, tôi biết..." Rồi kích động chỉ muốn thoát khỏi Diệc Thần.

Diệc Thần ôm chặt lấy tôi, dù thế nào cũng không chịu buông tay, "Anh, hãy nghe em nói..."

Tôi dùng hết khí lực giãy dụa, đẩy nghiêng đẩy ngã lão đảo lung tung, cuối cùng cũng đẩy được nó ra, nhưng chân lại không chạm đất, cả người lẫn từ cầu thang xuống.

Tại sao trước mặt bọn họ cuối cùng lại là hình ảnh tôi khó coi đến thế?

Lúc tỉnh dậy, Diệc Thần vừa khóc thút thít vừa bôi thuốc lên vết trầy trên đùi tôi.

"Tiểu Thần, nếu không ngại, tôi nghĩ nên nói cho anh biết sự thật." Âm thanh của Tần Lăng vẫn thật dịu dàng, hần nắm lấy tay tôi, tôi rút lại, nhưng bị giữ quá chặt.

"Tôi biết em anh trước khi biết anh. Từ lâu tôi đã thích cậu ấy, nhưng tôi không phải đồng tính luyến ái, cậu ấy cũng vậy, cả hai chúng tôi đều không xác định rõ... Lần đó ở quán bar đánh nhau, tôi đã nghĩ anh là cậu ấy, tôi vừa nhìn thấy anh liền gọi 'Diệc Thần', anh cảm thấy ngạc nhiên đúng không? Anh có nhận thấy rằng tên của hai người phát âm giống nhau, hoàn toàn không thể phân biệt được? Đền ở quán bar buổi tối không rõ, tôi lại không biết Diệc Thần có người anh diện mạo giống như vậy, dĩ nhiên liền nghĩ anh là cậu ấy. Sau đó cũng vậy, tính cách hai người khác nhau xa, tôi cũng cảm thấy quái lạ, nhưng vẫn không nghĩ nhiều, cho đến khi chúng ta cùng nhau trên xe... Anh còn nhớ rõ hay không? Mặc dù là anh chủ động, nhưng tôi rất thích Diệc Thần, thích vô cùng, nghĩ là cậu ấy, làm sao có thể cự tuyệt? Tôi hỏi bạn học địa chỉ nhà Diệc Thần, muốn đưa anh về nhà. Khi đó tôi thật sự cảm thấy ngọt ngào, như vậy mà kích động, cho đến khi cánh cửa mở ra, là, phải..." Hần ngừng một chút, "Ra là tôi đã ôm nhầm người..."

Tôi cuộn tròn trên ghế sofa, hướng mặt vào trong, vẫn không nhúc nhích.

Thật kỳ lạ, tại sao tôi lại nghĩ tự nhiên có người thật tình yêu mình, lại có thể tin rằng sẽ còn có người như vậy cẩn thận chăm sóc mình? Tại sao lại có loại cảm giác sai lầm ngớ ngẩn buồn cười như thế?

"Tôi thật lòng xin lỗi anh, Tiểu Thần. Tôi đã muốn nói thật với anh từ lâu, nhưng Diệc Thần nói tôi biết chuyện Lục Phong, cậu ấy sợ anh lại bị tổn thương, cái gì cũng không cho tôi nói. Hẹn anh đi ra, vốn là muốn trình bày mọi chuyện, nhưng nhìn anh như thế, tôi không nói được. Ngược lại tôi và anh lại ở cạnh nhau. Nhưng người tôi thích vẫn là Diệc Thần. Tôi đã từng nói qua, tôi và Lục Phong không hề giống nhau, hoàn toàn không giống, vì tôi cần bản không yêu anh."

"Chuyện tôi qua tôi thừa nhận mình ích kỷ, khi đó tôi hầu như biết rất rõ anh không phải Diệc Thần, nhưng mà tôi khó chịu, Diệc Thần lại vừa từ chối tôi. Tại sao tôi phải vất vả nhẫn nhịn như vậy? Tôi coi anh như cậu ấy... kên tên, cũng chính là tên cậu ấy. Thật xin lỗi, Tiểu Thần. Tôi biết anh rất hận chúng tôi, nhưng Diệc Thần không có lỗi gì. Người sai là tôi, anh chỉ nên trách mình tôi, không liên quan đến cậu ấy..."

Tôi đưa lưng về phía họ đã ngồi sát bên nhau, xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được.

Không thể trách bọn họ, không có gì đáng để trách cả.

Tôi, tôi chỉ là... rốt cuộc... không dám... mà thôi.

Tôi hoảng hốt xoay người đi. Lại gặp phải đôi mắt đen nhánh của Diệc Thần đang trừng lớn.

Không cần, không cần phải nói, tôi lập tức đi ngay...

"Anh..."

Ngay cả Tần Lăng cũng quay đầu lại ngoài ý muốn của tôi.

"Anh, anh..." Tôi thối lui vài bước, lùi ra tận cầu thang, dờ dẩn giờ bịch bánh quy trong tay lên, "Diệc Thần... này, mang đến cho em ăn..."

"Anh, Tần Lăng hần vừa rồi nói xằng nói bậy, hần say rượu không tỉnh táo mà..." Diệc Thần hơi hốt hoảng nhào đến bắt lấy tôi, "Anh không nên nghe hần nói bậy, hần đương nhiên vẫn tốt với anh." Nó bắt lực nhìn Tần Lăng, "Anh nói có đúng không?"

Tần Lăng quay đầu không nhìn nó, mà nhìn thẳng tôi, "Thật xin lỗi, Tiểu Thần, những lời tôi nói vừa rồi đều là thật. Người tôi yêu là em của anh, cho đến giờ vẫn vậy."

Tôi tựa hồ đã rõ ra chút ít, không còn dờ dẩn thế nữa, "Tôi, tôi biết..." Rồi kích động chỉ muốn thoát khỏi Diệc Thần.

Diệc Thần ôm chặt lấy tôi, dù thế nào cũng không chịu buông tay, "Anh, hãy nghe em nói..."

Tôi dùng hết khí lực giãy dụa, đẩy nghiêng đẩy ngã lão đảo lung tung, cuối cùng cũng đẩy được nó ra, nhưng chân lại không chạm đất, cả người lăn từ cầu thang xuống.

Tại sao trước mặt bọn họ cuối cùng lại là hình ảnh tôi khó coi đến thế?

Lúc tỉnh dậy, Diệc Thần vừa khóc thút thít vừa bôi thuốc lên vết trầy trên đùi tôi.

"Tiểu Thần, nếu không ngại, tôi nghĩ nên nói cho anh biết sự thật." Âm thanh của Tần Lăng vẫn thật dịu dàng, hần nắm lấy tay tôi, tôi rút lại, nhưng bị giữ quá chặt.

"Tôi biết em anh trước khi biết anh. Từ lâu tôi đã thích cậu ấy, nhưng tôi không phải đồng tính luyến ái, cậu ấy cũng vậy, cả hai chúng tôi đều không xác định rõ... Lần đó ở quán bar đánh nhau, tôi đã nghĩ anh là cậu ấy, tôi vừa nhìn thấy anh liền gọi 'Diệc Thần', anh cảm thấy ngạc nhiên đúng không? Anh có nhận thấy rằng tên của hai người phát âm giống nhau, hoàn toàn không thể phân biệt được? Đèn ở quán bar buổi tối không rõ, tôi lại không biết Diệc Thần có người anh diện mạo giống như vậy, dĩ nhiên liền nghĩ anh là cậu ấy. Sau đó cũng vậy, tính cách hai người khác nhau xa, tôi cũng cảm thấy quái lạ, nhưng vẫn không nghĩ nhiều, cho đến khi chúng ta cùng nhau trên xe... Anh còn nhớ rõ hay không? Mặc dù là anh chủ động, nhưng tôi rất thích Diệc Thần, thích vô cùng, nghĩ là cậu ấy, làm sao có thể cự tuyệt? Tôi hỏi bạn học địa chỉ nhà Diệc Thần, muốn đưa anh về nhà. Khi đó tôi thật sự cảm thấy ngọt ngào, như vậy mà kích động, cho đến khi cánh cửa mở ra, là, phải..." Hần ngừng một chút, "Ra là tôi đã ôm nhầm người..."

Tôi cuộn tròn trên ghế sofa, hướng mặt vào trong, vẫn không nhúc nhích.

Thật kỳ lạ, tại sao tôi lại nghĩ tự nhiên có người thật tình yêu mình, lại có thể tin rằng sẽ còn có người như vậy cẩn thận chăm sóc mình? Tại sao lại có loại cảm giác sai lầm ngớ ngẩn buồn cười như thế?

"Tôi thật lòng xin lỗi anh, Tiểu Thần. Tôi đã muốn nói thật với anh từ lâu, nhưng Diệc Thần nói tôi biết chuyện Lục Phong, cậu ấy sợ anh lại bị tổn thương, cái gì cũng không cho tôi nói. Hẹn anh đi ra, vốn là muốn trình bày mọi chuyện, nhưng nhìn anh như thế, tôi không nói được. Ngược lại tôi và anh lại ở cạnh nhau. Nhưng người tôi thích vẫn là Diệc Thần. Tôi đã từng nói qua, tôi và Lục Phong không hề giống nhau, hoàn toàn không giống, vì tôi căn bản không yêu anh."

"Chuyện tôi qua tôi thừa nhận mình ích kỷ, khi đó tôi hầu như biết rất rõ anh không phải Diệc Thần, nhưng mà tôi khó chịu, Diệc Thần lại vừa từ chối tôi. Tại sao tôi phải vất vả nhẫn nhịn như vậy? Tôi coi anh như cậu ấy... kên tên, cũng chính là tên cậu ấy. Thật xin lỗi, Tiểu Thần. Tôi biết anh rất hận chúng tôi, nhưng Diệc Thần không có lỗi gì. Người sai là tôi, anh chỉ nên trách mình tôi, không liên quan đến cậu ấy..."

Tôi đưa lưng về phía họ đã ngồi sát bên nhau, xấu hổ đến mức không ngẩng đầu lên được.

Không thể trách bọn họ, không có gì đáng để trách cả.

Tôi, tôi chỉ là... rốt cuộc... không dám... mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 28

Công ty của một gia tộc nổi tiếng ở Thượng Hải vừa vận có phúc đáp tỏ ra hứng thú với đơn apply của tôi. Tôi nhanh chóng im hơi lặng tiếng hoàn thành mọi thủ tục, rời khỏi trường ở thành phố này, không thông báo cho Diệc Thần biết.

Thật xin lỗi.

Nhưng tôi cũng không còn cách nào khác.

Thượng Hải là một thành phố phồn hoa hãnh tiến cùng cực, mà bản thân tôi bây giờ nếu không biết hãnh tiến một chút sẽ không tài nào đứng dậy nổi, ngẫu nhiên lại có cảm giác hòa hợp lạ kỳ. Hơn nữa nơi này cách hết thảy mọi thứ trước đây vừa đủ xa, đủ để tôi bắt đầu lại từ đầu, vờ xem chuyện cũ như một khoảng rừng tên bình yên, chẳng còn gì khác ngoài tương lai trước mắt.

Như vậy rất tốt.

Công ty cũng tốt. Phần lớn đồng nghiệp còn rất trẻ và năng nổ, dám bật lên từ vị trí thấp nhất. Còn có bàn và máy vi tính cáu cạnh, có nữ đồng nghiệp xinh xắn qua lại, có nam đồng nghiệp cao lêu nghêu lại đẹp trai. Lúc vắng bóng sếp tha hồ mà bật nhạc và nghe chuyện tếu lâm, ngay cả tôi cũng có thể vô tư bật cười nghiêng ngả, tựa hồ như chưa từng biết đau là gì.

Chỉ cần không muốn không đào bới lên, mọi thứ có thể xem như tốt đẹp thuận lòng người, tôi cũng định bụng tính toán lâu dài chuyện ở đây cho đến hết đời.

Vừa đẩy cửa vào đã thấy gương mặt như cha chết mẹ chết của Đinh Đinh.

Đinh Đinh kỳ thực chỉ có họ Đinh, nhưng cậu ta thật sự có phong thái của nhân vật chính trong Đinh Đinh phiêu lưu ký[1] nên biệt hiệu này hoàn toàn xứng đáng.

"Sao thế? Chu Sa lại không thèm hẹn với cậu à?"

Chu Sa trong công ty nổi tiếng xinh đẹp, Đinh Đinh đem toàn bộ chước võ ra, kết hợp giữa lời ngon tiếng ngọt cùng bản lĩnh mặt dày, tấn công tới tấp, áp dụng phương châm nhất cự li nhì tốc độ.

"Chu Sa mặc váy kia!" Đinh Đinh đau đớn kêu lên, "Lại còn thoa son môi trị giá 39 đô một thỏi!"

Tôi còn nhớ rõ thời son kia, Đinh Đinh từng nói, dù oánh vào có biến thành Marilyn Monroe[2] cậu ta cũng cương quyết không mua.

"Sao lại như thế?" Tôi lấy làm kỳ lạ, "Chẳng phải cậu luôn tiếc Chu Sa mặc quần dài nên không nhìn thấy chân sao? Cô ấy ăn mặc xinh đẹp tự dung sao lại không vui?"

"Cô ấy ăn mặc xinh đẹp đâu phải cho tôi xem." Đinh Đinh ủ rũ như bóng xi hơi, "Mà là vì hôm nay ông chủ mới đến đây."

"Hả?"

"Hội nghị thường kỳ vừa rồi cậu ngủ gục à? Cô Lục đã trở về tổng công ty bên Mỹ rồi, em trai bà ấy đến thay vị trí."

Hội nghị thường kỳ mỗi tuần chỉ ngồi nghe thôi đúng là tôi toàn ngủ gục, dẫu sao nếu có chuyện gì hệ trọng thì vẫn còn có Đinh Đinh làm loa phóng thanh trong phòng truyền đạt lại mà.

"Chu Sa đẹp như vậy, lỡ bị hấn nhìn trúng, chẳng khác nào rơi vào nanh vuốt quỷ dữ..."

Tôi cắt ngang tư tưởng thần hồn nát thần tính của cậu ta đi, "Biết đâu em trai cô Lục bị đột biến gen, vừa lé vừa hô vừa sún lại còn vừa lùn, Chu Sa chạy còn không kịp nữa là." Nói gì thì nói, bộ cậu cho rằng đàn ông trong thiên hạ ai cũng giống cậu hết à?

"Tôi biết mặt mũi hấn ra sao rồi." Đinh Đinh vẫn ủ rũ không phản chấn, "Rất đẹp trai, chỉ thua tôi có chút xíu."

Tôi an ủi cậu ta hai câu rồi đáp đi, chuẩn bị làm việc. Chu Sa bung nước trà đến, mắt không thèm liếc đi qua Đinh Đinh đang ngồi kế bên, đứng trước mặt tôi, "Diệc Thần, gõ giúp tôi phần tư liệu này, trưa tôi mời cậu ăn cơm."

Tôi thăm liếc qua đôi mắt trông ngóng của Đinh Đinh, "Có người vừa có thể giúp cô đánh máy vừa có thể mời cô ăn cơm, sao không nhờ người ta đi?"

Chu Sa cười khê le lưỡi, "Không muốn đi ăn với anh ta nên mới nhờ cậu, làm ơn đi mà ~"

Đinh Đinh đáng thương cơ hồ đã phát dại.

Cửa văn phòng chợt mở, sếp đứng ngay cửa, nói với người ở phía sau, "Sếp Lục, đây là nhóm thiết kế của tôi..."

Chúng tôi bị hù xanh mặt, cứ tưởng phải kéo nhau lên văn phòng của ông chủ chào hỏi, ai dè hấn lại tự mình đại giá quang lâm.

Đinh Đinh sợ tới mức cuống cuống chạy vào nhà vệ sinh thất lại cả vạt, Chu Sa dường như không có việc gì thướt tha trở về chỗ ngồi của mình, tôi cũng khốn khổ không kém, trên bàn là bản kế hoạch, hồ sơ phân tích, báo cáo chất chồng như núi lung lay sắp đổ, mới này vừa đi vừa ăn sáng, chỉ sợ vụn bánh mì vẫn còn dính trên mặt.

"Đây là người mới đến... Trình Diệc Thần."

Tôi vừa kịp trốn đằng sau máy tính lau mặt cho sạch sẽ, luống cuống tay chân đứng lên, mắt chia xuống sàn nhà, vận vẹo nở nụ cười.

"Trình... Diệc Thần?"

Âm thanh của hấn rất nhẹ, tựa như hoàn toàn lơ đãng lặp lại.

Tôi gần như hoảng hốt, lúng túng ngẩng đầu lên.

[1] Đinh Đinh phiêu lưu ký: The adventures of TinTin, tên một series comic books và cả phim hoạt hình, trong đó nhân vật Đinh Đinh có biệt danh là 'không bao giờ từ bỏ' ^__^

[2] Marilyn Monroe: một nữ diễn viên huyền thoại thế kỷ 20 và được coi là biểu tượng gợi cảm của Mỹ bấy giờ.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 29

Tôi gần như hoảng hốt, lúng túng ngẩng đầu lên.

Lục Phong.

Trời ạ, là Lục Phong.

Trước mắt tôi nhạt nhòa rồi lại rõ ràng, rõ ràng rồi lại nhạt nhòa. Dường như có cái gì đó không thật chập chờn giữa hai chúng tôi.

Mỗi người đều có quỹ đạo thời gian riêng biệt, tôi và hắn lại ngay chỗ này mà giao nhau, trùng hợp đến không biết phải làm sao.

Tôi vô thức tiến về trước hai bước, điệu bộ thiếu tự nhiên. Không thể thất thố, không thể thất thố. Đã năm năm trôi qua, chúng ta đều đã lớn lên... thành người xa lạ. Không thể nào xúc động phần khích mà nhào vào tay bắt mặt mừng. Tôi không biết phải đối xử với hắn như thế nào mới là bình thường.

Lục Phong vẫn không dời mắt khỏi tôi, tựa như đang dần nhận thức lại một Diệc Thần ngày xưa trong trí nhớ.

Nhưng tôi của ngày hôm nay có lẽ đã hoàn toàn thay đổi.

"Diệc Thần." Hắn nói ra hai chữ này có chút không quen miệng, nhưng rất nhanh nở nụ cười, "Không tin được còn có thể gặp lại cậu." Hắn đi tới, tay trái vỗ lấy bả vai, tay phải rất chuẩn mực vươn lên.

Lúc này ngoại trừ bắt tay ra không có lựa chọn nào hết.

Bốn phía ào ào kinh ngạc xôn xao, "Hai người quen nhau sao?" Sếp tươi cười khéo léo hỏi.

"Chúng tôi từng là bạn tốt hồi trung học."

Tôi nhắm nháp câu giới thiệu sơ sài đó trong miệng mấy bận, rồi mới ráng nuốt xuống.

Sếp dẫn Lục Phong đi tham quan hết chỗ còn lại, Đinh Đinh đã muốn chịu hết nổi, "Diệc Thần đúng là vận may tốt trời phú cho, đêm nay tiệc tẩy trần tha hồ cùng sếp lớn ôn lại chuyện xưa."

Tôi cố hết sức nhếch miệng, "Đồ ngọc, bao nhiêu năm không qua lại... vốn không còn giao tình gì nữa... có chuyện gì tốt đâu mà nói..."

Lục Phong dừng lại, quay đầu liếc tôi một cái.

Tiệc rượu buổi tối theo kiểu tự phục vụ, cho nên ai nấy đều cảm thấy thoải mái dễ chịu, chứ phải hầu mấy sếp lớn theo kiểu bàn tròn thì không phải là ăn tiệc, mà là ăn theo sắc mặt.

Đám người đứng hoặc ngồi tụ lại theo tốp năm tốp ba nói chuyện phiếm. Tôi, Chu Sa và Đinh Đinh đều là người mới, gom lại thành một tụ. Hôm nay tôi không có tình thần đứng giữa hai người đó chần chừ đỡ đạn cho, buồn thiu cầm đĩa salad chui vào một góc ngồi ăn.

Cái đôi dờ hơi cáng lộn, trái phải tranh cãi nhau không biết mệt mỏi.

"Diệc Thần, gầy như vậy mà còn ăn salad, tôi lấy cho cậu này." Chu Sa sốt hai miếng thịt dê béo vàng óng ánh với cặp cánh gà sang đĩa tôi, hai mắt Đinh Đinh lại lóe hung quang.

Tôi mồm ngậm táo với khoai tây nhai trệu trạo nửa ngày cũng không nuốt trôi. Lục Phong đứng cách đó không xa, vừa khách khí vừa xa lạ mà xã giao. Hắn không còn giống ngày xưa, lúc nào cũng đi giày thể thao mặc quần bò, vẻ mặt lưu manh ngổ ngáo như mấy đứa choai choai. Thái độ nghiêm túc đứng đắn kia, thật không nghĩ là hắn có thể trung ra được.

Còn mặc cả âu phục được may đo một cách khéo léo tinh xảo. Sao hắn có thể chịu được nhỉ?

...Hắn hiện tại, sao có thể mang đôi giày Italy bằng da mềm trên đôi chân chuyên đá người đá vách tường nhà dân của ngày xưa?

Liếc thấy Đinh Đinh đang lải nhải không dứt như bà cụ, nếu cậu ta mà biết đôi giày đó giá bao nhiêu, có khi nào sẽ nhảy cầu quỳ sinh không?

Tế bào con người sau bảy năm sẽ đi qua một chu kỳ tuần hoàn, nói cách khác, kỳ thật người bạn đang đứng trước mặt tôi đã là một người hoàn toàn xa lạ. Chúng tôi xa nhau đã năm năm... biến đổi xê xích cũng đâu đó 70, 80%. Năm năm trước, tôi muốn toàn bộ Lục Phong còn chưa thấy thỏa mãn, nhưng hiện tại, chỉ cần đứng từ xa nhìn hắn đã thấy đủ lắm rồi.

"Sao lại một mình ở đây ngăn người?"

"Hả?" Tôi như sực tỉnh từ mộng ra, "Không, còn có..." Tôi kinh hãi phát giác không biết Đinh Đình và Chu Sa bốc hơi từ lúc nào.

Lục Phong ngồi xuống bên cạnh, dường như có điều suy nghĩ, tay cầm một ly rượu đế cao. Giữa chúng tôi không có gì để nói.

"Cậu mấy năm nay... sống được không?"

Lâu ngày không gặp, phải có lời dạo đầu. Có lẽ tôi nên đáp thật lưu loát. Đối với hắn tôi chỉ có thể cúi thấp đầu, thật thà nói, "Tốt lắm... tôi thi đậu đại học X... rồi mới đến đây làm việc..."

"Tôi biết là cậu có thể thi đậu mà." Hắn cười, tự tiện nắm lấy cổ tay tôi, "Cậu... sao bây giờ vẫn gầy như vậy?"

Tôi như bị lửa đốt rút mạnh tay về.

Hai người đối diện nhau đều có chút ngạc nhiên cùng ngỡ ngàng, sau đó xấu hổ.

Lục Phong ho một tiếng, nâng ly lên uống, "Tiểu Thần... tôi ở Mỹ vài năm, thực ra..."

Hắn khó khăn tìm kiếm từ ngữ.

"Có một khoảng thời gian, tôi thật tình đã quên cậu..."

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, trong đầu tôi vẫn 'oanh' vang một trận.

"Cậu có biết, ở nơi ấy, nghĩ đến cả đời không thể quay về, không thể gặp lại cậu, nên đã..."

"Tôi hiểu mà." Tôi vội ngăn hắn lại, sợ phải nghe thấy những lời thẳng thắn đến tàn nhẫn, "Tôi hiểu cả, cậu không cần phải nói ra đâu."

Lục Phong nhìn tôi, môi vừa khẽ động, tôi đã cuống quýt chặn trước, "Hôn thê, hôn thê của cậu thế nào?"

Hắn ngăn người, cứng ngắc gật đầu một cái. Tôi lại lăm ba lăm bầm nhanh chóng nói tiếp, "Cô ấy rất đẹp, gia thế cũng tốt, đúng là môn đăng hộ đối với cậu. Tôi nhìn thấy tin trên báo, lễ đính hôn thật sang trọng... Không lâu nữa hai người cũng nên kết hôn đi. Nhớ phải mời tôi đấy, dù sao... cũng từng là bạn học. Dù phải mua quà mừng tốn kém cách mấy cũng được... Dĩ nhiên tới hôn lễ của tôi cũng sẽ không quên đưa thiệp mời cho cậu, lúc đó cậu ngàn lần phải cảm thấy hãnh diện mà đi nghe chưa..."

Hết thấy đều không biết mình đang huyền thuyên cái gì.

"Cậu có bạn gái?"

Hắn bây giờ tiền đồ sáng lạn, hạnh phúc mỹ mãn, làm sao tôi có thể nhìn hắn mà nói rằng, tôi đến giờ vẫn chỉ cô độc một thân một mình, lại còn phải trốn tránh không dám quen người đồng tính luyến ái, cũng không có ai chấp nhận yêu tôi.

"Đúng vậy." Tôi cười gật đầu như thằng ngốc.

"À... là cô gái tóc dài mới nãy, làm cùng phòng với cậu?"

Tôi ậm ừ âm thanh không rõ, đành phải vừa cười ngu vừa gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 30

Cuộc sống tiếp đó của tôi không có gì thay đổi, vẫn giống với cuộc sống mà khi Lục Phong điếm tỉnh hiện tại chưa quay về. Tôi chỉ là một viên chức quen, đương nhiên không có quyền lợi hay việc cần thiết gì để gặp hắn, cho dù làm chung một tòa nhà, cũng tựa hồ chẳng mấy khi giáp mặt nhau.

Tường đầu là một khối đá ngàn cân gieo xuống lòng hồ, hóa ra chỉ là một gợn sóng nhỏ đến mức không gây nên tiếng động nào.

Tôi rất vui mừng, thật sự là vậy.

Cuối tuần không cần tăng ca, tôi lăn ra một đồng ngủ như chết, thức dậy đói bụng thì ăn cho no xong lại lăn ra ngủ tiếp. Chu Sa vô cùng hâm mộ tôi vì lẽ lối sống thì như trư mà người thì gầy như khỉ.

Đang ngủ say sưa thì bị chuông di động đánh thức. Tò đầu đầu không biết phải giải quyết làm sao, tự nhiên lại quên bỏ chuông báo thức đi, thật đáng tự tát mình mấy cái. Mò lên đầu giường ấn loạn một hồi, nó im lặng trong chốc lát, rồi lại hiện ngang rẻo lên ầm ỉ.

Máu chậm chậm lên não một hồi, mới nhận ra mình có điện thoại.

"Alô... gì vậy..." Tôi mở mắt không lên, người xiu như bánh nhào, nghĩ không phải Đinh Đinh thì là Chu Sa, không phải rủ đi chơi thì là chính là rủ đi làm chân hoạt náo.

"Giờ này mà còn ngủ à?"

Âm thanh trong di động không rõ lắm, tôi mơ màng không nghĩ ra được là ai, "Ủm... buồn ngủ quá..."

Đối phương cười khẽ, "Dùng dùng thứ giọng này nói chuyện nhé, dễ làm người ta không an phận muốn nhiều thứ lắm đấy."

Tôi lập tức tỉnh táo lại. Lục Phong.

"..." Nhất thời không biết nên gọi tên hay gọi boss.

"Hiện tại có rảnh không?"

Không đợi tôi tiêu hóa, hắn nói tiếp, "Nếu có thời gian thì đến đây giúp tôi sửa máy tính."

Hắn, tiên sư bố nhà hắn, cậy quyền gọi lắm.

"Không đi." Đang ngủ bị dựng đầu dậy, lão đây nhất quyết không khách khí.

"Chẳng phải chuyên ngành của cậu là máy tính sao? Từng ấy không giải quyết được sao dám trà trộn vào công ty tôi làm việc hử?"

"Tôi học về thiết kế phần mềm chứ không phải sửa chữa phần cứng."

"Khác gì đâu, đến đây đi."

Bộ hắn không biết hai ngành khác nhau một trời một vực à?

Rồi giương vó một bụng tức anh ách, "Có vấn đề gì cậu nói đi, tôi sẽ hướng dẫn qua điện thoại."

Giăng co nửa ngày tôi mất sạch kiên nhẫn, "Nếu không có thứ gì quan trọng trong máy thì thử format xem."

Hắn trêu ghẹo một hồi, "Ai, nó báo là ổ cứng không thể format được."

Tôi thiếu chút nữa ngã sấp xuống, lại giả bộ chỉ chỉ dẫn dẫn hắn một hơi một hồi, "Giờ khởi động máy thử coi."

Bên kia truyền đến tiếng động kỳ cục.

"...Khởi động không được... hình như có khói bốc lên..."

Cậu, cậu giết tôi luôn đi.

Rất nhanh sau đó tôi vác cái mặt móc meo xuất hiện trước cửa nhà Lục Phong.

Tên này dở người à, có laptop không dùng, đi dùng cái máy sản xuất năm 1900 hồi đó, lại còn lâu rồi chưa sửa chữa.

"RAM bị lỏng." Tôi giữ vẻ mặt không đổi, "Ổ cắm điện cũng nên thay cái mới, quạt đã quá cũ, không nhanh đổi cái khác đảm bảo ổ cứng sẽ cháy hết. Còn nữa..." Tôi căm tức nhìn hắn, "Là ai đã cài đặt phần mềm anti recovery disk wizard trên máy hả??"

Lục Phong chỉ cười. Tôi thực sự hoài nghi lẽ nào hắn lại dùng cái máy dở hơi này.

Ngồi trên ghế sofa thấp được thiết kế đơn giản theo phong cách châu Âu, uống cà phê nóng do hắn mang tới. Rõ ràng lúc rời khỏi giường lửa giận bốc lên ngút trời, khi đối diện với hắn lại như trời tay trời chân, chẳng biết làm sao.

"Căn hộ này bày trí đẹp thật đấy." Kỳ thật tia nó, tôi đối với thiết kế nội thất hoàn toàn dốt đặc cán mai.

"Nhà này là của bà chị, tôi vừa về, mới thu xếp được một chút, tạm thời cứ ở đây trước đã."

Hèn gì màu sắc chủ đạo lại là màu hồng nhạt.

Tôi đưa tay lật một cái gối trên ghế sofa lên, ôi mẹ ơi bên dưới là nguyên một con khô mực[1] màu đen.

Nghẹn họng bốn mắt nhìn nhau trên trời.

Nghĩ đến hình ảnh Lục Phong cùng với cô gái nào đó cùng nhau quay cuồng trên ghế sofa này, tôi như bị cả tập đoàn kiến cắn dưới móng, vội vàng đứng dậy.

"Tôi phải về."

"Cậu... đừng hiểu lầm..." Lục Phong hết đường chối cãi, "Này... không phải của tôi..."

Đi nhiên cậu không mặc nó rồi!

"Là bà chị khủng điên để đồ lung tung, không liên quan đến tôi!"

Lục Phong tuy rằng người đầy khuyết điểm, nhưng chưa bao giờ nói dối.

Hòa bình được lập lại, bỗng cảm thấy buồn cười, dù cho Lục Phong đích thực có cùng cô gái khác phong lưu đi nữa, tôi cũng không có tư cách chịu đả kích.

"...Còn tưởng đâu là hôn thê của cậu." Cười đánh trống lảng.

"Cô ta?" Lục Phong cười cười, "Thực tế là... nửa tháng nữa thôi, cậu sẽ nhìn thấy tin tôi và cô ta hủy bỏ hôn ước."

Tôi ngạc nhiên.

"Chỉ là một đòn trong kinh doanh thôi, hai nhà muốn sử dụng sự kiện đính hôn này để bình ổn thị trường chứng khoán." Hần thoải mái nói, "Đôi bên đều biết là đang diễn trò, không có gì là lừa gạt hay không lừa gạt. Cũng không tổn thương bất kì ai. Nhờ vậy mà ông già mới cho tiền thả tôi trở về, trái lại còn có lời."

Không tổn thương bất kì ai.

Vậy còn tôi thì sao?

À, đúng rồi, suýt chút nữa thì tôi đã quên.

Vốn dĩ... tôi đã mất đi lập trường và tư cách tổn thương vì hắn từ lâu.

[1] Ồ, nội y của chị em chúng mình =))

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chương 31

"Đi ăn cơm chung nhé."

"Không... tôi không đói..." Tôi không thể... không nên có những hy vọng hão huyền. Nếu ở bên cạnh hắn, những ý nghĩ đáng xấu hổ sẽ không kiềm chế được mà lại nổi lên thì... tốt nhất, vẫn là nên cách xa hắn một chút.

"Không lẽ cậu định nói là đã ăn cơm trưa rồi? Bảo cậu đi thì cứ đi thôi, không nói nhiều nữa."

Nhà hàng nổi tiếng cuối tuần luôn đông khách, thế mà khi chúng tôi đến lại có người dẫn đường, hẳn là đã đặt chỗ trước.

Tôi liếc Lục Phong một cái, hắn trưng vẻ mặt vô tội ra, làm như không có gì mà lật menu.

"Ăn gì đây?"

Tôi tuyệt không tùy tiện mở lời. Dem cái menu đầy mỹ vị mà lật từ đầu trang đến cuối trang hai lần, lòng vòng trong khu vực rau, đậu hũ với canh. Giá gì mà ở tuốt trên trời, đánh chết tôi cũng không chọn cái gì mà chân lạc đà, nhìn cái bảng giá kể bên, chỉ một cái móng chân của nó thôi cũng đủ sút tôi bay về nhà rồi.

Lục Phong hung hăng ném cho tôi cái nhìn khinh thường, "Có ai bắt cậu trả tiền đâu, sợ cái gì! Tư tưởng của hai lúa, trăm năm không đổi!"

Tự ái dồn dập, tôi kêu nguyên một trảng tôm, ba ba, còn có cả món móng chân lạc đà, đến khi bụng lên mới thấy nó thật giống shít gấu!

Húp xong chén canh, người tởa nhiệt y như bánh bao trong lòng hấp mới ra lò, rồi mới nhào tới lột mấy con tôm to bằng ngón tay, thịt trắng hồng hơi trong suốt, bỗng có đũa thò tay chụp mạnh vô lưng, giật mình rớt nguyên con tôm từ miệng ra.

Quay đầu lại, quả nhiên là Đinh Đinh với Chu Sa.

"Hai người muốn chết à, dám hành hung người công khai!"

"Có nhầm không đó? Cuối tuần không ở nhà nấu nỳ ăn liền lại chạy đến đây đốt tiền?" Đinh Đinh trưng ra vẻ mặt bị choáng, "Mới nãy nhìn thấy cậu còn tưởng đầu trời nóng quá bị hoa mắt."

"Đến trễ nên hết chỗ rồi, một mình cậu ngồi rất phí, chi bằng chúng ta ngồi chung cho vui."

Tôi cắn tôm, quơ tay về phía đối diện, "Còn người nữa, nhưng đi toilet rồi."

"Có bạn? Không hề chi, bốn người cùng ngồi cũng được." Bọn họ hết sức tự nhiên, kéo ghế vô ngồi ngon ơ. Chu Sa ngồi bên cạnh tôi, Đinh Đinh ngồi đối diện cô, chính là vị trí của Lục Phong ban nãy.

Rồi họ mới bắt đầu chọn đồ ăn, tôi chỉ im thin thít.

Quả nhiên khi Lục Phong trở lại nhìn thấy bọn họ, vẻ mặt thoáng kinh ngạc, còn hai người kia thiếu điều nhảy dựng lên.

"Tên chết tiệt kia, sao không nói là sếp lớn! Mai tôi sẽ hỏi tội cậu sau!" Chu Sa hạ giọng, âm thầm hạ thủ không lưu tình giẫm lên chân tôi.

Tôi không nói gì ăn canh ăn tôm.

Lục Phong nhận ra Chu Sa, sắc mặt hơi cứng lại một chút, lập tức bình tĩnh chào hỏi tán gẫu vài câu.

Đồ ăn của hai người kia cũng được bụng lên, mọi người lại ăn uống xôm tụ, không khí cũng dịu xuống mấy phần. Lục Phong không phải thích tỏ ra kiêu ngạo, chỉ là không thích miễn cưỡng đón ý nói đùa theo người khác. Trong khi mọi người nói chuyện phiếm với nhau, thái độ cũng không đến nỗi nào.

Đinh Đinh trong bất kì thời điểm nào cũng không quên hướng nữ thần Chu Sa mà xum xoe nịnh đầm, sếp lớn ngồi kế bên cũng không ngăn được cậu ta, nãy thì gấp rau cho Chu Sa, nãy thì gỡ xương cá cho Chu Sa, trên mặt hiện lên ba chữ chết-vì-gái. Về mặt Lục Phong cũng rất kỳ lạ, thỉnh thoảng quay lại nghiêm túc đánh giá phản ứng của tôi.

Tôi không hiểu mô tê gì, tiếp tục bốc tôm ăn.

Sắc mặt của Lục Phong càng lúc càng đanh lại, tựa hồ như sự thân mật của hai người kia với vẻ bàng quan của tôi khiến hắn tức giận.

Đinh Đinh lúc này lấy khăn ra lau miệng cho Chu Sa.

Tôi vừa định nhắc nhở Đinh Đinh có muốn cưa gái thì cũng không nên nhiệt tình thái quá đến vậy, Lục Phong đã đặt mạnh đũa xuống bàn, âm thanh muốn dọa người, "Các người làm gì thế!"

Đinh Đinh giật mình, nắm chặt khăn tay không biết làm sao, Chu Sa cũng ngỡ ngàng mà sợ hãi.

"Cô không phải bạn gái của Tiểu Thần à? Ngay trước mặt cậu ấy mà vẫn có thể túm tát với đàn ông khác sao!"

Tôm của tôi một lần nữa rơi xuống bát canh.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Chương 32

Đinh Đinh nhìn về phía tôi bằng ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

"Không có chuyện đó." Tôi nhỏ giọng thanh minh.

"Cậu nói với sếp tôi là bạn gái của cậu à?" Chu Sa lên tiếng ngoài ý muốn, "Không lẽ cậu tương tư tôi lâu rồi mà tôi không biết? Thật đáng tiếc, sao không nói sớm..."

"Không phải..." Tôi thật hận tại sao mình không có hai cái miệng. Chỉ sợ chưa đến giây sau đã đến phiên Đình Đình chém tôi...

"Trình Diệc Thần cậu thật tiểu nhân đê tiện!"

Đình Đình à, tôi... Tôi dở khóc dở cười nói, "Cậu phải tin tưởng tôi chứ, tôi thật sự không có ý nghĩ gì không an phận đối với Chu Sa hết!"

"Ủng công tôi coi cậu như bạn tốt, đúng là có mắt không trông." Đình Đình vẫn cố tự lải nhải.

Chu Sa hí hửng khi có người gặp họa, cười đến toét miệng, "Diệc Thần, nếu cậu đối với tôi chất chứa thâm tình thì cứ nói ra đi, giữa cậu với Đình Đình tôi nhất định sẽ chọn cậu."

Chỉ còn nước gơ tay lên trời thề độc, bằng không tôi dứt khoát kiếm cái giá nào đó tự treo cổ mình lên cho xong.

"Thề có trời đất chứng giám, tôi Trình Diệc Thần nếu đối với Chu Sa tiểu thư có ý đồ gì liền bị \$%&&@#^%*#@%"

Tuy rằng một bên là Lục Phong về mặt nguy hiểm không gì tốt lành, nhưng người như Đình Đình không thể đắc tội được.

Sau một tràng thề độc không tưởng tượng được, Đình Đình mới dẫn lửa giận cùng con ghen Hoạn Thư của mình xuống, nhưng cũng tỏ ra nghi ngờ, "Sao mới này sếp nói..."

"Nói giỡn đó, hiểu lầm thôi." Tôi nhỏ giọng, ánh mắt của Lục Phong lướt qua cảm thấy ngột không chịu được, "Tôi, tôi đi toilet..." Đứng ở bồn rửa tay ừ ừ vài phút, quay trở lại đã thấy sự tình có phát sinh kỳ lạ. Ba người kia rõ ràng ban đầu khá lạnh nhạt, giờ tự nhiên lại thân thiện khác thường.

Tôi vừa ngồi xuống, Đình Đình với Chu Sa đã trầm miệng hô lên, "Diệc Thần, nói cho sếp biết đi!"

"Hả, gì?" Tôi đàn mặt.

"Nói sếp biết cậu có bạn gái hay không?"

Tôi trợn mắt há mồm, "Tại sao phải...?"

"Nói cậu còn độc thân sếp không tin, bọn tôi cùng sếp cá với nhau, ai thua phải trả toàn bộ tiền bữa ăn."

Tôi âm thầm giẫm chân, kêu trời như bọng.

Vốn định nói với Lục Phong bạn gái tôi không phải Chu Sa mà là người khác, hiện tại như vậy làm sao có thể bào chữa được chứ.

"Nói đi!" Hai người kia đồng loạt hưng phấn nhìn tôi. Lục Phong dùng ngón tay thon dài gõ nhẹ lên bàn, vẻ mặt cười như có như không.

Tôi một lần nữa liếc nhìn một bàn thức ăn ê hề, âm thầm tính giá.

Nếu trả lời có, sợ không còn được nhìn thấy ngày mai.

Rũ người lắc đầu, chỉ cảm thấy đau đầu vô cùng.

Lục Phong mỉm cười, mới lấy thẻ tín dụng ra.

Hai người kia đồng loạt hoan hô, tôi hận không thể đập bọn họ từ tám tầng lầu xuống.

Ngồi trong xe Lục Phong, cả người đều không tự nhiên. Tôi sợ hấn hỏi tại sao phải nói dối.

Tôi không muốn hấn biết cuộc sống của tôi lại thảm thương đến vậy.

May mà hấn không hỏi cái gì cả.

Yên lặng mở xe một lát, hấn tựa như không có gì nói, "Đến nhà cậu nhé."

"A?" Tôi vô cùng xấu hổ, "Chỗ của tôi vừa nhỏ lại tôi tàn, không có gì thú vị cả, không cần phải thế đâu..."

"Đây là đạo đãi khách của cậu à?" Hấn hơi hơi nhún mày.

"Không phải..." Tôi lủi lủi nói, "VẬY... cậu chờ tôi ngoài cửa mười phút rồi hẵng vào."

Mười phút cũng chỉ đủ cho tôi đem ra giường nhả nhúm một cục trải lại cho phẳng phiu, chăn mền gấp lại chỉnh tề, rác rưởi trên đất hốt bỏ vào thùng, lau khô bàn ghế, sắp lại sách vở, bao nhiêu quần áo đồ lót tất vớ đem tất cả nhét đầu đó vào nhà tắm, vài giây cuối cùng vừa kịp úm ba la phù phép cho căn phòng tươi mát thoáng khí trở lại.

"Cậu không phải dùng mười phút để ném bạn gái giấu trong này ra ngoài cửa sổ chứ." Hấn vừa bước vào vừa cười.

Tôi đỏ mặt, thầm nghĩ, hắn mà không thuê osin dọn nhà dùm hắn còn bẩn với thú hơn tôi gấp bội.

"Này thuê chung?"

"Ừ, cũng do công ty cấp. Nhưng cậu ta không thường ở đây."

Cái tên ấy dù thanh toán tiền thuê đầy đủ nhưng lại bỏ mặc phòng không, phần lớn thời gian đều hú hí ở chỗ bạn gái. Nhưng cậu ta lâu lâu dẫn bạn gái về phòng cũng đủ làm tôi chết lên chết xuống. Đây vốn là một phòng được phân làm hai, vách ngăn mỏng manh, bên kia làm gì bên này nghe rõ mồn một. Đến mức tôi phải nhét headphone vào tai, nghe J-rock cỡ heavy metal mới chống lại được bọn họ. Đáng sợ đáng sợ... Trong phòng khách là đồ của chủ thuê cũ để lại, sofa cũ, TV cũ, radio cũ vân vân và vân vân. TV muốn xem được trước tiên phải làm nóng cho em nó khởi động độ một tiếng, còn radio muốn nghe em nó phát ra âm thanh cũng phải làm nóng độ nửa tiếng, chúng tôi đều đã kiểm nghiệm qua. Vốn rất muốn tống cái đám đồ phé thải đó ra bãi rác sau nhà, dành chỗ chứa cho đồng sách với CD ngày càng nhiều của tôi, chỉ sợ sau này chủ nhà quay về lại sinh chuyện phiền phức, đành phải để tụi nó xếp chồng lên nhau nhìn hết sức lồi thối.

Lục Phong nhìn thấy không nhịn được cười.

Hắn là cậu ấm cô chiêu làm sao biết được nỗi khổ của dân đen. Giá thuê nhà ở thành phố này cực kì đắt đỏ, chúng tôi đều biết thân biết phận. Tôi chỉ mới ra trường làm việc năm đầu tiên, có thể thuê được chỗ này đã là khá lắm rồi.

"Xem phim đi." Hắn tỏ vẻ rất hào hứng nói.

Mới nãy đi ngang qua tiệm mượn đĩa, gom đại một đồng mới cũ lẫn lộn về, để cho hắn không bị chán. Tôi không thể kêu hắn ngồi nghe nhạc hay đọc sách, càng không thể để hắn lên mạng chat chit lung tung.

Trong đồng phim ấy, trừ Bản danh sách của Schindler[1] ra, mấy phim còn lại đều chán chả buồn coi. Đã đã xem đi xem lại nhiều lần, tôi vẫn sẵn lòng coi nữa. Chỉ lo Lục Phong, trình độ thường thức vô cùng có hạn, lại xem phim đen trắng, không chóng thì chày sẽ ngáy o o. Vậy mà hắn chẳng những không buồn ngủ, lại còn xem đến nhập tâm.

"Vậy mới đúng là phim hay." Tôi chắc chắn hai tiếng, "Bởi vì không quá kích động, càng làm người xem cảm thấy đau đớn, cảnh trong phim càng trở nên tàn nhẫn."

"Đến tận bây giờ tôi vẫn xem thường những nỗi đau bị lụy nước mắt." Lục Phong đá đá mớ đĩa phim sụt mướt còn lại, "Thống khổ thực sự, làm sao có thể dễ dàng rơi nước mắt như vậy." Hắn khề cần mồi, "Sự thật là... không thể nói lên thành lời... giống như..."

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chương 33

Hắn dừng lại, giờ chúng tôi mới nghe thấy tiếng động bên ngoài mà nãy giờ không để ý tới.

Trời đang mưa, tiếng sét đánh mơ hồ, gió cũng đang rít gào.

"Thời tiết quái quỷ." Hắn thì thầm nói.

Đã đến giờ ăn cơm chiều, cả hai đều cảm thấy đói, nhưng đi ra ngoài ăn hoặc kêu đồ ăn lại không tiện. Chỉ có thể tự thân vận động.

Tôi tìm ra mấy gói mì ăn liền, mặt xấu hổ, "Này... cậu nuốt nổi không?"

"Chỉ cần đừng bắt tôi làm, cái gì cũng ăn được."

Phòng bếp chung cho có vậy thôi, chỉ dùng để chứa mấy đồ linh tinh. Con trai một thân một mình ai có hứng thú đi nấu cơm xào rau hầm canh chứ. Tôi chỉ để một nồi cơm điện trong góc phòng ngủ, phòng khi cần hấp luộc cái gì đó.

Chỉ có trứng gà, cà chua bình thường dùng làm hoa quả bổ sung vitamin, còn bói ra được một mớ nắm hương chẳng biết nhét vô tủ từ đời nào, ngay cả xúc xích cũng không có, thôi thì một nắm khi đói bằng một gói khi no vậy.

Nấu nước, ngâm nắm hương, đánh trứng, xắt cà chua, đại khái là ăn mì lâu năm nên trình độ cũng nâng cao, thế là nấu ra một tô mì đạt chuẩn, chỉ hơi thiếu chút màu sắc, trên cơ bản vẫn rất hài lòng. Chuẩn bị cơm chiều cho Lục Phong xong cũng đã thấm mệt. Tôi lười có cửa, cho đến giờ đều ăn thẳng trong nồi cơm, chẳng bao giờ đi mua thêm chén bát này nọ, giờ không lẽ bỏ mỳ vô ly uống nước mang cho hắn ăn.

"Ăn chung trong nồi đi." Lục Phong ngược lại rất thoải mái vui vẻ.

Tôi đưa dưa cho hấn, còn mình dùng muỗng, ngồi xuống bắt đầu ăn mì sườn heo hiệu Khang sư phó.

Chúng tôi ăn khá chậm, muỗng và dưa thỉnh thoảng chạm vào nhau tạo nên âm thanh nho nhỏ. Có phần nóng, hơi nước bốc lên hơi hổi, trước mặt thoáng mờ đi.

Có thể cùng người mình thích ngồi đối diện nhau, ăn chung một phần mì trong nồi, tôi thật sự cảm thấy đủ rồi. Hạnh phúc chính là những điều nhỏ nhoi vụn vặt như vậy, tôi thật tình không dám mưu cầu nhiều hơn.

"Cho tôi muỗng."

"Hả?"

"Hả cái gì? Không lẽ cậu muốn tôi dùng dưa húp nước?"

Tôi ngơ ngác nhìn hấn cầm lấy muỗng, đưa vào trong miệng mình.

"Ừm, nước dùng rất ngon. Có thể nấu mì như thế không dễ dàng gì. Tiểu Thần à, nếu cậu có thể nấu mì cho tôi cả đời thì thật tốt quá."

"Mì ăn liền thôi mà, ăn tùy tiện cho no bụng thì được, chứ ăn cả đời thế nào." Tôi ngây ngô cười nói, "Sau này sẽ có người mỗi ngày đều làm món ngon nhất cho cậu ăn." Tôi lại suy nghĩ đi đâu vậy chứ.

Ăn xong lại xem phim thêm chút nữa, mưa vẫn không có dấu hiệu giảm bớt, cũng đã trễ lắm rồi. Lục Phong nhìn ra ngoài cửa sổ nói, "Đêm nay tôi ngủ ở đây được không, không ngại chứ?"

"A?" Tôi vội lắc đầu, "Không ngại không ngại."

Nhưng mà nhà rất tồi tàn, may mà giường của tôi lộn xộn thì lộn xộn, nhưng vẫn sạch sẽ, không có mùi quái dị. Trong phòng ngủ, máy phát điện chạy để mở máy điều hòa second hand hay sịa gì đó tạo ra âm thanh còn ồn hơn cả lò sưởi. Chỉ hy vọng đêm nay có thể an bình trôi qua, không, phải phát huy tối đa năng suất, không để Lục Phong nửa chừng ngắt đi.

Đem cho Lục Phong bộ quần áo ngủ sạch sẽ, nấu nước nóng cho hấn tắm rửa, giường thu xếp gọn gàng, tôi đi sang phòng kế bên phủi bụi trên giường xuống, chuẩn bị chỗ để nằm ngủ tối nay.

Nằm một lát, lại không ngủ được. Tình hình là rất lạnh. Chăn mềm mỏng như thế này, làm sao tận cùng phòng có thể sống qua nổi nhỉ. Nghĩ lại... nếu là hai người thì... cũng dễ hiểu thôi.

Mới chập chòn một chút, lại nghe tiếng Lục Phong gọi, tỉnh ngay lập tức, "Chuyện gì vậy?"

"Điều hòa hình như hư rồi."

Con mẹ nó, khó có được khách quý đến chơi nhà, tụi bây dám giờ trò bãi công thế à.

Tôi vội vàng mang dép lê chạy qua. Lục Phong mở cửa sẵn chờ tôi, áo ngủ của tôi so với hấn khá nhỏ, 10 cm đầu phải khoảng cách ít ỏi gì cho cam. Hấn lại không thèm cài nút áo, cứ để thế mà phan ra đón gió. Tôi không dám ngó nghiêng nhiều, đi qua bên cạnh hấn, cầm cái đồ điều khiển trên giường lên mà thử bấm nút. A?

"...Có hư đâu. Cậu xem này, vẫn hoạt động mà. Đang ấm lên đây..."

Đột nhiên ngừng lại.

Tôi nghe thấy tiếng khóa cửa từ phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Chương 34

Tôi nghe thấy tiếng khóa cửa từ phía sau.

Lập tức toàn thân cứng ngắc, không thể cử động.

Cảm giác được hấn từ phía sau chậm rãi đi đến, tay đặt lên thắt lưng tôi.

"Tôi... trở về ngủ." Tôi hoang mang hoảng loạn cố kéo tay hắn ra, xoay đầu muốn đi, "Cậu ngủ ngon."

Mới đi được nửa bước, lưng đã căng thẳng, cả người bị ôm chặt lấy.

"Cậu, cậu... cậu muốn..." Tôi nói loạn cả lên, bối rối giãy dụa, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn hắn, thật sự sợ hãi, sợ đến mức... phát run.

Hắn không nói lời nào bắt lấy cằm tôi, cứng rắn nâng lên, mạnh bạo áp môi hôn.

"Không..." Tôi cắn chặt răng không chịu hé ra, miễn cưỡng chống cự. Hắn dùng lực nắm chặt hàm dưới, bức tôi hé miệng ra, đầu lưỡi mãnh liệt xâm chiếm, quấn lấy lưỡi tôi, liên tục thô bạo mút vào.

Không thể như vậy... không thể lại cùng hắn như vậy...

Hai chân tôi run cầm cập, cố sức giãy dụa đẩy hắn ra. Không được, hắn sao có thể lại đối với tôi như thế... chúng ta vốn đã chẳng là gì của nhau, hắn sao có thể...

Đầu lưỡi cùng môi đều nhói đau, cuối cùng hắn mới khẽ buông ra, rồi lại một hơi cắn lên cổ tôi.

"Không được!" Bàn tay to lớn tiến vào trong áo ngủ, sức lực dùng để xoa nắn mạnh đến đáng sợ. Tôi liều mạng muốn ngăn chặn đôi tay đang gây sức ép trên ngực mình, "Đừng... mau buông ra..." Tôi nghe âm thanh mình mang theo tiếng khóc nức nở.

Hắn vô cùng dễ dàng mang tôi đặt lên giường, không giải thích nhiều tiếp tục hôn lên. Tay bị cố định hai bên, tôi bất lực vịn vịn, bị áp chế triệt để đến độ không thể động đậy được.

Cho đến khi trong miệng có vị tanh ngọt, hắn mới dời môi đi, từ phía trên bình tĩnh chăm chú nhìn tôi, "Tại sao?"

Tôi ngay cả khí lực để đem nước bọt tràn ra khỏi miệng nuốt xuống cũng không còn.

"Tại sao... lại gạt tôi?" Hắn lại cúi đầu, hôn lên môi tôi, lần này nhẹ đi nhiều lắm. Một lần, rồi lại hai lần... "Rõ ràng không có bạn gái. Lại muốn gạt tôi. Vì sao?"

Tôi run run nhìn hắn.

"Cậu vẫn còn quan tâm đến tôi đúng không?"

Tôi toàn thân cứng đờ, lại cố sức giãy dụa, "Tôi không có... không có..."

"Đừng gạt tôi." Hắn vươn tay ra cởi bỏ áo ngủ của tôi, "Cậu rõ ràng... không hề quên tôi..."

"Không... không phải..." Thân thể trần trụi kề cạnh nhau kịch liệt ma sát, tôi dần mất đi ý thức, "Không được..."

Quần ngủ cũng bị kéo xuống, tôi liều mạng kháng cự, "Không... chúng ta đã..."

Ngay cả phòng tuyến thể xác cũng bị đánh tan, tôi dây dối mắt với người này... liên thật sự không có năng lực chống cự lại. "Tôi rất nhớ cậu." Hắn khẽ sát, mang thứ trói buộc cuối cùng tuột xuống, một ngọn lửa nóng lập tức chen vào giữa hai chân tôi, "Tiểu Thần... anh rất nhớ em."

Tôi khóc thút thít mắt sưng húp nhìn hắn. Tại sao gương mặt hắn thoát trông mơ hồ như thế?

"Chúng ta cùng ở cạnh nhau được không?"

"..." Càng lúc càng mơ hồ.

"Đừng khóc... chúng ta lại về bên nhau được không?"

"..."

"Được không?"

Tôi nghẹn ngào nói, "Không, Lục Phong... Lục Phong..."

Anh có thể không yêu em, nhưng... đừng mang em ra đùa giỡn... em, em không thể chịu đựng nổi thêm một tổn thương nào cả.

Chân bị ôm lấy, nâng lên, hắn mạnh mẽ tiến vào.

Tôi nghe âm thanh nức nở như tiếng mèo kêu của mình.

Chỉ vừa thúc vào một chút, tôi đã sống chết bắt lấy vai hắn, khóc nức lên, "Đừng... thật đáng sợ..."

"Ngoan, không có việc gì..." Hân di chuyển thất lung thẳng vào trung tâm, mỗi lúc càng thêm kịch liệt, "Tiểu Thần... Tiểu... Thần..."

"Ồ..." Móng tay đã bấm sâu vào da thịt, tôi lắc đầu loạn xạ, vặn vẹo để giảm bớt áp lực, thỉnh thoảng bị tiến sâu vào đến mức không thể chấp nhận được, "Đừng, a..."

Lưng cùng ra giường chà sát với nhau, hô hấp rã rời, chân bị áp lên đến ngực, tay hân đuổi đến dùng sức nâng eo cao lên, tôi ngay cả một chút né tránh nhỏ nhất cũng không làm được, chỉ có húng lấy sự ra vào tàn bạo, thất lung gấp lại cơ hồ muốn gãy đôi.

"Lục Phong... Lục Phong... dừng lại..." Ngoại trừ la to ra không thể làm gì khác.

"Ngoan..." Hân cúi đầu cắn lên môi tôi, lại chảy máu, "Em có phản ứng mà... Còn gạt anh sao?"

Môi bị mút thật mạnh, hô hấp đều khó khăn, đột nhiên thúc vào nhanh đến độ tôi muốn thét đến chói tai, nhưng ngay một chút âm thanh cũng không phát ra được.

"A..." Tôi mở mắt không ra, vẫn phát run.

"Tiểu Thần... Tiểu Thần..."

Ý thức tôi hỗn loạn, thân thể bị động đùng đưa, ngay cả vai hân cũng nắm không được. Trong cơ thể bỗng nhiên nóng rực một hồi, tôi run run nổi da gà toàn thân.

Lục Phong thờ dốc ngừng lại, nơi chốn ấy không ngớt rung động, tôi co chặt toàn thân lại, run rẩy kịch liệt.

"Tiểu Thần." Hân giữ lấy tư thế đó, không lùi ra. Tay chuyển đến trên mặt tôi, gạt mớ tóc ướt đầm mồ hôi, ngón tay vuốt ve gương mặt đầy mồ hôi cùng nước mắt của tôi, "Em không sao chứ?"

Tôi không biết, thực sự không biết. Cùng hân thân mật tiếp xúc đến cực điểm như vậy, trong lòng tựa như muốn nổ tung hết cả.

Từ đầu đến chân đều không hề nghe lệnh. Tôi cái gì cũng không thể nghĩ, cái gì cũng nghĩ không ra.

Chỉ có ngón tay vô lực vặn vẹo bắt lấy cánh tay hân. Bắt lấy người này.

Lục Phong, Lục Phong, có phải anh... còn thật sự nghiêm túc với em? Có phải... sẽ không rời em thêm lần nữa?

Lại hôn nhau dữ dội, tôi không còn khí lực cũng như dùng khí chủ động, chỉ có thể mở miệng để hân sục sạo dây dưa. Cảm nhận hân càng hôn càng sâu, sự điên cuồng dần trở dậy, tôi rụt rè ngậm lấy đầu lưỡi hân, ngốc nghếch quấn lấy.

Thân thể cao to áp trên người bỗng run rẩy đôi chút.

Đột nhiên bị ôm lấy, người bị lật nằm sấp xuống giường, còn không có thời gian từ con choáng váng khôi phục lại, thế tiến công mạnh mẽ khiến tôi co quắp người, níu lấy ra giường.

Thân hình cao lớn tràn trề sức mạnh của Lục Phong bao trùm từ phía sau, tôi nằm sát trong lồng ngực hân, tựa như có lửa thiêu đốt. Thân thể nương theo động tác của hân mà lắc lư trước sau, hoàn toàn không thể tự chủ được.

Tôi cắn ra giường cúi đầu khóc nức nở.

"Có đau không?" Tay hân vươn ra phía trước, một tay đặt ở ngực vuốt ve âu yếm, một tay bao quanh lấy phần dục vọng đã run rẩy trướng lên, song vẫn không thể phát tiết của tôi.

"Không... không cần..." Ra giường cũng không cần được, tôi mù quáng lắc đầu. Hân như vậy mà thuần thực khiêu khích, tôi căn bản chịu không nổi. Nơi hậu phương nhiệt liệt co rúm lại.

"Ồ... ô... không... A----!"

Đỉnh đầu trắng xóa, kỹ xảo trên tay cuối cùng đã dừng.

Tôi nhanh nhắm chặt mắt lại, hơi thở dồn dập, bụng lấy bầy co thắt. Hân đem bàn tay dính dáp tinh tế vẽ lên ngực tôi, vừa xoa vừa cắn tằm lưng đầy mồ hôi của tôi.

Càng cắn sâu xuống, sau đó dừng lại, phần dục vọng bên trong cơ thể tôi lại nóng cháy trướng lên.

"Không được, không..." Tôi phí công giãy dụa, thật mệt mỏi, hạ thân đã tê dại đi. Không nên làm tiếp...

"Anh cảm thấy không đủ..." Hân xoay mặt tôi lại, hôn lên, "Tiểu Thần... anh nhìn không được... anh rất muốn em..."

Lại kích động di chuyển, thân thể hần vẫn nóng rực sôi sục, tựa hồ như phải bốc cháy trong nhau mới hài lòng.

"Ai cũng muốn cùng người mình thích làm chuyện ấy, tôi cũng vậy... Tôi... nhin không được. Cùng với cậu thực sự rất vui sướng, cũng hy vọng cậu sẽ giống tôi cùng cảm thấy hạnh phúc..."

Rất lâu trước kia, anh đã từng nói thế đúng không?

Nếu, nếu vậy... em có thể nghĩ rằng... hiện tại anh yêu em...?

Em, em... nếu em cảm thấy được hạnh phúc, có phải anh cũng vậy?

Nếu, nếu giờ đây em vẫn còn yêu anh... có phải anh cũng thế?

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 35

Khi tỉnh lại, toàn thân đều buồn rầu, khắp người đau nhức. Tựa như vừa trải qua một giấc mộng rất dài và mệt mỏi. Lục Phong không còn ở đây nữa. Tôi khoác quần áo lên người xem đồng hồ, tự hiểu phần thưởng chuyên cần cho tháng này thế là đã đi tong, chỉ đơn giản ngồi đó ngẩn ra. Lục Phong có để lại một tờ giấy, cùng một chùm chìa khóa nặng trĩu. Hần trước sau vẫn vậy, luôn thẳng thắn không vòng vo, "Anh về công ty trước, chuẩn cho em nghỉ một ngày." Dưới một chút là, "Chuyển về chỗ anh sống chung đi."

Có thể trở về bên cạnh hần, trước kia từng trộm có một giấc mơ như thế.

Chỉ là, chẳng may một ngày nào đó, tôi sẽ phải giao lại chùm chìa khóa này, sau đó bị tổng cổ ra ngoài đường lớn.

Hần có thể vứt bỏ tôi một lần, thì sẽ dễ dàng vứt bỏ lần thứ hai.

Nếu phải chịu thêm một lần đã kích nữa, tôi không hiểu mình có thể sống nổi hay không?

Tình cảm mãnh liệt dâng lên làm ra chuyện hồ đồ là một lẽ, đến khi tỉnh táo rồi suy nghĩ lại, trên đời này vốn có không truyện cổ tích, mà chỉ có hiện thực, càng nghĩ càng minh bạch, dừng khí cũng biến đi đâu mất cả.

Chùm chìa khóa kia thật luyến tiếc trả lại hần, bèn cất nó vào chung với chiếc nhẫn kia, mỗi tối lại xem như bảo bối lôi ra ngắm nghía.

Lục Phong không chủ động đến tìm, tôi biết hần đang bình tĩnh đợi đáp án của tôi.

Mặc kệ là lắc hay gật, bước tiếp theo thật sự không dễ dàng gì quyết định.

Né tránh chừng nửa tháng, người đã gầy lại càng gầy hơn. Chu Sa trộm lấy một cái thước dây, ép tôi phải đứng yên cho cô đo, vòng hai dưới đầu đó một thước tám[2], hiệu quả so với việc cô nâng uống trà giảm cân gì đây còn lợi hại hơn gấp nhiều lần. Nhìn dáng tôi lỏng lẻo trong bộ quần áo, Chu Sa hâm mộ gần chết.

Bởi vì hôm nay là ngày lãnh lương, tan sở Chu Sa liền kéo mọi người đến nhà hàng Nhật ăn một bữa. Thanh niên chúng tôi ai cũng vậy, đầu tháng có lương liền ăn chơi nhảy múa tiêu xài xả láng, đến cuối tháng cạn máu viêm màng túi thảm thương, đến mua mì gói cũng phải lựa loại nào rẻ rẻ một chút.

"Anh, anh, anh, anh, anh này... đừng hòng một ai trốn thoát!" Nữ vương khí thế ngất trời điểm danh từng người một. Dĩ nhiên tôi và Đinh Đinh chạy trời không khỏi nắng.

"Tôi có thể chỉ gọi đĩa một trăm đồng cho một người ăn được không?" Tôi cười khổ nói, "Chả là muốn để dành tiền để nâng cấp máy tính, tháng trước mới tiết kiệm được có năm mươi xu."

"Nữ vương bảo ăn gì thì ăn nấy, không được ý kiến ý cò!"

Đinh Đinh nhà cậu thực đứng chân chó!

Bất nháo một hồi đi ra ngoài công ty thì thấy một chiếc BMWs màu lam sẫm đậu giữa lộ với tư thế đang chờ đợi ai. Mọi người đều nhận ra đó là xế hộp của sếp lớn.

Tôi theo bản năng trốn ra phía sau lưng Đinh Đinh.

Cái tên bại hoại ấy lại phản ứng như điện xẹt mà chắn trước mặt Chu Sa, "Chúng ta đã rủ nhau đi ăn rồi, nếu sếp lớn muốn hẹn em đi ăn cơm, em nhất

định không được đồng ý đâu đấy!"

Cậu ta cố hết sức bày tỏ tấm chân tình, liền nhận được một tiếng quát khen ngợi từ Chu Sa, "Đồ thần kinh!"

Lục Phong tiến thẳng đến mọi người chào hỏi, mắt nhìn tôi, "Tôi có việc cần trao đổi với Diệc Thần."

Tôi rút lại một chút, đã bị hấn thần nhiên nắm lấy tay, "Ra xe nói sau."

"Chúng tôi đã hẹn nhau đi nhà hàng ăn rồi." Tôi chỉ tay về phía bọn họ.

"A? Vừa vặn tôi cũng chưa ăn gì, đi chung nhé, tôi mời."

"Không cần không cần." Mọi người phi thường nghiêm túc, "Hai vị cứ từ từ mà bàn chuyện đi." Nói xong nhanh chóng bốc hơi sạch sẽ.

Đồng nghiệp ăn liên hoan cần có không khí thoải mái, có sếp vô chẳng khác nào tự nhét giẻ vào mồm mình. Ai nấy đều hiểu rõ.

"Định ăn món Nhật sao? Vậy chúng ta đến đó." Lục Phong bình thần khởi động xe, bên dưới tay áo sơ-mi nổi lên cơ bắp rắn chắc của cánh tay dài thon thả. Hệ thống sưởi của xe có lẽ vừa đủ ấm, nhưng không hiểu sao lòng bàn tay tôi lại ra ít mồ hôi. Bên dưới lớp áo lụa đó là cơ thể cường tráng mạnh mẽ thế nào, tôi đã quá hiểu rõ. Khi tiếp xúc thân mật như vậy, không thể không cảm giác căng thẳng.

"Không cần phiền vậy đâu, em tự mua một phần thức ăn nhanh rồi về là được... tôi nay còn phải viết bản kế hoạch."

Hắn như không nghe thấy gì, tiếp tục lái xe.

[1]Bản danh sách của Schindler: là một bộ phim truyền sản xuất năm 1993 của Hoa Kỳ về Oskar Schindler, một nhà kinh doanh người Đức đã bảo vệ cuộc sống của hơn một nghìn người Do Thái Ba Lan trong nạn diệt chủng Holocaust bằng cách đưa họ vào làm trong các nhà máy của mình.

[2] Một thước tám khoảng 40cm.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 36

Vào trong một gian phòng, nữ phục vụ mặc kimono quỳ kính cẩn mang đồ ăn bày biện đẹp mắt vào trong, sau đó cúi thấp đầu kéo cửa giấy lại.

"Đóng thùng đóng thùng, thật chịu không nổi." Lục Phong oán giận nói. Hiện nhiên hắn đối với mấy nghi thức gò bó rất lấy làm kỳ thị.

Hắn giả bộ bắt chước người ta quỳ chưa được 30 giây đã lười biếng duỗi đôi chân dài ra, dựa vào đầu gối của tôi, chẳng những không rút lại, còn giờ trò quái quỷ chọc vào giữa.

Tôi giật mình hoảng hốt, lùi về sau thật sâu.

Lục Phong nhướn mày, "Em đang trốn anh à?"

"Không có..." Không phủ nhận được là mình rất ngốc.

"Vậy lại đây." Hắn vỗ vỗ vị trí bên cạnh, "Đừng ngồi xa như vậy."

Miễn cưỡng căng thẳng đi đến bên cạnh hắn ngồi xuống, tay chân lóng ngóng không biết làm sao cho đúng.

"Không đói bụng à? Sao không ăn gì cả?"

Chỉ thị đưa ra, tôi liền máy móc cầm đầu ăn.

"Uống chút rượu đi." Tôi mồm còn lúng búng thức ăn tiếp nhận lấy cái chén nhỏ sáng bóng xinh xắn.

Liên tiếp bị chuốc cho vài chén, mặt đã hơi hơi nóng lên.

Hắn cứ thế tự nhiên mà ôm lấy eo tôi, "Này, em đỏ mặt kìa."

Những lời này dán vào lỗ tai tôi mà nói, tay tôi run mạnh lên, chén rượu cũng vì thế mà đổ xuống.

"Thật xin lỗi..." Rượu nhanh chóng loang ra trên vải. Mẹ nó... có biết cái quần này bằng cả tháng lương của tôi không. Tôi luống cuống quơ lấy khăn tay hướng đùi hấn mà chà lau, nghĩ muốn vớt vát tình thế. Chà lau rồi lại chà lau. Tay lại chạm trúng vào khối nóng rực cứng ngắt kia.

Lục Phong nhìn tôi thất kinh thu hồi tay lại, mặt nở nụ cười biếng nhác không mấy thiện lương, "Sao vậy?"

"..."

Hắn sắp lại gần, hơi thở nhẹ nhàng phả phất trên mặt tôi. Tôi vừa hé miệng, đã bị mạnh mẽ ngăn chặn lấy. Eo bị bế lên, hai chân mở ra, đặt ngồi lên thắt lưng hắn.

Hôn môi đột ngột như vậy, tình dục nồng đậm càng không thể che giấu. Đầu lưỡi cưỡng ép đẩy đưa, một tay tiến vào trong áo chà xát, tay còn lại đã muốn rút bỏ dây nịt.

"Không." Tôi khó khăn dứt môi ra, gãy giữa ngăn chặn bàn tay loạn động của hắn, "Không nên như thế..."

"Sợ cái gì, không có ai vào đâu." Lục Phong dù là khi nào cũng tỏ ra thần nhiên trấn định, nhanh chóng cuốn chiếc áo len mỏng của tôi lên đến ngực, hôn lên ấy một chút, tay còn lại linh hoạt trượt vào trong quần, nắm lấy mông.

"Không được..."

Cùng với hắn nữa ép buộc hôn môi cùng vuốt ve, tôi rõ ràng đã sớm có phản ứng. Nhưng trong lý trí vẫn còn chút gì đó rụt rè mà ngoan cố bài xích, tôi không ngừng vận vẹo kháng cự, khiến sự nóng nực của hắn dâng lên, cố định chết thất lung của tôi, cương quyết nâng lên mà tiến vào. "Đừng!" Tôi cố sức đẩy hắn ra, đánh đá loạn xạ muốn tách khỏi phần vừa nóng vừa cứng kia.

"Ngaoan một chút."

"Không được, em không muốn!"

Có lẽ hắn cảm thấy lần này tôi phản kháng mãnh liệt khác thường cùng nghiêm túc, Lục Phong miễn cưỡng dừng lại, không tiếp tục nữa. Chỉ là mặt không chút thay đổi nhìn tôi trong chốc lát, rồi mới buông tay, "Tại sao?"

Tôi chật vật trèo từ đùi hắn xuống, đứng cũng đứng không được, đành nửa ngồi nửa quỳ dưới đất kéo quần từ mắt cá chân lên.

"Tại sao? Em không muốn ở cùng một chỗ với anh?"

Giọng điệu lạnh lùng ấy khiến người ta không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên. Một tầng mồ hôi mỏng toát ra.

Không được tranh cãi, tuyệt đối không thể lại tranh cãi với hắn.

"Không phải..."

"Em rốt cuộc là có muốn bắt đầu lại hay không?" Hắn nhấn từng chữ một.

"Em không biết..." Hô hấp không thông, tôi yếu ớt trả lời. Tôi cúi thấp đầu, không dám nói ra là trong tâm tưởng vẫn còn đang đấu tranh, "Cho em một chút thời gian... cho em suy nghĩ thêm chút nữa, được không?"

"Có gì phải suy nghĩ?" Lục Phong hơi tức giận, "Muốn với không muốn, có gì mà khó trả lời đến thế?"

Hắn đã mặc quần áo từ tề, không nói gì nữa ngày, rõ ràng đang cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, "Anh không quấy rầy em nữa. Suy nghĩ thấu đáo rồi gọi điện cho anh, nhé?" Hắn vươn tay vò đầu tôi, vò thật mạnh, khiến tóc tai tôi rối tung.

Tôi không phải không muốn, chỉ là không dám.

Vạn nhất bước đi này vừa bước tới đã té ngã, tôi sợ rằng cả đời sẽ không thể đứng dậy được.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Chương 37

Đỉnh Đỉnh lại bị Chu Sa mắng.

"Sếp mới nói với anh được hai câu đã sượng vọt lên mây rồi! Anh đi mà nhìn Diệc Thần kia, vinh nhục không sợ hãi, đáng vẻ cũng không như anh! Trời

sinh đã là tiểu nhân vật, ra cũng ra trước, chết cũng chết trước, đứng cũng đứng hai bên, cả đời không thể thành đại nhân vật!"

Đình Đình bị ăn mắng vẫn tỏ vẻ hết sức vui mừng khắp khối, cậu ta rất thích Chu Sa mắng mình, dù là đại nam nhân uy phong凛冽, đứng trước mặt cô gái mình thích cũng trở thành con rùa rút đầu.

Sau khi được mắng xong, Đình Đình lại vui vẻ đi ra ngoài mua yogurt cho Chu Sa nữ vương. Sếp không có ở đây mọi người đều mặc kệ, mấy trò đùa giỡn bên này sớm đã nhìn thấy, nhưng chẳng ai chê trách, cũng không ai để ý.

Chu Sa cùng với một cô nữa đều mặc váy xống sang trọng ngồi xuống bàn tôi, "Diệc Thần, lát tan ca cùng bọn này đi ăn lẩu kem đi."

Tôi không ngẩng đầu lên, "Chị tha cho em đi, tha cho cả Đình Đình nữa."

"Đình Đình một chút tiến bộ cũng không có, cậu còn thú vị hơn."

Đó là vì tôi không gần gũi với nữ sắc.

"Sao lại không tiến bộ? Theo đuổi cô lâu như vậy, sách nghiên cứu tâm lý phụ nữ chắc cũng chất đầy một tủ, trình độ cũng vọt lên hàng chuyên gia rồi." Tôi đối với Chu Sa hoàn toàn không có tà niệm gì, chỉ là ngại cho Đình Đình phí công vô ích, đầu tư chứng khoán không có lời, hy vọng cậu ta sẽ có một chút chuyển biến tốt đẹp hơn. "Cậu ta ngoại trừ tặng hoa với mời đi ăn cơm ra, chẳng còn chiêu nào khác."

"Có thể kiên trì không ngừng mà làm đủ hai chiêu này đã rất khó. Cô còn muốn thế nào nữa?" Lòng người quả không bao giờ thấy đủ, "Không lẽ muốn cậu ta vì cô đi giết người phóng hỏa, đưa về tỉnh ra ngoài vũ trụ?"

Về mặt Chu Sa vẫn là oán hận không dứt, "Làm như cậu ấy, một chút thành ý cũng không có. Lại không có người thứ ba vì tôi mà tranh giành, tình yêu như vậy đạt được cũng không có cảm giác thành tựu!"

Hóa ra giá trị của đàn ông chính là ở chỗ tranh đoạt lẫn nhau.

"Bộ phận chúng ta nam nhiều nữ ít, kêu thêm một tên nữa đến giành Đình Đình với cô được không?" Tôi thờ ơ nhìn về cười mơ màng của cô nàng, "Nhân tiện, Bá Nhạc[1] cũng không phải không có, hôm qua bên bộ phận tiêu thụ có một cô rất được chạy đến hỏi thăm tôi về Đình Đình đấy."

"Cô nào?" Chu Sa lập tức lên tinh thần.

"Hình như tên Hân hay sao ấy, em gái của hồ tử[2], lần trước đến tìm hồ tử còn cùng Đình Đình tán gẫu rất vui vẻ."

"Cậu đang nói đến cái cô nhìn như hồ ly tinh kia á?" Biểu tình Chu Sa không biết nên gọi là khản trương hay hào hứng, "Mắt vừa xéch lại còn một mí nữa?"

...Muốn chị hai này miêu tả cô gái khác xinh đẹp đúng là không có khả năng.

Tôi bỏ cô nàng ngồi một mình cùng đồng văn kiện chồng chất, không hiểu vì sao cao hứng thấy rõ.

Đình Đình giờ cao hai bịch yogurt trở về, phát hiện ra đãi ngộ dành cho mình đã nâng lên một bậc, Chu Sa vừa nhận lấy yogurt vừa tả xung hữu đột, thỉnh thoảng nhìn cậu ta mà nói, "Tôi nay cùng đi xem phim đi."

Đình Đình đáng thương kích động đến độ vịn vịn hai tay lại với nhau. Phòng chừng đang hoài nghi phải chăng mặt trời mọc hướng tây chứ không phải hướng đông. Trước giờ chỉ có cậu ta là người sống chết vừa chạy theo vừa van xin Chu Sa, hiện tại đã được lên đời.

Vài ngày kể đó, Đình Đình sung sướng như đang bay ở trên mây, tính tình cũng tốt ngoài mức tưởng tượng. Tôi thầm nghĩ, người ngốc cũng có hạnh phúc của ngốc, không khỏi sinh lòng hâm mộ, "Hai người đừng có mà qua cầu rút ván, làm chim liền cánh liền bỏ tôi lại ngồi một mình tro bụi trên cây đó nha."

Như thường lệ Đình Đình liền cười ngây ngô một trận, "Đúng rồi, Diệc Thần. Cậu còn trẻ, cũng nên tìm một nửa còn lại đi chứ. Sao một chút động tĩnh cũng không có?"

Này là ăn no ngứa mồm đây mà.

"Sợ bị thất tình." Tuy là đang giỡn, nhưng vẫn có một phần sự thật.

"Nói thế, cậu sợ tai nạn giao thông sao ngày nào cũng đi xe?"

"Tai nạn giao thông cũng lắm là xong đời thôi, bị người ta bỏ rơi, loại cảm giác này vô cùng khó sở..."

"Nhìn cậu bình thường phong độ như thế, không ngờ lại gan thò đến vậy." Đình Đình nhìn tôi với vẻ khinh bỉ xem thường, "Tôi mà như cậu lúc nào cũng lo được mất, giờ đến góc áo của Chu Sa chắc còn chưa sờ tới được.""Cơ hội chỉ đến với người nào có chuẩn bị, hạnh phúc chỉ dành cho người nào có dũng khí." Tên tiểu tử này đột nhiên xuất khẩu thành thơ, đắc ý dào dạt.

"Đình Đình..." Tôi do dự, "Người yêu trước kia của cậu... rồi bỏ cậu mà đi, giờ lại quay về bày tỏ với cậu, liệu cậu có tiếp nhận hay không?"

"Cậu có yêu cô ấy không?"

Tôi gật đầu.

"Phải là tốt rồi. Còn nhiều lời vô nghĩa làm gì. Lường tình tương duyệt, có quái đạo lý nào mà không tiếp nhận chứ."

"Nhưng người ấy có khoảng thời gian đúng là không còn yêu tôi nữa."

"Cậu vì điểm này mà giận dữ?"

"Không phải giận, chỉ sợ người ấy rồi sẽ lại chán ghét tôi mà thôi."

"Tôi không hiểu được logic của cậu." Đinh Đinh lắc đầu, "Vốn là chuyện đơn giản, sao cứ phải phức tạp hóa lên? Yêu thương nhau, còn gì tốt bằng ở bên cạnh nhau?"

"Đơn giản thế à?"

"Không thì sao? Không lẽ phải phức tạp lên mới được?" Đinh Đinh trung vệ mặt khó tin ra nhìn tôi, "Không thể tin được người như cậu cư nhiên trước kia ngày nào cũng làm quân sư quật mao cao cấp cho tôi, dạy tôi phải theo đuổi Chu Sa ra sao. Hèn gì đến giờ này tôi mới cưa đổ được cô ấy."

Đúng là cái thứ ăn cháo đá bát mà...

Luận điểm của Đinh Đinh vẫn chưa hoàn toàn thuyết phục tôi.

Nhưng vì đó là Lục Phong. Tôi muốn đánh cuộc một lần nữa.

Mang toàn bộ dũng khí cùng vận may còn lại mà đánh canh bạc này.

Liệu hẳn có thể mang lại hạnh phúc cho tôi không? Hay mãi mãi chỉ mình tôi cô đơn suốt cuộc đời còn lại?

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Chương 38

Tôi muốn đánh cuộc một lần nữa.

Mang toàn bộ dũng khí cùng vận may còn lại mà đánh canh bạc này.

Liệu hẳn có thể mang lại hạnh phúc cho tôi không? Hay mãi mãi chỉ mình tôi cô đơn suốt cuộc đời còn lại?

Tôi lôi cả chìa khóa lẫn nhẫn ra. Chiếc nhẫn xin màu có hơi chật so với tay, tốn không ít sức lực mới có thể đeo vào. Không còn vừa nữa, nhưng nhìn lại vẫn có cảm giác trân trọng, dường như mang nó vào sẽ có cảm tưởng được quay trở lại thời điểm kia, khi còn hạnh phúc bên nhau.

Gọi di động cho Lục Phong thì hẳn đã khóa máy, đem cuộc gọi chuyển thành tin nhắn tự động. Gọi điện thoại đến nhà hẳn cũng không có ai bắt, nghe phía bên kia đầu dây đã chuyển sang cuộc gọi thoại, tôi bèn bỏ máy xuống. Hẳn không có nhà, chắc là đã đi đâu đó xã giao. Dù vậy nguyện vọng muốn đến nơi hẳn ở cũng rất mãnh liệt. Hẳn không có nhà cũng không sao. Mình chỉ cần đến ngồi xem một chút cũng được rồi.

Nắm chìa khóa trong tay tự nhiên lại có hơi khấn trương, nửa ngày mới tra được vào ổ.

Cánh cửa được chế tạo hoàn mỹ, mở ra cũng không có chút âm thanh nào. Tôi nhẹ hít sâu vào, đẩy cửa, từng bước tiến về phía trước. Từng bước, chỉ là từng bước thôi, cũng đủ để tôi nhìn thấy trên bộ ghế sofa Châu Âu kia là hai người đàn ông đang quần quít với nhau. Trong một thoáng tôi đã nghĩ mình nhìn thấy ảo giác, nhưng hai người đàn ông đó, tấm lưng trắng kiện trắng treo mang hai dòng máu đó, chính là Lục Phong.

Tôi vẫn giữ tư thế tiến một bước, ngơ ngác đứng nhìn.

Có lẽ tôi nên làm điều gì khác để tỏ ra không quá khiếp sợ hãi hùng, nhưng lại chẳng thể làm gì ngoài đứng chôn chân tại chỗ.

Vẫn là Lục Phong ngẩng đầu lên trước, thấy tôi ngốc nghếch đứng đó, mặt hắn cứng đờ, "Tiểu Thần?"

Một tiếng này cuối cùng đã đánh thức tôi dậy, đem chìa khóa nắm trong tay tra vào ổ, xoay người vội vàng bước đi. Tôi không thể chạy, đành phải dùng toàn lực di chuyển mau mau. Quả thực nên cảm tạ căn phòng hiện đại được thiết kế độc lập với cửa vào này, ít ra tôi sẽ không phải thêm một lần nữa không ra gì mà lẫn từ cầu thang xuống.

"Tiểu Thần Tiểu Thần! Em chờ một chút!"

"Em nghe anh nói!" Khí lực Lục Phong thật sự ghé góm, bị hấn nắm lấy cổ tay chặt đến mức suýt trật khớp, khẽ nhói lên, "Em nghe anh giải thích..."

Tôi chờ hấn giải thích, kỳ thật tôi so với hấn càng hy vọng được nghe một lý do hợp tình hợp lý hơn, chỉ cần có thể tự bào chữa, tôi cũng cam tâm tình nguyện bị mắc lừa. Tôi có thể giả ngu cái gì cũng tin, chỉ cần không bị tổn thương, hết thấy đều tốt cả.

"Anh nghĩ em sẽ không đến đây, mới tìm những người khác..."

"Lục Phong!" Tôi cắt ngang lời hấn, choáng váng nặng nề, trước mắt đều tối sầm cả, "Muốn tìm người cùng anh lên giường, tôi đúng là không thích hợp. Anh quả nhiên vẫn nên tìm người khác thì tốt hơn!"

Nhấn thật chặt, tôi cắn chặt răng liều mạng giật ra, da bị trầy một mảng mới thành công rút ra được.

"Này trả lại anh." Hấn không nhận, tôi dùng sức ném vào mặt hấn.

Tốt lắm, thế là xong, hấn đã trả cho hấn, chìa khóa cũng trả cho hấn, tôi cái gì cũng không còn, rất sạch sẽ, sau này sẽ không còn gì phải vướng bận, không còn gì phải phiền não, dù là yêu hay hận cũng đều chết hết cả.

Tốt lắm.

Tôi trốn trong phòng ngủ không rên một tiếng, nhưng người không ngừng run rẩy.

Chu Sa và Đinh Đinh cho rằng tôi đã phát điên, vô duyên vô cớ nghỉ liền mấy ngày, đến khi đến nơi lại đệ đơn xin từ chức.

"Công việc hiện tại không còn thích hợp." Tôi giờ chỉ biết trung vệ mặt ngây ngô ra cười.

"Không thích hợp thì có thể điều chỉnh mà. Nếu muốn đổi vị trí có thể nói với sếp lớn, giao tình của hai người rất tốt, chỉ là chuyện nhỏ thôi."

"Tôi với anh ta không có giao tình gì cả." Tôi hiện tại chỉ theo chân bọn họ trò chuyện cũng cảm thấy vất vả vạn phần, "Chỉ là từng học chung."

Thay đổi nhân sự nếu không có tổng giám đốc ký tên thì không được, tôi muốn hoàn tất mọi thủ tục, phải cầm đơn xin thôi việc đến gặp Lục Phong. Gõ cửa đi vào, hấn đang nghe điện thoại, có vẻ đang bức dọc dằn dò phía bên kia đầu dây. Ngẩng đầu lên nhìn thấy tôi, hấn không che giấu được vẻ kinh ngạc, nói vội hai câu liền cúp máy, ngồi thẳng người lên, có chút khấn trương nhìn tôi.

Tôi không hiểu hấn khấn trương cái gì, không lẽ sợ tôi trong này cùng hấn cãi nhau hay đối với hấn làm loạn?

Tôi không có ý định diễn hài kịch.

"Tổng giám đốc."

Hấn hơi thay đổi sắc mặt.

"Ngài xem xong cái này liền ký cho." Tôi cung kính đặt đơn từ chức xuống trước mặt hấn.

"Diệc Thần." Khẩu khí hấn nén nhịn, "Người đó căn bản không là gì cả, anh với cậu ta lúc đó cũng chỉ đến mức như em nhìn thấy thôi, ngoài ra không có gì khác."

"Mong ngài ký cho."

"Đúng là anh sai, nhưng em không cần phải thôi việc. Sau này anh cam đoan sẽ không có chuyện như vậy nữa. Em dọn qua ở đi, nếu còn để ý, anh sẽ mang toàn bộ đồ dùng trong nhà đổi hết."

Cách hấn lý giải tựa như tôi đang ghen tuông mà hờn dỗi.

Lục Phong, anh không biết là anh đã gần như giết chết tôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Chương 39

Lục Phong, anh không biết là anh đã gần như giết chết tôi.

"Tôi muốn thôi việc, phiền tổng giám đốc ký cho."

Nếu anh cảm thấy áy náy như vậy, dứt khoát một lần để tôi đi là tốt rồi.

Về mặt của Lục Phong hơi lạnh xuống một chút.

"Em xem lại hợp đồng đi, đơn phương phá vỡ hợp đồng thì phải bồi thường." Hắn dùng khẩu khí cứng rắn máy móc nói, "Không có nhiều tiền như vậy thì trở về văn phòng làm việc cho anh."

Tôi đẩy một túi giấy trước mặt hắn, "Xin ngài xem cho."

Bởi vì chẳng có mấy ai phá vỡ hợp đồng, số tiền bồi thường trên trời kia thật khiến tôi lãnh đủ. Chỗ này gần như toàn bộ tiền tích góp từ nhỏ đến lớn của tôi. Đáng thương nhất là không ngờ số tiền mình vất vả dành dụm ấy lại có ngày sử dụng cho mục đích này.

"Em chuẩn bị thật chu đáo." Hắn cắn răng nhìn xấp dày ấy, "Em muốn anh phải làm sao? Phải quỳ xuống cầu xin em mới được?"

"Tôi đến đây chỉ để xin thôi việc." Van cầu anh ký nhanh thả cho tôi chạy đi. Tôi sắp chống đỡ không được bao lâu nữa rồi.

Hắn hít sâu một hơi, hồi lâu vẫn không nói được lời nào, có lẽ muốn che giấu sự tức giận, nhưng mở miệng ra liền không áp chế được, "Không lẽ thật sự không thể tha thứ? Đàn ông bình thường đều có nhu cầu sinh lý, em cũng là đàn ông, chẳng nhẽ không hiểu được?"

"Không lẽ nhiều năm qua em đều thủ thân như ngọc? Trừ tôi ra không có người đàn ông thứ hai có thể chạm vào em?" Hắn nâng mắt lên nhìn xoáy vào tôi, "Nếu là vậy, em muốn tôi làm sao cũng được. Thả em đi, hay quỳ xuống cầu xin em, chỉ cần em mở miệng, tôi sẽ làm theo." Tôi nghĩ đến Tần Lăng. Không nói gì ngậm chặt miệng lại.

Không trả lời chính là đáp án rõ ràng nhất. Lục Phong chậm rãi lạnh lẽo cười rộ lên, "Vậy em có tư cách gì chỉ trích tôi?"

Trong lòng tôi đã hoàn toàn rối bời.

"Gã đó ra làm sao?" Hắn chanh chua truy hỏi, "Ồ trên giường biểu hiện có bằng tôi không? Năm năm qua em thay đổi bao nhiêu người rồi, hử?"

"Không liên quan đến anh!"

Tôi chưa từng chống đối hắn như vậy, về mặt Lục Phong lập tức căng thẳng.

"Anh xem tôi là cái gì chứ? Có tư cách gì mà quản tôi? Tôi có bao nhiêu người đàn ông thì liên quan gì đến anh? Sao, anh muốn biết à? Tiếc là tôi cũng đếm không xuê! Anh nghĩ là tôi sẽ ngu ngốc chờ anh trở về đến năm năm sao? Anh nghĩ là tôi sẽ đối với anh mà ôm mãi một mối tình si à? Hay anh nghĩ là tôi sẽ ôm đàn ông khác trên giường mà tưởng là anh, gọi tên anh? Anh cho tôi ngốc như vậy sao? Bớt nằm mơ đi! Bọn họ tùy tiện so sánh thế nào cũng tốt hơn anh gấp mười lần. Biểu hiện trên giường còn giỏi hơn anh nhiều, anh chẳng là cái gì cả..."

"Chát!"

Một tiếng tát tay chát chúa vang dội, tôi như con rối gỗ bị đứt dây, hồi lâu cũng không có phản ứng gì.

Trong miệng trào lên mùi vị tanh ngọt đậm đặc. Hắn ra tay... thật sự rất mạnh.

Bị đánh cũng không có gì là lạ. Hắn từ trước đến giờ tính tình không tốt. Cho dù là lúc trước có yêu nhau đi nữa, cũng không phải là một người tình dịu dàng nhường nhịn, huống chi hiện tại.

"Anh làm cái gì?"

Bị đẩy ngã thật mạnh xuống bàn, giấy giụa đến mức phần lớn đồ đạc trên bàn đều ầm ầm đổ xuống.

Hắn hung ác kéo quần tôi xuống, bắt lấy đùi dùng sức tách ra, ngón tay thô bạo chọc thẳng vào trong.

"Anh điên rồi!" Chuyện này hoàn toàn ngoài dự liệu của tôi, hoàn toàn ngoài khả năng thừa nhận. Tôi liều mạng chống cự, "Khôn kiếp! Buông ra! Đồ súc sinh, súc sinh..."

Hắn không nói lời nào, lại giáng thêm một bạt tay.

Tôi nghiêng mặt ngăn người ra, hồi lâu sau mới chầm chậm thở vào, cổ họng khàn khàn nói, "Lục Phong, tôi sẽ hận anh cả đời..."

"Tùy em." Hắn chỉ nói một câu như thế.

Rồi mới không chút lưu tình đâm thọc vào. Toàn bộ âm thanh của tôi đều tắt hẳn, đau đến mức trước mặt là một mảng đỏ, môi cắn chặt lại, toàn thân đều lạnh cóng.

Tôi không phát ra thêm tiếng nói nào nữa, ngón tay co quắp găm vào mặt bàn, găm chặt đến nỗi đầu móng cơ hồ muốn gãy lìa.

Thời điểm chấm dứt cũng không rõ ràng mấy. Im lặng bao trùm. Tôi thần trí hỗn loạn nhìn vào khoảng không trên trần nhà, có chút hoảng hốt, gương mặt của hân sao lại trở nên nhạt nhòa đến vậy.

"Tiểu Thần." Cả âm thanh ấy cũng trở nên xa lạ.

"Tiểu Thần, Tiểu Thần..." Hân máy móc lặp lại, thờ người ra. Chuông điện thoại reo, tôi chỉ đơn giản nhắm mắt lại.

"Không đi! Ta không quan tâm hội nghị của các người!... Đừng làm phiền ta!" Điện thoại bị quăng mạnh xuống. Chằng mấy chốc lại reo lên.

"Đã bảo các người cứ có nghe thấy không? Bây giờ ta không đi được! Con mẹ nó cứ tùy tiện mà giải quyết không được à?... " Hân dồn dập thờ dốc rồi lại lặng yên trong chốc lát, cúp máy.

"Tiểu Thần."

Tôi không nhúc nhích, mắt nhắm lại như không muốn mở ra nữa.

Tay hân cứng ngắt vươn ra sửa sang lại quần áo hỗn độn của tôi, "Anh đi ra ngoài một chút sẽ trở lại, em ngoan ngoãn ở đây chờ anh, đừng lộn xộn... Anh đi nhanh rồi sẽ trở về, nhé?"

Tôi giống như đang ngủ, hoặc đã chết, hết thấy không khác gì nhau.

Tiếng đóng cửa nhẹ nhàng vang lên.

Tôi nằm trong chốc lát, chậm chạp đứng lên mặc quần áo lại cho tử tế, rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Ngoài nhà ga có rất nhiều người hiếu kỳ nhìn tôi, có lẽ họ chưa từng thấy người nào mặt mũi sưng phù đến buồn cười, hai tay trống trơn dốc toàn bộ tiền lẻ trong túi ra mua vé, nom thật kỳ lạ.

Tôi lẳng lặng ngồi đợi xe.

Đây hẳn là kết cục dành cho tôi. Bỗng giật mình nhớ đến ông thầy tướng mù ngày trước. Ông ta nói đúng. Đáng lẽ lúc ấy nên trả ông ta nhiều tiền hơn, mà không nên cho rằng ông ấy là phường giang hồ bịp bợm, trả công bằng lon nước ngọt có gas.

Đáng tiếc, tôi cho đến ngày hôm nay vẫn chỉ là một đứa ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40

"Sao anh ngủ thế hả!!" Tiếng Diệc Thần nổi giận đùng đùng như sấm vang chớp giật, hại tôi đang nằm trên sàn phải giật bắn người, "Nhìn xem, lại đang nằm mơ nữa kia! Tui vậy sao có ông anh kém thế này! Coi anh đi! Ngủ đến nước miếng chảy ra hết!"

Tôi mắt nhắm mắt mở, mặt đàn ra.

Nó càng thêm tức khí, hung hăng phát hai cái vào mông tôi, "Làm gì có ai làm anh như thế hả!?"

"Ừc..." Cuối cùng tôi cũng tỉnh táo được đôi chút. Diệc Thần gần đây cảm xúc thăng hoa quá đà, sáng tác không ngừng. Còn kiên quyết bắt tôi phải ngồi nghe nó đàn, ai ngờ chỉ vừa ngồi bên cạnh nó, nghe gáy mấy tiếng thôi đã ngáy pho pho.

"Đàn, đàn hay lắm"

"Hay sao còn ngủ? Bộ em đàn khúc an hồn chắc!"

"..." Tôi gãi gãi đầu, có phần áy náy, "Tại anh thấy mệt..."

Diệc Thần bất đắc dĩ buông guitar xuống, sờ sờ mặt tôi, "Lại mệt? Anh già sắc mặt nhìn đúng kém quá đi... từ hôm về đến nay lúc nào cũng ủ rũ buồn bã. Nè, em đã mua bao nhiêu thứ tốt về cho anh tắm bổ mà, sao lại còn như vậy?"

"Có điều phải nói thật, hôm đó anh làm em sợ muốn chết... Bộ gặp phải cướp hả? Quần áo thì te tua xơ mướp, mặt còn có một vết một vết..." Nghĩ đến

đó nó lại phát khùng, lông mi quắc lên, "Anh là heo à! Không có tiền cũng không thèm gọi điện thoại về để em chuyển tiền cho! Ngồi trên xe lửa lâu như vậy một hộp nước cũng chẳng uống, lỡ anh chết mất xác ở trên thì em biết lo liệu sao hả? Tắm ngấm tắm ngấm mà đi Thượng Hải, về cũng không cho em hay trước. Đến trạm mới chịu gọi điện thoại, hại em phải lên chuồn cửa sau mà đi... Nhìn thấy anh còn tưởng đâu gặp phải quỷ. Anh rút cuộc đi Thượng Hải làm gì? Thế quái nào mà ra thăm như vậy?"

Tôi dùng hết số tiền còn lại mà mua vé trở về Tây An. Ngoài Diệc Thần ra, không còn nghĩ được người thứ hai mà mình muốn gặp.

Trên thế giới này chỉ có nó là vẫn yêu thương tôi.

May mà Tần Lăng không có ở đây, Diệc Thần cũng không nhắc đến hắn ta, tựa hồ như trên đời chưa từng tồn tại con người đó, như vậy tôi mới có thể tự lừa mình dối người, tạm thời yên tâm thoải mái ở lại đây. Cùng Diệc Thần ngủ trên một chiếc giường, vớt đồ ăn trong một cái nồi, ngồi dưới đất cùng xem một quyển sách, rất giống như hai anh em từng làm thuở nhỏ.

Cơ thể Diệc Thần thật ấm áp, nó luôn nhớ rõ ông anh của mình có tật xấu là đông về toàn thân đều sẽ lạnh lẽo. Lúc ngủ bao giờ cũng dùng chân kẹp chặt lấy hai chân đã muốn mất hết nhiệt độ của tôi. Ôm chặt lấy tôi, để tôi duỗi tay giấu dưới nách nó sưởi ấm. Chúng tôi thân thiết khăng khít như vậy, giống như chưa từng lớn lên, chưa từng có một khoảng cách hơn mười mấy năm hỗn loạn ấy.

"Anh già có phải thiếu tiền xã hội đen nên mới chạy đến đây trốn nợ không?"

Diệc Thần cái gì cũng tốt, chỉ là lâu lâu cần phải được tác dụng thêm với iot một chút[3].

Tôi ngáp một cái, không thèm để ý đến nó.

"Nếu thật sự thiếu tiền, em có thể cho anh. Gần đây có đi làm thêm, dư được chút đỉnh."

Nó dùng từ 'cho' chứ không phải là 'mượn'. Diệc Thần là loại người thẳng thắn chân thành đến mức có phần ngốc nghếch. Chính vì vậy mà so với tôi, nó đáng yêu hơn, và cũng hạnh phúc hơn.

"Nếu không đủ, em có thể đi phụ bạn bè đi bán quần áo..."

Tôi véo mũi nó, nói, "Anh yêu em, Diệc Thần."

Tên nó kia bỗng ngẩn ngơ, rồi mặt đỏ bừng, "Anh, anh già, chúng ta là anh em không thể loạn luân được, cha mẹ sẽ thô huyết mất..."

Thằng này, nội nó, người ta lâu lâu mới tình cảm được một phát. Tôi đá một cước vào mông nó, "Cút ngay, nghĩ gì đến nửa vòng trái đất vậy!"

Ai muốn XXOO với mày, nghĩ cho lắm vào!

"Anh già à, em đói."

"Không phải chứ, mới hai giờ mấy đã đòi ăn cơm chiều!" Tôi phẫn nộ. May mà cơm trong nồi vẫn còn, "Anh đi làm cho mày cơm trứng chiên, liệu mà rửa chén bát đấy!"

Diệc Thần hoan hô một tiếng chạy bịch bịch lấy bộ chén đĩa ra dọn sẵn xong ngoan ngoãn ngồi đó chờ cơm. Đồ làm bếp second hand nhờ có tôi cuối cùng cũng có đất dụng võ. Mùa đông mà ăn đồ hộp dễ thấy lạnh lẽo, trôi xuống dạ dày cứ nặng nề thế nào ấy, thôi thì làm nóng một chút, dù khét ít ra ăn cũng thấy ấm bụng.

Chợt phát hiện mình thật sự rất sợ lạnh.

Mới vừa khóa gas tắt đèn chuẩn bị bê cơm ra, liền nghe thấy có tiếng gõ cửa. Diệc Thần rất không vừa ý chạy ra mở, "Ài nha, lạnh thế này ai còn đến..."

"Anh..." Âm thanh Diệc Thần tựa hồ như giật mình, mãi đến khi người vào tận trong phòng khách, nó mới vội vàng lấy lại tinh thần, "Sao anh lại quay về rồi? Anh đến đây làm gì?"

"Anh của cậu có đến đây không?"

Lục Phong!

[1] Bá Nhạc: ý chỉ những người giỏi trong việc phát hiện nhân tài.

[2] Hồ tứ: ý chỉ những người có nhiều râu.

[3] Nguyên văn là si quái đầu não, nghĩa là ngu ngốc, nói cách khác là... thiếu muối.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Chương 41

Là Lục Phong

Tay chân tôi lạnh ngắt đứng bên cạnh cửa. Tôi có thể nhìn thấy hắn trong phòng khách sáng trưng, nhưng hắn không nhìn thấy tôi trong bóng tối.

Mặt hắn nhuốm đầy vẻ phong trần, không che giấu được nét mệt mỏi.

"Không có!" Diệc Thần giọng gào nói, không có tí thuyết phục nào, "Anh đến tìm anh tôi làm gì?"

"Diệc Thần, cậu đừng gạt tôi. Sao cậu ấy có thể không tìm đến cậu? Cậu ấy còn có thể đi đâu được chứ?" Nhìn nét mặt của hắn, làm tôi suy nghĩ là hắn đang xuống nước.

"Tôi không có gạt anh." Diệc Thần cảnh giác nhìn phía nhà bếp, như sợ tôi sẽ lao ra. "Anh ấy giận tôi bỏ đi Thượng Hải không quay về, ngay cả đối số di động cũng không cho tôi biết."

Đại khái phần lớn sự thật là vậy.

"Nếu Tiểu Thần có ở đây, cậu cho tôi gặp cậu ấy đi. Chỉ cần gặp mặt là được rồi."

"Đã nói anh ấy không có ở đây mà!" Diệc Thần thấy tôi không có động tĩnh gì như được cổ vũ thêm, nó cũng lơ mờ hiểu là tôi không muốn gặp Lục Phong, thái độ càng thêm cẩn thận, "Tin hay không tùy anh."

Trên bàn chỉ tro trọi một cái chén một đôi đũa là minh chứng rõ ràng nhất. Lục Phong nhìn thoáng qua, hiển nhiên là đã tin, không nói nữa, sau một hồi tựa như đấu tranh mới nói tiếp, "Sao có thể như vậy... cậu ấy đáng lý phải đến đây tìm cậu... không phải tình cảm anh em hai người vẫn rất tốt sao?"

Diệc Thần sốt ruột, "Nói thật cho anh biết, tôi đã làm sai một chuyện lớn, khiến cho anh ấy đau lòng, chỉ sợ cả đời này không muốn nhìn thấy mặt tôi. Kể cả đi cũng không nói tôi tiếng nào, tôi tìm anh đến phát điên, mấy tháng nay anh cũng không cho tôi biết chút tin tức gì, anh nghĩ xem anh ấy như vậy có trở về tìm tôi không?"

Diệc Thần, thật xin lỗi.

"Không thể như vậy... tôi đã đến nhà cậu tìm... cậu ấy không về nhà... lại không đến đây. Cậu ấy một thân một mình có thể đi đâu?"

"Tôi làm sao biết, nghe đâu là đến Thượng Hải." Diệc Thần không kiên nhẫn, "Anh có bản lĩnh thì lục tung toàn bộ Thượng Hải lên, không chừng sẽ tìm được."

"Tôi đã tìm qua, cậu ấy không có ở đó."

Diệc Thần có chút giật mình, "Anh... anh sao biết Thượng Hải..."

"Tôi và Tiểu Thần đã gặp nhau ở đó."

Diệc Thần 'a' một tiếng, lặng yên trong chốc lát, "Gặp nhau thì thế nào? Anh của tôi đã không còn như trước kia. Khi đó ngay cả một lá thư anh cũng không thêm viết cho anh ấy, giờ còn trở về làm gì."

Lục Phong ngẩn người, "Cậu ấy nói với cậu thế sao? Sao tôi lại không viết gì? Tôi viết suốt một năm!"

"Anh nói dối!" Diệc Thần nghiêng răng nghiêng lợi, "Hôm thư nhà tôi đến giờ vẫn là tôi coi đầu tiên! Ngay cả nửa lá thư cũng không có!"

"Làm sao tôi có thể gửi thư đến nhà các người được, gửi đến đó thế nào cũng bị chặn lại! Mỗi bức tôi đều nhờ bạn ở Anh chuyển đến trường của Tiểu Thần. Còn để lại địa chỉ liên lạc ở trường tôi học để nhà tôi không chặn thư của cậu ấy. Thế mà không có chút hồi âm gì." Lục Phong phiền muộn nói, "Có lẽ cậu ấy đã nghĩ thông suốt, không còn muốn liên quan gì đến tôi nữa, cậu ấy trước kia... luôn sợ bị người khác dị nghị." "Anh của tôi, anh ấy, anh ấy..." Diệc Thần do dự, "Đã sớm chuyển trường."

Lục Phong ngờ ngác nhìn nó, một câu cũng không nói nên lời.

"Có lẽ người phụ trách lấy thư đã gửi trả về bưu cục hết rồi... Sợ dĩ anh không biết, chỉ cần là đồ của anh ấy, không ai muốn đụng vào..." Diệc Thần dừng một chút, nó đương nhiên nhớ rất rõ, thời điểm ấy cái tên Trình Diệc Thần ai nghe cũng phải sợ, né cũng muốn né không kịp, "Cũng không thể trách anh... chỉ có tên đáng thương ấy, ngày nào cũng hỏi tôi, có thư của Lục Phong không, có thư của Lục Phong không?"

"Chuyển trường?" Lục Phong vô thức lặp lại, hít một hơi dài, "Cũng khó trách... cậu ấy đã quên mất tôi."

"Cái gì mà quên mất anh hả!" Diệc Thần vô cùng tức giận, nó không chịu nổi bất cứ ai hiểu lầm tôi, đưa ngón này.

"Dù anh không nói ra miệng, nhưng trong lòng nghĩ gì lẽ nào tôi không đoán được! Tên ngốc ấy, năm năm trôi qua chẳng có mảnh tình vắt vai nào, chỉ ngu ngốc trông ngóng anh sẽ quay về, nếu... nếu không phải biết anh sắp kết hôn, còn lâu anh mới chấm dứt hy vọng. Anh ấy quên anh hả? Nực cười! Chính anh mới là người đã sớm quên anh ấy từ khuya mới đúng! Lại còn cùng cô gái khác kết hôn, bản lĩnh thật kinh người mà!"

"Cậu không cần phải thay anh cậu thép vàng lên mặt!" Lục Phong cắn chặt răng, "Trông ngóng tôi quay về? Nếu thực sự toàn tâm toàn ý chờ tôi, sao cậu ấy lại có nhiều đàn ông đến thế? Lại còn đến mức đếm không xuể! Tôi có thể tính là gì chứ? Đương nhiên tôi không có tư cách yêu cầu cậu ấy một mực chờ tôi, nhưng cậu ấy cũng đâu cần phải thay người như đôi áo vui vẻ đến vậy?"

"Anh nói bậy cái gì!" Diệc Thần run toàn thân, "Cút mẹ anh đi! Là thằng khốn nào nói tầm xàm bá láp mà anh cũng tin cho được! Anh xem anh ấy là loại người gì? Anh có mắt mà không có trông hả?"

"Là chính Tiểu Thần nói thế." Hần nói ra từng chữ một, sắc mặt xanh mét.

"Sao có thể như vậy?"

"..."

"Tôi hiểu rồi! Nhất định là do anh đã làm gì khiến anh ấy đau lòng phải không? Anh sắp phải kết hôn đúng không? Cho nên anh mới phải bịa chuyện tầm lum để che giấu..."

"Tôi không có kết hôn, Tiểu Thần đã biết rồi." Lục Phong buồn bực nói, "Tôi đã sớm nói rằng việc kết hôn đó chỉ là giả. Chúng tôi đã từng... tốt lắm..."

"Vậy thì là chuyện khác." Diệc Thần đôi khi miễn tuệ sâu sắc một cách đáng sợ, "Không lẽ anh bị ảnh bất gian tại giường?"

Lục Phong mím chặt môi.

"Đồ khốn kiếp!" Diệc Thần nhào tới vung nắm đấm, đã bị hần chế ngự lại.

"Vậy cậu muốn tôi phải làm sao! Diệc Thần ngay cả chạm cũng không cho tôi chạm vào, tôi lại không muốn miễn cưỡng cậu ấy! Thỏ lộ cũng là đã thỏ lộ rồi, ngay cả chìa khóa nhà cũng đưa ra, nhưng phản ứng gì cũng không thấy. Muốn ôm cậu ấy một chút, cậu ấy liền kháng cự gay gắt, sợ cậu ấy không vui, cái gì tôi cũng không dám làm, chỉ có thể nhẫn nại. Cậu ấy không biết mỗi ngày tôi trốn trong công ty nhìn lên khôn khổ ra sao. Thích một người, tự nhiên sẽ muốn cùng với người đó, có gì kỳ quái đâu! Tôi là đàn ông bình thường, dĩ nhiên sẽ không nhịn được! Nghĩ đến cậu ấy đến mức mỗi tối đều không ngủ được, tại sao tôi phải chịu đựng đến vậy? Đi tìm một người khác có vẻ ngoài giống Tiểu Thần về phát tiết, lại vừa vận bị bắt gặp, sao tôi có thể xui xẻo đến mức đó!" Lục Phong nghẹn họng. "Đúng vậy, là tôi không đúng, tôi nên giải thích. Nhưng chính là tôi không biết phải nói sao, không muốn nói dối, mà càng giải thích càng loạn." Hần khổ sở bứt tóc, "Tôi luôn muốn đứng trước cậu ấy có được một nửa cái khôn khéo như khi bàn chuyện làm ăn, chứ không đến mức biến thành thế này. Ở trước mặt cậu ấy tay chân liền trở nên vụng về, cái gì cũng không làm tốt, cái gì cũng không nói rõ ra được, thật sự hết cách."

"Cậu ấy né tôi vài ngày lại đến công ty, đương lúc tôi đang bàn chuyện làm ăn nửa chừng, liền vội vàng cúp máy. Vậy mà cậu ấy... cậu ấy lại có thể đến xin từ chức!" Lục Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Từ chức cái gì? Có cái gì cũng không nói rõ ràng ra được sao? Nếu cậu ấy muốn đánh muốn mắng tôi, tôi cũng không ý kiến, chỉ cần không giận nữa, muốn sao cũng được cả. Nhưng cậu ấy nói ra câu nào câu nấy đều như nước lạnh, cái gì mà 'Tổng giám đốc, xin ký dùm cho!'. Ngay cả tiền bồi thường cũng chuẩn bị sẵn, tôi thật sự không thể tha thứ!"

"Tôi chỉ là cùng người khác lên giường! Sai thì có sai, nhưng cũng chẳng phải tội chết, huống chi cậu ấy cũng đã từng..."

"Anh của tôi không có!"

"Mặc kệ có hay không, tôi không có ý so đo, cái tôi để ý là..."

"Anh ấy thật sự không có!" Mất Diệc Thần đỏ lên, vẻ mặt tức giận, "Anh ấy căn bản là không có đụng chạm gì ai cả! Chỉ trừ, trừ một người..." Nó dừng một chút, "Đó là do người ta lừa anh, tôi cũng có trách nhiệm... Anh của tôi tuy ngốc nhưng rất tốt... sau khi biết bị lừa... liền khổ sở một mình chạy đến Thượng Hải, ngay cả tôi cũng không chịu gặp... Chỉ có lần ấy thôi, một lần ấy mà thôi..."

Diệc Thần cúi thấp đầu, "Anh ấy rất sợ bị người ta vứt bỏ, tên ngốc ấy, nếu anh thật sự đánh tôi mắng tôi, có lẽ tôi đã cảm thấy thanh thản hơn một chút. Anh ấy chỉ biết trốn, bị tổn thương gì cũng không nói ra, còn bảo với tôi thật xin lỗi... Anh ấy chính là sợ hãi như vậy mà trốn đi, không dám tin tưởng bất kỳ ai..."

"Còn anh tên khốn nạn này!" Diệc Thần có vẻ như đã khóc, giọng có khàn đi, "Anh ấy thế mà chịu đi tìm anh, anh có biết anh phải nghĩ bao lâu mới dám quyết tâm đi tìm anh không hả? Anh căn bản nhất gan muốn chết, gom góp đủ dũng khí đã không dễ dàng gì, anh còn để anh ấy thấy anh cùng người khác trên giường? Anh có nghĩ hay không đã muốn giết anh chết đi rồi?"

"Anh ấy nói với anh đã cùng với nhiều người khác, đó là do lòng đã tan nát, mới thuận miệng bịa chuyện ra, vậy mà anh cũng tin?... Không lẽ anh vì vậy mà mắng anh?"

"..." Lục Phong thất thố ngã phịch xuống, "Tôi biết tôi không có tư cách để ý, dù sao tôi ở nước ngoài mấy năm nay, cũng không sạch sẽ gì... làm sao có thể đối với người khác độ lượng đến vậy? Nghe cậu ấy nói có người đàn ông khác, tôi thật sự muốn phát điên lên... Thật sự giận đến mờ tâm trí, liền đánh cậu ấy, tôi, tôi còn..."

"Anh còn làm sao?" Diệc Thần tròn tròn mắt, "...Anh đừng nói với tôi là, anh còn... anh còn làm chuyện đó..."

Lục Phong không đáp trả.

Diệc Thần tức giận lao tới cho hắn một quyền vào bụng. "Đồ khốn! Anh có còn là người không! Anh có còn là người không! Chẳng trách sao anh tôi lại có bộ dạng đó! Chẳng trách sao trở về liền không khác gì người đã chết rồi! Anh chết đi..." Lục Phong không đánh trả, để mặc nó hung hăng đấm đá, đột nhiên nắm lấy cổ áo nó, "Cậu nói gì?"

"..." Diệc Thần thở hồng hộc.

"Cậu ấy về đây?" Hắn dùng sức siết lấy, "Cậu ấy có về đây? Vậy mà cậu còn gât tôi!"

Diệc Thần ngơ ngác không lên tiếng.

"Hiện tại cậu ấy vẫn còn ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42

Trong nháy mắt, tôi ngừng thở.

Cửa phòng ngủ bị thô bạo đẩy ra, hỗn loạn một hồi Lục Phong lại xoay người hướng về nhà bếp.

"Tiểu Thần, em ra đây! Anh có lời muốn nói với em!"

"Anh của tôi không có ở đây! Anh làm cái gì vậy?" Diệc Thần giấu đầu hờ đuôi, đóng cửa nhà bếp lại.

Tôi trốn trong bóng tối nghe âm thanh xô xát bên ngoài, tim đập loạn xạ.

Diệc Thần đau đớn kêu lên một tiếng, tôi bất chấp tất cả đẩy cửa ra, "Diệc Thần! Em không sao chứ?"

Diệc Thần nhếch nhác nằm trên đất, mặt có vết máu, buồn bực nói, "Anh ra đây làm gì!"

"Đau không?" Tôi ôm ngang lưng nâng nó dậy, cẩn thận kiểm tra vết thương trên mặt.

"Không, không có gì..." Tên ngốc lúc này rồi còn có dư thời gian đo mặt.

Tôi đi lấy hộp cứu thương, chuyên tâm bôi thuốc cho em trai, đối với kẻ thứ ba coi như không nhìn thấy.

"Tiểu Thần."

Tôi im lặng ngẩng đầu lên nhìn hắn, như nhìn một người xa lạ không hề quen biết.

"Em theo anh trở về..."

"Anh bị thương rồi." Tôi đưa thuốc qua, "Bôi thuốc đi."

Hắn dường như không dám tin, hơi ngần người ra, tay tiếp nhận thuốc có phần run rẩy.

"Xong rồi xin hãy quay về."

Hắn lập tức dừng lại, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn tôi, "Em... vẫn không chịu tha thứ cho anh đúng không? Kỳ thật anh..."

"Anh không cần giải thích."

Hắn cứng đờ người.

"Tôi tha thứ cho anh."

Trên gương mặt gây sạm chậm rãi lộ vẻ thả lỏng vui mừng.

"Giờ anh có thể trở về."

Hắn lại càng sượng ngắc hơn, "Tiểu Thần em..."

"Lục Phong, tôi biết anh muốn nói gì." Tôi cắt ngang, "Nhưng chúng ta đã không thể quay về với nhau, anh hiểu không?"

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, loại ánh mắt ấy khiến tôi phải cố hết sức mới có thể chính mình không dời mắt đi chỗ khác, "Tôi có thể không hận anh nữa, nhưng nếu muốn giống như trước đây... giống như năm năm trước ở bên cạnh nhau, thật sự không có khả năng. Lục Phong, chúng ta đều đã trưởng thành, không còn giống như trước nữa."

"Không giống chuyện gì?" Giọng hắn khản đi.

"Tôi... đã không còn yêu anh nữa." Hắn chết lặng đứng đó, không nói gì, chỉ yên lặng nhìn tôi.

Tôi quay đầu né tránh, đỡ Diệc Thần về phòng ngủ, "Anh về đi. Trên đường nhớ cẩn thận."

Tại sao lại biểu lộ ánh mắt u uất bất lực đó? Tôi chẳng phải đã tha thứ cho anh rồi ư? Người bị tổn thương cũng đâu phải là anh, không phải thế sao?

"Không sao cả." Hắn đột nhiên lên tiếng, có phần khó khăn, "Không yêu anh cũng không sao."

Tôi đứng lại, quay lưng về phía hắn.

"Chúng ta từ từ bắt đầu lại, rồi em sẽ yêu anh."

"..."

"Chúng ta còn có cả một đời... để có thể trở về cạnh nhau, dù có cách xa đến mấy rồi cũng sẽ tìm thấy đường về."

Tôi nở nụ cười khan, "Chúng ta làm sao có thể... lâu như vậy được."

"Nếu kết hôn thì sao? Kết hôn rồi sẽ có cả đời, đúng không? Có cả đời rồi, có gì mà không làm được, có nơi nào mà không đến được? Chúng ta có thể..."

"Mời anh đi ra." Tôi gấp rút cắt ngang hắn, "Đi ra ngoài!"

Hắn không nói thêm nữa, nhưng cũng không nhúc nhích.

"Diệc Thần, đưa anh ta ra ngoài, anh không muốn nhìn thấy người này nữa." Tôi vẫn đưa lưng về phía hắn, không dám quay đầu lại.

"Tiểu Thần, theo anh về. Chúng ta chỉ cần có chút thời gian, rồi sẽ lại như trước kia..."

"Anh buồn cười thật đấy." Tôi chỉ có thể thốt ra được mấy tiếng, ngay sau đó một lời cũng không nói tiếp được.

Diệc Thần không nói tiếng nào, mở cửa ra.

Lặng yên trong chốc lát, tôi nghe thấy tiếng bước chân hắn chậm chạp rời đi, từng bước từng bước một.

Tựa như đang từng bước đè nghiêng lên trái tim tôi.

"Được rồi, giờ chúng ta ăn cơm." Tôi vô cùng vui vẻ bùng com chiên lên, "A... nguội hết rồi. Có muốn hâm nóng lại chút không? Mối này cho muối hơi quá tay..."

Tí tách.

Một giọt nước rơi xuống com. Tôi ngăn người ra... lại một giọt nữa.

Diệc Thần luống cuống tay chân, "Anh... anh đừng khóc."

"Nói bậy, ai... khóc... chứ..." Kỳ lạ, vậy mà một chút âm thanh cũng không có.

Hóa ra là tôi đang khóc... hóa ra... cảm giác lại khó chịu như vậy?

Rời bỏ người kia, từ nay tôi sẽ được hạnh phúc vui vẻ. Không lẽ tôi đã nghĩ sai rồi sao?

"Dự báo thời tiết nói đêm nay sẽ có sương muối." Diệc Thần vốn định buông rèm xuống chuẩn bị ngủ, tự nhiên lại đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, buông một câu vô nghĩa.

"Ừ." Tôi cúi đầu gõ bàn phím. Làm mấy việc thời vụ kiếm thêm tiền tiêu vặt, thường thường phải thức đến khuya.

"...Anh, anh cũng ngủ sớm một chút đi."

"Em đi ngủ trước đi, chắc anh phải làm đến ba giờ." Lại mắc lỗi, tôi đã muốn phờ phạc. Diệc Thần do dự một hồi, "Nếu anh không ngủ, hẳn sẽ chết vì công mất."

Tay tôi run lên, ấn sai một phím.

Đèn đường hai bên vụt tắt, bóng đen đã nhập nhoạng mơ hồ cùng màn đêm, chỉ còn mỗi một điểm màu đỏ vẫn lấp lóe.

Đến tận lúc viết xong chương trình đầy dẫy lỗi kia rồi lên giường ngủ, điểm đỏ ấy vẫn còn sáng rực trong đêm.

"Anh."

Diệc Thần vẫn chưa ngủ, hay vừa giật mình tỉnh giấc, duỗi tay ôm lấy tôi. Ở trong lồng ngực nó thật ấm áp.

"Em sợ là anh sẽ đi theo hần."

"Ngốc."

"Em cảm thấy anh sẽ như vậy." Nó giống như đứa trẻ đang làm nũng.

"...Sẽ không." Tôi trở tay ôm lấy lưng nó.

Ngủ không bao lâu thì trời đã sáng. Tôi mơ màng rời khỏi thành em đang nằm ép mình đến toàn thân phát râm, chạy đi mua một chút điểm tâm sáng. Khi đi xuống dưới lầu, bên kia đèn đường trống rỗng, dưới đất đầy những mẫu tàn thuốc.

Tôi lặng người nhìn thành phố chìm trong màu xám xịt, giữa mùa đông mỏng như khói, lạnh lẽo mà tái nhợt.

Trong mắt tràn lên cơn đau đớn.

Tôi cúi đầu chạy nhanh, hướng về nhà giường chân tăng tốc độ.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Chương 43

Dường như trời mỗi lúc một lạnh hơn.

Diệc Thần đi học, tôi ở nhà giống như bà già suốt ngày quán chân ngồi gõ máy tính cả buổi đến đau đầu hoa mắt, tiện thể đem nhà trước nhà sau quét dọn một lượt, tay chân buồn rùn, đại não trống rỗng, ngồi ở ghế sofa ngẩn người. Đột nhiên nhớ ra hiện tại đã gỡ bỏ lệnh cấm, không cần phải lẩn tránh nữa, cũng nên gọi điện thoại cho Đinh Đình với Chu Sa.

Đoán trước là sẽ bị sặc cho một trận, tôi để điện thoại cách tai một khoảng xa vẫn còn nghe thấy tiếng Đinh Đình gào thét bên đầu dây.

"Có nhầm không đấy, đương giờ làm việc mà thoải mái làm việc riêng thế à, sếp đâu rồi?"

Chu Sa đoạt lấy điện thoại, có thể nghe loáng thoáng thấy tiếng Đinh Đình, "Đâu chỉ có sếp, cả sếp lớn cũng đi."

"Đi đâu hết vậy? Còn chưa đến lúc nghỉ lễ mà."

"Vô bệnh viện hết rồi."

"..." Tôi đột nhiên cảm thấy bất an, muốn hỏi chuyện gì đó lại không dám mở miệng hỏi.

Có câu khi không không nên hỏi chuyện xui rủi.

"Ngài Lục hôm qua đã trở về."

"Ừm." Tôi đè nén tiếng tim đập bình bịch vô cơ trong ngực.

"Tự nhiên vừa vào công ty liền té xỉu, loạn cào cào hết cả lên. Bây giờ còn trong bệnh viện, mà nghe đầu tình hình cũng chưa khá khẩm gì, đến cô Lục hôm nay cũng bay về." Chu Sa cười khổ, "Còn không quên dặn bọn này phải bưng bít thông tin, nói sợ ngài Lục gặp chuyện không may đồn ra ngoài sẽ khiến cô phiếu trượt giá, thật cẩn thận, cuối cùng đã hiểu thế nào là thương nhân thứ thiệt." Dù tay nắm chặt lấy điện thoại cũng không hiểu sao còn phát run, "...Giờ sao rồi?"

"Hình như vẫn chưa tỉnh lại. Ai cũng nói tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý... Nè? Diệc Thần? Cậu... có nghe thấy gì không? Diệc Thần?... Đường truyền bị sao rồi, không thấy gì hết, nè..."

Có lẽ vì quá mệt mỏi mà tay chân cũng không nghe theo điều khiển nữa, ví cùng giấy tờ cứ nhét bừa vào túi quần. Lúc Diệc Thần đẩy cửa vào chính là lúc tôi đang ngồi ở cửa luồng cuống mưng giấy.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Anh..." Tôi đứng thẳng dậy, nhất thời không biết giải thích làm sao, "Anh đi ra ngoài..."

Diệc Thần nhảy cảm, ôm lấy vai tôi, "Đi đâu?"

"Lục Phong xảy ra chuyện, bệnh vô cùng nghiêm trọng..."

"Anh đã nói sẽ không đi theo hần."

"Nhưng hần có thể sẽ chết."

Diệc Thần im miệng hơi tránh ra một chút.

Tôi lách qua bên cạnh nó, nhìn nó cúi mặt xuống, nhẹ giọng nói, "Anh chỉ đi xem thôi, nếu hần không có việc gì, ngay cả phòng bệnh anh cũng không vào."

Đi xuống lầu, đột nhiên nghe thấy tiếng Diệc Thần ở phía trên la rất lớn, "Anh, anh đã nói là phải về đây!"

Đình Đình nhận được điện thoại từ sân bay của tôi, tỏ ra rất ngạc nhiên, "Ai dô, giờ cậu đang ở Thượng Hải hả? Mau đến đây đánh bài đi, tụi này đang thiếu một chân..."

Đôi khi sự vô tâm của tên này thật đáng hận!

"Cái gì? Lục Phong đang nằm viện nào à?" Đình Đình đối với vấn đề này giật mình nửa ngày, chắc vì tôi gọi đích danh tên họ.

"Ngay cả chuyện sắp nằm viện cậu cũng biết, quá lợi hại!"

Thần kinh, không lẽ đến cả tôi cũng cần phải bưng bít thông tin!

"Sếp giờ sao hả? Tôi làm biết được, hôm đó vô bệnh viện tới nay chưa thấy về... Bệnh viện nào à, là bệnh viện XXX... Cậu hỏi làm gì? Á, biết rồi, là bạn học cũ phải không... thăm bệnh xong nhớ về đây đánh bài nhá, còn phải mời tụi này ăn cơm nữa!"

Tôi vô lực gác điện thoại.

Có lẽ vì chỉ là người đứng đứng bên ngoài xem, nên Đình Đình mới coi chuyện không liên quan gì đến mình, thoải mái đến vậy.

Tôi đây sao lại vừa khấn trương vừa chặt vật thể này?

Trong bệnh viện, mùi thuốc khử trùng khiến người ta không muốn cũng mơ hồ thấy sợ hãi.

Trước phòng bệnh, người nào người nấy qua lại mặt đều mang vẻ nghiêm trọng. Tôi đứng xa xa bên này không dám đi qua, mà thật ra tôi cũng không có tư cách để qua. Biết lấy thân phận gì để giải thích đây? Bạn học cũ?

Thật nực cười.

"Bác sĩ, rốt cuộc là làm sao?"

Tôi lắp bắp kinh hãi, vội xoay người đi chỗ khác.

Người đó là chị Lục Phong, vẻ mặt buồn thảm đi cùng với bác sĩ.

"Chúng tôi đã cố hết sức." Những lời này khiến tay chân tôi nhất thời lạnh cóng.

"Bệnh nhân sẽ nhanh chóng tỉnh lại, nhưng... tình hình không khả quan mấy, người nhà hần đã sớm có chuẩn bị, bệnh thể này..."

Chị ta bưng mặt cúi đầu, "Tuy đã sớm biết trước mấy năm, nhưng mà..."

"Chúng tôi hiểu tâm trạng các vị. Không cần tôi phải nói ra, hẳn bác sĩ trước kia cũng đã trình bày rõ, đại khái chỉ có thể kéo dài trên dưới nửa năm, nhiều nhất là mười tháng."

Tôi đứng chết lặng.

Nửa năm?

Nhưng mà Lục Phong, em còn nhớ rõ, anh đã nói chúng ta có một đời.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Chương 44

"Cô Lục." Tôi nuốt ngụm nước bọt, cổ hết sức lên tiếng.

Chị ta dừng lại, nhìn về phía tôi có phần ngờ ngợ. Lẽ dĩ nhiên trước đây chị ấy không hề chú ý gì đến một nhân viên nhỏ như tôi.

"Tôi là... bạn học trước kia... của Lục Phong. Tôi đến đây muốn thăm cậu ấy."

Chị ta yên lặng đánh giá tôi trong chốc lát, đột nhiên nói, "Trình Diệc Thần?"

Tôi giật mình lùi lại hai bước, tay chân nhất thời lỏng ngóng.

"Quả nhiên là cậu."

Tôi xấu hổ bị người đó tra hỏi, cúi mặt không thể động đậy.

"Giờ cậu đến tìm nó làm gì?"

Cuối cùng đã hiểu được lúc Lục Phong đến nhà tôi tìm người, có bao nhiêu nỗi khó chịu.

"Tôi chỉ muốn đến nhìn một chút..."

"Rồi lập tức rời đi?"

Tôi nén giận gật đầu.

"Thật xin lỗi." Chị ấy lạnh lùng nói, "Giờ cậu ngay lập tức rời đi là tốt nhất."

"Tôi chỉ đến thăm một lát, hoàn toàn không có ý gì khác. Nếu cậu ấy tỉnh rồi, tôi chỉ nhìn một lần rồi đi, thật sự sẽ không quấy rầy thêm lần nào nữa, cô Lục..."

"Cậu hiểu nhầm ý tôi rồi." Chị ta cắt ngang, "Tiểu Phong đối với cậu nhiều năm rồi vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, hoặc là cậu ở bên cạnh nó, hoặc là cậu tránh đi thật xa đừng để nó tìm thấy, hiểu chưa? Gặp rồi liền đi? Cậu muốn dồn nó chết à?"

"Lắc đầu làm gì?" Chị ta cười khỏ, "Cậu không hiểu nó ngu ngốc như thế nào đâu. Khi vừa mới sang Mỹ, ngày nào cũng tìm cách trốn đi, bị cha tôi bắt về đánh cho thừa sống thiếu chết. Chuyện đính hôn tôi cũng không đồng tình, nhưng nó vừa nghe có thể được cho về Đại Lục[1], một câu cũng không nói liền cùng với cô gái chẳng biết là ai đính hôn. Cậu cho là vì ai? Lần này cũng vậy, nó..."

"Quên đi." Chị ta chỉ cánh cửa bên cạnh, "Muốn vào hay không, chính cậu là người hiểu rõ nhất. Tiểu Phong vốn cứng đầu, nếu cậu đã không có ý đó, đừng cho nó một chút hy vọng nào, bằng không nó lại mắc công làm chuyện điên rồ."

Tôi cúi đầu nhìn cánh cửa nửa ngày trời mới đẩy vào.

Hắn vẫn nằm bất động, bình thân tựa như đang ngủ, chỉ có cánh tay để lộ ra ngoài đang truyền nước biển. Tôi dè dặt đứng bên giường cúi đầu nhìn hắn.

Lục Phong.

Mặt tái mét, môi trắng bệch, mắt nhắm lại thật chặt, tựa như đang giận dữ điều gì không chịu mở ra. Phía bên dưới cằm đã ra một mảng râu xanh đen, nhớ đến dáng vẻ hắn đêm đó đứng bên dưới ánh đèn nhìn lên cửa sổ phòng tôi.

Dưới đất đầy những mẫu tàn thuốc.

Kỳ thật, lúc đó em đã tin, rằng anh yêu em

Em thật sự hận anh.

...Nhưng em cũng yêu anh.

Tại sao chúng ta dường như không ngừng lướt qua nhau, lại không bao giờ tìm thấy đường về bên nhau?

Thật xin lỗi, Lục Phong. Thật sự... thật sự em cũng muốn cùng anh trở về.

Tuy rằng có lẽ không thể có một đời bên cạnh nhau... Tuy rằng... bên nhau chỉ càng thêm đau lòng, có lẽ sau này thật sự sẽ không được chết yên ổn, chỉ là...

Tôi khóc thút thít, lặng lẽ giang tay nhẹ nhàng ôm lấy hắn.

Tôi không biết con đường sau này sẽ như thế nào, có lẽ sẽ rất xa, sẽ rất dài, không thể nào cùng nhau đi đến bước cuối cùng, càng không đến được nơi mình muốn đến.

Chỉ là muốn cùng anh về nhà mà thôi.

Lục Phong.

"Ừm..." Hắn vô thức cử động, tôi mới kịp buông tay quẹt mặt một chút, hắn liền mờ mắt ra.

"..." Về mặt hắn kinh ngạc xen lẫn nghi ngờ, đại ra trong chớp lát, 'xoạt' một tiếng ngồi dậy, không cẩn thận kéo theo cả dây nước biển xuống, đau đến mức hít một hơi lạnh.

"Đau quá!" Hắn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng trên mặt lại mơ hồ vẻ vui mừng, "Vậy không phải đang nằm mơ?"

Tôi cúi đầu không dám nhìn hắn, sợ hắn thấy tôi nhòe nhoẹt nước mắt.

"Tiểu Thần." Hắn nhẹ nhàng vươn tay tới, thận trọng đặt lên vai tôi.

Tôi không né tránh, hắn liền ôm lấy tôi một lúc lâu, cười khò, "Sao anh vẫn thấy... giống như đang mơ vậy?"

"Người... đã đỡ hơn chút nào chưa?"

"Tốt nhiều rồi, ngủ một giấc thấy khỏe hẳn lên... dù ngủ hơi lâu một chút." Giọng hắn nghe thật hết sức phấn chấn.

"...Ừm." Không thể khóc, không thể khóc, không được khóc trước mặt hắn...

"Tiểu Thần." Hắn hiếm khi lộ vẻ đặc biệt do dự, "Em sẽ... ở lại chứ?"

"Ừ." Tôi vẫn cúi thấp đầu.

"Sao một chút cảm giác chân thật cũng không có vậy." Hắn thì thầm nói.

"Nè... ngừng đầu lên." Một tay hắn không thể động, tay còn lại ôm lấy vai tôi, khó khăn nâng cằm tôi lên, "Để anh xem..."

"...Sao lại khóc như vậy? Xin em đó, anh còn chưa làm cái gì mà... này..."

"...Đáng ghét, em không biết về mặt này của mình rất nguy hiểm à..." Hắn chưa dứt lời, có điểm tức giận mà cúi đầu hôn lên môi tôi. Vẫn là một nụ hôn mạnh mẽ muốn đời không đổi, trong khoang miệng hắn âm áp vô cùng, đầu lưỡi ngang ngược thoáng khấn trương quần lý, tuy rằng thô bạo, nhưng mãi miết một hồi lại trở nên dịu dàng khôn tả. Thật tốt quá, giống như nhiều năm trước kia lần đầu tiên hắn lộ năng mà bày tỏ 'Tôi thích cậu', không cần phải nói quá nhiều, chỉ cần một nụ hôn thật say đắm là đủ.

"Đừng đi có được không?" Hắn dán lấy môi tôi khẽ thì thầm, "Xin lỗi... anh yêu em."

"Anh gạt em." Tôi khóc thút thít, "Anh nói là chúng ta có một đời."

"Anh, anh không có." Hắn dời mắt đi một chút, có hơi bối rối, "Đúng là cả đời, dù nhẫn vẫn chưa mua..."

"Lục Phong..." Tôi ôm lấy hắn, "Anh có thể... vì em mà sống lâu hơn một chút được không?"

Có thể cảm thấy người hắn rõ ràng cứng ngắc lại.

Tôi càng ôm chặt hơn, "Xin lỗi... em đã biết... chỉ là nửa năm không đủ..." Cổ họng nghẹn ngào, tôi nghe thấy chính giọng nói của mình trở nên mơ hồ không rõ ràng, "Không đủ... chúng ta ở bên nhau hai năm, chia xa năm năm... nửa năm sao có thể đủ, sao có thể... em đã chờ anh năm năm..."

Từ nhỏ đến lớn, tôi chưa bao giờ khóc thê thảm đến vậy.

Trái tim như muốn vỡ tung vì thống khổ.

Tôi kỳ thật chỉ có hắn, chỉ có duy nhất một mình hắn.

Người này, hắn đã lấy hết mọi tình cảm của tôi.

Có lẽ chỉ là một mối tình dung dị, không có gì đặc sắc, nhưng đối với tôi mà nói, đã là tình yêu duy nhất và mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45

"Em... nói sao?" Hắn rõ ràng mất vui một phen đẩy tôi ra, "Nửa, nửa năm? Anh đây khỏe thế này, ít nhất còn có thể sống thêm nửa thế kỷ nữa. Tuy rằng em thổ lộ tình cảm ra anh rất cảm động, nhưng cũng đâu cần rửa xả anh như vậy."

"..." Tôi ngơ ngác nhìn hắn, cảm thấy đại não dường như cấp tốc đình chỉ.

"Em nghe ai nói anh chỉ còn sống được nửa năm?"

"Em, em nghe bác sĩ với chị anh nói thế... rằng tình hình của anh không khả quan, tối đa chỉ có thể kéo dài được mười tháng, không thể nghe làm được..." Nếu như là nửa thế kỷ, chị ấy cần gì phải khóc lóc thê thảm đến vậy.

Lục Phong ngu mặt ra một chốc, thờ phào nhẹ nhõm, "Em không nghe lầm... chỉ là... người tình hình không khả quan là cha anh..."

"Anh vốn định ở Tây An chờ em thêm hai ngày nữa, cha anh đột nhiên đến Thượng Hải, anh buộc phải quay về. Sức khỏe ông ấy vốn không tốt, trên phi cơ đã mệt mỏi, về đến nơi lại biết được anh lỡ tay phá hỏng vài vụ làm ăn..." Về mặt hắn xấu hổ, "Vi anh mãi đi tìm em... ra quyết định sai lầm... tức quá nên xuất huyết não tại chỗ luôn..."

"Vài năm gần đây tình hình sức khỏe ông ấy vốn không tốt, chỉ là về phía đối ngoại vẫn không dám công khai, cố gắng chống đỡ đến hiện tại đã là cố lắm rồi, bọn anh cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý. Có điều lúc đó tình hình rối loạn, lúc đưa ông ấy vào bệnh viện, anh cũng ngã xuống luôn." Hắn cười khổ, "Có thể do gần đây chạy đi chạy lại có hơi vất vả... đêm đó còn bị đông lạnh, thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, bà chị cứ nhất quyết ép anh nằm viện, thuận tiện canh chừng ông bố ở cách vách. Không biết... sao em lại tưởng nhầm thành anh bệnh nặng..." Tôi như sét đánh ngang tai, chậm rãi hấp thu từng câu một mà lý giải.

Chu Sa nói, "Ngài Lục té xỉu, tình hình rất không tốt." Các cô bình thường đều gọi Lục Phong là sếp Lục, còn ngài Lục chính là cha của hắn, người lãnh đạo phía bên kia Trái đất của chúng tôi.

Là do chính mình vừa nghe tin đã sáng, tự động lý giải ngài Lục thành Lục Phong.

Khó trách bọn Đinh Đinh đều như chẳng có việc gì, còn có tâm tình bảo tôi quay về góp một chân đánh bài. Bọn họ trước giờ căn bản chưa từng gặp qua ngài Lục, buồn muốn chết mới là lạ.

Tôi không nói gì đẩy Lục Phong ra, đứng lên xoay người bỏ đi.

"Nè, Tiểu Thần, không được xấu như vậy!" Tên chết tiệt kia giống như đại khuyến chạy theo phía sau vòng tay qua lưng tôi, sống chết kéo về, "Chính miệng em nói sẽ không đi, sao lại nuốt lời như vậy!"

"Chờ bao giờ anh còn sống được nửa năm tôi sẽ tự động đến đập anh vào quan tài, đồ lừa đảo!"

"Là do tự em nghĩ sai, chứ có ai lừa em đâu!" Hắn ủy khuất kêu lên, "Oan cho anh quá!"

"Tôi phải về."

"Em mới là đồ lừa đảo, nói chuyện không tính toán gì hết!"

"Tôi đã hứa với Diệc Thần nhất định phải trở về."

Phía sau im lặng hai giây. Cánh tay quấn ở quanh hông ép mạnh hơn một chút, tôi liền chơi với ngả vào người hắn.

"Anh đã sớm biết tên nhóc đó khả nghi!" Lục Phong oán hận nói, kiên quyết nhỏ kim tiêm, thuận lợi xoay người chặn tôi lại, "Từ nay phải cách ly nó xa một chút cho anh!"

"Nghĩ cái đầu anh, đó là em tôi!"

"Em trai mà như vậy, còn không phải sợ loạn luân? Anh xem nó tám phần đối với em không có ý tốt."

"Anh suy nghĩ lắm thế! Diệc Thần đã có người thích rồi!"

Lục Phong hừ một tiếng.

"Cút ngay, nặng quá!"

"...Có phải vì nghĩ anh không còn sống bao lâu, em mới ngoan ngoãn chịu ở lại đây?" Hắn đột nhiên bắt lấy vai tôi, nghiêm túc nói, "Em nói thật đi... em đến tìm anh... đồng ý ở một chỗ với anh, chỉ vì thương hại anh mà thôi?"

Tôi ngăn người.

Hắn buông tay ra, xoay người đứng lên, "Nếu là thương hại... vậy hiện tại em có thể đi, anh sẽ không ngăn nữa đâu."

Tôi yên lặng ngồi xuống. Hắn không hề quay đầu lại nhìn tôi.

"Một người chỉ còn lại nửa năm, tôi đương nhiên thương hại họ."

"Nhưng nếu người đó anh, tôi sẽ rất hận. Anh đối với tôi quá đáng như vậy, tra tấn tôi thê thảm như vậy, anh chỉ dùng có nửa năm mà đòi bù đắp lại? Cho dù cả đời anh phải làm trâu làm ngựa cho tôi, tôi nhất định sẽ không tha thứ. Anh nên biết là tôi rất thù dai, có thù nhất định phải báo..."

Nói chưa dứt lời đã bị cường hắn đè xuống giường.

"...Buông tay... Á á..."

Hắn mặt mày hớn hở từ phía trên nhìn xuống, "Không hề gì không hề gì, anh rất sẵn lòng làm trâu làm ngựa cho em, em muốn cười lúc nào cũng được."

"Hạ lưu!!!"

Giằng co nửa ngày, hắn mới vùi mặt vào cổ tôi, nhỏ giọng nói, "Thật ra... vừa rồi anh rất sợ, lỡ như em thật sự đi rồi... Tuy rằng không giữ lời sẽ mất mặt, anh nhất định sẽ đuổi theo em. Dù cho em không yêu anh, anh cũng không có cách nào quên được em... Anh vẫn sẽ chờ, vẫn sẽ quấn lấy em, mỗi ngày ở dưới lầu đợi em, làm phiền em..."

Tôi khó khăn phun ra một câu, "Sao anh có thể trở nên thủ đoạn đến vậy?"

"A? Chẳng phải từ lúc bắt đầu đã như thế sao?"

Nói... cũng đúng.

"Tiểu Thần, chúng ta thật sự có thể quay về à?"

"...Phải."

Hắn cười khổ một tiếng, "Tự nhiên lại hơi sợ hãi. Anh thật sự rất lo."

"Có thể quay về được." Tôi lặng yên một chốc, ôm lấy hắn, "Chúng ta sẽ từ từ bắt đầu lại... cho dù có cách xa đến mấy... cũng có thể quay về cạnh nhau."

"Từ từ? Anh là anh muốn nhanh hơn một chút cơ."

"...???"

"Anh làm cái gì!!! Đây là bệnh viện!! Không được!"

"Không có ai vào, không cần phải lo. Thả lỏng nào, ngoan..."

"Bốp!!!"

"Em, em sao có thể hành hung người bệnh??"

"Hành vi của anh có chỗ nào giống người bệnh!?"

Trong lúc giây giũa không cẩn thận ấn phải nút gọi. Bệnh viện lớn nên hiệu suất làm việc cũng thật hết ý, chúng tôi vừa mới đứng lên sửa quần áo, một cô y tá có gương mặt cực kì đáng đá đã đập cửa xông vào.

"Ai cho anh nhỏ kim tiêm ra thế hả!?" Mỹ nhân tính tình so với phom người còn muốn bốc lửa hơn, "Muốn chết thì cứ nói một tiếng, tôi sẽ dứt khoát cho anh chết ngay!! Bộ nói sai sao? Trừng cái gì? Trừng có tiền là ngon hả..."

Tôi kéo lại áo đã bị vò nát, đứng sang một bên không thèm để ý đến ánh mắt xin viện trợ của Lục Phong - đang vừa cười khò vừa bị ấn kim tiêm vào tay - nhân nhả nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiết tháng một vẫn còn lạnh lẽo, song không khí đã sáng sủa, bầu trời đã quang đãng hơn ít nhiều.

Mùa đông dường như đã là quá khứ.

- Hết phần một -

[1] Đại Lục: cách gọi thay cho Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Chương 46

Phần 2 : Thù Đồ

Frederica Greenhill[1] từng nói một câu thế này,

"Xã hội dân chủ cũng được, thế giới có biến thành bình địa cũng không sao, em chỉ hy vọng anh có thể bên cạnh em mơ màng đọc sách mà thôi."

Trong giấc mơ của tôi, nhiều nhất cũng chỉ đến thế.

Taxi cuối cùng cũng dừng lại. Trên đường đi buồn ngủ kinh khủng, nhưng vừa nhìn chú tài xế bắt đầu lờ mờ hành lý ra tôi liền tỉnh táo hơn phân nửa.

"Hai thùng, một ba lô, một túi xách, tốt, còn thêm 2 túi giấy cứng nữa, đừng quên đấy."

Tài xế là một chú đứng tuổi, thân thiện dễ gần, nhìn tôi sắp xếp túi lớn túi nhỏ với ánh mắt nửa đồng cảm nửa ghen tị, "Cậu vừa nghỉ tết từ dưới quê lên phải không?"

Tôi cười ngượng hai tiếng.

Rõ ràng lúc về thăm nhà trừ mấy món quà tết ra, toàn bộ hành lý chỉ có hai bộ quần áo, thêm một bộ mặc trên người nữa là ba, không hiểu sao lúc về lại thành ra một đống thế này!

Tôi biết trong thùng này nhét đầy quần áo, bao tay, khăn quàng, giày dép do mẹ và em trai mua cho tôi, cơ mà... nhét luôn cả thảm vào là thế nào!? Bộ Thượng Hải không có bán thảm chắc? Đã vậy Diệc Thần còn trộm bỏ vào một đống CD, mà có cần phải nhét một bao bụi như vậy không, tôi có định đi buôn sỉ CD đâu. Trong túi giấy không nhìn cũng biết là cá rán với lợ thịt kho mẹ làm, balô thì căng đầy quýt là quýt.

Tại sao phải bắt tôi gian lao vượt trăm km mang về Thượng Hải toàn những thứ chỗ nào cũng mua được thế hả?

Ngẩng đầu lên, tôi thuê phòng ở tầng bốn.

Tầng bốn...

Chắc không thành vấn đề đâu nhì, tôi còn nhớ rõ nhiều năm về trước, khi còn học tiểu học, vì xe đạp rất dễ bị chôm chia, mỗi ngày tan học về đến nhà tôi đều phải khiêng nó lên năm tầng lầu, bao giờ đi học lại vác xuống năm tầng lầu, luyện đến nỗi có khả năng chịu đựng phi thường. Khi đó chỉ mới 9 tuổi đã có thể vác chiếc xe cao ngất chạy như bay, giờ 21 rồi, hẳn phải mạnh hơn trước nhiều.

Hít sâu một hơi, đem tất cả hành lý vác lên người, tự biến mình thành một cái giá áo di động đa zi năng, chuẩn bị một tiếng trống động viên tinh thần hăng hái chạy lên lầu, bỗng chú ý thấy gần đó có đồng hồ vật bị vác đi.

Sô pha, TV, radio... a, đủ nguyên một bộ luôn. Cũ thì có cũ, nhưng vác đi như vậy thật đáng tiếc.

...Bỏ đi, nhặt về cũng không có chỗ chứa.

Kỳ cục là nhìn sao có vẻ quen quen.

Vừa suy nghĩ lung tung vừa vắt và bò lên cầu thang. Đến trước nhà mới thả lỏng toàn thân, kéo đồ trên người xuống hết, thò tay lấy chìa khóa định mở cửa, bỗng phát hiện ra cánh cửa chỉ đang khép hờ.

A?

Đúng rồi, trong kỳ nghỉ tên bạn cùng phòng trước kia có gọi điện thoại cho tôi, bảo là chính thức dọn ra ngoài sống hạnh phúc với bạn gái của hắn, vậy hiện tại người ở trong nhà chính là người sau này đến ở chung với tôi rồi.

Đẩy cửa vào, mặt đang chuẩn bị tươi cười để tạo ấn tượng tốt với bạn cùng phòng mới, thoát cái liền cứng lại, vỡ răng rắc.

Giấy dán tường màu kem, thảm trải sàn nhìn qua có vẻ hết sức đắt tiền, giữa phòng khách rộng rãi là bộ sofa theo phong cách Bắc Âu, nếu như mắt tôi vẫn còn tốt, hình như thấp thoáng đâu đó là một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn, còn có...

Nhằm, nhằm nhà!?

Tôi vội vã rút lui, lặng lẽ đóng cửa lại.

Đúng là sáng rồi, sao lại đi nhằm tầng trệt như vậy. Chỗ này đáng lẽ phải là...

Nhìn lên vách tường, nguyên con số "Bốn" to tổ chẳng.

...Không lẽ tôi bị mù chữ rồi ư?

Lại đẩy vào, sợ đi giày vào làm dơ thảm, đành nép trong vách tường, đứng ngoài bệ cửa nói, "Có ai ở đây không?"

"Em về rồi à?" Nháy mắt xuất hiện tại phòng khách một người trông rất quen.

Tôi há to mồm như vừa nhìn thấy một con Godzilla.

"Anh anh anh anh anh..." Ngón tay run rẩy chỉ hắn, hoàn toàn cà lăm, "Sao, sao... lại là anh?"

"Anh sửa sang lại nhà cửa, em xem có thích không?" Hắn hỏi một đằng trả lời một néo, vô cùng tự hào ưỡn ngực đáp.

Tôi bỗng nhiên hiểu vì sao đồng đồ dưới lầu kia nhìn thấy quen mắt.

"Á á á..." Xoay người lao xuống lầu, sofa của tôi, tivi của tôi...

Quá muộn, xe rác đã hùng dũng xuất hiện mang theo toàn bộ gia sản của tôi ly khai.

Tôi kêu la thảm thiết đuổi theo nó nửa ngày, chỉ có thể bi thống nhìn nó chạy đi càng lúc càng xa, càng lúc càng mất hút...

Trở về phòng, tôi chẳng thêm đau lòng, một cước giẫm lên tấm thảm, hướng đến thẳng cha không biết từ đâu chui ra lên án, "Anh có làm sao không? Mấy thứ đó, mấy thứ đó... vẫn có thể xài được mà!!"

Tôi hận không nói nên lời, bao nhiêu câu mắng chửi đều nghẹn lại.

"Cũ lắm rồi, lại lâu không còn dùng đến nữa, vừa chướng mắt lại vướng tay chân."

Chúng nó không biết nói không biết động đây, chướng chỗ nào vướng chỗ nào!?

"Nhưng đó là của chủ thuê nhà để lại, không thể vứt đi..."

"Anh mua hết nguyên chỗ này rồi."

"CÁI GÌ?" Há to mồm đến nỗi có thể tọng một quả trứng gà vào.

"Mua hết chỗ này rồi sửa sang lại, sau này hai chúng ta sống chung với nhau."

"Chờ, chờ một chút!!" Tôi ngăn cánh tay hắn vron tôi, nấp ra phía sau, "Anh mua nó làm gì!! Một mình anh ở nguyên căn hộ lớn vậy chưa đủ sao?"

"Em không chịu dọn qua, đương nhiên anh phải tự dọn qua thôi." Hắn chong ra vẻ mặt đó-là-chuyện-đương-nhiên.

Mối quan hệ của hai ta sao lại thành ra thế này?!

Tôi oán hận trừng mắt với hắn.

Cái tên da mặt siêu dày, đẹp trai anh tuấn đứng trước mặt tôi tên gọi Lục Phong, thân hình chả có gì đặc sắc cao gần 1m9, chân dài vai rộng nhìn rất chướng mắt, khuôn mặt mang hai dòng máu đã xấu mà còn xa, một đại gia lấm của — tuy tôi không rõ là hắn có bao nhiêu tiền, nhưng trong công ty có rất nhiều nhân tài như tôi đang phải đồ xương đồ máu sản sinh lợi nhuận làm giàu cho hắn — tóm lại nắm trong tay không biết bao nhiêu chén cơm của người khác. Nói cách khác, bạch mã hoàng tử, chính là chân dung của hắn.

Đáng tiếc một 'most-wanted-man' như hắn lại không thích phụ nữ.

...Không cần dùng loại ánh mắt thấu xương kia nhìn tôi đâu.

Tôi rút đầu lại, cam chịu không tranh luận nữa, đem thùng to kéo vào nhà, hắn thuận tay đón lấy hai thùng, rồi mới mở cửa phòng ngủ cho tôi.

Tôi lại hét thảm một tiếng.

"Sao, sao phòng của em cũng..." Không may mắn thoát khỏi thảm cảnh.

"Vi giường quá nhỏ, màu sắc bức màn cũng thô, điều hòa chạy quá lớn tiếng, tốt nhất thay hết một lượt cho xong."

Nửa tuyệt vọng còn lại rớt vào tủ quần áo mới.

"Quần áo của em đâu?" Yếu ớt hỏi.

"Bỏ rồi."

Phũ phàng quá.

"Bỏ hết rồi?" Ráng vót vát.

"Đúng vậy." Thẳng thùng.

Tôi vô lực ngã lên chiếc giường king size, "Anh, anh còn làm cái gì nữa? Nói ra hết luôn đi."

"Anh mua đồ mới cho em, đều máng ở trong tủ đấy, em xem đi, còn thiếu cái gì anh sẽ bảo người mang tới..."

Tôi lập tức kéo cổ áo hắn, nghĩ đến mấy bộ âu phục sang trọng chỉ nhìn đến giá thôi đã thấy rụng rốn, liền muốn một hơi cắn chết hắn.

Cái tên 1m88 này khom người xuống nhìn cũng không cao mấy, cùng tôi nhìn nhau nửa ngày, chẳng những không hề chột dạ, mà còn lộ ra vẻ mặt có thể gọi là dịu dàng, đột nhiên cúi xuống hôn môi tôi.

"Ừm..."

Hắn, hắn trong đầu chỉ toàn là mấy thứ này!!

Bị đè trên giường không thể động đậy, dưỡng khí trong phổi thiếu chút nữa đều bị tổng toàn bộ ra ngoài.

"Buông... buông tay..." Tôi nồm miệng lúng búng, cố gắng lắc đầu tránh trái tránh phải. Cái này không phải là hôn môi, căn bản chính là ăn thịt người. Ngay cả đầu lưỡi cũng bị nhai tới nuốt lui.

Không được sờ bậy bạ, vừa xuống xe người bản muốn chết... Tôi không muốn mới đầu năm đã bị OOX...

"Tiểu Thần."

"Ừm?" Người đàn ông này chỉ cần lộ ra vẻ dịu dàng, căn bản là không ai có thể quyết liệt chống cự được.

"Anh nhớ em."

"Biết, biết rồi." Hôm nay hình như toàn nói lấp.

"Sau này chúng ta sẽ sống chung với nhau."

Trên mặt hắn có vẻ bình thản, tự nhiên lại như đang ngượng ngùng tươi cười, rất lâu rất lâu sau đó, tôi vẫn ghi nhớ thật rõ ràng.

Hắn đã nói một cách tin tưởng chắc chắn như thế.

Mà thời điểm ấy, tôi cũng thật sự tin là vậy.

[1]Frederica Greenhill: một nhân vật trong Legend of Galactic Heroes.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Chương 47

Cuối tháng tư, trời còn se se lạnh. Đinh Đinh đã mơ màng đến cảnh mặc trang phục Hawaii, phơi phới nằm dưới ánh nắng mặt trời trên bờ cát tràn trề sức sống.

Cho dù sắp chuẩn bị nghỉ phép đi Hawaii chơi cũng đâu cần báo cáo trước tiết mục như vậy.

"Đúng rồi Tiểu Thần, em cảm thấy đi đâu là tốt nhất?"

Trong nhà Lục Phong cũng đang dựa người trên ghế sofa, lật giở tạp chí du lịch. Trường kỳ bị nhốt trong nhà bán mạng làm việc, thần kinh đã sớm căng như dây đàn, đợt nghỉ dài hạn bảy ngày trong tháng năm này tuyệt đối không thể bỏ qua.

Tôi có chút khó xử, nhìn lướt qua mấy hình ảnh màu sắc rực rỡ kèm theo lời quảng cáo, "Không xuất ngoại không được sao?"

"Không còn cách nào khác, dân Trung Quốc đông lắm."

Hắn nói có phần đúng, tháng năm cả nước được nghỉ, hơn nửa dân số đều phát rồ lên mà chen chúc đi chơi lễ, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có. Một lần tôi leo lên núi tham quan Vạn lý trường thành, đi đến chầy nước mắt, trước sau trái phải đều là người, dòng người chậm chạp di chuyển cũng mất hết một ngày ròng rã, ngoại trừ đầu người nườm nượp ra, cảnh tượng hùng vĩ gì cũng chẳng thấy.

"Đi Châu Âu đi, chúng ta tới chỗ này trước..."

"Lục Phong, Tây An thế nào?" Tôi trung ra vẻ tươi cười.

"Chỗ đó có gì mà chơi, đi Đài Loan đối diện còn miễn cưỡng cân nhắc lại."

"Em hứa với Diệc Thần lâu rồi."

Làm, làm cái gì, tôi còn chưa nói gì mà, ánh mắt dọa người thế là sao?

"Em hứa với nó hồi nào?"

"Lâu rồi... hồi trước..."

"Sao không bàn với anh?"

Tại anh đi LA không có nhà đó chứ, "Thật ra Tây An cũng được lắm, có hải lệ tiên[1] nè, có thổ duẩn đông[2] nè..."

Đừng có trừng mắt lên như vậy chứ...

"Bánh nướng của Cố lăng tự cũng có tiếng lắm..."

"Anh không có hứng thú với mấy cái đó." Lục Phong thuận tay lật hai trang tạp chí, "Tự nhiên anh muốn ăn sushi, chúng ta đi Nhật Bản ngâm suối nước nóng, giờ anh gọi điện thoại book vé máy bay với khách sạn..."

"Oa oa oa... chờ một chút..." Tôi sống chết ôm lấy chân hắn, "Thương lượng tý đã..."

"Quên đi." Hắn rút chân ra, "Khó khăn lắm mới có ngày nghỉ, em còn muốn anh phải gặp thẳng nhóc đó? Ngoan ngoãn theo anh đi Kyoto."

"Không phải, sự thật là... em phải đi họp lớp."

"Hừm?"

"Tuy rằng Tây An không có danh lam thắng cảnh gì, nhưng em có thể dẫn anh đi trung tâm Tây An chơi, có tượng Lỗ Tấn với Trần Gia Canh này, a a, còn có rất nhiều cây, hồ cũng có một cái... sân bóng mới nhìn cũng được lắm... Có gì em bao anh ăn, ở đó có nguyên một con phố toàn quán bán đồ ăn ngon không hà... Họp lớp anh cũng có thể tham dự, lớp trưởng bảo là khuyến khích mang người thân theo. Lớp em nhiều nữ sinh dễ thương nè, nam sinh dễ thương cũng không ít (??)... Đúng rồi, ở đại môn khẩu còn có đèn XXX thiêng vô cùng, thuận tiện đi cầu cái gì cũng được, linh nghiệm lắm..."

Tóm lại Lục Phong bị tôi phát huy công phu bạch tuộc, nửa lừa tình nửa bức bách, trước khi lên phi cơ còn phải đánh tôi hai cái mới hả.

Kết quả vừa xuống phi cơ, tôi liền chốt dạ không ngẩng đầu lên được.

Đầu tiên là ở trung tâm Tây An, dẫn hẳn đi đến phố 'có nhiều món ngon' để ăn cơm trưa, ai ngờ hẳn lại cần phải vỗ hàu còn sót lại trong đĩa, tiếp đó trong món cá hấp lại phát hiện ra xác một con nhện to bằng nửa ngón út.

Kỳ thật sống ở đây bốn năm năm rồi tôi không còn lạ gì chuyện đó nữa, trước đây có ông anh đang ăn chợt phát hiện trong nồi lẩu thứ gì đấy nhìn giống như đuôi chuột. Sinh viên chúng tôi cũng ăn không ít thứ côn trùng to nhỏ lẫn lộn, thế mà có thằng nào chết đâu, vẫn khỏe mạnh lớn lên bình thường đấy thôi. Chỉ cần đồ ăn có hương vị ngon là được, có thêm hai ba con trùn chỉ đi nữa mọi người cũng sẽ giả bộ không nhìn thấy, còn cho đó là nguyên liệu phụ thêm để tăng cường dinh dưỡng.

Lục Phong từ thời trung học đã chạy đến quốc gia phát triển mà hưởng phúc, dĩ nhiên chưa từng nếm qua loại đồ ăn ở nơi vốn lắm sông nước nên sản sinh ra nhiều ruồi bọ như thế. Mặc dù đã xem xét đĩa rau rất nhiều lần, sau khi phát hiện có con gì đó màu xanh xanh, cũng không dám động đũa thêm lần nữa.

Cái tên được nuông chiều này, phải biết rằng trước đây chúng tôi ở căn tin, vừa xem giải bóng đá champion league trên TV vừa ăn cơm, ai thèm để ý trong rau có sinh vật gì khả nghi hay không chứ.

Phải sống trong điều kiện môi trường khắc nghiệt thế này, mới có thể trui rèn nên những thanh niên có sức chống chịu tốt như tôi đây.

Cứ giống như hẳn soi cái này mới cái kia, chỉ có nước bọt miệng bịt đ*т khỏi ăn khỏi uống luôn cho rồi.

Tiếp đó đi đến đền XXX nghe-đồn-rất-linh thấp hương cúng bái, nhân tiện xin thêm một que xăm.

Trúng nhầm xăm hạ, mặt Lục Phong đã đen sì như đ*т nổi.

Lão hòa thượng còn giải thích, "Sự tình nói ra thật phức tạp, thí chủ phải cân nhắc kỹ càng thì mới thông suốt được. Sự đòi bẻ đầu khó lường, lại thoảng qua như phù vân, cuối cùng chỉ là một giấc chiêm bao mà thôi."

Tôi cảm thấy nói thế này chi bằng không nói. Nhưng lại nhịn không được hỏi thêm, "Rốt cuộc là phải làm sao?"

"Suy xét cẩn thận trước khi hành động, vạn sự rồi cũng hóa hư không, quan trọng nhất là phải giữ tâm bình khí lặng."

Lục Phong không kiên nhẫn ho khan một tiếng, "Tôi đi cầu nhân duyên, ông xem rốt cuộc là thành hay không thành?"

"Mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, hữu duyên tất sẽ thành, hết thấy phải trông chờ vào chữ duyên."

Ngay cả tôi cũng không giữ được bình tĩnh, "Vậy ông nói chúng... người này cuối cùng là hữu duyên hay không?" Suýt tí nữa là phun ra nguyên chữ 'chúng tôi' rồi.

"Một chữ duyên này, thập phần nan giải, gặp nhau là duyên phận, quen biết là duyên phận, hôm nay hai người đến được chỗ này, cũng là duyên phận..."

...

Ra đến cửa, Lục Phong phần nộ nói, "Đúng là phùng ăn ốc nói mò, nói tới nói lui, hơn một trăm câu cũng là cái ý đó, ông đây mà treo biển hành nghề, phỏng chừng còn nói lưu loát hơn nhiều."

"Này này." Tôi nhắc nhở hẳn, "Không được khinh nhờn thần phật."

"Không lẽ cái que đó nói gì em cũng tin? Chúng ta vậy mà chỉ đối ứng với xăm hạ? Lại còn 'một giấc chiêm bao' gì gì đó??"

"Tin hay không là tùy ở mình... Tin thì linh, không tin thì mất linh, phật tại tâm mà..." Tôi cũng bắt chước lão hòa thượng tỏ vẻ nguy hiểm. Nếu bảo không tin thì là bất kính với thần phật (cho dù là theo chủ nghĩa vô thần đi nữa, có ai vào chùa thấp hương mà dám nói câu 'tao cóc tin vào Phật đấy', sợ thánh nó vật cho chết!!). Nhưng nếu bảo là tin thì... tôi đây cũng không muốn tin!!

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 48

Sau khi kích động mừng đón tôi, Diệc Thần mới đảo mắt sang Lục Phong đang đứng một đống đằng sau, lập tức đại nảo gửi tín hiệu bíp bíp 'Có địch tới! Có địch tới!' đến toàn thân và khuôn mặt, nháy mắt đứng chặn ngay cửa không cho địch vào.

May mà Lục Phong đã sớm có chuẩn bị, giờ đĩa Rusty Nail của X-Japan lên. Trong vòng 30 giây, trên mặt Diệc Thần đấu tranh nội tâm dữ dội, cuối cùng vẫn hết sức miễn cưỡng nhận lấy đĩa, để cho Lục Phong bước vào.

Tiếp theo đó đưa em này thật làm tôi nhớ đến bà mẹ luôn cảm rằm như tụng kinh Koran của mình. Vậy mà Lục Phong bị nó thao thao bất tuyệt giáo huấn cứ nhiên lại không nổi lửa, có thể vì mấy câu hăm dọa vớ vẩn như 'Anh mà dám khi dễ anh ấy thì tôi giết anh' chẳng có chút uy lực nào, ngược lại còn làm Lục Phong cảm thấy mình đang đóng vai trò 'anh rể', địa vị càng thêm đảm bảo.

Cuối cùng, để chứng minh tình cảm của chúng tôi rất tốt đẹp, hấn còn cố ý lựa lúc tôi không phòng bị mà ôm lấy, biểu diễn một màn khóa môi siêu cấp nóng bỏng.

Tôi đáp lễ lại bằng một cái bạt tay.

Diệc Thần phòng chừng lần đầu tiên thấy hai người đàn ông ôm hôn nhau như muốn cháy nhà đến nơi, mắt trừng to như cái trống.

Thật sự mà nói đứng trước em mình, tôi không có tư cách gì giả ngu được nữa, chỉ hận không thể bịt mắt mà tông cửa bỏ chạy.

Còn thằng cha kia, sau khi đạt được mục đích thì tươi cười, hí hửng lẻo đẻo theo sau tôi.

"Sao vậy, ngượng gì à?"

Không phải da mặt ai cũng dày như anh!!

Nghĩ tới ban nãy bị hấn ôm chặt, đặt lên đùi liền cảm thấy lửa nóng hùng hực, thật muốn cầm kéo cho hấn thành thái rằm ngay tại chỗ. Thử dè cụ không biết phân biệt thời gian, địa điểm, lúc nào cũng có thể tùy ý mà động dục. Nếu không kịp thời tát cho hấn một cái để trở lại nguyên hình, cho dù lúc đó có người đang tròn mắt há mồm đứng xem, tôi cũng không dám đảm bảo hấn sẽ ngưng làm tới ngay tại chỗ.

"Có sao đâu, nó cũng đâu phải không biết."

Biết và nhìn là hai chuyện khác nhau, hiểu chưa!?!?

"Mà lúc đó em cũng đáp lại anh đấy thôi. Rõ là có cảm giác mà."

Cảm, cảm giác cái búa!! Không biết thằng cha này học ở đâu mà luyện được trình độ khóa môi đến cảnh giới cao nhất, đừng nói là nữ, đến nam như tôi còn thấy rụng rời tay chân, thất lưng mềm oặt. Khi hấn chạm môi cơ bản liền như bị tước vũ khí, giờ tay chịu trời, muốn tát hay muốn cho đậu hũ vô mặt cũng phải đợi hấn hôn xong, lý trí trở về rồi mới tính tiếp.

"Đừng đi nhanh như vậy, có nhanh hơn nữa anh cũng đuổi kịp, không bằng chúng ta chậm rãi tản bộ với nhau."

Đi chết đi.

Tôi đau khổ lê bước, mãi đến khi nửa bóng người cũng không thấy, chỉ có tiếng còi xe đủ loại không ngừng rít gào bên tai, mới giật mình chợt nhớ hình như vừa nãy mới đi qua chiếc cầu có dán thông báo 'Cấm người đi bộ'. May mà mấy con bò cầu đã về tổ, khéo lại tương cho vài cái biên lai phạt. Đi dạo phía trên biển cũng không tệ lắm.

"Biển chỗ này đẹp thật." Tên cách không xa không gần phía sau lưng lên tiếng.

"Là vì trời tối nên không nhìn thấy rác thôi." Tôi lảm bảm nói. Học sinh ở đây đứa nào mà chưa từng nhảy xuống tắm qua, gần gũi với thiên nhiên như vậy có lý nào lại không biết thừa.

"Chỗ này giờ chỉ có chúng ta thôi sao?"

"Vớ vẩn, đây là đường xe chạy, ngoài chúng ta ra còn có ai..." Đột nhiên ý thức rất rất rất rõ ràng trong phạm vi năm trăm mét đổ lại, ngoài hai người cùng mấy chiếc ô tô đang phóng vèo vèo, không có người thứ ba. Đêm khuya thanh vắng, cô nam quả nam, cùng đứng trên cầu, dưới chân là biển, hai bên cũng là biển, kêu trời không biết kêu đất không hay...

Tôi bỗng nhiên nổi da gà toàn thân, chợt dạ không dám ngoái đầu nhìn Lục Phong, hăng hái bước nhanh hơn.

Nghe loáng thoáng Lục Phong đứng phía sau cười khế, "Hãy, làm gì mà phải sợ hãi như vậy chứ."

Anh, anh không cần phải cười âm hiểm như vậy!! Dù sao nơi này cũng là chốn công cộng, không chừng còn có camera, không lẽ anh dám làm chuyện xằng bậy sao!?

Quả nhiên vừa chạy được hai bước đã bị bắt lấy, đẩy ngã lên hàng rào bảo vệ.

"Em thật to gan, dám tát anh." Hấn một bên vừa âm trầm hạ giọng nói, một bên không khách khí mà kéo áo sơ mi cùng quần dài xuống, một hơi cắn lên cổ tôi.

Tim đập thình thịch, tôi ở trong lồng ngực hấn giãy giụa, ngày mai còn họp lớp, tôi không muốn trên người bị đóng đủ thứ dấu chi chít đâu, "Anh anh làm

bậy là em kêu lên đó!!" Giữa thanh thiên bạch nhật (??) bất người ta làm ra loại sự tình này, đúng là đồ không có đạo đức mà!!

"Kêu đi."

Đồ không biết xấu hổ chết bầm, lại đang sờ chỗ nào!!

Ô ô ô ô, bớ cảnh sát giao thông các chú đang núp ở hốc nào, mau mau xuất hiện đi, có phạt bao nhiêu biên lai tôi cũng chịu hết, ô ô ô ô ô ô...

Nếu không phải trong lúc nguy cấp, tôi bị gió biển lạnh ngắt trên cao thổi trúng, liều mạng ắt xì một cái, khéo tên dê cụ kia đã làm đến bước cuối cùng.

Lục Phong khi hứng lên liền không coi đạo đức ra gì, xem trời bằng vung, nhưng sợ tôi bị cảm mạo mà miễn cưỡng dừng lại ngay. Vì vậy vô luận người này thực tế có bao nhiêu đáng ghét, trong mắt tôi đại đa số thời điểm đều đáng yêu vô cùng.

Tháng trước Trung Dương phá sản, giám đốc nhảy 28 tầng lầu tự sát. Trung Dương từng là đối tác đáng kể của chúng tôi, tuy rằng lung lay sắp sụp, nhưng vẫn còn có thể cầm cự được, chưa đến mức phải đi đến bước này. Trong nội bộ lan truyền tin tức không mấy xác thực, song ai nấy đều biết, công ty chúng tôi từ chuyện này mà thu lời không ít. Dù là thứ thành công khiến người ta có chút rét lạnh, mọi người vẫn hoan hô vui mừng.

Trong tiệc khánh công, Chu Sa trộm nói với tôi, sếp lớn đúng là một người đáng sợ, cậu phải cẩn thận.

Tôi chưa bao giờ nghĩ Lục Phong là một người đáng sợ. Tôi chỉ thấy Lục Phong tính tình có hơi xấu một chút, nói năng thường tự cho mình đúng, có phần cố chấp, nhưng trong cốt tủy lại là một người đàn ông dịu dàng nồng nhiệt, tựa như lão hồ động một tý là phát uy nhưng không bao giờ cắn người.

Có lẽ vì luôn nhận thức một cách cố chấp mù quáng như vậy, cho nên rất nhiều năm sau, khi đứng trước mặt hắn, tôi vẫn không thể hiểu rõ hắn là người như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 49

Buổi họp lớp đông quá sức tưởng tượng, ai nấy đều nhiệt tình mang người nhà theo, nhân số chìm tự dung tăng gấp đôi, gần như bao hết cả tầng dưới khách sạn, náo nhiệt vô cùng.

Lục Phong đến với tư cách 'đồng nghiệp' của tôi, hắn đứng trong đám đông không muốn cũng bị vô số người chú ý. Chẳng mấy chốc mọi người đều biết Trình Diệc Thần không có nổi một cô bạn gái, thế thăm đến độ phải mang 'nam đồng nghiệp' đến đảm nhiệm vai trò gia quyến, không hổ là thành viên danh dự của hội 'Ế trong tư thế ngẩng cao đầu'.

"Như thế nào mà vẫn một mình đây?" Lớp trưởng Hường Chân trước kia tươi cười vỗ vai tôi, cạnh cậu ta là cô bạn gái xinh như hoa, duyên dáng yêu kiều ngồi kế bên.

"Hiện giờ tiêu chuẩn của các cô đều quá cao, tôi lại không phải đẹp trai con nhà giàu, làm sao có ai để ý tới."

Hường Chân nghiêm túc đánh giá tôi, cười gian, "Già bộ hoài, cậu không biết hồi đó trong lớp có bao nhiêu bạn nữ thích mình à?"

"... Cậu chỉ đùa."

"Cậu không biết thật à?" Hường Chân giật mình, "Trâu Văn Úc ban 03 thăm mền cậu bốn năm, chẳng lẽ không ai nói cho biết?"

"..." Một giọt mồ hôi lạnh rớt xuống, tôi còn không biết mình có loại mị lực có thể khiến người ta thích lâu đến vậy đấy.

Hóa ra đối với người khác phái không phải không có sức hút... Làm gay thật là uống phí đời trai mà.

"Các bạn ấy... thích tôi ở điểm nào nhất?" Không thêm lý tôi thắng cha cao lớn có ánh mắt thiếu thân thiện kề bên, tôi tiếp tục hỏi dồn. Bị bảo 'thuộc style ưa thích của gay' với 'rất thu hút ánh mắt đàn ông', quả thật bất hạnh cho nam tính của tôi. Có tò mò chuyện vì sao lọt vào mắt xanh của chị em cũng là đương nhiên.

Hường Chân lại dùng ánh mắt không mấy đứng đắn đánh giá tôi một phen, "Vị bề ngoài của cậu rất được, thành tích cũng cao... quan trọng nhất là, không bao giờ nói chuyện với các bạn nữ."

Có, có chuyện đó nữa sao? Quả nhiên muôn đời cong vẫn không nắn thành thẳng được, tự động mang toàn bộ chị em cách ly hóa.

"Nữ sinh lớp mình còn thi đua xem ai là người có thể nói chuyện với cậu vượt quá mười câu. Mọi người cũng nhân đây mở sòng đặt cược."

"..." Hoàn toàn không ấn tượng. "Rốt cuộc ai thắng?"

"Ngựa ô[3] mới đau." Hường Chân tỏ ra tiếc nuối, "Không ngờ lại là Trác Lam, hại tội này phải chung đến thê thảm." Nghe giọng cậu ta cứ như đang chơi cá ngựa.

"Trác Lam, mau đến đây, Diệc Thần cũng ở đây nè." Bà chị giống gà mẹ này là Thiệu Tiêm, nghe đâu sẽ sớm kết hôn, chú rể lại là đại gia. Chồng tương lai là một nhân vật có quyền lực ở Tây An này, chả trách cứ gọi là vàng đeo đỏ người, Gucci với chẳng LV xứng xinh. Thiệu Tiêm vốn xinh đẹp bốc lửa lại giỏi chớp lấy thời cơ, không có gì khó hiểu cả.

Ngược lại với Trác Lam, một cô gái mộc mạc có phần kín đáo. Cô ấy so với trước kia không khác gì mấy, dáng người nhỏ nhắn và thanh mảnh, gương mặt như búp bê xinh đẹp gọn gàng, tóc đen dài thẳng, vẻ mặt e lệ nhu thuận, tính tình dễ chịu, nhìn không đoán ra lớn hơn tôi ba tuổi.

Sở dĩ tôi có ấn tượng sâu với hai người này, là vì thời đại học Thiệu Tiêm suốt ngày dẫn theo Trác Lam chặn đường tôi ở thư viện, thỉnh giáo đủ thứ nan đề trên đời. Nhờ ơn hai cô này mà giáo sư có cho ra thử quái đề nào khiến sinh viên cảm hận, tôi vẫn đường hoàng ẵm học bổng loại một.

Thiệu Tiêm rõ ràng có hứng thú với Lục Phong hơn bạn cũ học cùng trường là tôi đây, tuy sắp kết hôn nhưng vẫn đối với anh đẹp trai phóng điện mãnh liệt. Còn tôi với Trác Lam vốn hai người kiếm lời, chỉ biết nhìn nhau không nói gì, ngượng ngùng cười.

Trò chuyện vài câu, mọi người tản ra lấy đồ ăn, tùm lại thành tốp ba tốp năm nói chuyện phiếm. Lục Phong lại làm chuyện khiến người ta để ý, theo thói quen đến bàn tính tiền, khiến người chậm bước là Hường Chân một phen sợ hãi. Mọi người trong lớp đều chơi theo kiểu hợp tác xã, giao tiền cho cậu ta chủ trì buổi tiệc này, ai ngờ lại bị một tên 'đồng nghiệp' từ đâu ra cầm đèn chạy trước ô tô.

Hường Chân bị hãi không nhỏ, liên tục đề ra nghi vấn về tiền lương của tôi, còn tưởng đâu là tính bằng mỹ kim, khi biết cũng chỉ là hạng xoàng thôi, liền cảm động đến rớt nước mắt, nắm tay Lục Phong liên thanh bảo là anh quá khách khí rồi, dù thế nào cũng phải hoàn trả lại hết, hơn nữa còn kiên quyết không thu phần tiền của Lục Phong. Bị miễn cưỡng nhét vào tay cọc tiền dày cộm, mặt Lục Phong đơ ra, hoàn toàn không biết phải nói sao.

"Anh bị ngốc à." Tôi nho nhỏ lên giọng.

"Anh làm sao biết mấy người chơi hợp tác xã." Hần rầu rĩ nói.

"Vớ vẩn, ai cũng dân làm công ăn lương, có ai là đại gia đâu, không hợp tác xã thì kiếm ra đũa nào hào phóng như vậy chứ?"

"Đại gia? Nếu bảo là thiên kim tiểu thư, trong đám bạn học của em đâu phải không có? Kia." Hần chỉ về phía các cô nhóm Thiệu Tiêm đang đứng.

"Thiệu Tiêm chỉ sắp làm dâu đại gia, hiện tại cũng là bình dân thôi."

"Không phải cô ta, là cô tóc đen kẻ bên."

Giữa nguyên một đám người nhuộm toàn màu cà phê với nâu nhạt thì tóc đen chỉ có... Đùa à, Trác Lam ư?

"Anh có làm không?" Tôi còn nhớ rõ lúc mới vào đại học phải nộp đủ loại sơ yếu lý lịch về nghề nghiệp cha mẹ, cô ấy có viết rằng, 'Mẹ: ở nhà đợi việc; Cha: thư ký công ty'. Ai cũng biết Trác Lam không bao giờ vào shop sang trọng mua quần áo như các cô khác, nữ sinh viên có chạy theo mô đen gì cô cũng không quan tâm tới, nghe nói là vì mặt bằng giá cả ở Tây An cao hơn so với các thành phố khác, nên cô phải đợi đồ dùng hàng ngày do nhà đứng ki đúng hạn gọi tới.

"So từ đầu đến chân với cô tóc nâu kẻ bên, cô ấy còn không hơn được đôi giày nữa là."

Cảm giác đầu tiên của tôi là vô lý, nhưng ánh mắt của Lục Phong quả nhiên rất lợi hại.

"Em không nhận ra trang phục của cô ấy không hề thấy trong bất cứ tiệm nào sao? Bởi vì tất cả đều là hàng thủ công."

Tôi nghi hoặc nhìn kỹ Trác Lam, vừa đúng lúc cô cũng ngẩng đầu lên, bốn mắt nhìn nhau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn bắt chợt đỏ ửng, liền cười về thiếu tự nhiên, vội vàng cúi đầu không nhìn tôi.

Bỗng nhiên mơ hồ có cảm giác bất an kỳ quái lạnh lẽo chạy trên lưng.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50

Diệc Thần vô cùng phấn chấn hỏi chúng tôi có muốn xem buổi biểu diễn tối mai không, trong tay còn giơ cao hai tấm vé.

"Nhạc gì?"

"ROCK."

"Trình độ ban nhạc ra sao?"

"Dĩ nhiên là hạng nhất." Diệc Thần đắc ý dào dạt mà chỉ chỉ vô ngữ mình.

"Là ban nhạc của em phải không?" Biết ngay mà == Vậy thì không thể không đi, bốn phần của anh hai là phải cố vũ cho sự nghiệp nghệ thuật của em trai.

Lục Phong vốn định buổi chiều sẽ bay thẳng đến Kyoto, thấy vậy sắc mặt liền khó coi vô cùng. Theo kế hoạch của hắn thì tối mai chúng tôi sẽ ngồi trong liêu đình viên ở Kyoto ăn canh đậu hũ trắng nhạt thềch, dưới tán cây anh đào cùng nhau ngâm suối nước nóng thưởng hoa, chứ không phải ngồi trong quán rượu bé tẻo teo cùng với cả đồng người xa lạ, lại càng không có hứng nghe mấy bài rock&roll xập xình.

Nán lại ở Tây An hơn một ngày rưỡi so với dự tính, đành phải dẫn hắn đi loanh quanh cho hết thời gian. Tôi phát hiện ra hắn đối với cảnh đẹp ở Tây An hoàn toàn không có hứng thú, chỉ khi nào tôi giới thiệu 'Em trước kia thường đến... Em trước kia thường ăn... Em trước kia thường...' thì mới tỉnh lại lên tinh thần, vì vậy tiếp đó đến chỗ nào tôi cũng bổ sung thêm một câu, "Đây là chỗ mà em trước kia XXX với XX." Đến quán cà phê uống trà chiều cũng không quên nói, "Hồi đó em thường xuyên đến đây, mocha pha rất ngon."

Lục Phong hớp một hơi, lẩm bẩm nói, "Vậy à? Trình độ thưởng thức đúng kém mà."

Ngại quá đại thiếu gia à, em đây là sinh viên nghèo hiếu học, chỉ có thể đến dạng quán này tiêu tiền thôi, không lẽ anh nghĩ em có cơ hội thưởng qua Jamaica Blue Mountain chắc?

Ăn hết miếng bánh muffin cuối cùng, thanh toán tiền xong, chuẩn bị đẩy cửa bước ra ngoài, khéo mắt chọt lướt tới một người đàn ông trẻ tuổi, đang nhàn nhã ngồi bất chéo chân ở giữa quán.

Lúc này không phải là giờ cao điểm của quán, khách cũng thưa thớt, chỗ trống còn nhiều. Người bình thường sẽ chọn vị trí gần tường hay cửa sổ cho yên tĩnh. Cố ý ngồi ở chỗ vô cùng bất mắt lại ăn vận đẹp đẽ như thế, tôi biết chỉ có một người, có điều đáng lẽ giờ này hắn ta nên ở Tokyo ăn cơm nắm với sashimi mới đúng.

Thử đi qua vỗ vỗ vai một chút, "Tần Lăng?"

Hắn quay đầu lại, đôi mắt xinh đẹp tròn lớn, "Tiểu Thần!?"

Thoạt nhìn so với tôi còn giật mình hơn.

"Cậu trở về lúc nào vậy?" Năm nay là năm gì thế? Mọi người đều đổ xô về Tây An?? "Diệc Thần có biết không?"

Trên mặt hắn có chút xấu hổ.

"Tiểu Thần, cậu ta là ai?" Về mặt Lục Phong có chút không ưa, cau mày hỏi, vừa một phen đánh giá người kia. Loại đàn ông đom đống như Tần Lăng là dạng mà Lục Phong cực kì không thích nhất.

Gương mặt anh tuấn đôi sắc năm, bảy lần, đột nhiên nhảy dựng lên ôm chặt tay tôi, hết sức mắc ói mà nói, "Tiểu Thần, hai năm nay anh sống ra sao, người ta nhớ anh muốn chết à ~"

Cậu muốn lên đường tìm chết phải không!?

Ngay cả tôi cũng không dám vuốt râu hùm, hắn ta nghĩ gì mà dám ngồi xổm trên đầu Lục Phong giương oai? Thật không biết đại não của tên này có bị chập cheng không nữa!

Tôi so với hắn còn nở nụ cười dịu dàng mắc ói hơn gấp bội, "Vậy sao? Hai bữa nữa tôi có việc gặp Diệc Thần, sẽ thuật lại những lời này cho nó nghe không sót một câu..."

Nói chưa dứt lời hắn liền mặt mày xám ngắt lùi về sau hai bước, gương ánh mắt ai oán lên nhìn tôi.

"Có rảnh thì đi thăm Diệc Thần đi." Câu này không thể quên nói, "Nó gây quá."

Tần Lăng lại ai oán nhìn tôi và Lục Phong tay trong tay với nhau.

"Thằng nhãi đó là cái kia của Diệc Thần??" Lục Phong khó tin nói, "Có làm không, nhìn y như con công thể mà..."

Vì để tăng mạnh ấn tượng, tôi lại theo thói quen lặp lại câu thần chú, "Trước kia em thường cùng với cậu ta..."

"Hùm?"

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống, "Không có gì..." suýt tý nữa là thành nỗi oan nghìn năm.

Band của Diệc Thần tới đó vừa thấy em tôi lên sân khấu, liền lộ vẻ luống cuống, tay chân mất tự nhiên. Tôi đã biết chỉ có Tần Lăng mới làm được chuyện đó, tên ấy quả thật lạnh lẽo mau mắn mà.

Nội biểu diễn chính là trong quán của Thẩm Siêu, người ủng hộ đến không ít, nhưng tự nhiên nhất chính là Tần Lăng đại thiếu gia ngồi ngay hàng ghế đầu tiên, vừa ôm bó hoa đỏ rực vừa cười đầy vẻ mê giai.

Tên đó buồn nôn đến vậy, cả tôi còn phải đỏ mặt, không hiểu sao thằng em mình có thể chịu đựng được.

Đối với nhạc rock&roll hoàn toàn không có hứng thú, chỉ thấy hết sức ồn ào, Lục Phong bèn dứt khoát đi vào quầy uống rượu. Thẩm Siêu và cô bạn học của Diệc Thần tò mò đến bên cạnh hắn. Hiếm khi có người cùng Lục Phong nói chuyện, tôi liền an lòng thoải mái mà chú tâm xem em trai ôm micro trên sân khấu, ngoáy đầu dừ dừ.

Sự thật chứng minh rằng chỉ bao giờ tôi buộc chặt Lục Phong trên lưng, mới là an toàn tuyệt đối không phát sinh nguy cơ.

Buổi diễn kết thúc, tôi đang tính cùng Tần Lăng đang cười vô cùng thỏa mãn hạnh phúc nói vài ba câu, đã bị người phía sau ôm lấy khiêng ra khỏi quán, trực tiếp nhét vào taxi.

Đáng thương cho tôi, ngay cả cơ hội giải thích cũng không có, đã bị ném thẳng lên giường khách sạn tra tấn đến chết đi sống lại. Tên chết tiệt kia không thêm bôi trơn, còn thô bạo đến cực điểm, chưa kể kéo dài không dứt...

"Có phải em đối với thằng đó còn vương bận tình cảm không? Vì nó mà đau lòng gạt nước mắt chạy đến Thượng Hải? Anh chỉ là vật thể thân thôi phải không? Nó đung qua chỗ nào của em? Chỗ này, chỗ này, hay là chỗ này?? Không thì là chỗ này??..."

Tôi cuồng cuồng sợ hãi kêu la thảm thiết, cho đến khi không còn kêu nổi, từ trong ra ngoài đều tiếp nhận vài cái lễ rửa tội của hắn, tận đến lúc hấp hối mới được ôm vào phòng tắm rửa.

"Anh cảnh cáo em, nếu còn đối với người đàn ông khác có ảo tưởng gì hay dám vượt rào, cẩn thận anh đánh gãy chân em... Thế nào, em không tin à? Anh không bao giờ nói đùa với em, em nhớ cho kỹ đây."

...

"Người phản bội anh đều sẽ bị chết rất khó coi, chỉ có em là ngoại lệ."

...

"Nếu em dám làm chuyện có lỗi với anh, anh sẽ khiến em sống không bằng chết."

...

Thật là, lần nào cũng làm tôi sợ chết khiếp...

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 51

Lục Phong hơi một tý lại dùng thân thể áp đảo tôi, dựa vào đấy mà lạm dụng tư hình. Vấn đề này... H đáng lẽ vốn là chuyện hạnh phúc, dĩ nhiên càng nhiều càng tốt, nhưng nếu sử dụng như một hình phạt thì tuyệt đối không có gì gọi là tuyệt vời, nhất là khi vượt qua phạm vi sinh lý chấp nhận của con người mà tàn sát bừa bãi. Nhờ ơn của Lục Phong, mà tôi tràn đầy linh hội sâu sắc rằng, tôi, đã, vinh dự, bị, cái đó.

Cái đó là cái gì à?

...

"Không cần đi bệnh viện!! Không đi, chết cũng không đi!! Điều là do anh, vương bát đần[4]... Tôi thà chết còn hơn, anh cứ để cho tôi chết đi, anh không cần lo cho tôi..."

"Ngoan, đừng như vậy. Không đi bệnh viện sẽ càng nghiêm trọng, em đừng giấu bệnh sợ thuốc... Anh không đành lòng để em khó chịu như vậy."

"Vậy thì cứ để nó nghiêm trọng đi, càng lắm là chết thôi!! Tôi chết rồi sẽ biến thành hồn ma theo ám anh, đồ chết tiệt..."

Lục Phong dờ khóc dờ cười, xúc tôi đang làm nhảm trong chăn lên, "Sẽ không chết, chỉ là tiểu phẫu thôi, em ngoan một chút là xong ngay."

"Giải phẫu? Ý anh là để người ta động dao kéo đến chỗ đó của tôi à? Một đám người nhìn thấy chỗ đó của tôi!? Nam có nữ có... Sao tự nhiên bây giờ anh lại trở nên hào phóng thế?"

"Chuyện này không giống với..."

"Có gì mà không giống, người chịu thiệt cũng không phải là anh, anh đương nhiên nói vậy rồi!!" Tôi tủi thân khóc rống.

Đúng vậy, đúng vậy, tôi chính là bị trĩ đó.

Sớm biết làm tiểu thụ sẽ có thứ tai họa ngầm này, tôi đây đã kiên quyết mặc kệ.

Tôi sợ đau muốn chết!!

Nhưng chịu đựng được một ngày lại không xong, tôi ở trong nhà vệ sinh la khóc thất thanh. Lục Phong vạn bất đắc dĩ, bất chấp ý nguyện thà chết cũng không đi của tôi, dùng chiếc xe thể thao cực kỳ thời thượng mà hần vừa mới sắm đưa tôi thẳng đến phòng giải phẫu.

Theo lời bác sĩ nói thì tôi thuộc trường hợp bị nặng hiếm gặp, XX, XX, XX, XX, XXX gì có đủ hết (vì những danh từ này nghe rất kinh, xin được tỉnh lược đi), không phẫu thuật là không được. May mà không kéo dài lâu lắm, chỉ độ nửa giờ, sống một ngày y như một năm, cả người mềm nhũn vì hiệu lực của thuốc tê. Vừa nhìn thấy Lục Phong muốn ôm lấy hần khóc rống, chợt nhớ đến tôi có ngày hôm nay đều do hần làm hại, liền rung rung đem cánh tay chực vuron ra oán hận rứt về.

Hiệu lực của thuốc tê mất đi, chỗ kia đau đến mức... trời sụp đất nứt, phong vân đổi sắc, mặt cắt không còn một giọt máu. Lục Phong nhìn đến n lần cảnh tôi nằm sấp, lệ rơi đầy mặt, cũng không biết phải làm sao, "Em đỡ chưa? Thật sự đau lắm à?"

Tuy rằng hiếm khi hần dịu dàng đến vậy, dịu dàng đến độ chảy nước, tôi cũng không nể tình mà nức nở gật gật đầu.

"Vậy phải làm sao..." Hần lẩm bẩm tự nói, hóa ra một kẻ vốn cậy quyền như hần cũng có lúc phải bó tay.

"Em muốn uống thuốc giảm đau." Tôi khóc thút thít.

"Không phải vừa rồi đã uống rất nhiều sao? Lạm dụng không tốt đâu."

"Vậy thì chích thuốc tê, không thì tiêm morphine, hêrôin... Gì cũng được, chỉ cần không đau." Tôi cam chịu chùi nước mắt.

"Đừng nói bậy." Hần bất đắc dĩ nói, "Ráng nhịn một chút, bác sĩ bảo qua hôm nay sẽ không còn đau nữa."

"Không chịu nổi qua hôm nay đâu." Tôi lại hức hức, "Đêm nay nhất định sẽ chết cho anh coi."

"Ng Sloan, không có việc gì đâu..."

"Lục Phong, em đau quá..." Con đau vật vã đã triệt tiêu toàn bộ hơi sức, tôi cũng không thềm giận đối với hần nữa, yếu đuối mở mắt đầy lệ ra nhìn hần.

"..." Lục Phong ngồi bên giường nắm tay tôi một lúc lâu, thờ dài, gọi điện kêu người đến chích cho tôi một mũi.

Thuốc bắt đầu phát huy công dụng, cuối cùng cũng không còn khó chịu nữa. Tôi miễn cưỡng nằm trong ngực hần nghĩ muốn ngủ một giấc. Ngủ rồi sẽ không thấy đau nữa...

Đúng vậy, chẳng qua chỉ là quá trình đau đớn tất yếu hậu phẫu thuật thôi, không có gì ghê gớm... chỉ là cái chỗ yếu ớt đó dây thần kinh nhiều vô cùng, so với sự nhạy cảm về vị giác tuyệt đối không hề thua kém. Bị động dao kéo một lần như vậy quả thật muốn lấy mạng tôi.

Cả buổi tối đều không yên giấc, vừa ngủ được một lúc lại bị đau đớn dưng tỉnh lại, khổ sở vô cùng, chỉ biết mơ hồ ôm lấy Lục Phong mà khóc, "Đau quá... em đau quá..." đem nước mắt nước mũi nước miếng chà loạn trên áo hần. Tỉnh rồi lại đau, đau rồi lại khóc, khóc rồi lại ngủ, cứ thế lẫn lộn cho đến khi trời sáng. Không biết có phải do không đau vì quá đau, hay tình hình thật sự có chuyển biến tốt mà tôi không còn cảm giác đáng sợ như ngày đầu tiên nữa, riêng người ôm tôi là Lục Phong thì mặt đầy tơ máu, so với tôi còn có vẻ mất ngủ khủng khiếp hơn.

"Làm sao vậy?"

Hần nhìn tôi nửa ngày, tự nhiên buông một câu, "Là do anh không tốt."

A a!!!!!! Hôm nay mặt trời mọc đằng đông hay đằng tây vậy!?

Hần vuron tay xoa đầu tôi, "Nhìn em đau như vậy... anh... trong lòng không chịu nổi."

"Vậy từ nay về sau không cho phép anh chạm vào em nữa!!!"

"???"

"Anh đừng vào em, thế nào cũng bị trĩ nữa, rồi lại phải phẫu thuật..." Tôi không rét mà run.

"Đừng nói vậy, sau này anh sẽ nhẹ nhàng, tiết chế một chút sẽ không đau..."

"Không được không được, em không cần!!" Người bệnh là lớn nhất, phải tranh thủ thời cơ để kiếm một chút phúc lợi, "Thêm một lần nữa chắc chắn sẽ chết... không, là tự sát... từ nay về sau em không muốn làm thụ nữa, anh không chịu tức là không yêu em..."

Mặt Lục Phong đen lại, tôi hy sinh tôn nghiêm nam giới mà dùng nước mắt tấn công, cuối cùng hắn cũng miễn cưỡng gật được cái cổ một chút.

Tôi thành công bảo vệ phía sau của mình an toàn, tính của Lục Phong càng ngày càng cáu kỉnh. Cũng không trách hắn được, nhu cầu không được thỏa mãn nên lửa tích ngày càng nhiều. Huống chi tôi lại không thích hợp dùng miệng, chủ yếu là tôi dùng tay giúp hắn giải quyết, hoặc là hắn tự mình làm.

Cứ 'thăm du' dài dài thế này, không cáu kỉnh mới là lạ.

Nhưng dù thế nào thì hắn cũng chỉ mang nhân viên vô tội trong công ty ra làm vật hy sinh, chứ không thể hướng tôi mà biến thành khủng long khẹt lửa.

Đây gọi là sức mạnh của tình yêu, ha ha ha...

Xin vui lòng cho tôi mười phút tự sướng!!

[1] Hải lệ tiên: hầu biển xâu.

[2] Thổ duẩn đông: mắng đất đông lạnh.

[3] Ngựa ô: nguyên văn là hắc mã nhất thất, ám chỉ những đối tượng không ai nghĩ tới cuối cùng lại chiến thắng.

[4] Vương bát dân: đồ con gùa chết dẫm~

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Hạnh Phúc Thoáng Qua [1]

Chuông còn chưa reo, tôi thỏa mãn thờ ra khoan khoái, vùi đầu vào cái gối xốp mềm mà cọ cọ, tiếp tục an tâm thổi bong bóng. Liên tục tăng ca hơn một tuần nay, cuối cùng đã có thể ngủ một lèo mười mấy tiếng đồng hồ, thật sự hạnh phúc vô biên.

Trong mơ thấy tiền lương được tăng một bậc.

Sếp tươi cười nói với tôi, "Vì cậu thể hiện rất tốt nên cấp trên quyết định, cho cậu..."

"Dậy đi."

Hử?

Bây nào, tiếp tục mơ coi.

Tự dưng cái phong bì tiền ngày càng phình to ra.

"Là em khiêu khích anh trước đấy nhé."

Tiền biết nói sao?

Sao lại nặng đến vậy?... Không thờ được ô ô ô, nghet thờ sẽ chết đó, con không cần tiền nữa...

Tôi liều mạng dùng cả hai tay đẩy cái cục tạ nặng trĩu đang dính trên mặt mình ra, thế mà ngay một đầu ngón tay cũng không động đậy được.

"Ngay cả ngủ cũng không ngoan chút nào."

Nếu không tỉnh dậy, tôi sợ rằng sẽ bị tiền đè chết. Ngộ nguây mở một con mắt ra, khuôn mặt tươi cười đáng hận đang được zoom to trước mặt.

"Anh làm cái gì?"

Tôi bị ác mộng vật cho một trận muốn xiềng liềng, cũng quên phết mất làm thế nào mà thằng cha này tối qua rõ ràng đã bị đuổi ra ngoài, khai là đã giao nộp chìa khóa phòng, giờ lại nghiêm nhiên nằm trên giường của tôi.

"Gọi em dậy, rồi cùng đi tới công ty."

Cười nham hiểm thế là sao??

"Thế à? Vậy anh cởi áo ngủ em làm gì?"

Không đợi não bộ chậm chạp ngái ngủ của tôi nghĩ ra đáp án, hắn đã dùng hành động để giải thích.

Mới sáng sớm đã bị tập kích thế này là ngoài mức độ có thể chấp nhận và tưởng tượng, tôi hoàn toàn chỉ có thể la ư ớ, cuối cùng cả tiếng kêu gào thảm thiết cũng bị ngăn chặn.

Tại sao mới sáng sớm cũng có thể động dục thế hả?

Chờ cái thứ tra tấn tôi chết đi sống lại rút ra ngoài, vẻ mặt lang sói giống như ăn chưa no, nhàn nhã nhấm nháp trà dư tửu hậu bằng cách gặm cổ tôi, đến lúc này đại não mới buộc lòng chậm chạp khởi động xong.

"Đồ cường gian." Tôi bị phần nói.

"Gì cơ?" Hắn thân nhiên tự đắc tiếp tục đề xuồng.

"Cút đi!!!" Tiền thưởng chuyên cần tháng này, nhất định phải đổi ra giường, phải mua áo ngủ mới... "Giao chìa khóa ra đây!"

"Anh thật tình vào gọi em dậy, ai bảo em bộ dạng khiêu gọi như vậy nằm trên giường đợi anh, đồ ngon bày trước mặt mà không ăn chẳng phải rất phí của giờ sao..."

Khiêu gọi? Có phải đang nói đến người mặc áo ngủ hình panda lại còn chảy nước miếng là tôi không?

Toàn thân giống như vừa bị xe tăng hung hăng cán qua, đau đến mức không còn là mình. Tay chân mềm oặt, bị hắn bế vào phòng tắm, "Anh không thể dụ dỗ hơn một chút sao?"

"Một tuần không làm rồi."

Làm như một tuần chưa ăn cơm vậy. Cái chỗ đó ngày nào cũng xài chắc chỉ có nước bay xuống mộ nằm sớm.

"Vất vả tăng ca như vậy là để kiếm tiền." Tôi nằm trong nước nóng thì thảo oán giận, "Anh giỏi lắm, hại tôi bị khấu trừ tiền thưởng, ảnh hưởng đường thăng chức của tôi..."

"Chỉ cần lấy lòng anh là cái gì cũng ok hết." Lại dê lung tung! "Nếu không thì em cứ dứt khoát nghỉ việc, anh nuôi em cả đời cũng không có vấn đề gì..."

"Em cũng là đàn ông!" Tôi ừ xù giấy dựa cho có lệ, "Chúng ta ngang hàng với nhau, em cũng muốn dựa vào chính mình..."

Nếu còn hôn xuồng nữa, chỉ sợ đến khi trời tối vẫn chưa ra được phòng tắm.

Như thường lệ, còn cách công ty một khoảng tôi liền chuẩn bị xuồng xe, dù sao hiên ngang cùng hắn đi vào rất dễ bị dân tình chú ý. Tuy rằng hắn nói tôi không nhất thiết phải lén lút như ăn trộm thế, nhưng cẩn thận bao giờ cũng hơn.

Tôi vô cùng nghiêm túc xòe ngón tay ra tụng cho hắn nghe, "Khi ở công ty phải tuân thủ 10 quy tắc chung" nói một hơi một hồi "\$%&@%/%\$#... nhớ hết chưa?"

"Ừ." Hắn lơ đãng nhìn chỗ khác, đột nhiên bắt lấy cằm tôi.

"Ác, ác~" Bị tập kích, khẩn cấp phát tay hô dừng, "Phạm quy!"

Hắn tức giận nắm lấy tay còn lại trên đùi mở ra, "Chẳng đáng yêu chút nào hết!"

"Đã nói rồi, sau này ở công ty, không được tỏ ra thân mật quá, không được nắm tay, không được nói chuyện riêng quá lâu, không được bá vai, không được gọi Tiểu Thân, không được lợi dụng chức quyền mà gọi em lên văn phòng..."

Hắn buồn bực nói, "Em nói luôn cái gì có thể làm đi cho rồi."

"Cái gì cũng không thể làm."

"..." Mặt như trái khố qua, "Cứ chỉ thân mật bình thường căn bản sẽ không gây nghi ngờ mà? Dù anh có ôm em một cái thì người ta cũng chỉ nghĩ là bạn học cũ với nhau thôi, có gì kì cục đâu."

"Chúng ta phải phân biệt thứ bậc thì mới an toàn."

"Hôn anh một cái." Hấn chặn lấy cánh tay định mở cửa của tôi, nhìn là biết đang muốn giờ trò...

Cái tên này, rõ ràng sáng nay đánh lên thành công, vậy mà cái mặt vẫn còn âm chì thế là thế nào?

Nhìn nhau một hồi, vẫn phải công nhận là cái nhìn của hấn so với tôi có uy lực hơn. Đành phải thừa dịp bốn bề vắng vẻ, nhanh chóng ôm lấy cổ hấn đặt môi lên.

Đi muộn gần chết, đương nhiên bị sếp sặc cho một trận toi bời. Tôi cúi đầu không yên lòng nghe mắng, thầm cầu nguyện cho đôi môi đang nhức nhối ngàn vạn lần đừng sưng lên như lập xường. Tên kia lại dám dùng miệng cắn, thuận tiện ở trong xe biến tôi cả người nhàu nát. Gần đây tôi hay khiến người người phải đề ý vì vác cái bộ dạng hoa tàn liễu bại đi làm.

Mặt mày xám xịt quay về chỗ ngồi làm việc, sếp vừa đi, Đinh Đinh và Chu Sa liền bắn mắt qua tôi y như bắn tia lazer. Tôi chột dạ cầm tập tài liệu lên che nửa mặt, "Nhìn cái gì? Đẹp trai quá nên nhìn há?"

Đinh Đinh nở một nụ cười hết sức là râm đặng ~ "Diệc Thần, tối qua kịch liệt quá hả?"

"Diên à, tăng ca xong về nhà ngủ cho đến hùng đông, liệt cái búa ~"

"Á à, 'ngủ' cũng là một động từ hết sức kịch liệt nha ~"

Tôi đang chuẩn bị đem tập tài liệu nặng trĩu đập vô đầu cậu ta, Chu Sa đã nguy hiểm âm trầm lên tiếng, "Ăn vụng thì phải biết chùi mép, đằng này tang chứng rành rành ở trên mặt, còn dám chối cãi? Đinh Đinh, dùng kẹp bức cung cậu ta, xem có khai hay không?"

Đối diện với cái gương nhỏ Chu Sa lòi ra từ túi trang điểm, tôi thiếu chút nữa ngất đi. Trên cổ là một chùm dấu hôn vô cùng bắt mắt, trên mặt còn in nguyên rõ ràng dấu răng.

Đinh Đinh giả vờ sáp tới, "Đề tôi xem... Dựa trên dấu răng phân tích, hàm răng có thể nói là hoàn chỉnh... không bị sâu... căn cứ theo kích cỡ hàm cho biết cô gái này phải vai năm tấc rộng, thân mười thước cao..."

"Cậu mô tả nữ hay kinh không vậy?" Tôi bẻ lại.

"Cậu đừng nói là do mình tự cắn đấy nhé."

"Cô ấy có đẹp không?"

Biết ngay Chu Sa sẽ hỏi thế.

Trong đầu hiện lên gương mặt lai đẹp trai cân xứng, "Ừm... cũng được..."

"Dáng người thế nào?"

1m88, cơ bụng sáu múi...

"Rất giống người mẫu..." Tôi nói đại.

"So với tôi thì thế nào?"

So làm sao được mà so!?!

"Không biết."

"Cái gì mà không biết, thế mắt dùng làm cảnh à."

Chắc là thua về vòng một...

"Không bằng cô." Đây chính là đáp án cô mong muốn phải không?

"Rốt cuộc là ai?" Đến giờ ăn cơm trưa, Chu Sa miệng hút nước trái cây, vẫn chưa chịu buông tha cho tôi.

"Ai cũng không phải." Trước sự oanh tạc của địch, tôi chẳng có chút lực chống đỡ. "Hai người chẳng phải đã đem toàn bộ chị em loại trừ hết rồi sao, chính là không phải còn gì..."

Hai tên rảnh nợ này, từ sáng đã hưng phấn đem toàn bộ chị em trong công ty tôi từng nói chuyện qua hoài nghi một lượt, đến cả bác gái làm tạp vụ quét rác cũng không bỏ qua...

"Thế chẳng lẽ là đàn ông?"

Tôi mang toàn bộ nước trà trong miệng phun lên mặt Đình Đình.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Hạnh Phúc Thoáng Qua [2]

"Thế chẳng lẽ là đàn ông?"

Tôi mang toàn bộ nước trà trong miệng phun lên mặt Đình Đình.

"Rất có khả năng." Chu Sa vừa đưa khăn giấy cho bạn trai vừa đánh giá tôi, "Diệp Thần, cậu có gương mặt thuộc style ưa thích của gay đó nha."

"Nói bậy gì đó!" Tôi cúi đầu cố nuốt từng miếng từng miếng cơm tặc trong cổ họng, "Tôi có chỗ nào nhìn giống con gái chứ!!"

"Giống con gái mới là không được ưa chuộng ấy." Cô nàng bày ra tư thế rất chi là pò rồ, "Đã gọi là gay, thì phải thích người cùng giới, trước hết cậu phải giống nam thì mới khơi gợi được hứng thú của họ chứ..."

"Có chém cũng vô ích, trừ phi cô gọi gay đến đây nói may ra tôi còn tin."

"Hồi đó tôi từng chọn môn HOMO học nghiên cứu đó nhé." Cô nàng vô cùng kiêu ngạo mà hất mặt lên.

Tôi và Đình Đình đồng thời cách ly bà chị này thật xa.

Gương mặt thuộc style ưa thích của gay?

Tôi đứng đối diện với cái gương trong nhà vệ sinh, hết sức mắc ói mà ngắm soi khuôn mặt mình, đau khổ suy tư về vấn đề này.

Ngoài tóc và nước da ra, những thứ khác đều men hết chữ bộ. Cảm nhon, mũi thẳng, mắt một mí mạnh mẽ, lông mi đen mà dài, khi mặt lãnh đạm nhìn cũng cool đó chứ. Chỉ ít cũng cao 1m76, tay dài chân dài, phát triển hoàn thiện, người đàn ông đích thực là đây...

"Em làm gì vậy?"

Trong gương bỗng nhiên xuất hiện một khuôn mặt khác, lập tức mang lòng tin 'đàn ông đích thực' của tôi đập nát nát. Hấn, hấn sao nhìn thế nào, gương mặt, dáng vóc... đều MEN hơn tôi nhiều thế nhỉ?

"Tránh ra." Lòng tự trọng bị chà đạp, tôi căm tức nói. Mẹ nó, đứng ở đằng sau thế này nhìn thấy rất rõ khoảng chênh lệch 10cm nha.

"Đừng có vuốt đầu." Muốn chứng tỏ độ chênh nhau giữa nước sông và nước biển à.

"Dễ thương quá ~" Hấn say mê nói.

Cái rắm!

"Nhìn em có giống con gái không?" Tôi nghiêm túc nói.

"Làm gì có, anh liếc một cái cũng nhìn ra em là nam."

Tôi thờ phào, hướng ngực hấn dựa vào.

"Có điều rất thu hút ánh mắt đàn ông."

"... - ____ -"

"Cho nên thật ra anh đã để ý em từ lâu rồi."

"Có chuyện đó nữa à?"

"Hồi học cấp 2, có lần em bị vộp bẻ trong giờ thể dục, chính anh đã đưa em đến phòng y tế. Nghĩ lại đúng là đã muốn em từ lâu..."

"...Anh có lộn không? Rõ ràng khi đó vừa đi vừa châm chọc khiêu khích người ta, nói chỉ có mấy đứa ngốc mới đi đất bằng mà bị vộp bẻ, làm tôi bị bác sĩ sặc cho một trận, anh còn đứng bên cạnh nói mát, bảo tôi yếu ớt không giống con trai..." Kỳ cục là không hiểu sao tôi lại nhớ rõ ràng đến vậy, theo lý

tôi đâu phải loại người nhớ dai đến thế.

"Đó là cách yêu của người ta."

"...Giờ mặt à?"

"Anh vậy mà ầm ầm đến phòng y tế, là ầm đó! Người thường làm sao có thể động một tý là ôm người khác được. Tại em cù lần quá thôi."

"Bớt xạo đi, hể tôi ở đâu anh liền có mặt ở đó phá hoại. Lúc tôi làm cán sự thư viện, lần nào anh cũng đến đó phá rối. Lúc tôi trực nhật, anh liền cố tình mang dép lảo đảo đến lớp. Lúc nằm trong ban đại biểu thì anh luôn cố tình gây ồn trong khi tôi đang nói. Anh còn không dưới một lần đụng rớt sách tôi, giẫm hư bút máy, vẽ bậy lên sách giáo khoa, còn viết lên bảng đen Trình Diệc Thần là đồ ngốc..."

"Thật ngốc! Đều là cách biểu hiện ái ý của anh đó biết chưa."

"..."

Tôi bỗng nghĩ đến một vấn đề, "...cấp hai? Khi đó tôi bao nhiêu tuổi? Anh cứ nhiên, cứ nhiên..."

...Đến trẻ em mười một, mười hai tuổi cũng không buông tha, tên cầm thú này...

"Cứ nhiên cái gì? Vốn rất nhiều cơ hội để ra tay, anh đã đợi đến khi em tròn 14 tuổi mới OOX, đã là nhân đạo lắm rồi, bằng không em sớm đã..."

Vừa định cho hắn cái tát liền tự động xui xẻo.

"Bị anh lừa như thế suốt bảy năm, tôi thật có mắt như mù..." Đột nhiên nhớ ra, "Trong khi còn sống chưa qua 21 tuổi..." Thế mà hết 1/3 cuộc đời đều rơi vào trong tay ác ma.

"Sau này em còn có thể sống rất nhiều lần bảy năm, bảy năm nào chúng ta cũng ở cạnh bên nhau."

"Bên nhau làm gì?"

"Ăn cơm, nói chuyện phiếm, tán bộ... sao cũng được, chỉ cần em ở bên cạnh anh, làm gì cũng ok hết. Dĩ nhiên tốt nhất vẫn là chuyện làm tình..."

...Anh lại đang sờ chỗ nào?

"Sao thế, thích không? Dù có năm mươi tuổi anh vẫn có thể cùng em làm mỗi ngày, không thành vấn đề, yên tâm hàng tốt lắm."

...Ngoại trừ chuyện đó ra, anh không thể nghĩ được việc gì có ý nghĩa hơn sao?

Trong từ điển của anh có hai chữ 'lãng mạn' không thể!!

...

Nhưng mà, tôi hiểu rất rõ, có thể cùng người này ở chung một chỗ, cho dù chỉ là dựa vào nhau như bây giờ, nói chuyện vớ vẩn, dù có phải nói suốt cả một đời, đã là hạnh phúc lắm rồi.

Sự thật chứng minh rằng nguyện vọng của tôi vẫn quá cao, Lục Phong điều hành một công ty lớn như vậy, căn bản là không có cách phân thân ra. Ngay cả thời gian quay về 'nhà' ăn cơm còn không nhiều, làm gì rảnh có thời gian nói chuyện phiếm với tôi. Trong tiểu thuyết là cái, mấy bạn ngồi trong xe BMWs ngoài việc suốt ngày đấu tranh cho tình yêu ra chẳng còn gì khác để làm, hơn phân nửa đều giống như Tần Lăng, công ty lớn đã có ông bố hồ mưa gọi gió đảm đương, bọn họ chỉ phụ trách làm kiếng là xong nhiệm vụ.

Lục Phong đã giả biệt khoảng thời gian tốt đẹp ít ỏi đó, bắt đầu tự mình lao vào cuộc chiến quyền lực, thời gian quý báu đều bỏ vào thương trường sát phạt, tôi ngoài việc chơi máy tính với làm việc nhà ra, đích thị chẳng khác gì bà quản gia.

Phía sau thành công của người đàn ông luôn có bóng dáng một người phụ nữ vĩ đại, thật đáng tiếc đằng sau Lục Phong chính là... người vừa nấu cơm xong đã nằm vật xuống vì đau thắt lưng tôi đây.

Hiếm khi có buổi tối Lục Phong không đi xã giao, tôi không thể dùng mì ăn qua bữa của mình ra đối phó với hắn, nhìn vẻ mặt hắn suốt ngày dự tiệc tùng đã muốn ngấy đồ ăn đến tận cổ, tôi liền cố ý làm các món thật thanh đạm, ngay cả cua cũng hấp kỹ càng.

"Hôm nay nhìn thấy cái đồng hồ rất đẹp, em xem có thích không?"

Tôi nhận lấy hộp, nhìn tượng trưng qua một cái, "Ừ, đẹp thật." Kỳ thật rất muốn nói 'Mẹ bà nó đắt gì mà đắt thế!!' Tôi lại chẳng bao giờ ra ngoài cửa tiệm, mua đồ hiệu như thế làm gì. Thiếu điều muốn lấy hắn, gần đây còn sắm cho mấy bộ vest Armani mới cóng để đi làm đã đủ chói mắt lắm rồi, còn đeo thêm cái này vào tay, tôi không muốn gây ra sóng gió dư luận ở nơi làm việc đâu.

"Thích là được rồi." Hắn tỏ vẻ rất hào hứng, "Đúng rồi, em có muốn mua xe không?"

Giật mình thon thót, "Mua cái gì? Anh để cho em chiếc xe cũ là tốt rồi. Với lại em cũng chưa có bằng lái."

"Bằng lái thì mấy hồi, anh hướng dẫn em là được chứ gì. Hôm nào chúng mình đi coi xe đi, anh liên hệ nhanh lắm, nhắm ngay cái mà em thích..."

"...Thôi, để bàn sau." Tôi đối với việc phung phí tiền hấn vất vả kiếm được luôn tỏ ra thiếu hứng thú. Kể có tiền đều như vậy, mua nhà mua xe chóng hết cả mặt, như muốn cổ vũ tôi mau mau thoát ra khỏi giai cấp vô sản vậy.

Hắn cũng nhìn thấy tôi không quan tâm mấy, uống liền hai chén canh, bỏ qua chủ đề xe, tiến đến chủ đề biệt thự cao cấp, "Căn biệt thự nhỏ có vườn hoa kia nhìn cũng được lắm, anh đang định mua một cái."

Tôi cực kì sợ hãi, "Anh, anh đừng nói đã trả tiền rồi?" Giỡn à, đất như thế... tìm bắt đầu vô lực teo lại.

"Vẫn chưa, còn đang thương lượng, chờ về bàn với em trước rồi mới tính sau, nếu em không thích thì..."

"Vậy nhà trọ này thì sao? Còn nhà chị anh để lại nữa?" Có phải không đây, Thượng Hải tác đất tác vàng, bằng sức một mình tôi, chỉ sợ phải mất 10 năm mới mua được nhà trọ tốt như vậy... có cả toilet riêng, hắn còn muốn sao nữa?

"Cứ để đấy, dù sao cũng không có giá trị gì mấy."

Một trận chóng mặt. Tôi đã quên mất thu nhập giữa tôi và hắn không thể dùng mười đầu ngón tay mà so sánh được.

"...Không cần, ở chỗ này rất tốt, gần công ty, chúng ta lại không sanh con để cái gì, năm mươi mét vuông là đủ rồi."

"Vậy sao?" Lục Phong nhàu mày.

"Hay là anh không quen ở chỗ nhỏ như vậy?" Đúng là ở căn hộ thế này thì có phần thiệt thòi cho hắn.

"Không có, ở cùng với em rất vui." Nhưng xem ra mặt đúng là không vui và rầu rĩ.

Anh hai à, tôi thay anh tiết kiệm dùm cho, anh nên mừng mới phải đạo chứ? Chẳng lẽ anh muốn kết hôn với người thích ném tiền qua cửa sổ sao.

Tiết kiệm chi tiêu cho gia đình là một đức tính cao đẹp, anh không biết hôm nay vì muốn mua được cua ngon giá rẻ mà tôi phải lặn lội đi tới bảy trạm xe à.

Còn không biết quý trọng, hứ...

Hừ, tôi thừa nhận bản thân xuất thân bình dân, quan điểm tiêu tiền chính là không cùng đẳng cấp với anh đấy!

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hạnh Phúc Thoáng Qua [3]

"Sao thế?" Tôi nhìn hắn cố gắng gỡ thịt cua, chấm chút dấm và kẹp thêm lát gừng nhỏ bỏ vào miệng, rồi mới cười tươi như hoa.

"Ừm, vẫn là em nấu ngon nhất." Lục Phong tìm tòi. "So với mấy ông đầu bếp danh tiếng gì đó ngon hơn nhiều." Kỳ thật hắn đối với đồ ăn cực kì kén chọn, hôm qua còn lớn tiếng mắng nhà hàng Pháp nào đấy nấu gì mà nuốt không trôi, bởi trứng cá muối không phải là Beluga[1]. Tôi đây rất sẵn lòng đi ăn những món ngon của các đầu bếp lớn, đáng tiếc lại không phải là phụ nữ, bằng không đã có thể làm vợ của hắn, quang minh chính đại cùng hắn dự các buổi tiệc xã giao lớn nhỏ, ăn hết nguyên cái Thượng Hải này.

Nghe hắn khen ngợi không ngớt, nghĩ đây đúng là thời cơ để lên tiếng, tôi liền xê đến bên cạnh hắn, "Lục Phong, cuối tuần này anh có bận gì không?"

"Thứ sáu ở LA có hội nghị quốc tế về direct marketing cho công ty." Hắn húp canh, "Có chuyện gì thế?"

"...Không có gì." Tôi ỉu xiu ăn cơm. Nếu tính không lầm thì đến khi hắn trở về đã là cuối tuần.

Dẫu sớm biết tên này hoàn toàn chẳng có tí xiu xiu lãng mạn nào, song cũng không nghĩ hắn lại có cuộc họp lớn như vậy. Cuối tuần này chính là ngày 14 tháng 2.

Xem ra chỉ có tôi là nhớ rõ thôi.

Ăn cơm dọn dẹp bàn xong, tôi không khác gì bà chủ gia đình, ngốc nghếch đeo tạp dề rửa chén bát cọ xoang nồi. Lục Phong đương nhiên ở trong phòng khách, mở laptop lên bắt đầu xử lý một núi công việc.

Cởi tạp dề ra, lau khô tay xong, đứng thêm một chốc nữa, cuối cùng vẫn là móc tờ quảng cáo về đêm lễ tình nhân trong túi ra, vo lại, ném vào thùng rác.

Một người đàn ông hơn hử rủ một người đàn ông khác cùng trải qua đêm Valentine, có phải rất ngu không?

Thấy Lục Phong mất không rời khỏi màn hình, khuôn mặt nhìn nghiêng không thấy rõ biểu cảm, tôi không nói tiếng nào gọt một đĩa hoa quả nhỏ, đặt trong tầm tay hần rồi mới lẳng lẳng một mình ra ghế sofa ngồi, đeo headphone vào coi tivi.

Lúc hần làm việc tuyệt đối không được gây ồn ào.

Không biết từ lúc nào mà cuộc sống của chúng tôi đã được chuẩn hóa theo kiểu, hần đối ngoại tôi đối nội. Dù là đồng tính luyến ái, giữa hai người nhất định phải có một người đảm nhiệm vai trò của phụ nữ, phần lớn thời gian rảnh đều ở nhà làm cơm và dọn dẹp tổ ấm, dùng tiền của hần, ở nhà của hần, ngay cả trên giường cũng vĩnh viễn bị động, nói trắng ra là vai trò và địa vị của tôi so với phụ nữ cũng chẳng khác gì nhau.

Nhưng suy cho cùng tôi cũng là đàn ông.

Cuộc sống thường ngày bị nữ tính hóa khiến tôi cảm thấy không được thoải mái, thậm chí là đau khổ. Cảm giác tự tôn của nam giới, trong tình yêu muốn tìm một điểm cân bằng với hần cũng không dễ dàng gì. Tôi vì chuyện này mà mệt mỏi đến không chịu được, mà hần lại không hề có chung một cảm nhận tương tự.

Thật không biết là do hần nghĩ quá thoáng hay là quá vô tâm.

Giống như hiện giờ, nếu tôi là bạn gái, tự nhiên sẽ rất thoải mái mà làm nũng hần, hờn trách hần, cãi nhau với hần, nhất quyết phải cùng nhau trải qua ngày lễ tình nhân, nhân tiện đòi thêm quà tặng gì đó. Giống như nữ diễn viên chính trong bộ phim mà tôi đang xem vậy, dựa dẫm vào người nam diễn viên mà nũng nịu, "Ghét quá, người ta muốn anh phải đi cùng cơ~" trình cao biết đâu còn có thể lừa được nhẫn kim cương mấy cara như chơi.

Nhưng tôi và hần, đều là đàn ông.

Tự nhiên nổi điên lên mà nhào vào hần làm nũng, dọa chết hần cũng nên.

Cười khổ tiếp tục xem tivi, cho đến khi có đôi tay ấm áp đặt lên cổ tôi vuốt ve.

"Xong nhanh thế?" Tôi kéo headphone xuống, cười cười với hần.

"Còn chút nữa, em mệt thì cứ nghỉ trước đi."

"Không có." Tôi cố gắng chống cự mí mắt đang muốn díp lại. Theo thói quen của một người vợ hiền mẫu mực, tôi phải đợi hần để làm bữa khuya, rồi mới chuẩn bị nước tắm.

Chờ hần đóng laptop lại, vẻ mặt có hơi mệt mỏi, tôi liền vui vẻ chạy đi mở nước, kiểm tra độ ấm, còn pha thêm một chút tinh dầu có tác dụng giảm bớt căng thẳng vào. Khi hần nằm trong bồn tắm nhắm mắt dưỡng thần, tôi còn tiện thể ngồi phía sau mát xa bả vai. Phục vụ đúng tiêu chuẩn của khách sạn năm sao!

"Sao lại phải vất vả như vậy?" Tình hình kinh doanh của công ty rất tốt, muốn duy trì hiệu quả cũng không cần phải quá lao lực. Nếu như hần không định thầu tóm cái này hắt cẳng cái kia, đã không phải bận rộn đến thế.

"Anh muốn kiếm tiền nuôi gia đình." Hần thở dài sâu xa.

"Bộ công ty sắp vỡ nợ sao?" Từ nhỏ đến lớn tôi luôn nhận thức được hần là một người cực kì cực kì có nhiều tiền, "Tài sản hiện tại anh có xài đến 80 tuổi vẫn còn dư chán."

Trong ngân hàng chẳng biết đã gửi bao nhiêu tiền rồi, còn ở trước mặt tôi giả bộ nghèo.

"Vẫn chưa đủ..."

"Tham lam giống như rắn nuốt voi, anh nên nhân lúc còn tốt đẹp mà dừng lại đi, kéo có ngày vì kiếm tiền mà mang họa vào người..."

"Bán mạng kiếm tiền còn chẳng phải vì em sao..." Hần nhỏ giọng lầm bầm.

"Cái gì?" Hần nghĩ tôi là Victoria của Spice Girl chắc.

"Anh muốn mình đủ giàu có rồi, sẽ không sợ em bỏ anh mà đi nữa."

"Cái gì?" Muốn chết à, dám nói tôi ham giàu, "Chúng ta ở cạnh nhau thì liên quan gì đến chuyện anh có tiền hay không có tiền!?"

"Sao lại không liên quan, nếu anh không có tiền, em hiện giờ sao có thể theo anh..."

"..." Tôi ghen nửa ngày, "Anh nói vậy là có ý gì? Anh muốn nói là em yêu tiền của anh à?"

"Anh không nói vậy, nhưng nếu anh không có xe, không mua nổi nhà, không tặng cho em đồ gì quý giá thì..."

"Đúng vậy." Tôi một phen đẩy hấn ra đứng dậy, "Tôi chính vì nhìn thấy được giá trị ngàn vàng của anh nên mới trao thân gửi phận cho đây. Cũng thu không ít thứ quý giá rồi, giờ đã kiếm đủ, không muốn tiếp tục nữa." Không đề ý về kinh ngạc của hấn, tôi xoay người bỏ đi, "Giờ anh có thể mang xe hơi hiệu, biệt thự cao cấp, tiền mặt gì đó mà mua đại cũng được một người tốt hơn tôi gấp ngàn lần. Dù sao anh có tiền như thế, có món hàng nào mà mua không được chứ?"

"Tiểu Thần..."

"Ngại quá ngài Lục à, đã lơ tèo cao rồi."

"Em nói bậy cái gì đó?"

Sự thật là tôi bị Lục Phong chạm đến chỗ đau. Tôi muốn trong tình yêu có được một chỗ đứng ngang hàng với hấn, nhưng vẫn lực bất tòng tâm.

Hấn không còn là một Lục Phong trước kia của thời trung học, khi đó bất quá chỉ là một tên nhóc có lắm tiền tiêu vặt hơn người khác, còn tôi dường như chẳng khác xưa là mấy, vẫn chỉ là một Trình Diệc Thần sống an phận, dù có được cho là ưu tú gì đó, kỳ thật chính là bình thường đến mức tầm thường.

Hấn cao cao tại thượng như vậy.

Muốn với lấy cũng không với được.

Sự chênh lệch quá lớn giữa đôi bên thường khiến tôi thật sự cảm thấy sợ hãi.

Đôi khi nghĩ giả như hấn xấu một chút ngu một chút thì tốt rồi, tôi có thể yên lòng mà yêu hấn. Tốt nhất là hấn cứ chả ra sao để không có ai yêu thương hấn. Như vậy hấn chỉ có thể là của riêng mình tôi, không cần lo lắng bất cứ điều gì, yên tâm mà giữ lấy hấn cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Hạnh Phúc Thoáng Qua [4]

"Anh không có ý đó." Lục Phong nhanh như chớp vươn tay như vuốt hỏ ra bắt lấy tay tôi, chỉ dùng một chút lực đã khiến tôi không thể động được, "Em biết rõ anh không thể diễn đạt tốt, còn có ý bất lỗi... Anh làm sao có thể nghĩ em ở với anh vì tiền được chứ... anh chỉ là..."

Hấn đứng như trời trồng nửa ngày để sắp xếp lại ngôn ngữ, "...Không biết phải làm sao để em được vui vẻ. Em cũng hiểu là anh chưa bao giờ phải lấy lòng người khác, không có ý tưởng gì hay ho, cũng không biết nói lời ngon tiếng ngọt, càng không biết chọc cho em cười..."

"Thích em cũng không biết dùng cách nào để biểu đạt, nghĩ không ra phải làm sao để lãng mạn, chỉ có thể mua cho em thứ này thứ kia..."

"Nếu một ngày nào đó em phát hiện ra ở bên cạnh anh thật vô vị, nhưng nếu... Anh có thể mua cho em mọi thứ, người ta cho em được cái gì anh cũng có thể cho, có lẽ sẽ tốt hơn một chút..."

Tôi, tôi không nghe lắm chứ? Nhưng cái kiểu câu cú hỗn loạn, ngữ pháp bấp bấp này hoàn toàn phù hợp với trình độ của hấn.

"Là như vậy đó..." Nhìn một người đàn ông cao gần 1m9 vẻ mặt xấu hỏ đang cố gắng diễn đạt thật sự đã đủ ngổ lăm rồi.

Đại não của người này rốt cuộc là do cái gốc gì cấu tạo nên thế?

Tự nhiên lại lo lắng tôi sẽ đá hấn... Có nhầm không đấy? Nhìn trước sau trái phải gì cũng thấy rõ người dễ bị dư luận đánh giá thấp hơn phải là tôi mới đúng.

"Đồ ngốc, em đã bao giờ nói anh vô vị chưa?" Thật ra, là... cũng có một chút... ai bảo cái tên này suốt ngày chỉ biết hùng hổ trên giường làm chi!

"Chính vì em chưa từng nói nên mới sợ." Hấn cười khở.

"Hỏ?"

"Em không chịu thẳng thắn, kể cả đối với anh cũng vậy. Cho đến bây giờ em chưa từng nói cho anh biết cảm nhận của mình. Trong lòng em nghĩ thế nào, anh căn bản không hề biết được."

"Em..."

"Em đối với ai cũng tốt, cũng không cự tuyệt, đúng không? Thái độ lúc nào cũng vậy, anh làm sao có thể phân biệt được rốt cuộc đâu là thực đâu là giả?"

"..."

"Em có thật sự yêu anh hay không, một chút anh cũng không nắm chắc được. Rõ ràng dù không muốn, em cũng sẽ nói 'được rồi', 'không sao'. Em ở cạnh anh, có phải vì đã quen làm người tốt bụng nên mới không từ chối? Nếu người đó không phải là anh thì sao? Có phải em cũng sẽ miễn cưỡng chấp nhận? Yêu là yêu, không yêu thì tuyệt đối không nên mơ hồ. Tại sao em không thể rõ ràng, thẳng thắn hơn một chút?"

"Tại sao phải vờ nói 'không có việc gì', sao lại không có việc gì? Nếu có tâm sự sao lại không nói với anh? Anh không thể đoán được suy nghĩ của em, mà dù có, cũng không phải lúc nào cũng may mắn đoán đúng. Em có thể đem tất cả mọi suy nghĩ của mình dứt khoát nói ra được không..."

Đó là vì em sợ cãi nhau với anh. Sợ dao động tình cảm của chúng ta. Sợ chỉ có một vết nứt thôi sẽ không thể hàn gắn được. Sợ anh giống như trước kia, trong lúc tức giận sẽ đuổi em đi, sợ...

"Em muốn cùng anh chúc mừng lễ tình nhân." Tôi nhỏ giọng.

"Ừ?"

"Chúng ta chưa từng ở bên cạnh nhau vào ngày lễ tình nhân... em... đã mong chờ từ lâu..."

"Vì chuyện này sao... Anh đi đến LA dự hội nghị thôi chứ có phải đi tìm chết đâu, sao lại không thể về đi chơi với em?"

Hừ, giọng điệu gì đây, khó khăn lắm mới tạo được chút không khí bồi hồi thế này, thoát cái đã bị xua đi không thương tiếc.

"Anh không nói làm sao em biết chứ..."

"Nè, cái này anh nói mới đúng."

"Lục Phong..."

"Ừ?"

"Em không cần quà tặng quý giá, không cần xe, không cần nhà, anh cũng không cần phải kiếm nhiều tiền... Chỉ cần anh có thể ở bên cạnh em nhiều hơn một chút là được rồi..."

"Cho dù anh có nghèo rớt mùng tơi, em cũng sẽ thích anh như thế... Lỡ như anh mất trắng tất cả, em vẫn có thể nuôi anh, cho nên anh không cần phải quá vất vả..."

Hắn đột nhiên cười khẽ, "Ngốc, anh sao lại cần em phải nuôi..."

Nói đến một nửa hắn liền cúi đầu hôn tôi, một tay nâng phía sau ót, dùng sức ép tôi đến bất giác nhắm mắt đáp trả lại.

...

Đồ quỷ sứ, cho dù tôi có ngầm đồng ý cho anh động tay động chân, anh cũng đâu cần nhất quyết phải kéo tôi đến bồn tắm, ngượng chín hết cả người.

"Anh muốn làm."

Tôi chán kinh, "Đùa, đùa à!! Ngày hôm qua mới làm xong..." Ở trong nước liều mạng gãy dựa, "Ít nhất cách một ngày làm một lần, anh phạm quy!!"

"Anh nhịn không được, cùng lắm mai không làm vậy." Hắn đương nhiên chặn tôi lại, bắt đầu dùng ma trảo cời quần áo ướt sũng của tôi xuống.

Vừa mới phản kháng, hắn lại lập tức lộ vẻ mặt 'em không thành thật' ra.

"Ồ đây nếu nghĩ gì đều phải thành thật nói cho anh biết." Tay hắn đặt lên phần ngực trần của tôi, dùng sức ấn xuống, "Nếu buồn đến tan nát thì phải làm thế nào, đối với anh phải trung thực, có hiểu không? Chúng ta nhất định phải chân thành với nhau."

Nè nè, có chân thành cỡ nào cũng đâu cần phải đối mặt nhau cời sạch sẽ như vậy hả?

Tôi vùng vẫy chặn tay hắn đang mò xuống dưới, "Anh làm cái gì!!"

Hắn chớp mắt vô tội, "Cùng em làm tình."

...Không cần phải thẳng thắn đến huych toẹt như vậy!!

"Không cần!"

"Thật sao?" Một phen nâng tôi ngồi lên đùi, cố định phía sau đầu liền thuận thế mà cường hôn, đầu lưỡi lão luyện phá bỏ lớp phòng thủ, tiến vào liếm bên trong khoang miệng.

Tôi hít một hơi lạnh, bị hắn quấn lấy đầu lưỡi, tay chân như nhũn ra, "Không, không được..." Hấp hối giãy dụa đẩy hắn, "Anh vừa mới tắm xong..."

"Giờ anh sẽ giúp em tắm một lượt từ trong ra ngoài."

Trong ra ngoài cái gì...

"Á——" Cảm giác thứ đáng sợ kia đang nhắm nhe ở chỗ hiểm, tôi sợ co người, chưa gì mà đã lên đạn nhanh thế này, không lẽ cái vẻ mặt môi hồng này là giả bộ sao?

"Không cần!" Giỡn hoài, bị cái thứ to cứng đó nhấn vào... tôi làm sao còn mạng mà sống.

"Na, na, đã nói là phải thành thật với nhau." Công kích kịch liệt khiến tôi tự động ngừng đầu lên, "Rõ ràng cũng rất muốn mà lại..."

...Đồ phản chủ không có tiền đồ!! Giờ này mà còn có tinh thần!

"A... không được..." Tôi trong cái khó ló cái khôn, "Hết bao rồi."

"Không sao." Hắn tự ý ôm lấy chân tôi vòng lên lưng, chuẩn bị tư thế tiến vào, "Bắn ra ngoài là được."

Lần nào cũng nói vậy, có lần nào làm đâu hả!

"A—————!"

Chống cự hoàn toàn vô hiệu, cảm giác thâm nhập như bị xé ra làm hai mảnh.

"Ô ~" Đến cả kêu la cũng bị chặn quyết liệt, tôi chỉ còn cách cào vài đường lên lưng hắn giải hận.

"Ồ ại ại..." (Phiên dịch: đồ bại hoại!)

Nước nở liễu mạng cắn lấy môi hắn, vì để đảm bảo không bị té ra ngoài, đành cam chịu ngã đầu lên cổ hắn.

Ô ô ô ô, đồ chết đuối, cậy mạnh hiếp yếu, một ngày nào đó tôi sẽ cho anh ném thử mùi vị bị OXXXX...

Lục Phong đi lúc nào tôi cũng không hay. Ở trong phòng tắm tra tấn đến không biết gì lại bị ôm về phòng ngủ tiếp tục, rồi rất kinh người mà té xỉu, xin phép nghỉ một ngày cũng chỉ nằm trên giường ăn cơm trưa xong lại ngủ tiếp, mới ngủ được phân nửa lại bị tấn công không chống đỡ được. Dù sao thì lần cuối cùng thức dậy đã là mười một giờ hơn, cái tên trâu bò ngoài sức tưởng tượng đó đã đi mất rồi. Toàn thân đau nhức nằm lê loi trên giường, cảm giác thật ai oán, cùng người yêu a bê xê cả một ngày trời, ngoài nấu hai gói mì ra tôi cũng nên làm chút gì đó cho qua thời gian chứ nhỉ?

Mà xét theo tình hình thâm hại hiện tại, ngủ cả ngày là lựa chọn số một.

Lục Phong đúng là trời sinh (gian) thương nhân, đến cả loại chuyện này cũng phải tính toán mà làm cho đủ trước khi đi.

Hình như có chảy máu. Lần nào xài đến chỗ đó cũng muốn nát bét ra. Đối với đa số quan hệ đồng giới mà nói thường dùng đến tư thế 69 để đôi bên cùng có lợi. Nhưng niềm đam mê trong khoang miệng của tôi lại mãnh liệt quá mức, vị giác vô cùng phát triển, lâu lâu dùng miệng một lần, hai ba ngày đều ăn không thấy ngon, ở siêu thị nhìn thấy củ cải đỏ liền lập tức kỳ thị.

Thật ra Lục Phong luôn tốt bụng mà giúp tôi làm, còn có vẻ hết sức hưởng thụ, cái kiểu làm như thứ-đó-ngon-lắm-ấy của hắn thật khiến tôi hoài nghi phải chăng hắn bị nhạ miệng!?

Dẫu thế đến lúc phải 'đền ơn đáp nghĩa' chung quy cũng khổ muốn chết.

Cuối cùng vẫn là tôi kêu la thảm thiết, hận không thể nhét chân vào mồm.

Nửa đêm nhận được điện thoại của Diệc Thần, "Anh già, happy lover's day."

"Là Valentine, gốc!" Trình độ tiếng anh của nó so với tôi đúng thấp kém, lại hoàn toàn không nhận thức được chuyện đó.

"Nghỉ lễ thế nào?" Tôi biết đứa em này rất được bạn gái yêu thích, kể cả con trai cũng...

"Ngày mai hả, em phải thi lại."

"..."

Hình như nó đang ở trong quán rượu với bạn, âm thanh rất ồn ào.

"Sao lại ồn thế?"

"Cô kia bắt bạn trai mình dẫn đi gay bar chơi lễ, dọa Thẩm Siêu phát khóc." Nó vui sướng khi có người gặp họa, "Anh thì sao?"

"Anh hả?" Người thích hợp đi gay bar giải sầu mới là tôi đây này, "Ở nhà ăn mì."

"Như vậy sẽ không đủ dinh dưỡng."

"Không đâu, mì cũng có nhiều loại lắm, canh nấm hương thịt băm nè, canh cua bào ngư này..."

"Anh à, thi đậu rồi em ghé qua chỗ anh xem thử."

Tôi giật mình, "Giàu dữ nha."

"Ngày mai... không, hôm nay vừa đúng ngày thứ bảy, ở ngoài đường đến ông già còn đi có đôi có cặp, người ta một mình thật cô đơn muốn chết hà ~"

Đang làm nũng sao? Hừ ai vậy?

"Không được, lo mà thi cho đậu đi chứ."

"Kia có là gì, bạn học của em thi ba môn đồ cả ba môn, đến 9h tối còn bay đến tận Phúc Châu để thăm bạn gái kia."

"Thằng kia, đây là anh mày."

Diệp Thần và Lục Phong không giống nhau, dù cùng là người quan trọng của tôi. Anh em ruột thịt bình thường luôn có huyết mạch liên kết chặt chẽ với nhau, đôi khi giống như nhất thể. Lục Phong từng hỏi tôi, "Nếu anh và em trai em cùng rơi xuống nước, chỉ có thể cứu một người, em sẽ chọn ai?" Đối với câu hỏi xưa như trái đất này, tôi nhớ rõ mình đã đáp rằng, "Anh có thể bơi một ngàn mét không sao, còn Diệp Thần đảm bảo chìm thẳng xuống đáy."

Mà trên thực tế, nếu một ngày nào đó thật sự phải đối mặt với kiểu lựa chọn tàn khốc này, tôi sẽ chọn Diệp Thần.

Rồi sau đó mới tự mình nhảy xuống.

Chính là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hạnh Phúc Thoáng Qua [5]

"Bảo tôi đến đây là để làm chuyện chán phèo này đấy hả?" Tôi vừa đứng ở đầu giường cắm hoa vừa thì thào oán giận.

"Nói lảm thế, nhanh tay lên, Chu Sa sắp về đến nơi rồi."

"Sao cậu lại có chìa khóa nhà cô ấy?"

"Tôi thường ở chỗ này qua đêm mà."

"Lợi hại dữ vậy sao." Tôi thảm than, "Đúng là lù đù mà vác cái lu."

"Lu nào?" Đinh Đinh chui đầu vào giá sách cắm hoa.

"..." Giả nai à, "...Là LÊN GIƯỜNG đó."

"À, muốn là một lễ, nhưng mà..."

"Cậu không thể?"

"Sao tôi lại không thể?" Đinh Đinh thờ hờn hờn, "Là cô ấy không chịu."

"Không chịu thì ta tấn công. Đã vào đến phòng không lý nào không lên được đến giường..."

"Tôi nào dám!"

"Cậu có phải đàn ông không?"

"Đương nhiên phải!" Đinh Đinh then quá hóa giận, "Là cô ấy chê tôi không có kinh nghiệm, nhất định phải rèn luyện cho tốt rồi mới tính tiếp!"

Thật may cho tôi là về phương diện ấy Lục Phong là tài năng bẩm sinh, không cần phải luyện thêm nữa.

Đinh Đinh đi đến toilet cắm hoa. Từ giường đến bàn đầu cắm một đồng hoa hồng, tôi định đem mớ còn lại cắm nốt vào trong khe cửa, vừa mới trờ tới thì cánh cửa bật mở, không, là đập thẳng vào mặt tôi.

Tôi há to mồm với bộ dáng y như đạo chích bị bắt quả tang, trong tay còn giữ lên mấy cái bông hồng, nhìn ngu không thể tả.

Chu Sa cũng kinh hãi nhìn tôi bị dính bẹp vào vách tường, bỗng nhiên ngộ ra, "Diệt Thần, hóa ra cậu thật sự đối với tôi..."

Tôi ớ ứ như bị nhét giẻ vào mồm, đang chỉ trở lung tung thì Đinh Đinh đứng lúc nhào tới toe toét, "Sao em quay về nhanh thế? Anh còn định cho em bất ngờ..."

Đến lúc diễn viên quần chúng phải rút lui rồi. Vừa định lên ra khỏi cửa thì bị kéo lại...

"Diệt Thần, kêu bạn gái của cậu đến đi, chúng ta đi chơi tay tư."

Chu Sa đối với 'bạn gái' của tôi cực kì có hứng thú, hơn nữa ra chiều cũng quyết liệt, dữ dội mà trộm theo dõi tôi. Tôi đem hết mọi chiêu thức ra mà toàn lực chống đỡ, không biết còn chống được đến bao giờ.

"À, ừ..." Tôi đóng vai ông thần tài, ở lại cho có lệ. "Đi công tác rồi."

"Ngay cả lễ tình nhân còn bỏ rơi cậu, coi bộ cũng sắp bị đá rồi..."

"Bị đá còn đỡ hơn cậu, chưa chấm dứt được gì..."

Bị Đinh Đinh đập ra ngoài, tôi vật vờ rào bước trên đường. Giờ thì 'hội những người ở vậy cho chúng nó thèm' trong công ty đi uống rượu với nhau cũng nghiêm khắc cự tuyệt cho tôi gia nhập. Chẳng hiểu sao ai cũng biết tôi đã cáo biệt kiếp độc thân. Nếu có thứ đi nhanh hơn cả ánh sáng, chắc chỉ có tin đồn thất thiệt...

Vào trong quán KFC, nơi mà Lục Phong từng dẫn tôi đi ăn năm 13 tuổi, muốn hoài niệm một chút. Nhân viên cửa hàng tò mò nhìn người khách duy nhất đi một mình vào đây ăn gà, tôi chỉ nhìn cô phục vụ cười cười.

Lục Phong, em vẫn muốn cùng anh trải qua đêm Valentine.

Sang năm chúng ta nhất định có thể.

Những người như chúng ta, phải đủ dũng cảm lắm mới có thể ở bên nhau. Dù em biết không dễ dàng gì, vẫn bằng lòng đi đến tận cùng.

Đẩy cửa vào, ở bệ cửa là một đôi giày da đáng lẽ hiện tại phải giẫm lên chỗ khác.

Tôi gần như không tin nổi vào mắt mình. Ngồi xổm xuống cầm đôi giày lên mà xem, thật sự mình trông gà hóa cuốc. Xác nhận xong, tôi vui mừng la một tiếng, tuốt giày ra mà chạy vội vào phòng ngủ. Trên giường đúng là có người đang quấn chăn bông như một cái kén lớn. Tôi không thèm cởi áo khoác, nhảy ngay lên giường, "Lục Phong! Lục Phong!" Hưng phấn đến độ mặt mày đỏ bừng, này thật sự là bất ngờ lớn, tôi ôm cả Lục Phong lẫn chăn, không ngừng lắc qua lắc lại.

"Ủm?" Bị lệch mũi giờ nên hấn ngủ thật say, chỉ để lộ ra nửa khuôn mặt, mắt cũng mở không nổi, tôi chui vào chăn ôm chặt hấn trái phải, hôn đến nửa ngày hấn cũng chỉ khịt khịt mũi, xem ra ý thức vẫn còn ở đâu đó ngoài kia.

Người này bình thường mặt đều lãnh khốc, giờ khi ngủ lại đáng yêu như cục bột. Tôi gắng sức nhoi tới nhoi lui trong lồng ngực hấn, ôm lấy người đàn ông mà mình vô cùng yêu, an tâm mà ngủ qua bữa trưa.

Chợt phát hiện ra, khi không có anh ở bên, cả ngủ cũng không yên giấc.

Khi tỉnh lại, Lục Phong vẫn còn uể oải nằm bên cạnh, chăm chú nhìn tôi. Áo khoác và quần dài hấn đã giúp tôi cời, trong chăn tràn ngập nhiệt độ ấm áp của cơ thể hấn.

"Xảy ra chuyện gì?" Hấn thấy tôi hai mắt sáng rực, bèn rẽ phần tóc mái ngắn của tôi sang hai bên, hỏi.

Tôi nâng mặt hấn lên, chủ động nằm lên người hấn, hung hăng hôn môi.

Lục Phong ngẩn ngơ, buồn cười nói, "Hiểu rồi, hóa ra là tiểu biệt thắng tân hôn[2]."

Cuối cùng đến phiên bị hấn ngăn chặn, tôi vừa ngốc nghếch hôn môi vừa vụng về như con nít đem tay tiến vào trong lồng ngực hấn.

"Kỹ thuật quá tệ." Hấn rầu rĩ nói.

Kỹ thuật tệ nhưng anh cũng có phản ứng còn gì? Vừa thờ ơ vừa nói ra câu này thật không có tí thuyết phục nào!

"Lục Phong."

"Ừ."

Thăng thần, đứng rồi, vào ngày quan trọng thế này nhất định phải thông báo, "Em yêu anh."

Sức mạnh của ngôn từ thật vĩ đại, vừa dứt lời hấn đã hoàn toàn giương súng lên sẵn sàng, so với việc tôi sờ soạng lâu lắc hiệu quả thấy rõ.

Hấn hít sâu một hơi, tay nhanh chóng mò mẫm ngực tôi, "Anh còn yêu em hơn."

Tư thế hiện tại, tôi trên hấn dưới, áo ngủ mở rộng ra để lộ bộ ngực thật đẹp. Khi Lục Phong mặc quần áo trông có vẻ gầy điển hình, đến khi cởi ra hết chân chính nhìn vào, tôi luôn bị đá kích.

Rõ ràng là sống chung với nhau, tôi thì y như con gà luộc, hấn sao lại có cơ bắp rắn chắc như vậy? Tôi ghen tị thêm thường sờ tới sờ lui, sờ đến rút nước miếng.

Nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải, dù thế nào cũng thấy rõ bộ dạng thật mê người. Huống chi giờ lại đang nằm dưới tôi, mà vị đại ca này cũng nhìn tôi mang ý cười, hoàn toàn không chút phản kháng nào.

Tôi 'oa' một tiếng sống chết ôm lấy cổ hấn, "Lục Phong, cho em làm đi!"

Dầu gì tôi cũng là đàn ông, hấn để tôi chủ động một lần cũng chả mất miếng thịt nào.

"Được." Hấn hào phóng trả lời, dứt khoát xoay người đè tôi xuống.

"Không phải như thế." Tôi hoa chân múa tay, vui sướng giãy dụa, "Em muốn nằm trên!"

"Hử?" Đôi mắt màu hổ phách nguy hiểm nheo lại.

"Em muốn làm top." Tôi như đinh đóng cột, phi thường kiên quyết.

"Không thể." Hấn càng kiên quyết hơn.

"Tại sao?" Tôi nổi giận, đó chẳng phải là quyền lợi của nam giới à?

"Chờ em đánh thắng anh rồi nói sau." Hấn ít lời nhiều ý, tóm lại vẫn là cây cường quyền.

"Không công bằng, chúng ta đều là nam, vì cái gì mà chỉ có em bị ăn?"

"Kỹ thuật phòng the quá kém, chủ động khác nào giết người."

Vạn tiền xuyên tâm

Sự thật tàn khốc.

"...Không làm."

"Này?" Hấn vỗ vỗ gương mặt suy sụp của tôi.

"Anh không yêu em." Tôi thấp giọng lên án, "Đến một chút đau cũng không thể vì em mà chịu, còn nói gì là yêu."

Lục Phong im lặng không lên tiếng, rồi mới xoay người xuống dưới, nằm bên cạnh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Hạnh Phúc Thoáng Qua [6]

Giận rồi? Tôi âm thầm kêu hồng bét. Vốn biết cái gì không nên thiếu an phận mà đòi hỏi, dù sao đến giờ tôi cũng đã quen bị áp đảo, sớm đã mang bản năng đàn ông vứt sạch trơn rồi. Kỳ thật bị động cũng không phải quá tệ, ít nhất kỹ thuật Lục Phong có thừa, nhìn chung hưởng thụ cũng tương đối nhiều...

"Làm nhanh đi." Hấn lớn tiếng.

"A?" Tôi bất chấp tư thế hiên ngang lăm liết của hấn, vui mừng quá đổi bỏ nhào đến, "Tiểu Phong Phong là tốt nhất!"

"Không được gọi Tiểu Phong Phong!" Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vậy gọi là bảo bối nhé ~" Tôi ôm chặt hấn mặt mày hớn hờ, "Xi quýt hót (sweatheart), hốn ni (honey) ~"

"Coi chừng anh đánh em!"

Mặc dù đây là lần đầu tiên lợi ngược dòng, tôi vẫn tràn đầy tự tin, làm đủ trò tiền diễn, vậy mà Lục Phong chỉ ưỡ oài nói, "Không làm nhanh là anh đi ngủ."

Lại vội vàng hết găm găm lại mò mò móc móc lung tung, cuối cùng cũng có chút hiệu quả, không biết có phải hấn do thống khổ quá mà phần nộ rên lên mấy tiếng không. Tôi hứng khởi hai mắt sáng quắc như đèn pha. Không biết nên dùng tư thế nào mới tốt đây?

Lục Phong nhìn tôi bò lên thụt xuống, đem hấn lật qua lật lại, không thể nhịn được nữa, "Rốt cuộc là muốn gì?"

Hầy, quên đi, tốt nhất vẫn nên làm tư thế cơ bản. Cố hết sức nâng chân hấn lên, gương mặt đẹp trai thế này, nhìn trực diện liền cảm thấy HIGH vô cùng

Vừa đi vào một chút, Lục Phong cau mày, tôi lập tức dừng lại, "Đau không?"

"Bớt nói nhảm, động tác nhanh lên."

Mau thì được thôi, bộ hấn nghĩ tôi nhịn được chắc, đây là đang lo lắng cho anh đấy biết chưa.

Một tiếng trống động viên tinh thần tiếp tục áp về trước, bỗng nhiên nghe thấy âm thanh xé rách rất nhỏ vang lên, ngay cả Lục Phong cũng chịu không nổi rên lên một tiếng.

"Lục, Lục Phong, có phải rất đau không?"

"Em lo gì lo lắm thế! Mau làm cho xong!" Sắc mặt hấn xanh mét.

"Hình như chảy máu rồi." Tôi nơm nớp sợ hãi, "Làm, làm sao đây?"

"Cũng không phải máu của em, sợ cái gì!!" Hấn sắp nổi đóa, "Còn không mau làm, chẳng phải em đã muốn lâu rồi sao!!"

"Nhưng mà anh rất đau..."

Cuối cùng sự nhẫn nại của hấn cũng thăng thiên, "Hoặc là liền tiến vào, hoặc là đi ra ngoài ngay cho anh!!"

"Á..." Tôi cố sức nửa ngày, đầu toát đầy mồ hôi lạnh, nức nở, "Không được, kẹp chắc quá..."

"Em bị ngốc à!?" Lục Phong hét to, phòng chừng đang khó chịu vô cùng, gương mặt đẹp đẽ đều vằn vẹo hết cả.

Tình thế đang rối ren, chuông cửa bỗng réo lên mãnh liệt. Tôi bị sự cố bất ngờ gạt mình đến mức hạ nhiệt cái vèo hơn 20 độ, hứng thú gì cũng tèo đi hết, nhờ vậy mà chúng tôi dễ dàng tách ra, Lục Phong hung hăng liếc tôi một cái, "Em ra mở cửa."

"Ừ, ừ." Tôi làm tiểu công công không thành, vội luống cuống chỉnh lại quần áo rồi lao đảo chạy ra.

Mới vừa mở cửa, giấy sau liền hối hận, nhanh tay đóng sập cửa lại.

Nhưng Đinh Đinh đã nhanh chân đạp cửa xông vào, "Này là ý gì?"

"Hai người đến đây làm gì?" Phá bình cũng lựa đúng lúc thật.

"Không muốn cậu cô đơn một mình trong lễ tình nhân, nên mới mua nguyên liệu tới chúng ta cùng nấu cơm ăn." Chu Sa chỉ túi lớn túi nhỏ trong tay Đinh Đinh.

"Tại sao lần nào hai người tới cũng không thèm hẹn trước vậy hả?" Tôi gần từng chữ một.

Không cần nói cũng biết hai đứa này không có chỗ nào ăn tối nên mới nhớ đến tôi.

Bọn họ liếc mắt một cái cũng thấy cả phòng khách đã hoàn toàn thay đổi, đại khái là đã nâng lên một đẳng cấp mới, "Nghe thiên hạ đồn là cậu được

người ta bao, quả nhiên là thật."

"Đi chết đi!" Tôi không biết nên khóc hay cười.

"Này nhé, gần đây cậu không có hưởng di sản thừa kế nào, cũng không có nguồn thu nhập phi pháp, vậy lấy đâu ra tiền nâng cấp nhà cửa thế hả?" Chu Sa không khách khí trở trở ngón tay lên trán tôi.

"Tôi..." Vừa định phản pháo, trong phòng ngủ truyền ra tiếng động. Nghĩ đến Lục Phong đang quần áo không chỉnh tề nằm ở trong, tôi bỗng thấy lạnh toát cả người.

"Bạn gái?"

"Gi cơ?" Tôi giả ngu.

"Diệt Thần cậu không phải là anh em tốt, dám 'kim ốc tàng kiều'..."

Nói đến một nửa, Lục Phong vói về mặt không giữ được kiên nhẫn xuất hiện ngay tại cửa phòng ngủ.

'Nàng Kiều' vừa hiện ra, không gian lặng ngắt như tờ.

Tôi như bị kiến đốt mộng, nhân lúc bọn họ chưa khép miệng được bèn nhảy vào chặn trước, "Cậu ấy bị mất chìa khóa nhà nên đến ngủ nhờ tôi một đêm, mấy người cũng biết rồi đó, tội tôi từng học chung với nhau..."

Hai người kia bị đá kích quá dữ dội, tôi nói tràng giang đại hải xong, vẫn còn ngây người ra như phỗng.

Lục Phong vẫn giữ vẻ mặt đầy ám khí ngồi xuống sô pha, không thêm ừ hừ tiếng nào.

"Để chịu chút coi, cười cái nào." Tôi dùng ánh mắt bảo hấn.

Lục Phong cứng đờ nhếch miệng một cái, khực khực cười hai tiếng, nhìn mặt y như bị táo bón ba ngày chưa hết.

Làm hai tên kia lại tiếp tục diễn vai 'Người Mỹ trầm lặng'.

Ngay cả giờ ăn tôi cũng quên khuấy đi mất, hấn mới bất bình nói, "Tôi đói bụng, chẳng phải nói muốn nấu cơm sao."

Nếu hấn đối với người ngoài có nửa điểm đáng yêu thì tốt rồi.

Bốn người chen chúc nhau trong phòng bếp bé tẹo, muốn xoay người cũng khó, thêm con cá trắm đen xách từ chợ đến vẫn còn sung sức, quấy đuôi hất nước tóe tạt vào mặt Chu Sa. Làm phần nền phần hồng phủ má gì trôi hết ráo, so với không trang điểm còn thê thảm hơn, mà giờ chẳng rảnh để trang điểm lại. Tôi cảm thấy ban đêm phụ nữ trang điểm đậm quá nhìn không khác gì quỷ dạ xoa, nhưng vẫn dẫn cô nàng vào nhà tắm rửa mặt tỉ mỉ, sau đó dùng khăn tay lau sạch bọt nước.

"Tôi quên mang theo kem giữ ẩm rồi, cậu có kem dưỡng da không?"

"A? Của nam xài là..."

"Bạn gái của cậu lạ vậy? Chỗ này sao không có chút đồ dùng của phụ nữ thế nhỉ?"

"A ha..."

"Mà đồ cạo râu lại rất đầy đủ, nhưng cậu làm gì có râu."

"Ê hê..."

Cô nàng lạnh lẽo cảm lạnh phần dùng để dưỡng da dành cho em bé trên kệ xuống, hiểu kì nói, "Cậu cũng chịu khó chăm sóc mặt đó chứ, biết dùng đồ trẻ con dịu nhẹ không kích thích."

Dịu nhẹ không kích thích... Nếu cô ấy mà biết thứ đang bôi bôi chét chét trên mặt mình bình thường chúng tôi dùng để làm cái gì thì... nhất định sẽ không do dự mà sát tôi.

Cúi đầu lau mồ hôi.

"Mùi ô mai ta..."

Thấy trong tay cô nàng đang lật tới lật lui ngắm nghía cái gì, tôi muốn té xỉu vội nhào tới đoạt lấy, "Cô, cô làm bậy gì đồ của đàn ông thế!!!"

"Xấu hổ cái gì, đàn ông xài cái này là chuyện thường mà."

Cô ở trước mặt tôi chơi với BCS mới là bất thường đó!!!

"Diệt Thần?"

"Ừ?"

Làm ơn đừng dùng ánh mắt quý dị đó mà đánh giá tôi chứ.

"SIZE của cậu lớn dữ vậy sao?"

"???"

"Nhìn đoán không ra nha..."

"Nhìn cái gì mà nhìn!!!" Vừa xấu hổ vừa giận dữ, tôi lôi cô nàng đi xuống. Nếu Đinh Đinh mà biết chúng tôi đang thảo luận về vấn đề gì, chắc tôi không còn mạng để sống.

Trở về nhà bếp, con cá trắm đen trong tay Đinh Đinh vẫn đang hí hửng sống tốt, còn người phụ trách tách vỏ sò là Lục Phong thì gần như bóp nát hết một đồng vỏ đầm đĩa nước, còn bực bội không ngừng, "Có phải không đấy... tôi còn chưa dùng lực mà..."

Tôi lặng yên trong chốc lát, "Các người đi ra ngoài hết cho tôi."

Còn lại một mình ngược lại đạt hiệu quả cao hơn, này lò vi ba, lò nướng, này thì chiên, này thì xào, này thì luộc, nồi áp suất, nồi hầm canh... Cùng nhau nhảy múa loạn xạ, thế mà không đứt cầu dao! Cầu chì nhà này quả nhiên là chống chịu tốt. Rất nhanh đồ ăn nóng sốt đều được ra đĩa, lò vi ba cũng tuyệt vời 'đỉnh' một tiếng, tôi thông thả nói, hướng phòng khách la to, "Lục Phong, lấy ly ra đi, sắp xong hết rồi."

Đồ ăn lục tục được mang ra phòng khách. Riêng canh bí đao chưng cách thủy bằng lửa nhỏ chỉ mới vừa chín tới, tôi cẩn thận bùng ra, có phần nóng rất, không ổn lắm.

Chu Sa chạy vào giúp, không để ý đứng sau lưng tôi nói, "Diệt Thần, cậu khai thật đi."

"Ừ?" Nóng quá nóng quá nóng quá... không được rồi, phải tìm chỗ đặt xuống trước đã.

"Cậu với sếp, là loại quan hệ đó phải không?"

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Hạnh Phúc Thoáng Qua [7]

"Cậu với sếp, là loại quan hệ đó phải không?"

"!!!" Tôi còn không kịp sợ hãi mà kêu lên, toàn bộ tô canh đều rơi xuống, "Xoảng——"

Chu Sa vội thét lên như nhà cháy, Lục Phong lúc chạy vào về mặt chắc là khó coi lắm. Tuy rằng chân không bị gì, nhưng lúc rơi xuống phân nửa nước canh đều hắt vào đùi tôi.

"Em có sao không!?"

"Không, không có gì..." Hoảng sợ cùng đau đớn ban đầu qua đi, tôi miễn cưỡng cười nói, "Dội nước lạnh là được rồi."

Tôi cố đẩy thế nào hần cũng không nhận ra ám hiệu của tôi, đem nước lạnh xả tới da lên đùi tôi, vừa tự tay muốn cởi quần dài ra, "Đau lắm không? Để anh xem có nghiêm trọng không..."

Hình như hần đã hoàn toàn quên phía sau có hai tên không phải đồng loại đang đứng.

"Không đau không đau tuyệt đối không đau." Tôi sống chết giữ lấy quần, gờn hoài, này mà cởi ra, đến thẳng ngu nhất cũng hiểu.

"Không đau mới đáng sợ!!" Sắc mặt hần đâu cần khó coi đến vậy, "Có muốn đi bệnh viện không? Anh xuống dưới lấy xe, các người..."

Chu Sa lấy kéo đưa cho hần, "Dùng cái này cắt ống quần đi, trực tiếp kéo xuống, lớp vải chà xát vào sẽ làm vết thương nặng hơn."

Không kịp nói câu nào, chiếc quần LEVIS501 của tôi đã bị xọc một phát lên đến tận đùi, tôi còn rảnh rang mà khó xử, nhìn Chu Sa la to, "Không được

nhìn!"

Lục Phong triệt để gào thét, "Đi ra ngoài hết cho tôi!!"

Trên đùi là một mảng nhỏ hơi sưng đỏ, phần lớn độ nóng đều đã tách rời cùng với chiếc quần bò. Loại thương tích cỡ này chỉ cần xoa kem đánh răng là ngay mai tự động khỏi, không cần dùng thuốc chi cả.

"Cảm thấy sao rồi?" Bộ dáng sợ hãi của hắn đúng là hiếm thấy.

"Không sao đâu, chỉ cần xoa kem đánh răng rồi mặc thêm quần cotton là được." Sự thất thố vừa rồi của hắn khiến tôi càng thêm lo lắng, "Anh không cần phải biểu hiện thái quá như vậy, lỡ bọn họ nhìn ra được thì sao."

Hắn lặng đi trong chốc lát, "Ý của em là, cho dù em có bị thương trước mặt anh, anh cũng không có quyền biểu lộ lo lắng phải không? Bởi vì chúng ta là gay?"

"..."

"Lúc ở Mỹ, anh cũng có một người bạn rơi vào cái vòng lẩn quẩn như vậy. Người yêu chết trong tai nạn giao thông, người ở tang lễ muốn khóc cũng không dám khóc, bởi vì vợ người chết đang ở đó. Em không biết được người đó lúc ấy đáng về đáng thương đến mức nào. Anh không muốn mình giống như thế."

"...Xin lỗi anh, Lục Phong."

Người đàn ông trước mặt này, tôi rất muốn có thể cùng anh nắm tay trên đường, muốn cùng anh đi xem phim, ngồi trong xe có thể ngả đầu lên vai anh, muốn cùng anh ngồi đối diện nhau trên bàn, cùng ăn chung phần ăn dành cho tình nhân. Khi anh vui vẻ dù là ở đâu hay khi nào cũng có thể xoa đầu tôi và gọi 'Tiểu Thần', nhẹ nhàng ở bên tai tôi chuyện trò.

Chỉ muốn được hạnh phúc như tất cả những người đang yêu bình thường trên đời này.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tham Hoan Nhất Thưởng [1]

Nghỉ đông, em trai và Tần Lăng đến Thượng Hải chơi, tôi vô cùng mừng rỡ. Nhưng còn Lục Phong, với căn nhà trọ bé xíu hơn 50 mét vuông, phải chứa những hai tên khách không mời thuộc khổ khùng long, lại còn là hai người mà hắn ghim gút nhiều nhất, thế là sắc mặt kéo dài mây đen, dự báo giông bão đến nơi.

Ngay ngày đầu tiên sắp xếp chỗ ở đã xảy ra tranh cãi. Đại khái là trên đường đi Diệc Thần và Tần Lăng cãi nhau, em tôi lăm bằm nhất quyết thế nào cũng phải ngủ chung với tôi. Lục Phong cương đến nửa ngày mới tỏ vẻ thiếu thân thiện mà đi vào phòng khác ngủ. Kì thật hắn có gì mà không cam lòng chứ, bình thường tôi nào cũng ôm tôi ngủ, ít thì một vụng một chút đầu hủ, nhiều thì ăn mặn hán toàn tịch đến sạch sẽ, thôi thì dứt khoát đi chỗ khác cho đỡ nổi đã tâm.

Tần Lăng mới thật tội nghiệp, làm ổ trên sofa ngoài phòng khách, người thì to xác mà phải cuộn thành một cục, đáng thương rúc vào chăn. Không biết phạm phải lỗi lầm gì mà bị Diệc Thần không chút nể tình phạt như vậy, tốt xấu gì cũng là bạn trai, Lục Phong có gây tội cỡ nào tôi cũng chưa bao giờ đuổi hắn ra bụi ngủ mà.

Mới sáng sớm tôi đã bị một tiếng kêu sợ hãi cùng một tiếng thét to đánh thức. Lờ mờ ngái ngủ thấy Lục Phong đang đứng trước giường. Hừ, cái tên này dám tự tiện xông vào, mai một phải tịch thu chìa khóa mới được...

Chưa kịp nghĩ xong thì đã bị lôi ngồi dậy. Chính xác là đầu tiên Diệc Thần bị đập văng đi, tiếp đó tôi mới bị một đôi tay túm lên.

Không cần phải thế chứ, trước giờ anh em nhà chúng tôi đông đến đều ôm nhau ngủ như vậy. Diệc Thần có đề lên người tôi cũng là chuyện bình thường nó vốn ngủ xấu mà. Cho dù quần áo thiếu chỉnh tề, người này ôm người kia sát rạt, cũng không có nghĩa là làm chuyện gì bất chính cả.

Chỉ là thằng cha đầu gối đó cố tình nói mãi mà không thông.

Để tẩy trần hai tên kia đường xa mệt nhọc, chúng tôi quyết định đi ngâm ôn tuyền.

Ôn tuyền của Thượng Hải dĩ nhiên không thể so sánh với của Nhật Bản, song cũng không phải là thiếu chỗ thượng hạng. Trước mắt chúng tôi chính là một nơi như thế. Được bài trí theo phong cách La Mã, nếu không để ý một chút, sẽ có cảm giác phảng phất như đang đặt mình trong sự xa hoa mỹ lệ của nước Ý.

Tôi cởi quần áo có phần chậm chạp, đến khi ba người kia xuống nước hết vẫn chỉ còn mình tôi vật lộn với cái quần. Kết quả bị ba người họ chăm chú nhìn tôi 'nuy' mới mặt đỏ phừng phừng nhảy xuống, xấu hổ muốn chết.

Lục Phong bao sân toàn bộ, trong nước chỉ có bốn người đàn ông quan hệ phức tạp đang đứng lỏa thân với nhau, không khí có vẻ ám muội, không ai nói tiếng nào, trên đầu quần khăn tắm, thật giống bốn cái bánh trôi bị hấp lênh bênh trong nước.

Vẫn là Diệc Thần phá vỡ sự im lặng trước, chuyển đến gần tôi, tôi thật nghi ngờ không biết có phải do Tần Lăng đứng kế bên giờ hành vi gây rối không.

"Anh hai sao lại gây thế này?"

Nè, không được đụng vô eo, nhột nha.

Tôi cười rụt người lại, mới lấy tay vỗ lên bờ vai gầy rạc của nó, "Còn dám nói? Em có khá hơn chút nào đâu?"

Nhìn cảnh anh em nhà người ta yêu thương nhau, bỗng có bốn tia laze phừng phụt bắn tới.

Nếu ghen tị thì hai người cũng có thể ôm nhau thể hiện tình cảm mà.

"Lại đây." Lục Phong âm trầm lên tiếng, dù không có chủ ngữ, nhưng ai cũng rõ người được ám chỉ.

Tôi lè mề lét lét lại. Không khí trong ôn tuyền đang hòa bình là thế, anh trung ra vẻ mặt đậm mùi thuốc súng như vậy làm gì.

Mới vừa tựa vào người hắn, hắn đã xoay người lại chắn trước mặt tôi, dùng tấm lưng to lớn để ngăn trở tầm mắt hai người kia.

"Ồ..." Tôi tròn tròn mắt, lông trên người đều cảnh giác dựng đứng lên hết.

Anh, anh, anh, anh muốn làm gì?

Chúng ta như vậy đã gần lắm rồi, không cần phải ép chặt thêm nữa đâu.

Tuy rằng nhìn thấy hắn mát mẻ toàn thân thế này không phải lần một lần hai, hơn nữa quá trình 'xâm nhập' tìm hiểu lẫn nhau không phải là ít, nhưng mà nhìn hắn 'lồ lợ' rồi kẻ sát trong nước, cảm giác vẫn là không tự nhiên nha, chưa kể hiện trường còn có thêm hai khán giả mục kích nữa.

"Không được làm vậy!" Tôi dùng ánh mắt cảnh cáo hắn.

Kỳ thật nếu hắn có làm gì xằng bậy, tôi cũng không cách nào chống cự, cho nên tên chết tiệt ấy bỗng nhiên chen chân vào giữa hai chân tôi. Tôi chỉ đành hít vào một ngụm hơi lạnh, không dám để lộ sơ hở.

Anh, anh... tuy rằng nước không phải trong suốt, ở dưới đáy làm gì đó người ta sẽ không nhìn thấy, nhưng chỉ cần có chút động tĩnh gì thì sóng nước sẽ lan đi rất nhanh rất xa, đến thẳng ngu còn nhìn ra vấn đề nữa là! Anh còn...

Tên đó khẽ mỉm cười, độ cong nơi khoe miệng thật đúng tà ác mà, bắp đùi thon dài hữu lực đang ở phía trong chân tôi thông thả cọ xát.

Ôi, kiềm chế, kiềm chế, kiềm chế, ngàn vạn lần không thể có phản ứng..

...

Mẹ nó, tôi là nam nhân khỏe mạnh đầy đủ tính năng chăm phần chăm, bị khiêu khích thế làm sao không có phản ứng?

Ồi... toàn bộ trong xoang mũi là mùi mồ hôi nhân nhật trên người hắn, pha lẫn với mùi vị nam tính còn sót lại trong nước, tại sao ngay đến mùi hương của hắn cũng có thể sexy đến vậy? Đập vào mắt chính là khuôn ngực cân xứng trắng kiện như thạch điều, bên tai nghe được chính là... ời, hắn làm cái gì mà lại thổi khí vào tai tôi...

Lạy Chúa lòng lành, con xin đầu hàng...

"Em ngâm đủ rồi." Tôi nơm nớp lo sợ, "Em muốn lên trước."

Khoe miệng Lục Phong để lộ nụ cười không rõ ý tứ, "Được, em muốn thì cứ lên đi, không sao đâu."

Đáng ghét... không biết dùng khăn tắm che có nhìn thấy gì không nữa.

Lục Phong duỗi hai tay ra bình thân chống lên thành hồ, từ trên cao nhìn xuống mỉm cười với tôi.

Ồ ô... bị loại ánh mắt kích tình này nhìn chăm chú, tôi làm sao có thể nhẫn được đây.

Không được, đây là chỗ người ta ngâm mình, nếu lỡ 'xả' ra cái gì đó thì rất không tốt.

Chính là ngay lúc đang nỗ lực dòi sự chú ý đi chỗ khác, vành tai liền nóng lên, bị thứ gì đó ẩm áp ngấm lấy, rồi mới dùng sức cắn.

Ồ... bắn xa... ngàn dặm...

Nghĩ đến việc trong nước có lần thứ xxx gì đó, người khiết phích như tôi liền chịu không nổi, bất chấp thân thể đang mềm nhũn vội vàng vùng vẫy đào thoát khỏi hồ.

"Ngâm... đủ rồi, tôi ra ngoài thay quần áo trước..."

Nhìn thấy Lục Phong vẫn còn đang 'kẹt đạn' trong hồ nước, sắc mặt trắng xanh lẫn lộn, trong lòng mới cảm thấy giải hận được đôi chút.

Di nhiên thắng lợi nho nhỏ của tôi chỉ dừng lại tại đó.

Tối đến, nhân lúc Lục Phong đang tắm tôi liền đi vào phòng hắn định kiểm bộ đồ ngủ cho Tần Lăng, bất hạnh thay, cái tên đáng lẽ phải ở trong phòng tắm lại đang tựa người vào cửa, còn nở nụ cười giống như Tom vừa tóm được Jerry.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Tham Hoan Nhất Thương [2]

"Anh làm sao vậy..."

Hắn không đáp, cũng không cho tôi cơ hội để nói tiếp. Lại bị hôn đến mức đầu óc mơ hồ, tôi cũng quên mất mình vào đây làm gì, hai ba cái liền bị ôm lên giường.

"Hôm nay ở ôn tuyền... em cũng thật hưởng thụ quá nhỉ."

Đáng giận, anh còn dám nói à.

Môi vòng quanh cổ một đường mướt vào rồi lại cắn lần xuống dưới, vừa nhói vừa đau lại còn ngứa, tôi muốn tránh ra, toàn thân liền bị áp chế chặt chẽ, chỉ có thể ở bên dưới hắn nhoi tới nhoi lui.

"Dám để anh đứng chịu trận ở đó..." Trên người chẳng biết từ lúc nào bị lột sạch, hắn dùng đầu gối chặn đôi chân mất trật tự của tôi, cúi xuống liếm láp lên ngực, hai tay vừa định đẩy đầu hắn ra liền bị bắt cổ định lên trên. Tôi chẳng khác nào miếng thịt bò nằm trên thớt, không có năng lực chống cự, mặc cho tên đồ tể là hắn tha hồ nhắm nháp sục sạo từng chỗ từng chỗ một trên người.

"A..." Bị hôn một đường dài ẩm ướt nóng rẫy từ ngực xuống bụng rồi lại xuống nữa, quần cũng bị kéo xuống, tôi vất vả gẩy giữa tính rút chân lên, liền bị hắn bắt lấy đầu gối, tách ra hai bên.

"Oa... không được nhìn..." Xấu hổ quá, dù đã sớm bị hắn xem qua không chỉ một lần... nhưng vẫn rất mất mặt, chân cũng không thể cử động, tôi chỉ có thể lấy tay che mặt.

Lục Phong cười khề một tiếng, "Thẹn thùng cái gì, chỗ này đáng yêu như thế."

Lạy anh, ai cho nắm với sờ soạng miết vậy, có phải đồ chơi đâu.

Bị hắn dùng miệng và tay đồng thời khiến toàn thân dưới nóng bừng, tôi rất không cam chịu cố sức vặn vẹo, trong mắt hắn lại giống như đang mời gọi, phát ra âm thanh càng lúc càng dọ người.

Hắn một hơi ngâm vào, tôi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lưng thất lại một phen rồi lại ngã xuống giường, "Dừng..." Không cần liếm như vậy, á... hắn làm sao lại luyện được cái kỹ thuật dùng miệng tốt thế này, độ mạnh dần tăng lên, nhả ra nuốt vào thêm hai lần là âm thanh của tôi cũng mơ hồ cao vút, tay vốn đang dùng để che mặt liền bất giác duỗi ra, ôm lấy đầu hắn đang chôn giữa hai chân tôi. Thất lưng theo bản năng mà di chuyển, toàn thân toát ra một tầng mồ hôi mỏng, tôi chỉ còn biết rên rĩ, ngón tay luồn vào trong mái tóc mềm mại nhạt màu vò rồi tỉnh, "Không được... anh..."

Bị hắn mót mạnh một phát chết người, tôi liền lập tức bắn ra, hoàn toàn không thể khống chế được, thất lưng vừa run rẩy vừa bần rần, cả người co quắp lẫn đùng ra giường, hai tay còn ôm chặt lấy cổ hắn.

Hắn lại kéo tay tôi ra, đứng thẳng dậy. Tôi còn đang nghi hoặc, tiếp theo đã thấy hắn rút dây nịt, cởi quần xuống...

OA!!!!!! Không lẽ hắn muốn...

Vừa rồi 'sướng quá' nên đã quên sạch sẽ, tay chân vốn dĩ đang mềm nhũn liền lạnh lẽo hành động, trước khi hắn áp tới tôi nhanh chóng lăn qua phía bên kia giường.

"Anh đã hứa sẽ không làm tôi... không được lật lọng..."

Tôi thừa nhận bản thân có hơi xấu xa, chính mình vừa được hưởng thụ xong liền muốn vắt hắn sang một bên tự 'thăm du'.

"Chỉ cần không vào là được chứ gì?" Hắn nhìn tôi nép thành một cục trong đó, có phần bất đắc dĩ, vươn tay kéo tôi ra.

"Xoay người lại, nằm sấp cho tốt, nâng eo lên."

Còn nói sẽ không tiến vào... loại tư thế này rõ ràng là...

"Nhanh lên."

Tôi ảm ức làm theo, vô cùng bất an chờ đợi động tác kế tiếp của hắn.

"Chân khép chặt."

Khuôn ngực ấm áp rắn chắc liền phủ lên, một tay cố định thắt lưng của tôi, tay còn lại đặt lên ngực vuốt ve.

Tiếp đó một vật nóng rực cương cứng lên vào giữa hai chân.

Tôi run run, theo bản năng khép chặt hai chân lại.

"Rồi, cứ như vậy..." Hắn vừa lòng thấp giọng nói, bắt đầu di chuyển.

Cảm giác giữa hai chân có thứ vừa thô vừa nóng chà xát tới lui khiến tôi run rẩy, nổi da gà toàn thân. Cảm giác thật kỳ quái.

"Ừm... a..." Rõ ràng không hề làm thứ kích thích gì cụ thể, vậy mà vẫn chẳng khống chế được tiếng rên rỉ thoát ra.

Tốc độ đưa đẩy ngày càng nhanh, tôi lại khấn trương căng thẳng lưng, khép chặt chân, còn cảm nhận được từng giọt mồ hôi của hắn rơi xuống lưng, ở trên bả vai cùng xương sống bị hôn một cách thô bạo. Hắn chỉ là ở giữa hai chân tôi mà sát mà thôi... cũng đủ khiến tôi không kiềm chế được mà cương lên, vừa thờ dốc vừa nắm chặt ra giường.

Mặt bị xoay lại mà dây dưa hai phiến môi với nhau, trong nháy mắt khi bắn ra cơ thể tôi được ôm chặt lấy từ phía sau, may mà như vậy, bằng không tôi đã mềm nhũn mà ngã sấp xuống giường.

"Cung giới quá..." Hắn dán lấy môi tôi lừa lừa âu yếm nức vào, tay vuốt ve hai điểm trên ngực. Máu tôi liền dồn hết lên mặt. Giỏi cái búa!! Tôi, tôi cái gì cũng coi như chưa làm được không...

"Ngoan, anh còn muốn vào."

Cái, cái gì!?

Đầu lưỡi đúng lúc luồn vào trong miệng, ngăn chặn tiếng kháng nghị của tôi, tay vói ra phía trước nắm lấy phần dục vọng đã ngẩng đầu một nửa, "Xem nào, em cũng muốn này."

Ừm a... tôi không phủ nhận, bị vuốt thế này rất là thoải mái... lại thêm một chút lực... ừm...

Cảm giác bị một ngón tay đưa vào, tôi theo phản xạ có điều kiện khép chặt kháng cự lại, "Ồi..."

"Không sao đâu." Tên siêu lừa đảo này một khi đã dụ dỗ thì ai cũng chết vì mặt ngọt của hắn, "Anh sẽ nhẹ nhàng, cam đoan em sẽ không bị thương, cũng không bị trĩ, yên tâm giao em cho anh, ngoan nào..."

"Ồ..." Vẫn rất do dự, cho dù hắn ngọt ngào cách mấy thì cái thứ đó cũng đâu giảm kích cỡ đi...

"Tiểu Thần phải ngoan..." Lại cắn vành tai tôi một chút, "Anh sẽ cho em thật thoải mái... ngoan lắm... lâu như vậy không cho làm thật khó chịu... để anh làm được không? Ngoan đi nào, giờ thử một chút nhé..."

Oa oa, Lục Phong cư nhiên lại ăn nói khép nép như thế, tôi tôi...

Vẫn là mặt ngọt chết ruồi!!

Tôi đỏ mặt gật gật đầu.

Hôn sâu một thoáng, liền hăng hái tinh thần mà nâng đùi lên, tôi nhắm mắt lại, chuẩn bị lâm vào trạng thái chiến đấu...

RẦM!!!

"Aaaaa..." Tôi hét được phân nửa đã bị Lục Phong lấy chân che kín lại, "Các, các người..."

Ngoài cửa hai tên con trai về mặt đỏ bừng ngã nhào xuống đất, Lục Phong sắc mặt xanh mét, lạnh lẽo nói, "Hai người làm gì ở đây?"

Tên đàn độn này, cư nhiên, cư nhiên lại không khóa cửa!!

Càng không biết bọn họ đã đứng ngoài đó bao lâu, tôi... tôi...

Tôi la thảm một tiếng, lấy chân trù lên đầu.

"Thật, thật xin lỗi." Hai tên đó lắp bắp nói, nhanh như chớp chạy ra, còn không quên đóng cửa lại.

Lặng yên trong chốc lát.

"Tiểu Thần."

"Tránh ra."

"Bọn nó đi cả rồi, có thể tiếp tục..."

"Tiếp cái đầu anh, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa..." Ai chịu nổi cảnh mình đang *bíp bíp* thì bị chúng nó nhìn thấy hết, trong đó còn có đứa em trong sáng của tôi.

Đêm đó, chủ nhân sô pha ngoài phòng khách trở thành Lục Phong.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Tham Hoan Nhất Thưởng [3]

Ban ngày tiếp tục kế hoạch tha hai cục nợ, à nhầm, khách đến chơi đi dạo Thượng Hải. Nói thật hai tôi vốn không có khiếu hướng dẫn du lịch, đối với danh lam thắng cảnh của Thượng Hải hoàn toàn mù tịt. Chỉ có thể đánh xe vòng qua khu phố sầm uất hai lần, mãi đến khi trời tối Diệc Thần mới phát hiện ra chỗ thú vị, đó là sạp bán đĩa.

Thượng Hải với Tây An đều có chợ đen bán đĩa CD lậu từ Nhật Bản. Tuy nhiên mặt hàng ở Thượng Hải có phần phong phú hơn về chủng loại, kể cả mấy ban nhạc với ca sĩ không theo trào lưu hiện nay cũng có bày bán, thế là tôi cùng em trai khom lưng cúi đầu vào đồng đĩa thượng vàng hạ cám mà bắt đầu công cuộc đào cát tìm vàng, cò kè bớt một thêm hai, từ 30 đồng bớt xuống 25 đồng còn mặc cả hơn mấy bà già đi chợ mua rau. Để hai tên đàn ông vốn trọng sĩ diện đứng sau có phần xấu hổ, vừa chán muốn chết vừa ngăn người ra, trùng đầy gió lạnh, giương mắt nhìn nhau.

Cuối cùng hai anh em tôi cũng thỏa mãn ôm đồng đĩa đi ra, Diệc Thần còn thần phục tôi vừa nãy đứng giữa quần hùng mà trình diễn màn 'ép giá truyền kì'.

"Anh hai quá giỏi, chém thế mới gọi là chém, một nhất đi luôn 1/3 giá..."

Tần Lăng ho khan một tiếng, hẳn đang nhớ lại cảnh vừa rồi bị mấy chú dân phòng đến dẹp gánh hàng rong, mọi người thi nhau ôm đồ tẩu thoát. Hắn ta và Lục Phong vốn đẹp trai phong độ, khí chất cao nhã, thấy nguy không biến sắc, bị anh em Trình gia chúng tôi kéo tay chạy tán loạn cùng đường khắp phố, chật vật đến không chịu được.

"Tôi nay ăn gì đây?"

Hai mắt em trai bỗng sáng ngời, "Em muốn ăn sủi cảo!! Sủi cảo ở miếu Thành Hoàng hình như rất nổi danh phải không?"

Thế là đoàn người áo mũ chỉnh tề chen chúc nhau trên băng ghế nhỏ mà ăn sủi cảo.

Lục Phong đáng người bề thế phải ép mình trên cái ghế nhỏ xíu, thoát nhìn đúng là nguy cơ rình rập. May mà tư thế ngồi tuy hơi khó chịu, nhưng hẳn cũng không lộ ra vẻ mặt bức bối, chỉ hết sức chuyển chủ có phần vụng về mà dùng đôi đũa duy nhất gấp sủi cảo cho tôi.

"Oa..." Đứa em vốn đang phấn khởi há miệng đón sủi cảo bỗng hét thảm một tiếng, "Đau quá, đau quá..."

Tên ngọc này không biết ăn sủi cảo phải hút nước ra trước, đã vội đưa lên cắn, nhất thời bị phỏng miệng.

"Xảy ra chuyện gì? Có phải miệng rất đau không?" Tần Lăng bày ra vẻ săn sóc dị thường, "Để tôi xem xem..."

Bỗng nhiên trong nháy mắt tôi cảm thấy phía sau hần thò ra cái đuôi lang sói mà vậy vậy.

"A, để tôi chỉ cậu một cách sẽ không đau nữa..."

Tôi trợn mắt há hốc nhìn Tần đại thiếu gia nhoài người ra phía trước mà... MI em trai tôi.

Nè nè, hai cái tên này... có ý thức cộng đồng chút nào không vậy?? Tuy rằng trời tối nhá nhưng không nhìn thấy rõ, bên cạnh cũng không có ai, nhưng loại sự tình này... không thể nhìn mà về nhà làm được sao?

Tình hình chiến đấu bên kia thế nào tôi cũng ngại xem tiếp, chỉ có thể đau khổ cúi đầu tiếp tục ăn.

Vừa ngừng đầu lên lại phát hiện Lục Phong đang chăm chú nhìn tôi.

"Gì vậy?"

"Em cũng bị phỏng kia."

"...Làm gì có." Tôi đàn mặt ra.

"Phỏng rồi." Hần vẫn cố chấp nói.

"...Không c..."

"Anh nói có là có." Tên kia vì âm mưu gian manh của mình nhìn không được cười một cái, kéo tôi qua, rồi mới...

Môi dính vào nhau, đầu lưỡi dò xét đi vào khe hôn một chút rồi nhanh chóng lùi lại, tách nhau ra. Chỉ là trong vòng hai ba giây ngắn ngủi hôn nhau, tim tôi lại đập như ngựa chạy, tay nắm lấy đùi mà run rẩy không ngừng.

Cái tên này, cái gì tốt không học, lại đi học mấy thứ tào lao... Tần Lăng kia đúng là mồm mống hiểm họa mà.

Mặt mày đỏ phừng phừng, tôi tức tối lấy đùi chọc bậy nhậy chiếc sùi cảo vô tội, trong khi thằng cha kia lại hớn hờ tươi cười ăn nốt cái cuối cùng.

Không hiểu sao trực giác mách bảo tôi đêm nay ở chung phòng với Lục Phong rất nguy hiểm. Tôi tản ngần đứng ở phòng khách, định thương lượng với Tần Lăng việc đổi phòng, ủy khuất cậu ta tối nay ngủ với 'Lục đại ca' mà mình sùng kính một đêm vậy (lúc vừa xuống sân bay Tần Lăng nhìn thấy Lục Phong liền rất mắc ói mà gọi 'Lục đại ca', làm hần mấy giờ liền sau đó vẫn chưa thoát khỏi trạng thái 'hóa đá'), vừa mới hé miệng, đã bị người đứng phía sau túm lấy lôi vào phòng ngủ, âm một tiếng khóa cửa lại.

(cuối cùng cũng nhớ khóa cửa rồi đấy...)

"Anh, anh, anh muốn làm gì?" Tôi nuốt nước bọt, lùi về góc sáng sủa của chiếc giường.

"Cung nói thử xem?" Óa, cười gian ác còn hơn cả Nghị Quế.

Có phải đang chuẩn bị đóng cảnh giếp nhau đâu.

"Hôm nay là thời hạn thanh toán, anh đến thu tiền nhà ấy mà."

"Quá hạn rồi, xem như vô hiệu."

"Vô hiệu cái gì." Hần biến sắc, vô cùng u ám đáng sợ, "Giờn mặt nhau à?"

Tôi vốn sợ hãi thế lực ác bá, rất nhanh liền bị đè chặt lên giường thành hình chữ đại. Nhưng chính lúc bị tên đàn ông cường tráng hùng hổ kiên quyết chen vào giữa hai chân, mới cảm thấy nguy cơ tràn ngập, "Bọn, bọn nó ở cách vách sẽ nghe thấy." Tôi mưu đồ nhắc nhở hần về hiệu ứng cách âm kém của phòng.

"Á à." Hần cười cười, để lộ hàm răng trắng đều, "Vậy cũng phải hết sức cẩn thận, không được kêu lớn tiếng quá."

Không, không phải như thế... ê...

Toàn bộ quần áo đều bị lột sạch, không chừa một khe hở để chạy thoát, như thế cũng tốt, vì có mà chạy đằng trời.

"Không cần... liếm..." Tôi yếu ớt nói, này rõ là cố tình dùng đầu lưỡi mặc sức khiêu khích những chỗ nhạy cảm của tôi, hại tôi phát ra những âm thanh kỳ quái, càng lúc càng lớn... vách bên kia nhất định sẽ nghe thấy...

"Ở ngoài không được nắm tay, trước mặt mọi người phải giả làm bạn bè, lúc có mặt Diệc Thần không được động tay động chân, làm một lần nghỉ một ngày, không được làm bên ngoài nhà, khi làm nhất định phải dùng bao, không được xài thuốc, không được liếm... hạn chế đúng là nhiều thật đấy nhì."

"Vậy anh tuân thủ được mấy lần chứ!!!" Tôi nhìn không được chửi ầm lên, chết tiệt, còn dùng tư thế tao nhã như vậy chậm rãi cời dây nịt, rốt cuộc là

đang đe dọa hay đang khiêu khích??"

...Quần kéo xuống, nhìn vào giữa hai chân hắn, tôi sợ hãi đến độ cả khí lực chửi bậy cũng không còn.

Có phải không đây!!! Hôm qua, hôm qua không nhìn thấy, là vì đã đưa lưng lại. Kia, kia so với ngày trước đúng là...

Tuổi này rồi mà cậu bé vẫn có thể phát triển thêm sao?

Hắn liền thừa dịp tôi còn ngẩn ngơ, đem tôi ra liếm từ đầu đến chân hết một lượt... ô... tôi cứ nhiên lại có cảm giác không thể nhìn được tiếng rên thoát ra.

Đáng hận nhất là, hắn cầm lấy gốc rễ của tôi vừa chơi đùa khiến đàn ông bình thường không thể chống cự, vừa thấp giọng thủ thi bên tai, "Ngân vạn lần không được lớn tiếng quá đó nha."

Tôi, tôi thật sự rất muốn đá hắn, nếu không phải vì cơ thể đã mềm nhũn hết rồi.

May mà phút quan trọng đã bị môi hắn chặn lại, không thì có nước la bể nhà. Đầu lưỡi lại thừa cơ liếm vào bên trong, quần lấy lưỡi của tôi.

Môi lưỡi quần quýt nhau, một tay vuốt ve phần ngực trần cảm, tay còn lại dò dẫm ra phía sau, ngón tay thon dài chen vào trong. Cơ thể tôi giật xóc lên, âm thanh gì cũng tịt rảo, chỉ có thể nức nở nhả nại để chỗ yếu ớt bị ngón tay ra vào, muốn chạy cũng chạy không thoát.

Cuối cùng môi ẩm ướt tách ra, ngón tay cũng nhàn từ rút khỏi, "Cung chờ một chút."

Đó là... thuốc bôi trơn...

Ô... thật sự là hết hy vọng rồi...

Đùi được nâng lên, tách ra thật rộng, rồi mới... bị xuyên vào.

Số phận thật tàn nhẫn, SIZE đáng sợ như thế...

Ngón tay điên cuồng bầu lấy ra giường, tôi nghĩ muốn giảm xóc một chút loại xung lượng quá lớn như vậy, nhưng cũng không có ích gì, thứ co rút mãnh liệt thể này căn bản không thể khống chế được âm thanh, tôi cắn chặt răng lại, vậy mà tiếng rên rỉ dưới sự ức chế vẫn len lén thoát ra ngoài.

"Ư ư..." Thảm rồi, cách vách sẽ nghe thấy...

Tôi càng nhả nại vất vả, hắn ngược lại càng thêm hưng phấn, kiên quyết đâm thẳng vào sâu bên trong, mạnh mẽ tiến vào trung tâm.

"Aaaaaaaa..." Ai đó làm ơn lấy băng kéo dán miệng tôi lại đi!

Tôi gian nan thở dốc, miễn cưỡng nuốt tiếng rên xuống. Động tác mỗi lúc một nhanh, cả người đang đưa nhả nại đến mức nước mắt tèm lem cả. đành phải cắn chặt tay mình, thở ra một chút, rên rỉ, rồi lại hít vào...

Thật khó chịu.

"Khá lắm" Tôi có rối loạn bao nhiêu thì tên khốn này cũng chỉ thờ dốc nặng nề một chút, cả âm thanh cũng chưa hề biến đổi, "Vây thử thể này xem."

Mở rộng biên độ hơn, triệt để rút ra, rồi lại cố tình chậm chậm tiến vào trong. Tôi dù không muốn lại bắt đầu có phản ứng, hắn vẫn tiếp tục dùng loại tốc độ đưa đẩy này mà chọc ghẹo.

Gã đàn ông này, làm từ nãy đến giờ mà mặt vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng khốc liệt, động tác có dữ dội cách mấy cơ mặt cũng không vận vẹo, nhiều lắm chỉ thờ dốc hai tiếng phiến tình, chỉ khổ cho người nghe thấy tim cũng muốn nứt toác theo.

Đột nhiên bị hắn xóc dậy tạo ra tư thế kết hợp mới, mạnh bạo ép ngồi xuống thắt lưng hắn.

Bị va chạm sâu đến cùng cực, tôi như muốn nổ tung mà thét lên chói tai.

Thể này thì làm sao mà nhìn được, một bên bị hắn nâng lên hạ xuống, một bên không thể khống chế tiếng thờ dốc thảm thiết, cơ hồ khóc nức lên.

Lúc này... bố nó cũng không thêm quan tâm bên kia có nghe thấy hay không..

Ngày hôm sau tôi cố gắng chỉnh tướng đi đứng sao cho không quá khó coi, cố hơn nữa là ráng chong mắt gấu mèo ra mà nấu cháo thịt băm kèm theo trứng bắc thảo. Còn tên đầu sỏ làm chuyện tội lỗi lại hết sức thư thái mà ngồi ngoài phòng khách đọc báo. Chết tiệt, rõ ràng hắn so với tôi tốn nhiều sức lực hơn, vì cái gì mà hoàn toàn không chút hề hấn nào, còn tôi ngược lại di chuyển hết như con cua.

"Hôm nay nhìn anh tâm tình tốt quá ha." Trong lúc chờ buổi sáng, Tần Lăng chào hỏi hắn.

"Đúng vậy. Tối qua ngủ rất ngon." Có kẻ thâm nho lộ nòi trong lời nói.

Ta hận! Tôi phẫn nộ vốc một đồng muối ném vào.

Hắn dĩ nhiên tâm tình rất tốt, gần như đem hết phần tiền vốn lãi mẹ lãi con gì đó đòi một lượt... Tôi còn sống được đã là kỳ tích!

Thân thể tổn hại thế này, còn phải cố gắng chống đỡ mà dẫn bọn họ ra ngoài dạo chơi ngắm cảnh, càng không thể hé miệng ra là bị người ta OOX đến độ thất lưng sắp gãy đến nơi.

Càng lúc càng cảm thấy Lục Phong đáng ghét.

Bốn người cùng dàn hàng, nhìn chung vẫn cao tương đương nhau. Diện mạo phong độ của Lục Phong và Tần Lăng không cần phải bàn, em tôi so với bọn họ có kém một chút, chỉ ít cũng linh động đáng yêu, tôi tuy sắc mặt có hơi xanh xao, nhưng cũng được tính là mỹ thiếu niên hay mỹ thanh niên chứ bộ. Một loạt bước ra đường lớn, khiến không ít chị em ngoái nhìn, chưa kể còn có một em gái hết sức nhiệt tình cầm máy ảnh chạy lại, "Em chụp cho các anh một tấm nhé?"

Trước khi mọi người kịp phản ứng Tần Lăng đã cười tủm tỉm nói, "Được." Phòng chừng là hoàn toàn xuất phát từ phản xạ có điều kiện.

Tôi và em trai đứng giữa cùng dựa vào nhau, hai thằng cha cao lớn xếp hai bên, Lục Phong thật tự nhiên mà đặt tay lên vai tôi.

Thế là bức ảnh tứ đại mỹ nam nhân ra đời. Nét mặt vừa thả lỏng được đôi chút, tay của Lục Phong bắt chợt trượt từ vai xuống đụng vào eo tôi, tôi nhin không được gào lên một tiếng.

"Sao vậy, còn rất đau?"

Còn dám nói!!! Tôi hận không thể trừng chết hắn, mặt cũng theo đó mà đỏ bừng lên.

Hắn mỉm cười cúi đầu nhìn tôi, khuôn mặt lộ vẻ dịu dàng hiếm thấy, tự nhiên lại thoảng chút hương vị của sự cung chiều mê đắm.

"Konica

"

Giật mình quay lại, cô bé đó nở nụ cười tươi như hoa, "PERFECT! Tấm này cũng rất tuyệt!!"

Hai tấm hình đó, đã trở thành minh chứng duy nhất cho cuộc sống hạnh phúc ngày ấy của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 62

Xuân về là thời điểm bận rộn, tôi và em trai đều thu xếp đồ đạc về nhà, hai năm trước cha đã mất vì bệnh, giờ chỉ còn mẹ một thân một mình ở nhà, dù thế nào cũng không thể không về mừng năm mới.

Lục Phong ngồi trên giường nhìn tôi sắp xếp đồ đạc, huy động cả tay lẫn chân mà nhét quà biếu mạng về chật cứng cả vali, lặng yên không biết đang suy nghĩ gì.

"Anh cũng trở về Mỹ một chuyến đi." Tôi thúc giục hắn. Hiện tại hắn cũng như tôi không còn cha, hắn cũng nên về nhà thăm chị và mẹ một chút.

"Anh không muốn về." Hắn buồn phiền nói.

"Sao vậy?"

"Không muốn cãi nhau với mẹ, vừa nhìn thấy là thúc giục, phiền lắm."

"..." Lục Phong đã 25 tuổi, chính xác là đã đến lúc thành gia lập thất. Chị của hắn xem như đã chấp nhận vấn đề của em trai mình, thái độ thỏa hiệp, song bậc trưởng bối kia vẫn là một cửa chưa thể bước qua.

Tình huống của tôi so với hắn còn khó khăn hơn.

"Có thể qua được thì cho qua đi. Hiện tại cũng chỉ làm được như vậy." Lần đó đến bệnh viện tìm Lục Phong, hắn người nhà hắn đã nắm được tin tức, nên mới có thái độ cứng rắn buộc hắn kết hôn như vậy.

"Cho qua..."

"Dù sao thêm một năm rồi một năm nữa, lâu như vậy không chừng họ sẽ hết hy vọng... Anh không nên căng thẳng với bác gái quá, chúng ta hiện tại rất tốt, đừng làm tình hình phức tạp thêm..."

"...Tiểu Thần, anh chưa nói cho em biết di chúc của cha anh."

"Ừ?"

"Trong vòng nửa năm phải chia tay với em, không thì giữa anh và Lục gia từ nay đoạn tuyệt quan hệ."

"..." Tôi quay đầu ngoác nhìn hắn.

"Chính xác là, nếu một tháng nữa chúng ta vẫn ở bên nhau, cái gì anh cũng không còn..." Hắn cười khở ngẩng đầu lên, "Em hiểu ý anh không? Tất cả những gì hiện tại anh có..."

Tôi duy trì tư thế ngồi yên. Im lặng như vậy không tốt chút nào, tôi phải nói cái gì đó, nhưng nên nói gì bây giờ? Lục Phong, em không muốn liên lụy anh, chúng ta chia tay nhau đi... Hay là, Lục Phong, hãy ở bên cạnh em, bỏ hết những thứ kia...

Bất hẩn buông tay hết thầy, từ nay về sau trở thành kẻ nghèo kiết xác, tôi có khả năng gì mà bù đắp cho hắn? Tôi... tôi có gì chứ?

"Anh phải làm sao?" Hắn nói thật nhỏ, chưa từng thấy qua vẻ bất lực mờ mịt đến vậy.

"Em.. không biết." Cô họng tôi có khăn đi.

"Em muốn anh phải làm sao?"

"..." Thật xảo quyệt, chính anh không nói được, lại bắt em phải nói, "...Không biết." Tôi quay đầu đi chỗ khác, sợ nước mắt sẽ rớt xuống.

Lục Phong vòng tay ôm tôi từ phía sau, vùi đầu trong cổ tôi, "Em muốn thế nào, hãy thẳng thắn nói cho anh biết."

"..."

Hắn đột nhiên siết chặt tay lại, cắn răng nói, "Anh sẽ không buông em ra."

Trong lòng liền nhộn nhạo mãnh liệt.

"Là sao?" Tôi khản trương hỏi.

"Nếu ở bên cạnh anh, sau này anh không thể giống như bây giờ... Trong thời gian ngắn, anh không thể cho em ở nhà biệt thự, cũng không có cách mua xe cho em..."

Tôi vội vàng cắt ngang hắn, "Hiện giờ chúng ta cũng chỉ ở nhà trọ nhỏ, em cũng không có xe, chẳng phải vẫn rất tốt sao? Nơi này giao thông tiện lợi, ngồi xe bus đi đâu mà không được, cũng lắm là kêu taxi..."

"Anh cũng không thể thuê người giúp việc cho em, sau này em vẫn phải làm việc nhà... Thật sự anh không thích em làm nội trợ quá nhiều, dù sao em cũng là đàn ông... Mỗi lần nhìn em mặc tạp dề nấu cơm chuẩn bị nước tắm cho anh, anh vừa cảm thấy vui vẻ vừa lại thấy như vậy rất thiết thời cho em... Sau này chúng ta cũng không có con, về già cũng muốn cho em..."

"Sẽ không đâu." Tôi dồn dập nói, "Em thật sự thích làm việc nhà, sẽ không cảm thấy..."

"Anh vẫn muốn mình không gì là không làm được, em muốn cái gì anh đều có thể cho em, em thích cái gì anh đều có cái đó..."

"Em không thích gì cả..." Chỉ muốn ở bên cạnh anh mà thôi.

"Cái gì anh cũng không thể cho em..."

"Không sao cả." Tôi khản trương quay lại ôm hắn, "Không sao hết, em không có thứ gì đặc biệt cần, hơn nữa bản thân cũng có nghề nghiệp, em vẫn có thể nuôi anh, dù không nhiều tiền lắm, nhưng anh cũng biết mà, em rất tiết kiệm..."

"...Không cần vất vả như vậy." Hắn dường như muốn cười, khi gương mặt cận kề lại có cảm giác ươn ướt ấm áp, "...Khờ quá."

"Như vậy, như vậy..." Tôi ôm chặt hắn, cảm thấy thật sợ hãi, "Anh sẽ không chia tay với em chứ? Phải vậy không?"

"Em muốn chia tay?"

Tôi dùng sức lắc đầu, siết chặt hơn, "Anh sẽ không hối hận, đúng không?"

"Em cũng không hỏi hận chứ?"

Tôi ra sức gạt đầu.

"Cho dù thế nào, em cũng sẽ không bỏ anh mà đi, phải không?"

Tôi ôm sát cổ hắn mà liều mạng rồi lại liều mạng gạt đầu, chỉ sợ dùng ít đi một phần sức lực, cũng sẽ khiến hắn dao động.

Người đàn ông mà tôi yêu, anh cảm thấy tôi quý giá hơn những thứ kia, anh vì tôi mà có thể buông tay nhiều thứ như vậy, trong cuộc đời tôi, đây chính là thời khắc tốt đẹp nhất, hạnh phúc nhất.

Lục Phong kiên quyết theo tôi về nhà, thuyết phục thế nào cũng không xong.

Kỳ thật ngay từ đầu đã dùng lời lẽ phân tích thiệt hơn với hắn, rằng cứ lòng vòng ở gần nhà tôi lỡ như bị mẹ phát hiện thì sẽ gây hậu quả nghiêm trọng vô cùng. Công tác thuyết phục xong đến bảy, tám phần thì tên cố tình thọc gậy bánh xe Tần Lăng lại chạy tới khoe với 'Lục đại ca' rằng, "Kì này tôi với Diệc Thần có thể cùng nhau về nhà mừng năm mới nè ~". Lục Phong bị kích động, lập tức trở mặt, không nói hai lời nhất quyết khiêng tôi lên phi cơ.

Nhưng chân chính bước chân vào nhà tôi thì chỉ có mình Tần Lăng thôi, Lục Phong chỉ có thể thuê phòng khách sạn, buồn bực mà xem tivi với báo chí, suốt ngày ôm cây đợi thỏ, mà con thỏ là tôi đây chỉ chăm chăm tìm cơ để vọt ra khỏi nhà.

Tần Lăng hiện tại vô cùng hòa thuận vui vẻ mà quán lấy Diệc Thần, hai đứa cãi nhau ầm ĩ, liếc mắt đưa tình từ sáng đến tối, lại hồn nhiên như thể trời đất chỉ có đôi ta. Làm như sợ người khác không biết bọn họ hiện tại tình nồng ý mật vậy. Người sáng suốt liếc mắt một cái cũng nhìn ra vấn đề. Chỉ có mẹ tôi là đối với Diệc Thần một trăm phần trăm không làm tròn nhiệm vụ cha mẹ, mới có thể thật tình cho rằng 'chúng nó chỉ là bạn tốt mà thôi'.

Đối với Diệc Thần thì tuyệt đối tín nhiệm, dĩ nhiên toàn bộ lực chú ý và cảnh giác đều đổ lên người tôi. Về nhà vài ngày, phần lớn thời gian bà đều không cho tôi được rảnh rỗi. Phải ở cạnh giúp bà đan n chiếc áo len, tôi bận rộn cả hai tay quần hết cuộn len này đến cuộn len khác, quả thật muốn khóc.

Nếu không phải Tần Lăng tình ý, giúp tôi tìm cơ hội chuồn ra khỏi nhà, chỉ sợ cả mùa tết này đều phải ở bên cạnh mẫu hậu quần sợi len.

Vài lần chuồn êm đều thành công, không có gì sơ suất, nhưng khó lường nhất là thời gian trở về, vừa mới nói "Em phải về" là Lục Phong lại lộ ra vẻ mặt như chó con bị vất bỏ, đáng thương như thể khiến tôi đau lòng không đành, "Hôn một chút nữa đi, một chút là tốt rồi". Thế rồi liền bị hắn dùng kỹ thuật hôn môi siêu cấp ra làm cho không biết trời trăng gì nữa, khả năng tiếp đó bị lôi lên giường là rất lớn. Lần nào cũng ở trong ngực người đó tỉnh dậy, đã thấy sáng bành mắt ra, kêu thảm một tiếng, tóc tai rối bời mà nhảy dựng lên, vội vàng lấy điện thoại liên lạc với đám bạn bè thông đồng bịa đặt khẩu cung, cấp tốc tìm một lý do để lừa phụ huynh.

Đáng tiếc em trai với Tần Lăng đối với nguyên nhân đi đêm không về của tôi dường như quá rõ, Diệc Thần không nói gì, Tần Lăng thì chỉ cười với vẻ nguy hiểm, không biết trong đầu lại nghĩ cái gì đen tối. Mất tôi có thăm quàng chỉ là do tối qua thức khuya tán gẫu với nhau, thuận tiện xem thêm phim truyền hình đến nửa đêm thôi, không phải như hắn ta tưởng tượng đâu.

Bữa cơm đêm trừ tịch năm nay nhờ có tên dờ hơi Tần Lăng mà náo nhiệt chưa từng thấy. Trời sinh hắn dường như hơn người khác một cái miệng, còn ngâm thêm mười cân mật, trong bữa cơm không ngừng nói cười đùa giỡn, lại còn chêm vào mấy câu nịnh đầm làm mẹ tôi vui vẻ hớn hở ra mặt, trông như vừa trẻ ra mười tuổi. Lục hấp dẫn của tên này đối với các chị em là không giới hạn độ tuổi, chỉ cần hắn muốn, người nào cũng có thể chọc cho vui vẻ. Mấy hôm trước đi mua đồ trên phố, hắn chỉ dùng ba tác lược với số vốn tiếng địa phương có được, đã dụ cho một bác gái giảm giá một nửa, còn tặng kèm thêm quà khuyến mãi.

Đáng tiếc sức hút đối với nam vẫn còn chưa đủ.

Không bàn tới đứa em vẫn hất cao khuôn mặt nhỏ nhắn ra bộ không thèm lý tới, cả người luôn nhiệt tình ủng hộ hắn là tôi cũng không yên lòng, mấy lần đưa gậy chệch hướng, lệch vào khoảng không.

Hiện tại trong đầu tôi dĩ nhiên là hình ảnh kẻ đơn độc ngồi ăn cơm tất niên trong quán Lục Phong.

Tôi nhanh chóng lên giường, đợi lúc mẹ vào kiểm tra liền vội giả vờ như đã ngủ say. Tiếp đó khi nghe tiếng đóng cửa phòng của mẹ, liền kiên nhẫn đợi thêm chốc nữa, sau đó mới rón ra rón rén bò ra khỏi chăn, mặc quần áo vào, choàng thêm chiếc khăn quàng lớn, nín thở nhón chân lén lút chuồn ra ngoài.

Trên đường vắng bóng taxi, xe bus cũng ngưng hoạt động. Tôi kéo sát áo khoác ngoài lại, trong hơi thở còn sót lại chút phấn khích của đêm giao thừa mà thực mạng chạy trốn. Khách sạn cách đó hơi xa. Cũng đành phải cố mà chịu đựng, vì tôi rất muốn gặp anh, muốn người yêu mình là người đầu tiên được nghe câu 'tân niên khoái hoạt', muốn được ôm lấy anh trong khoảnh khắc vạn người vui mừng cùng nhau đếm ngược những giây cuối cùng, muốn chúc mừng một năm đầu tiên chúng tôi bắt đầu chung sống với nhau, muốn từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không rời nhau nữa.

Chạy rồi lại chạy, thân thể vốn run lập cập rồi cũng dần dần ấm lên, sau đó chuyển qua nóng hầm hập, nhưng vành tai vẫn rất lạnh, huyết thái dương ần ần đau. Thành phố cũ kỹ vẫn luôn trầm lặng ngái ngủ tựa như đang mỉm cười, chăm chú nhìn tôi sai bước thật dài trên đường cái, vừa thờ hồng học, vừa không nén được sự hồ hởi.

"Lục Phong... Lục Phong..." Tôi gần như bỏ nhào vào phòng, khiến người đàn ông đang đứng ở cửa sổ xoay người lại phải giật mình kinh hoàng, chưa kịp định thần đã bị tôi nặng nề lao tới, kể cả cánh tay khỏe mạnh hơn người của hắn cũng phải lao đảo một phen mới vững vàng tiếp được tôi.

"Em.. rất nhớ... anh..." Vừa dứt quãng nói xong, đã bị hấn nhẹ nhàng ôm lấy, kẻ xấu tính này không thềm nói tiếng nào, trực tiếp dứt khoát đặt môi hôn.

Tôi có chút hít thở không thông, tay vòng qua cổ hấn, luồn vào mái tóc dày mềm mại. Vừa rồi chạy một quãng đường dài với tốc độ cao, oxy trong phổi đã muốn cạn kiệt, giờ lại bị hấn quyết liệt đòi hỏi như muốn hút lấy không sót một chút nào.

"Anh không nghĩ là em sẽ đến." Trong lúc tôi đang hít vào từng ngum từng ngum khí tiếp trợ, hấn dán trên môi tôi khẽ thì thảo, "Phải làm sao đây?"

"Hử?"

"Anh thích em đến như vậy... Phải làm sao đây? Anh cũng không biết phải làm sao..."

"..."

"Thích đến thế... Vừa rồi anh đứng ở cửa sổ, muốn tìm tia sáng phát ra từ phòng của em... Dù biết rõ căn bản là không thể nào tìm được... Anh lại nghĩ xem hiện tại em đang làm gì, đã ngủ rồi, hay là đang xem tivi, có khi nào lại đang ở trong phòng đi tới đi lui... Nghĩ đến đáng về em khi ngủ liền cảm thấy thật đáng yêu... Anh rất ngốc có phải không?"

"..."

"Chúng ta sẽ luôn ở cạnh nhau đúng không?"

Ngoài cửa sổ bỗng ồn ào vang dội cùng nhất tề reo hò, thời điểm 0 giờ đã trôi qua.

"Lại một năm nữa, Lục Phong..." Tôi siết chặt cổ hấn, "Chúng ta lại thêm một năm nữa."

Rõ ràng đôi khi sợ thời gian trôi qua quá nhanh, chưa kịp cùng hấn yêu nhau thật tốt đã trở thành ông già, không còn nhìn rõ gương mặt hấn nữa. Nhưng đôi khi lại sợ thời gian trôi qua quá chậm, sợ một ngày nào đó liền đột nhiên mất đi hấn, sợ rằng cuộc đời sẽ chấm dứt trước khi rời khỏi hấn, hận không thể trong một đêm cùng nhau đi đến vĩnh hằng, để không bao giờ phải lo lắng cảnh chia lìa nữa.

"Năm nay em lại ở bên anh."

"Ừ."

"Năm sau cũng vậy."

"Ừ."

"Năm kế tiếp cũng thế."

"Ừ."

"Năm tới nữa năm tới nữa..."

Chúng ta ai mà không mong mỗi cái gọi là thiên trường địa cửu, ai lại không có lòng tham vô tận.

Cho nên nhất định sẽ thực hiện được, phải không?

Một đêm quá trốn kết quả là liên tục vài ngày sau đầu đau như muốn nứt ra, ho khan một tiếng, hai bên thái dương liền giật đến độ sắp nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Chương 63

Một đêm quá trốn kết quả là liên tục vài ngày sau đầu đau như muốn nứt ra, ho khan một tiếng, hai bên thái dương liền giật đến độ sắp nổ tung.

Tôi không dám hó hé tiếng nào, trên cửa sổ làm loại sự tình ấy đến hơn nửa đêm, vận động kịch liệt mồ hôi túa ra đầy người, lại bị gió lạnh thổi trúng...

"Hắt xì!!"

Nhảy mũi một cái là đầu lại nhức đến kêu ong ong. Tôi vô lực nằm bẹp dí trên giường, tuy rằng dính vô giường sẽ bị mẹ niệm kinh, nhưng thân là bệnh nhân thì phải có tiêu chuẩn hơn người chứ.

"Tiểu Thần à, có bạn học đến thăm kìa."

"Con mệt quá... cho con ngủ tiếp đi..." Ô, bệnh dặt dẹo như thế này mà còn...

Không nói tiếng nào xốc chân lên, mẹ tôi vui sướng chớp lấy móng vuốt con đã lớn tòng tòng nói, "Mau đứng dậy, người ta đang chờ ngoài phòng khách kìa."

Mới có chín giờ mấy mà đã xông đất nhà người ta? Bộ định nhóm chợ chắc.

Tôi vội vàng đánh răng, lau mặt qua loa, mặc đại áo khoác thể thao đơn giản lên, mặt đỏ ửng đi vào phòng khách đón tiếp người ta.

Không phải chứ, mẹ tôi nhìn sao ra ông bác bốn năm chục tuổi này là bạn học của tôi?

"Cậu là Trình Diệc Thần?" Diện mạo uy nghiêm, nhìn tôi như thể, nói dễ nghe là đánh giá, còn khó nghe thì giống như đang 'kiểm dịch' vậy đó.

"Dạ vâng." Mặc dù nghi hoặc, nhưng tôi vẫn tỏ vẻ lễ phép, ngoan ngoãn gật đầu, rồi mới... bắt tay?

Thật kì quái.

"Tiểu Lam, cậu ta chính là người mà con nói?"

Lúc này tôi mới chú ý đến ông bác cao to như cột nhà đang đứng chắn một cô gái nhỏ, tôi dụi mắt, rồi lại dụi mắt...

Trác Lam??

Chờ cha của Trác Lam cáo từ rồi khỏi, tôi mới chân chính ngã bệnh.

Một nửa là bị ông bố toàn thân một bộ đồ vest đen xì, đeo kính râm to đùng, biểu tình lạnh như tiền, nhìn sao cũng giống như mấy anh chị giang hồ bảo kê trong phim dọa, nửa còn lại là bị Trác Lam dọa.

Bọn họ... bọn họ... đến để kết thông gia!!!?

Tôi suýt chút nữa hôn mê liền tại chỗ.

Khó khăn nằm trên giường tỉnh táo lại, nhìn thấy vẻ mặt vui sướng của mẹ, lại hồi tưởng chuyện kinh thiên động địa lúc sáng, tôi lại muốn xỉu tiếp.

"Tiểu Thần, cô bé đó học chung đại học với con à?"

Bé cái gì mà bé, cô ấy lớn tuổi hơn con đấy mẹ à.

"Nhìn vừa dễ thương, tính cách lại nhu mì, ai da, có người như thế làm vợ, quả là mẹ đã tu được phúc mấy đời." Mẹ ngồi bên giường tôi vô cùng cao hứng nói, "Nuôi con lớn khôn bằng này thật không dễ dàng gì, trước khi nhắm mắt xuôi tay mẹ nhất định phải được ôm cháu, Tiểu Thần nha, tuy là bắt con ở rể có phần thiệt thòi cho con, nhưng cô gái tốt như vậy thật không dễ gì tìm được. Tính theo tuổi ta thì năm nay con đã 23, đã đến lúc phải thành gia lập thất..."

Tôi càng đau đầu dữ dội hơn.

Sự việc bại lộ thời trung học khiến cho mẹ tôi biết con trai mình có mối quan hệ phức tạp với đứa con trai khác, cho tới bây giờ bà đối với tôi chưa từng yên lòng, chuyện đã lâu đến vậy mà vẫn không hề hết hy vọng. Có cơ hội liên tính toán mai mối, dù thế nào cũng muốn tôi thành thân với một cô gái, cho dù chỉ ở ngoài mặt thôi cũng tốt. Hôm nay tự nhiên lại có người chủ động đến tìm, lại là cô gái mẹ tôi mười phần vừa ý, thật giống như vớt được chiếc phao cứu sinh, sao cũng không chịu buông ra, ở bên tai tôi lải nhải đã muốn một ngày.

Tôi vô cùng có lỗi với mẹ.

Nhưng tôi đã không thể cùng với cô gái khác kết hôn. Tôi là loại đàn ông như vậy, làm sao có thể đi làm chuyện hại mình hại người.

Huống hồ tôi còn có Lục Phong.

Vì bệnh nên tôi không ra ngoài đường được, mẹ tôi cùng em trai và Tần Lăng đi đến nhà họ hàng chơi đến tối mới quay về, cuối cùng cũng chịu trả cho tôi khoảng thời gian bình yên. Tôi liền giống như ngày còn nhỏ, vừa có được năm hào lập tức chạy vội đi mua quýt ngào đường ăn. Giờ vừa có được tự do, liền không ngừng gọi điện cho Lục Phong. Bệnh thì mặc bệnh, việc yêu đương là không thể chậm trễ.

Lục Phong còn tiện thể mang Pizza đến, dù rằng người bệnh phải kiêng cử, nhưng tôi thật sự muốn ăn thì hán cũng đành hết cách mà đem tới. Ở trước mặt người yêu tôi ăn uống vô cùng thoải mái, tinh thần cũng phục hồi đáng kể, cảm ơn hộp Pizza dành cho bốn người xoi một mình chiến đấu kịch liệt, thuận miệng nhai luôn cả hai cái đùi gà nhìn hết sức ngon lành.

"Trên miệng có dính gì kìa." Lục Phong mỉm cười nhìn đáng vẻ ngầu ngẩn của tôi, khẽ mặt sát lại, liếm liếm môi tôi, "Bên này cũng có." Liếm thêm lần nữa, liền hết sức tự nhiên với đầu lưỡi vào trong.

Nè nè, trong tay tôi còn cầm cái hộp đó nhè...

"Cạch", đồ ăn rơi xuống đất thật lãng phí.

Hừm, mặc kệ, một khắc đáng giá nghìn vàng...

...Cho dù là một khắc nghìn vàng cũng đâu cần bạo lực xé áo như vậy, cứ từ từ cởi không được sao? Nút bay mất mấy chiếc, lát nữa phải tìm lại thật một nha.

"Nè, không được, em là người bệnh." Đúng lúc hần đề xuống tay bắt đầu sờ lung tung, tôi liền lên tiếng kháng nghị.

"Ừm." Hần có vẻ thất vọng, im lặng một chốc, cởi áo khoác bỏ lên giường ôm tôi vào lòng. "Vậy ôm thì được chứ."

Tôi vòng tay ra sau ôm lưng hần, nép vào ngực hần, bên dưới lớp áo len cổ chữ V có thể nhận thức rõ ràng xúc cảm từ da thịt săn chắc tỏa nhiệt, khi tựa vào liền truyền đến cảm giác an toàn cùng ấm áp, khiến người ta thật sự thấy hạnh phúc đến vô cùng vô tận.

Người đàn ông này là của tôi.

Chỉ cần nghĩ như thế thì sẽ không mưu cầu gì hơn.

"Lục Phong."

"Ừ?" Hần theo thói quen để đầu tôi tựa vào ngực, rồi mới vụng về lấy tay vuốt.

"Em..." Tôi nghĩ nên nói cho hần biết chuyện Trác Lam.

"Xuyt" Hần dường như nhìn thấu tâm tư của tôi, liền giơ tay lên ra dấu tôi đừng nói tiếp, "Là chuyện không tốt? Vậy thì đừng nói." Môi đặt lên trán tôi, chậm rãi dỗi xuống, từng chút từng chút một xâm chiếm, rồi mới hơi buông lỏng một chút, "Đầu năm không nên nói chuyện mất vui, thế thì quanh năm suốt tháng mới được thuận buồm xuôi gió..."

"Trước đây anh đâu có mê tín như thế." Tôi lẩm bẩm.

"Vì trước đây vẫn chưa thích em nhiều đến vậy." Hần dán lấy môi tôi trần trụi, "Rất thích... càng lúc càng thích... phải làm sao đây... lúc nào cũng sợ em sẽ bỏ chạy..."

Sao tôi lại bỏ chạy. Cho dù anh có đuổi em, em cũng chưa chắc chịu đi.

Chúng tôi ôm nhau đắm chìm trong nụ hôn, không ai nghe thấy tiếng mở cửa.

Môi tách ra, có chút thờ dốt mà mở mắt, tôi mới nhìn thấy ba người mặt trắng bệch đứng ngoài cửa.

Mới giây trước máu còn sôi sùng sục, nháy mắt đã hoàn toàn đông cứng lại.

"...Mẹ." Tôi nghe thấy âm thanh yếu ớt của mình run rẩy dữ dội, theo bản năng hơi giang tay ra để che chắn cho Lục Phong, "Mẹ..." Mẹ không nên tức giận, mẹ không nên...

Vì máu không thể lưu thông, nên tim cũng trở nên lạnh lẽo.

"Ai cho cậu vào đây!?! Cậu đến đây làm gì!?!?" Người mẹ vốn luôn vui vẻ đột nhiên loạn choạng hung hãn đứng lên, trên gương mặt già nua không chỉ là phần nộ, mà còn tràn đầy tuyệt vọng. "Cậu, cậu, cậu hại con tôi chưa đủ sao, còn dám tới đây tìm nó, cậu, cậu..." Bà giống như bị nghẹn đến nửa ngày mới có thể run rẩy nói tiếp, "Cậu còn muốn tới đây hại nó. Họ Trình chúng tôi đã làm gì có lỗi với cậu, cậu, cậu rút cuộc muốn hại chúng tôi đến nông nổi nào mới hài lòng, cậu..."

Bà lập tức nhào tới, tôi không ngờ người bà vốn gầy yếu không có sức lực, lại muốn xô Lục Phong té xuống đất. Rồi mới hỗn loạn đánh tôi, "Cậu còn dám đến đây!! Cậu còn muốn làm hại nó!! Nó bệnh đến vậy mà cậu còn muốn làm hại nó. Chúng tôi đã làm gì có lỗi với cậu..."

"Mẹ, mẹ!! Mẹ đừng tức giận như vậy..." Tôi liều mạng giữ lấy hai tay loạn xạ của bà, "Mẹ đừng tức giận, đừng như vậy mà..."

Em trai và Tần Lăng cũng bối rối vây lại định tách hai người ra. Trên gương mặt xám xanh của mẹ có phần co giật, tôi hoảng hốt vuốt ngực bà, "Mẹ, mẹ đừng tức giận, mẹ đừng tức giận... Là con sai rồi, con không đúng, mẹ không nên tức giận, không nên tức giận..."

Tim bà vốn không tốt, rất không tốt.

"Lục Phong, anh đi mau đi!" Tôi gần như cầu xin hần, nhưng giữa mảnh hỗn loạn, hần vẫn lặng yên không lên tiếng.

Tôi hiểu hần nghĩ cái gì, hần không muốn cứ thế mà dứt áo đi, hần còn muốn giải thích, muốn tranh thủ hy vọng có thể làm gì đó để thay đổi tình thế. Nhưng hần không hiểu, mẹ tôi và hần căn bản hai người không thể hiểu được nhau. Cho dù hần có lay chuyển được mọi người, cũng không thể thuyết

phục được bà.

"Lục Phong!!!"

Hắn vẫn như vậy đứng yên không nhúc nhích, đôi môi mỏng mím chặt lại.

Có lẽ sự hoảng hốt và tuyệt vọng hiển hiện quá rõ trên gương mặt tôi, Tần Lăng nhin không được tiến về phía trước từng bước, "Lục Phong, anh còn ở đây làm gì?"

"Tiểu Thần bị bệnh, tôi đến thăm cậu ấy có gì không đúng?" Lục Phong thẳng thắn nói, trên mặt là vẻ ần nhẩn đang ngấm ngấm bùng nổ.

"Hai người đàn ông thì có gì để xem?" Tần Lăng có chút hoảng loạn, "Tiểu Thần bệnh đã có người nhà chăm sóc, anh cũng không phải cái gì của anh ấy, còn không mau đi."

Tôi biết hắn ta có ý tốt, nhưng nháy mắt sắc mặt Lục Phong đã lạnh lùng đanh lại. Môi vừa động tôi đã ý thức được phải ngăn cản hắn, nhưng đã quá muộn.

"Tôi không là cái gì của cậu ấy? Tôi là cái gì của cậu ấy, các người đều biết rõ. Cậu có tư cách gì nói tôi? Chính cậu cũng như vậy thôi!!"

Âm lượng không quá lớn, lại phảng phất như một tiếng sấm. Tất cả mọi người đều cứng ngắc run rẩy đứng lên.

Nửa phút yên lặng, trên mặt mẹ xuất hiện vẻ hiểu ra tràn đầy sự khó tin.

"Mẹ, anh ta nói vậy, anh ta không có ý gì khác, mẹ đừng tin lời đó..." Tôi vì em trai mà khẩn cầu van xin.

Nhưng bà không nhìn lấy tôi một cái, chỉ chăm chú nhìn thẳng vào em trai, "Cậu ta vừa nói gì?"

Em trai tôi há hốc, đã kích thích linh ập tới khiến nó trở nên trơ đieếc, chỉ có thể mở to mắt hé miệng ra, sắc mặt trắng bệch.

"Cậu ta vừa mới nói gì?" Môi bà run rẩy kịch liệt khiến tôi sợ hãi kêu lên, "Mẹ..."

Trên khuôn mặt già nua chuyển sang màu xám tro bất thường, tôi bỗng ý thức được là to, "Mẹ!!"

Đã quá muộn, cơ thể gầy yếu già cỗi trở nên mềm nhũn, tôi không kịp ôm lấy bà, bà liền như vậy ngã mạnh xuống đất.

Tôi chưa từng sợ hãi như vậy. Đột nhiên tôi nhận ra rằng, mẹ đã già lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 64

Mẹ tỉnh lại liền đuổi chúng tôi đi, tâm tình hoàn toàn kích động và hỗn loạn, không nói năng rõ ràng mà chỉ mơ hồ chửi mắng. Nhưng điều khiến tôi khó chịu nhất là, bà chỉ luôn mắng Diệc Thần, từ đầu đến cuối không hề liếc mắt đến tôi, giống như căn bản không có đứa con trai này.

Tôi đã làm cho bà thất vọng, kể cả tư cách chịu giáo huấn cũng không còn.

Tôi không theo bọn họ trở về, một mình ở bệnh viện đi tới đi lui, rồi lại đi đến cửa phòng.

"Mẹ..." Tôi nhẹ đẩy cửa vào, bên trong thật im lặng, mẹ nằm trên giường khẽ khép mắt, nhìn tôi tiến vào cũng không có phản ứng gì, mọi sức lực dường như đã theo con tức giận vừa rồi mà trôi đi.

"Mẹ."

Tại sao mẹ không nói lời nào, rõ ràng trước đây mẹ là người hiểu con nhất, kể cả thời điểm học cấp ba, mẹ cũng lên bờ gọi điện thoại cho con, trộm hỏi em xem con có đủ tiền dùng hay không, dạo này mập hay gầy, ở chỗ học mới có bị người ta bắt nạt hay không... Cho dù mẹ không nói, con cũng biết mẹ vẫn không yên lòng về con, hiện tại mẹ đang đan áo len mới, chính là đan cho con có phải không?

Bà nặng nề thở dốc hai tiếng, trong phé quản phát ra âm thanh khàn khàn, dùng đục, dường như đang cố gắng sức.

Tôi nghe thấy chỉ muốn khóc.

"Mẹ..."

"Cậu không cần gọi tôi là mẹ, dù sao trong mắt cậu từ nhỏ đến lớn cũng không có người mẹ này." Bà mệt mỏi vừa thở vừa nói, "Cậu không cần phải khóc, tôi cũng không sống được bao lâu nữa, đợi tôi chết đi rồi các người muốn yêu sao cũng được, coi như tôi chưa từng sinh ra hai người."

"Mẹ..." Tôi rất muốn giống như trước đây nhào vào lòng mẹ, khóc một trận tung bùng, nhưng tôi đã lớn thế này, còn mẹ đã trở thành một bà lão héo hon gầy mòn. Trong khoảng thời gian ngắn, tôi ngoài nước mắt khóc gọi mẹ ra, cái gì cũng không nói nên lời.

"Uống công tôi sinh cho nhà họ Trình hai đứa con trai." Bà khóc lóc oán giận, "Nuôi các người lớn thế này, lại dám ở bên ngoài làm chuyện ô nhục đến thế, đúng là nghiệp chướng, uống công tôi đã sinh ra các người, các người... nhà họ Trình sao có thể tuyệt hậu như vậy."

Chúng tôi nén tiếng nước mắt ngồi đối diện nhau, không ai động đậy, màn đêm dần buông xuống loang rộng khắp căn phòng không bật đèn, trong yên tĩnh chỉ có tiếng bà rơi lệ lấm lấm, "Uống công tôi đã sinh ra các người, uống công..."

"Mẹ, đừng trách chúng con..." Tôi khóc thút thít nắm lấy bàn tay gầy trơ xương của mẹ, lại bị bà một phen giật ra.

"Mẹ." Tôi có chút khó chịu thu tay về, cầm lấy ly nước, "Đã đến giờ uống thuốc rồi."

"Không cần uống, uống cũng chỉ phí tiền. Không bằng chết sớm một chút, để các người được thỏa mãn."

"Mẹ đừng nói như vậy... không uống sẽ không khỏe, mẹ ơi..."

Bà cố chấp xoay người đi, không màng tới viên thuốc và nước ấm tôi đưa đến miệng.

"Các người ai cũng giỏi hết, không cần nghe lời tôi, tôi cũng không cần uống thuốc, chết sớm một chút, nhanh đi gặp cha các người, còn sung sướng hơn là nhìn các người bị người đời gièm pha. Các người để tôi chết nhanh đi, không cần phải coi tôi là mẹ, tôi cũng không sinh ra loại con cái không biết xấu hổ thế này, nam không ra nam nữ không ra nữ..." Bà càng nói càng gấp gáp, càng nói càng kích động, "Nếu trong mắt các người còn coi tôi là mẹ, thì mau chóng tìm hai thằng kia nói rõ trắng đen. Các người cần mẹ, hay là cần loại đàn ông đó!!"

"Nếu không thì cứ đợi cho tôi chết, chết rồi các người muốn yêu đương khoái hoạt thế nào thì khoái hoạt thế đó. Dù sao tôi và cha các người ở dưới mồ cũng không quản được. Bằng không thì tìm cô gái tốt mà cưới về, đoạn tuyệt sạch sẽ với đàn ông..."

"Mẹ, không được đâu, con và anh ấy không thể xa nhau..."

Bà lại thở hắt hắt, đôi mắt run rẩy nhắm lại nửa ngày, "...Đem cậu nuôi lớn thế này chỉ là hoài công... Được, tôi không xen vào chuyện của cậu nữa, cậu cứ việc tìm đàn ông khoái hoạt, dù sao tôi cũng còn Diệt Thần, nó chỉ là nhất thời hồ đồ, tôi đi tìm nó, tôi không tin hai đứa con trai không đưa nào biết lời mình... tôi, tôi..."

"Diệt Thần nó cũng..."

"Không được nói xằng bậy, nếu không phải Diệt Thần bị cậu phá hư, làm sao có thể gây ra chuyện như vậy?"

Tôi ngăn người, cắn chặt môi cúi đầu xuống, nước mắt viền mi.

"Nhà họ Trình chúng tôi có thiếu đi cậu vẫn còn một đứa con trai nữa, cậu cứ việc đi, không cần xen vào chuyện sống chết của tôi, không cần ở đây giả vờ." Bà lại bắt đầu thở dồn dập, thanh âm phát run lên, "Nhà họ Trình... dù thế nào cũng phải có người nói dối... tông đường... Dù thế nào cũng phải có một... Tôi đẻ ra hai đứa con trai, phải có một..."

Một hơi nghẹn lại, tôi vội đi qua gắng sức giúp bà thuận khí, cho bà uống thuốc, rồi mới chậm rãi vuốt ngực bà, "Mẹ đừng gấp gáp... Đã thấy đỡ hơn chút nào chưa? Có phải ngực vẫn rất khó chịu... Mẹ, mẹ —"

Hô hấp của bà dần vững lại, bà kinh ngạc nhìn tôi, nước mắt ngỡ ngàng chảy xuống, "Tiểu Thần, có phải mẹ rất xấu không?"

"..." Tôi nén nước mắt lắc đầu.

"Mẹ không muốn bức các con, các con đều do mẹ đứt ruột đẻ ra, lẽ nào lại cam lòng để các con chịu khổ cực..." Bà run rẩy sờ soạng tìm kiếm tay tôi trên ngực, "Mỗi một đồng mẹ đều chất chiu để dành, con xem, đã dành được nhiều như vậy, một chút mẹ cũng không dám đụng tới, đều là để cho các con cưới vợ..."

Tôi không nói gì tiếp tục lắc đầu. Trong cổ họng chua xót khó chịu.

"Mẹ chỉ muốn làm điều tốt cho các con, mẹ cũng không còn cách nào khác..." Nắm chặt lấy tay tôi, bà khóc nức lên như đứa trẻ, "Tiểu Thần, con là anh, con hiểu chuyện hơn Diệt Thần, con biết mẹ có nỗi khổ tâm, con đừng trách mẹ..."

Rời khỏi bệnh viện, toàn thân tôi như bị tháo hết nước, mềm nhũn đến độ chân cũng đứng không vững. Tình yêu của những người như chúng tôi, dù có lệch khỏi quỹ đạo cũng không làm hại đến người khác. Nhưng rõ ràng chúng tôi đã làm tổn thương đến bà.

Lục Phong vẫn luôn ở đây đợi tôi. Nhìn thấy tôi hẳn có chút khản trương, nhưng chung quy cái gì cũng không hỏi, chỉ nhẹ nói, "Mất em sung quá."

Chuyện của em trai và Tần Lăng là do hấn sai, nhưng tôi không đành lòng trách cứ hấn.

Hấn an vị bên cạnh tôi, đem tay tôi kéo qua, bao bọc trong lòng bàn tay hấn, không nói tiếng nào cúi đầu nhìn tay chúng tôi trong nhau.

"Lục Phong, tình hình của mẹ không mấy khả quan."

"Ừ?" Hấn nâng mắt lên, không hề chớp lấy một cái nhìn tôi.

"Bà nhất quyết muốn có cháu trai... Em và Diệc Thần, không thể cả hai cùng làm bà thất vọng, cho nên..."

"Cho nên?" Giọng nói của hấn không kích động như tôi tưởng, ngược lại không gọn một chút sợ hãi.

"Diệc Thần không hiểu chuyện lắm, nó với Tần Lăng vẫn còn trẻ con. Em nghĩ, em có nên..." Sự bình tĩnh của hấn tiếp tôi thêm dũng khí, tôi nuốt nước bọt nói tiếp, "...kết hôn trước. Anh cho em thời gian vài năm, đợi em khiến cho bà yên tâm, rồi mới..."

"Đây là suy nghĩ của em?" Hấn hồ hững nói, "Quyết định của em?"

"Em còn đang lo lắng..." Tôi thành thật nói.

"Có phải em cảm thấy bản thân mình thật vĩ đại không?" Ngữ điệu của hấn bỗng nhiên trở nên bén nhọn, "Trình Diệc Thần, vậy em định giải quyết tôi như thế nào đây?"

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 65

"Có phải em cảm thấy bản thân mình thật vĩ đại không?" Ngữ điệu của hấn bỗng nhiên trở nên bén nhọn, "Trình Diệc Thần, vậy em định giải quyết tôi như thế nào đây?"

"Em..."

"Vì em cái gì tôi cũng không cần, em liên đới với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi ở đâu trong lòng em? Em trước tiên phải nghĩ cho mẹ em, rồi đến em em, rồi đến Tần Lăng, cuối cùng mới là tôi? Địa vị của tôi đúng là dựa vào tiền mà."

"Em chỉ không muốn làm mẹ mình đau lòng..."

"Em sợ mẹ em thất vọng, thế còn mẹ tôi?" Hấn lạnh lùng nhìn tôi, "Có phải em cảm thấy chuyện tôi và mẹ mình cắt đứt nhau là lẽ đương nhiên? Có phải em cảm thấy tôi và em ở cùng với nhau, chỉ có mình em là hy sinh?"

"...Không phải..."

"Em vì ai cũng lo lắng nhiều như vậy, sao lại có tình bỏ sót tôi? Kết hôn? Rốt cuộc em có giúp tôi nghĩ đến không? Tôi đây phải làm thế nào? Tôi chờ em ly hôn? Nếu mẹ em không cho thì sao? Tôi cùng em lên lút với nhau cả đời? Em muốn tôi phải lui đến nước nào nữa!!!"

"..."

"Tôi cho dù phải có lỗi hết với tất cả mọi người cũng phải giữ cho được em, vậy còn em? Tại sao em thà rằng có lỗi với tôi còn hơn?"

"..."

"Phải làm tròn chữ hiếu, rõ ràng là sẽ không ở cùng một chỗ với tôi. Vừa muốn cùng đàn ông vụng trộm, vừa muốn lấy vợ đẻ con, nói dối tông đường, làm người anh tốt, làm đại hiếu tử, em thật đúng là làm kỹ nữ còn muốn lập biên trình tiết." Hấn cười lạnh một tiếng, "Đòi làm gì có chuyện tốt như vậy. Tôi vì muốn ở cạnh em mà đem cả Lục gia vất bỏ, không làm Lục nhị thiếu gia, em thì ngược lại, sợ mẹ em đau lòng, liền để sang tôi một bên mà đi kết hôn..."

Hấn dường như chợt nhớ ra điều gì đó, cứng ngắc cười nói, "Hoặc là, căn bản chỉ kiếm có, nói không chừng vì tôi không còn là Lục nhị thiếu gia, nên em mới..."

Tôi cứng họng nhìn hấn.

Hấn dừng lại, tiếng nói không giữ được kiên nhẫn mà cộc cằn, "Em khóc cái gì!? Không lẽ tôi nói sai sao?"

"Anh nói không sai." Trong lòng tôi tràn đầy khó chịu, lại không tìm được lời nào phản bác, "Người như em vừa ích kỷ vừa đê tiện, căn bản không xứng với anh, ở với em anh phải hy sinh oan uổng nhiều như thế, không bằng chúng ta chia tay nhau thì hơn."

Anh quay về tiếp tục hưởng thụ vinh hoa phú quý của anh, cũng không cần vì tôi mà hy sinh vô ích.

"...Em lặp lại lần nữa cho tôi!!" Sắc mặt hắn âm trầm dọa người, "Nói nhiều như vậy, cuối cùng đã chịu mang mục đích nói thẳng ra!!"

Tôi không nghĩ hắn sẽ đứng lên hung ác đá vào lưng tôi, tôi bị té nhào úp mặt xuống đất, hắn liền thô bạo dẫm một chân lên, "Chia tay!!? Có phải lúc này em định sẽ đoạn tuyệt quan hệ không? Tôi cảnh cáo em bao nhiêu lần rồi? Trình Diệc Thần, có phải bình thường tôi đã quá cưng chiều em, khiến em đắc ý, liền quên mất tôi là loại người nào thì phải? Em lặp lại một lần nữa thử xem?" Hắn gia tăng lực nghiêng xuống, tôi đau đến nỗi hít thở toàn hơi lạnh.

"Chia tay!!! Tôi nói chia tay!!!" Đau đến âm thanh phát run, đau đến cùng phần nộ khiến tôi không thể không mạnh miệng, "Từ sớm đã nên chia tay, loại người như anh... Đừng cho tôi cái gì cũng không biết... Anh là loại người không từ thủ đoạn, giám đốc Trung Dương còn không phải do anh bức tử? Anh ta gặp chuyện không may đã đến van cầu anh, đừng tưởng tôi không biết... Là anh làm cho anh ta tự sát, anh... Đến bạn nhiều năm như vậy anh còn không buông tha, tôi là cái gì chứ? Biết đâu một ngày anh cũng sẽ trở mặt mà đập tôi đi... Không bằng sớm chia tay một chút, tôi cũng không cần phải nhả 28 tầng lầu, anh..."

"CHÁT!!"

Thình lình bị ăn đòn mạnh khiến tôi mơ hồ nửa ngày, trên mặt bỏng rát, tai vẫn còn ong ong nghe thấy tiếng được tiếng mất.

"Tôi đối với em... đã quá dung túng..." Hắn nghiêng răng nghiêng lợi hạ giọng, "Để cho em đủ gan mà ở đây nói xằng bậy..."

Còn chưa hiểu hắn muốn đánh tới mức nào, đã thấy người bị nhấc lên, sau đó ném thẳng xuống giường. Hắn nhanh nhẹn lấy caravat cột tay chân tôi trên giường. Tôi kinh hoàng tròn tròn mắt.

"Em không cần phải lo, tôi không có loại sở thích đó." Hắn nhếch môi cười, nhưng tuyệt đối không ôn hòa, "Tôi chỉ muốn trong lúc tôi ra ngoài em không chạy loạn khắp nơi thôi, đáng tiếc không có thuốc an thần, bằng không đã bớt thêm một chuyện."

"Anh muốn làm gì?!"

"Tôi ra ngoài lấy vé máy bay, hôm nay em liền theo tôi trở về. Rời khỏi chỗ này rồi em không cần phải nghĩ quá nhiều." Hắn dừng lại, "Còn nữa, thuận tiện đi giải quyết chút chuyện phiền toái, ví dụ như, cùng mẹ em và em trai em nói chuyện... Em yên tâm, tôi không giống như em bản tính đàn bà, dài dòng không dứt khoát, tôi sẽ giải quyết mọi chuyện gọn gàng êm thấm."

"Anh không được làm xằng bậy!!!" Tôi lung tung giãy giụa, "Anh cùng họ nói chuyện gì!!! Anh chỉ biết làm mọi chuyện càng thêm hỏng bét, anh... Lục Phong!!!"

Hắn không thèm để tâm đến tiếng hét chói tai phản đối của tôi, đẩy cửa ra ngoài.

Mơ hồ nghe thấy tiếng em tôi bên ngoài, có lẽ là nghe lầm, tôi cũng không đủ tập trung phân biệt, vặn vẹo cổ tay cùng mắt cá nhân nửa ngày vô ích, đành vô lực ngã xuống giường, vừa tức vừa vội, não bộ ngập úng hỗn loạn. Hắn là kẻ thô bạo không biết nói lý lẽ, lại đi giảng co với mẹ tôi, cũng chỉ dẫn đến cực kỳ tồi tệ, càng tăng thêm phiền toái. Gã đàn ông luôn tự cho mình đúng này thật sự đáng hận.

Bị trói chặt trên giường không thể động đậy, tức giận tràn ngập nhưng cũng không biết làm sao.

Mơ màng ngủ đi một lát, bỗng trên lưng một trận đau đớn khó hiểu, cả người tôi cơ hồ kinh hãi nhảy dựng lên, đầu túa đầy mồ hôi lạnh, song cũng không có việc gì phát sinh.

Tôi không biết tại sao tìm lại đập nhanh đến vậy. Giống như cảm ứng được điềm xấu vô cùng đáng sợ, tựa hồ cảm thấy mình vừa đánh mất một thứ gì đó.

May mà Lục Phong vẫn bình yên vô sự trở về. Nhìn hắn mặt mũi không hề hấn gì đẩy cửa vào, trong nháy mắt toàn thân tôi đều thả lỏng, bất chấp trên người đầy vết hằn, sợ hãi kêu lên một tiếng, "Lục Phong!"

Vừa rồi tôi còn tưởng rằng... tôi còn sợ là hắn sẽ không quay về.

Bộ dạng lo lắng của tôi ngược lại khiến tâm tình của hắn tốt lên, ngồi xuống tháo dây buộc cho tôi, "Đau không?"

"Mẹ em có nói gì không?"

Hắn nhăn mặt nhíu mày, "Anh không đi tìm bà ấy. Em cũng không cần nghĩ nhiều nữa, đã sắp hết tết rồi, chúng ta quay về Thượng Hải đi. Sau này mẹ em cũng không thể khiến em thành ra như vậy nữa."

Nghe giọng điệu của hắn dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Nhưng cảm giác bất an không yên này là sao?

Cho đến ngày hôm sau Tần Lăng hai mắt đỏ bừng xông vào, tôi còn không thể hình dung ra sự tình có bao nhiêu nghiêm trọng.

Tôi chưa từng thấy bộ dạng không thể khống chế của Tần Lăng như thế, hấn phát cuồng lên mà đâm thẳng vào mặt Lục Phong. Lục Phong không hề phòng bị lùi về sau một bước ôm mặt, khuôn mặt bên dưới kẽ tay dường như có máu chảy ra, tôi mới giật mình bỏ nhào tới đẩy Tần Lăng ra, "Cậu điên rồi!!"

"Tôi điên rồi, anh đi mà hỏi hấn!!" Tần Lăng nói năng có chút lộn xộn, mắt đỏ lên như loài thú bị vây khốn, "Anh đi mà hỏi hấn!! Hấn đã làm cái gì... Diệc Thần đã gãy chân rồi, anh có biết hay không!!"

Lời của cậu ta tôi không bỏ sót chữ nào, chính là không thể hiểu rõ nghĩa trong câu nói đó.

"Cậu nói cái gì?" Tôi nhìn phía cậu ta xin giúp đỡ, rồi lại nhìn về Lục Phong. "...Là ý gì?"

Có ai nói cho tôi biết, "Diệc Thần đã gãy chân rồi", là mang ý gì không?

Lục Phong ngờ ngàng nhìn tôi.

Tôi cũng ngờ ngàng nhìn hấn.

Nhưng cuối cùng tôi cũng nhìn thấy em mình nằm chết lặng trên giường, tuy rằng tuyệt không chút chân thật nào, nhưng tôi vẫn biết chân nó không thể cử động.

"Anh, sao anh lại đến đây." Mặt Diệc Thần treo lên vẻ không hề hấn gì, "Em không sao đâu, không cần tin lời ông lang băm đấy, em không sao..."

Nếu không có việc gì... sao sắc mặt lại tái nhợt đến thế?

Tôi dường như hiểu được, song lại cảm thấy thật hồ đồ.

Tôi muốn sờ chân nó, sao lại không thể động đây được? Sao có thể mới như vậy liền không động đây được?

Diệc Thần thích chạy thích nhảy, nó còn muốn lên sân khấu đàn guitar, còn định cuối năm nay sẽ mua xe máy, rồi chở tôi ra ngoài chơi... Sao có thể bị gãy chân? Nó đã hứa là sẽ chở tôi ra ngoài chơi, rõ ràng là đã hứa...

Lục Phong chỉ nói, "Anh không có ý."

Tôi càng cảm thấy hồ đồ, nhìn người đàn ông cao lớn đứng trước mắt, rồi lại nhìn hai tay mình. Tôi nghĩ có nên liều mạng đánh hấn một trận không, nhưng tôi làm sao có cái năng lực đó?

"Anh chỉ đẩy nó..." Lục Phong vươn tay định bắt lấy tôi, tôi liền thối lui né tránh hấn, "Tiểu Thần, em đừng như vậy... Em phải tin tưởng anh, anh thật sự không làm gì cả..."

Trời đất dường như tối sầm lại, biểu tình trên gương mặt bị thương của hấn cũng trở nên mơ hồ.

"Anh đừng đến đây tìm tôi."

Người đàn ông này, tôi là nên yêu hấn, hay nên hận hấn đây?

"Nếu anh mà em trai em cùng ngã xuống nước, chỉ có thể cứu một người, em sẽ chọn ai?"

Tôi sẽ cứu Diệc Thần.

Nếu người bị anh hại là đứa em trai quan trọng nhất của tôi, tôi phải làm sao đây?

Tôi còn có thể... như trước đây... tiếp tục yêu anh không?

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Chương 66

Diệc Thần thế nào cũng không chịu nằm viện, nó tình nguyện về nhà, có lẽ như vậy sẽ không có cảm giác giống một phế nhân, có thể tự lừa mình dối người rằng chỉ là cơ thể quá mệt mỏi, chân bị tê rần, đi đứng bất tiện mà thôi.

Một buổi tối tôi thay Tần Lăng trông chừng Diệc Thần. Tần Lăng đã quá mệt mỏi, nếu không phải ngày đêm chăm sóc nó, thì là dõi theo nó, nó muốn cái gì, muốn đi đâu, đều kiên trì ôm nó mà đưa đi.

Chúng tôi nằm song song trên chiếc giường nhỏ trong phòng Diệc Thần. Tôi ôm em mình, vì cảm thấy đôi chân nó mất đi nhiệt độ mà trở nên lạnh lẽo. Nó đã không còn có thể ôm lấy tôi sưởi ấm như mùa đông năm trước.

"Diệc Thần, em sẽ không sao đâu." Tôi ôm đầu nó tựa vào ngực mình, đây là cử chỉ mà trước kia nó thường hay làm với tôi, dù rằng tôi là anh.

"Tần Lăng vẫn đang liên hệ với bác sĩ ở Tokyo, chờ hai đứa đi Tokyo, chân sẽ tốt hơn..."

Nó vẫn bình thản 'dạ' một tiếng, cơ thể cao gầy trong ngực tôi không hề nhúc nhích, chỉ có lưng lại giống như đứa trẻ từ từ cuộn tròn lại.

Tôi run run sờ mái tóc ngắn của nó, "Nhất định sẽ khá hơn, em đừng sợ... Anh sẽ ở cạnh chăm sóc em đến bao giờ em có thể đứng dậy mới thôi..."

Em trai không nói nữa, càng dùng sức ôm chặt lấy lưng tôi. Gương mặt ấm áp dán sát vào lồng ngực, như thể thật sự muốn đem loại nhiệt độ ấy khám vào trái tim tôi.

Diệc Thần, có phải muốn nói điều gì không?

"Em không sợ." Nó chậm chạp nói, "Chỉ là hơi không quen, chân giống như không còn là của mình nữa, tại sao đánh nó cũng không có cảm giác gì, chảy máu cũng không cảm thấy đau... Thật kì quái, rõ ràng là một phần thân thể của mình, lại thấy như chẳng hề liên quan gì đến nhau... Trước kia còn thấy nó hữu ích, giờ chỉ như gánh nặng... Anh à, em không cần đôi chân không thể cử động... Em không muốn nó..."

"Nói ngược gì đó." Tôi vội vàng bắt lấy chân Diệc Thần, "Sao lại vô dụng, đã nói là sẽ tốt hơn mà. Đúng rồi, có lẽ thường xuyên mát-xa sẽ trợ giúp phần nào. Anh giúp em..."

Tôi cũng biết chẳng hề có thứ mát-xa nào hữu hiệu, kỳ thật tác dụng gì cũng không có. Nhưng tại thời điểm đó, không ai biết phải làm thế nào, tất cả mọi người đều cảm thấy mờ mịt bị động. Mà với tài cán của tôi, cũng chỉ có thể trong buổi tối mùa đông ôm nó vào lòng, nén nước mắt mà dùng sức mát-xa đôi chân chết lạng của nó, chỉ có như vậy thôi.

"Anh." Thân thể nó bỗng hơi cứng lại.

"Ừ?" Tôi vẫn hoài công vỗ về đôi chân sớm đã không còn cảm giác, trong lòng trống rỗng.

"Không cần mát-xa nữa."

Tôi ngẩng đầu nhìn nó, em trai mở to hai mắt nhìn lên trần, cười khổ, thanh âm trở nên khàn khàn, "Anh, không cần sờ nữa."

Tôi không biết làm sao nhìn đôi tay vụng về của mình, "Đừng lo Diệc Thần, tuy rằng không hiệu quả lắm, chỉ là... làm lâu, sẽ... sẽ có hiệu quả... hiện giờ không có cảm giác cũng không sao, sau này... sau này nhất định sẽ đứng dậy được..."

"Không phải." Em trai đột nhiên cắt ngang tôi, nét cười khổ càng hiện lên rõ ràng, "Em..."

Tôi căng thẳng nhìn nó, tay vẫn để ở chỗ cũ.

Nó tiếp tục trừng lên khoảng không, một lúc lâu lại giống như tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, quay đầu đi chỗ khác, "Anh, anh bỏ tay ra đi..." Âm thanh của nó ép xuống dưới gối yếu ớt buồn phiền truyền tới, "...Anh... Lấy tay đi... Em có phản ứng..."

Tôi như bị phong rớt tay về, giống như bị ai đó từ phía sau đánh một cùn vào đầu đến muốn ngất đi.

Tay chân luống cuống nhìn đứa em ruột thịt của mình. Nó vùi mặt xuống gối, không chịu nhìn tôi, chân không thể cử động, chỉ có thể dùng nửa thân trên quật cường đưa lưng về phía tôi, tư thế tuyệt vọng.

"Diệc Thần..."

...

"Diệc Thần..."

Nó vẫn như vậy khó khăn đưa lưng về phía tôi, cũng không nhúc nhích.

Kỳ thật em không cần phải xấu hổ như vậy. Anh là anh của em, từ nhỏ đến lớn, em muốn cái gì, có bao giờ anh không cho em không.

Tôi chậm chạp trườn tới ôm lấy nó từ phía sau, nhắm mắt lại đưa tay dò xét.

Em trai thoáng chốc run rẩy dữ dội, nhưng không đẩy tôi ra.

Lòng bàn tay chạm đến độ nóng tựa như bàn ủi. Tay thực hiện động tác máy móc, dường như không còn của chính mình nữa.

Cuối cùng em trai xoay người lại, ôm lấy lưng tôi, mặt dính sát trên cổ tôi, tựa như ngọn lửa bỏng rát.

Bốn bề đều rất nóng, đã không còn đủ khí lực để suy nghĩ gì nữa.

Thật xin lỗi, Diệc Thần.

Tôi cũng không biết sao lại nói lời xin lỗi, chỉ biết rằng chưa bao giờ tôi lại cảm thấy thẹn với nó đến thế.

Buổi sáng gặp Tần Lăng, hắn ta với đôi mắt đầy tơ máu đứng trong phòng khách nhìn tôi.

Tôi nhìn hắn gật gật đầu, không nói lời nào xách đồ lên rồi khỏi cửa.

Không biết từ lúc nào đã phân ra thành như vậy, hắn ở nhà chăm sóc em trai, tôi thì đến bệnh viện coi chừng mẹ. Chúng tôi không ai dám nói cho bà biết chuyện của Diệc Thần, không ai dám tưởng tượng hậu quả của nó.

Từ sau đó ngày nào Lục Phong cũng không ngừng gọi điện cho tôi, cho đến khi tôi vứt sim đi mới thôi.

Tôi không phải muốn chấm dứt, chỉ là muốn tránh né. Tôi cần thời gian để tỉnh táo lại, cần thời gian để tha thứ cho hắn, cần thời gian đem tất cả mọi sự sắp xếp lại rõ ràng.

Tôi không nghĩ sẽ nhìn thấy hắn ở bệnh viện, chính xác hơn là ở trong phòng mẹ tôi mà nhìn thấy hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng loạn kích động của mẹ, tôi cơ hồ thất kinh chạy ào vào, một phen đẩy hắn đang đứng trước giường bệnh ra, "Anh đến đây làm gì!?"

Mới giây trước hắn còn lộ vẻ vui mừng, ngay tức khắc trở nên âm trầm, lúc này tôi mới chú ý hắn còn ngốc nghếch mang theo một đồng quà cáp hoàn toàn không thích hợp dùng để thăm người bệnh, vẻ mặt xấu hổ.

"Anh đến là để giải thích chuyện của Diệc Thần." Hắn bình thản nói với tôi.

Đầu tôi ong ong, vội quay đầu nhìn mẹ, bà cũng đang hoảng hốt nhìn tôi, "Tiểu Thần... cậu ta nói Diệc Thần... Có phải cậu ta đã làm rồi không? Có phải cậu ta đang lừa gạt mẹ không, cậu ta..."

Chúng tôi tựa như đang ở trên một chiếc xe mất phanh lao thẳng xuống vực. Dẫu biết rõ thứ đang chờ đợi mình là gì, nhưng cũng không tài nào ngăn cản được, chỉ có thể tro mắt nhìn bản thân đang lao vùn vụt đến một kết cục hoàn toàn tuyệt vọng.

Mẹ kiên quyết về nhà, lúc bà đến xem Diệc Thần so với lúc ở trong bệnh viện bình tĩnh hơn nhiều lắm, nhưng lại có điểm đại ra.

"Chân của Diệc Thần, thật sự không thể cử động." Buổi tối khi tôi dìu bà lên giường ngủ, cho bà uống thuốc, đắp chăn kỹ lưỡng, bà đã lẩm bẩm như thế.

"Sẽ không đâu, Tần Lăng đã giúp nó tìm bác sĩ ở Tokyo..." Tôi mang câu nói với em trai mấy ngày qua lặp lại với bà.

Không biết bà có nghe hay không, chỉ dờ daim nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn tôi, "Con là Tiểu Thần sao?"

"Vâng ạ, mẹ." Tôi nén nước mắt.

"Sao con lại gầy như vậy..."

Đó là câu cuối cùng mẹ nói với tôi.

Tối hôm đó tôi ngủ với cơ thể lúc nóng lúc lạnh, cả người phát run, buổi sáng tôi gọi mẹ rời giường, bà vẫn xoay người vào trong, không để ý đến tôi.

"Mẹ?" Tôi vừa khóc vừa lay bà, cơ thể đã cứng lại.

Mãi cho đến khi lo xong tang sự, tôi vẫn còn chìm trong cảm giác mơ hồ không thực. Tôi cảm thấy mình đang lọt thõm vào một giấc mộng đen trắng với tiết tấu thiếu nhịp nhàng. Mẹ qua đời, em trai tàn phế... những việc này đã thật sự phát sinh đối với tôi sao?

Đưa em trai luôn chạy nhảy mà tôi không bao giờ đuổi kịp, đưa em trai lao băng băng trên sân khấu ôm guitar múa may của tôi, đưa em trai mới đây còn đắc ý dào dạt khoe với tôi rằng đã thi đậu bằng lái xe... còn có... mẹ gọi điện thoại bảo chúng tôi về nhà, mẹ vừa huyền thuyên chuyện trò vừa đan áo len cho tôi, mỗi lần tôi ra khỏi nhà mẹ liền đứng trên ban công nhìn tôi qua đường...

Bọn họ đã đi đâu mất rồi?

Lục Phong đến tìm tôi, không ngừng nói với tôi điều gì đó, nhưng tôi chỉ có thể nhìn miệng của hắn cử động, lại không thể nhận ra hắn đang nói cái gì.

"Tiểu Thần, em có nghe anh nói gì không? Mẹ em đã qua đời, em đừng quá khổ sở nữa... Em theo anh trở về, hiện giờ đã không còn ai gây trở ngại nữa..."

Đúng rồi, là hần, người này, đã hại Diệc Thần... hại mẹ của tôi...

Một đợt lạnh băng vô hình theo lòng bàn chân xông lên, khiến tôi phát run.

"Ngày mai là ngày ước định cuối cùng, anh phải quay trở về Mỹ thu xếp mọi chuyện ổn thỏa... Cái gì anh cũng không cần, sau này chỉ muốn ở cùng một chỗ với em, được không? Em ngoan ngoãn ở đây đợi anh, không được chạy loạn, đợi anh quay về đón em..."

Tôi giương ánh mắt trống rỗng lên nhìn hần.

Cùng một chỗ? Hiện tại ở cùng một chỗ với hần?

Anh cho là... chúng ta có thể quay về với nhau sao?

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 67

Lục Phong đi rồi, trong căn nhà trống rỗng chỉ còn mình tôi.

Tôi chấp nhận để cho Tàn Lăng mang Diệc Thần đến Nhật Bản. Nhà đã thành ra như vậy, không còn lý do gì để tiếp tục trì hoãn ở lại đây nữa.

Còn tôi thì sao?

Trong khi tôi vẫn còn đang hoang mang, Trác Lam lại xuất hiện ngay tại cửa. Tôi chỉ có thể cho rằng đó là số trời đã định, không cách nào lay chuyển được.

Bằng không tại sao cô ấy trước không đến sau không đến, lại đến ngay lúc ấy, không kém một giây.

"Trác Lam, chúng ta kết hôn đi." Tôi nghe được chính mình rỗng tuếch nói với cô như vậy.

Tôi biết là tôi không đúng. Thế nhưng lúc ấy không ai đến nói với tôi phải làm sao mới đúng.

Ngay trước khi tiến vào giáo đường, tôi mới biết cha Trác Lam là một nhân vật tiếng tăm lẫy lừng, chẳng qua chỉ có tôi kiến thức hạn hẹp mà thôi. Kỳ thật quyền thế của Trác gia đối với tôi không tồn tại chút ý nghĩa nào, chỉ là thời điểm đó tôi không muốn bị bất cứ ai tìm thấy, mà dựa vào khả năng của họ, tôi hoàn toàn có thể 'bóc hơi' khỏi thế giới này.

Trác Lam thật sự là một người vợ tốt vô cùng, gương mặt dịu dàng, lại thiện lương hiểu chuyện, hoàn mỹ đến độ tôi không thể phàn nàn điều gì. Cô ấy cũng không đòi hỏi tôi quá nhiều, dường như việc tôi trở thành chồng đã là đủ với cô lắm rồi. Mặc dù tôi luôn im lặng, không thú vị, trầm lặng tựa như một cái xác mục rỗng, cô cũng chỉ kiên nhẫn mỉm cười ngồi bên cạnh tôi, chăm sóc tôi, càng tế nhị hơn là không bao giờ nói quá nhiều.

Giai đoạn đầu tôi không tài nào thoát khỏi mớ bòng bong đầy. Rõ ràng là do chính mình lựa chọn, vẫn không cách nào đối diện được với nó. Buổi sáng thức dậy thấy người gối đầu cạnh mình không phải là Lục Phong, mà là gương mặt dịu dàng của vợ, lại kinh hoàng không nói nên lời.

Hiện tại tôi mới hiểu ra nguyên lai mình đề tiện đến bậc nào. Chỉ vì nhất thời muốn lẫn tránh Lục Phong, lại hy sinh một cô gái không hề liên quan gì.

Nếu cô ấy không lấy tôi, bất kể thế nào cũng sẽ hạnh phúc hơn hiện tại hàng ngàn hàng vạn lần.

Tôi làm sao có thể liên lụy cô ấy như thế.

"Trác Lam." Khi tôi hoàn toàn tỉnh táo, đã là chuyện một năm sau đấy. Người vợ hiền trẻ tuổi đang đứng trong vườn hoa cho một chú chim không rõ loài ăn, khẽ mỉm cười nghiêng đầu nghe tôi nói.

"Xin lỗi em... anh không phải là một người chồng tốt."

"Sao vậy?" Trác Lam vấn mái tóc dài đen như ngọc của mình lên, trông càng toát lên vẻ đẹp khôn khéo chín muồi, "Anh đối với em rất tốt... không hề dính vào thói xấu của mấy đức ông chồng khác."

"...Thật không?"

"Anh không hút thuốc, không rượu chè, không cờ bạc, không ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, không có mèo, càng không vũ phu với em." Cô nheo mắt cười, trêu chọc tôi.

Tôi xấu hổ nói, "Không phải... anh không làm tròn trách nhiệm của một người chồng, có rất nhiều chuyện nên làm mà vẫn chưa làm..."

Ví dụ như, tôi vẫn không cách nào chạm vào cô. Tôi là đồng tính luyến ái. Đối với phụ nữ... chỉ có thể làm qua loa cho có lệ.

"Em cảm thấy rất tốt." Cô chân thành nói, "Thật sự anh đối với em rất dịu dàng... Ngay cả nói chuyện lớn tiếng cũng chưa từng... Trước đây em vẫn lo lắng là anh sẽ chán ghét em, nên khi anh nói rằng chúng ta kết hôn đi, em thật sự rất vui... Không thể tin rằng đó là thật... Giờ thì tốt rồi, anh đã ở cạnh bên em..."

Tôi im lặng. Tôi có cái gì tốt? Bất kì một người đàn ông nào đến với cô cũng tốt hơn tôi nhiều.

Có lẽ tôi nên sớm rời khỏi cô một chút mới là điều tốt.

"Hơn nữa..."

"Ừ?" Tôi còn đang suy tư, ly hôn có thật sự tốt cho cô ấy không, ít nhiều gì cô cũng không nên lãng phí tuổi thanh xuân của mình cho người đàn ông vô dụng như tôi.

"Có chuyện em muốn nói cho anh biết..." Cô bỗng nhiên hơi đỏ mặt, ngay cả vành tai xinh xắn cũng hồng lên.

"Ừ?" Tuy rằng ly hôn đối với một cô gái trẻ không phải là chuyện tốt, song vẫn còn tốt hơn ở cạnh một người nhàm chán như tôi cả đời.

"Em có thai rồi."

Tôi ngơ ngác, tựa như sét đánh ngang tai, khẽ nhói lên.

Có lẽ do vẻ mặt tôi quá kinh ngạc, cô mới phì cười, "Anh không cần ra về bị hù như thế, chuyện này cũng bình thường mà, chúng ta đã kết hôn được một năm..."

Âm thanh của vợ càng lúc càng trở nên mơ hồ, dần dần mất hút hoàn toàn không nghe thấy được.

Con của tôi? Của tôi...

Tôi biết là tôi đã sai rồi.

Thế nhưng đã không thể quay đầu được nữa.

Đứa trẻ ấy là con trai, sau khi oa oa khóc lớn lại nhìn tôi cười, mặc dù cười có hơi xấu, nhưng vẫn đáng yêu quá đỗi. Tôi ngần ngại ôm con mình rót nước mắt.

Từ nay về sau tôi chỉ có thể một lòng làm người cha, làm người chồng của Trác Lam, điều gì cũng không thể nghĩ tới.

Đứa nhỏ cứ từ từ, rồi lại rất nhanh chóng mà lớn lên. Biết nói, biết đi, tiếp đó là vào nhà trẻ, rồi lên đến tiểu học, càng lúc càng giống tôi trước đây, giống như được nhào nặn từ một khuôn mà ra vậy, ngay cả tính cách cũng thế... Tôi biết con mình sau này sẽ trở thành một bản sao thời niên thiếu của mình, lông mi dài, cằm nhọn, mũi thẳng, đôi mắt dài mảnh, khi cười lộ lên sẽ xuất hiện lúm đồng tiền nhân nhật, diện mạo thanh tú, nhưng vẫn chỉ là một đứa trẻ nhỏ không hơn không kém.

Con trai giống tôi ở chỗ rất chăm gạo bài, không nói chuyện với bạn gái, tuổi còn nhỏ đã giống như cụ non, thích kín đáo, thiếu thẳng thắn, nhưng lại rất ngoan ngoãn, còn giống tôi trước đây trở thành lớp trưởng, được thầy cô yêu mến...

Con trai thích cha hơn là mẹ, suốt ngày chạy theo tôi. Tôi dạy con viết chữ, đọc thuộc thơ, dạy con ghép những mô hình vụng về... Trác Lam ở bên cạnh nhìn hai cha con có khuôn mặt tương tự nhau nằm sắp một chỗ mà ghép hình, phá lên cười vui vẻ, chỉ đến khi tôi dạy con phẩm rượu thì cô ấy mới vì ông bố lớn tuổi mà không biết tốt xấu than phiền hai câu.

Dù con không phải mang họ Trình mà là họ Trác, nhưng xác thực vẫn chảy dòng máu của tôi, là đứa con giống tôi đến đáng kinh ngạc.

Khi tôi ôm con ngồi bên cạnh Trác Lam xem tivi, sẽ không thể tin được trong quá khứ, mình đã từng mong muốn ở cùng một chỗ với một người đàn ông. Tôi là cha đứa trẻ này, là chồng của cô ấy. Là chính tôi không biết gì mà đã xông vào cuộc sống của họ, tôi không thể rũ bỏ trách nhiệm được.

Tôi ngồi trên băng ghế dài trong vườn hoa, ánh mắt thất thần. Con trai ở cách đây mấy bước đang cầm máy vụng về chụp tôi, rồi mới cầm ảnh chụp được chạy đến bên tôi như khoe bảo vật. Khuôn mặt người đàn ông hao gầy trên bức ảnh, ánh mắt cô liêu đến thế chính là tôi, vài năm trôi qua rồi, vậy mà trông như chưa từng thay đổi.

"Gi thế con?"

"Dạ, cuối tuần này phải nộp cho thầy bài tập chụp ảnh."

"À." Bây giờ trẻ con được học thật nhiều thứ.

"Đề tài là cha yêu của con."

Tôi khẽ cười, trong lòng khó tránh một chút hư vinh.

"Không phải, là cha mà con yêu nhất trên đời."

"Ừ, được rồi, cha có phần thưởng cho con đây, trò chơi lần trước cha soạn được sẽ tặng cho con..."

"Vậy người cha yêu nhất là ai?"

"..." Ngực bỗng nhói đau.

Chợt giật mình nhớ về bức ảnh kia, người ấy cúi đầu nhìn tôi mỉm cười, nét mặt lộ vẻ dịu dàng hiếm thấy.

Tôi vuốt mái tóc mềm mại của con, "Dĩ nhiên cha yêu mẹ của con nhất... còn có Văn Dương nữa."

Mùa đông rất nhiều năm về trước ở Thượng Hải, trong ống kính đấy, là tôi và hắn.

Vỡ vụn rồi.

Hiện tại nhớ lại,

Hóa ra khoảnh khắc động lại trong nháy mắt đó, không phải là vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Chương 68

Đến cuối cùng tôi vẫn ly hôn với Trác Lam. Khi đó giữa chúng tôi không hề phát sinh chuyện gì, chỉ là lúc ấy có một người bất luận thân thế hay nhân phẩm đều rất tốt luôn kiên trì theo đuổi cô ấy. Tôi đã kéo chân cô lâu lắm rồi, không muốn tiếp tục kéo lâu hơn nữa. Thắng thán mà nói, trừ thời điểm vừa kết hôn xong, xuất phát từ nghĩa vụ, sau đấy gần như tôi không còn đụng chạm gì đến vợ nữa. Không phải vì cô không tốt, mà vì... thân thể tôi, vốn đã vứt bỏ bản năng đàn ông từ sớm.

Cô vẫn còn trẻ và xinh đẹp như trước. Văn Dương giờ đã khôn lớn một chút, không đến nỗi thiếu hiểu chuyện, tôi nghĩ đã đến lúc phải ra đi.

Trác Lam vẫn khóc khiến tôi vô cùng khó chịu, thật sự từ đầu đến chân tôi là một người chồng triệt để thối nát, chỉ hy vọng mỗi nợ này của cô chỉ dừng lại tại đây, không mong sẽ tiếp tục đeo nó thêm nữa.

Vậy là đã mười năm trôi qua, bất luận thế nào, cũng đều tại tôi không tốt.

Văn Dương ngược lại không khóc một tiếng, so với những đứa trẻ bình thường nó trưởng thành sớm lắm, không khóc cũng không ầm ĩ, chỉ là tia nhìn sững sờ ấy, như hiểu được tôi là đang chạy trốn, là một người đàn ông không ra gì khiến mọi chuyện trở thành hồng бет.

Ly hôn rồi, chúng tôi vẫn thường xuyên duy trì quan hệ với nhau, chân chính tựa như đôi bạn tốt vậy. Bản thân tôi làm ở một công ty điện tử nhỏ, để dành được phần nào liền mua đồ mang đến cho họ, tuy biết rằng hai mẹ con họ là nhà giàu có, không thiếu thứ gì, nhưng vẫn quen nếp mà mang theo túi lớn túi nhỏ qua. Dù sao tôi cũng không thể cho họ cái gì khác. Trác Lam đã bình tĩnh trở lại, khi tôi qua sẽ chuẩn bị trà nước điểm tâm, cùng tôi thoải mái ngồi nói chuyện phiếm. So với làm vợ chồng, chúng tôi thật thích hợp để làm bạn tâm giao hơn.

Văn Dương không còn như thuở bé luôn quấn lấy tôi, nó còn nhỏ nên vẫn chưa thể rành mạch hết mọi chuyện. Nhưng tôi biết con vẫn thích tôi, bằng không đã không mang đồ vật tôi đưa cho đem về phòng cần thận mở ra.

Cuộc sống an nhàn yên ổn, không thiếu thứ gì, nhưng thật sự cũng không có ý nghĩa gì.

Thời gian trôi qua, tôi đã bốn mươi tuổi.

Hai mươi năm trôi qua như có như không, vẻ ngoài của tôi gần như không hề thay đổi. Khi Văn Dương trưởng thành đứng trước mặt, sẽ sinh ra cảm giác như đang soi gương. Điều này làm tôi nhớ đến một người cũng có gương mặt hao hao giống mình, chỉ là không rõ hiện tại đang ở đâu, có lẽ là một nơi nào đó ở Tokyo.

Tôi không tìm thấy nó. Em trai và người kia đều gọi cho tôi cảm giác đau đớn. Đều là những người mà tôi đã vuốt tay đánh mất.

Nửa đời còn lại, tôi đều phải tự một mình trải qua.

Tôi đã ở tuổi bốn mươi, có khoảng hai năm hạnh phúc cùng người yêu, sau đó tách biệt năm năm trời, rồi lại tái hợp chưa đến một năm ở cạnh nhau... Khoảng thời gian dài đằng đằng còn lại đều giống như hư không.

Vốn nghĩ sẽ không còn gặp lại hắn, nào ngờ trên màn hình lại nhìn thấy hắn được mọi người vây quanh, gương mặt lạnh lùng cao ngạo.

Khi đó tôi đang ngồi trong nhà ăn buổi com chiều đạm bạc, bát com rơi xuống nền vào đũa, dính đầy nước canh, chỉ là tuyệt không cảm thấy nóng.

Hắn đã đến Thiên Tân.

Tuy biết rằng hắn tuyệt đối không phải vì tôi mà đến, thậm chí hắn còn không biết tôi ở nơi này, chỉ là... chúng ta... cuối cùng lại sống trong cùng một thành phố.

Tôi ngơ ngác ngồi trên ghế sofa đến tận nửa đêm.

Nhớ lại trong lòng có phần tự kỷ thái quá đến buồn cười. Ngày kế tiếp, việc đầu tiên tôi làm sau khi tan tằm lại chính là đi tìm Văn Dương, nói rằng cha phải kết hôn, để nó sau này không nên đến tìm tôi nữa. Bất cứ ai nhìn thấy nó đều biết đó là con tôi, tôi không muốn Lục Phong làm tổn hại đến con và Trác Lam — nếu như Lục Phong vẫn còn quan tâm đến tôi như nhiều năm trước đây, nếu như hắn vẫn giống như trước đây, nhất định sẽ tìm đến tôi trả thù như đã từng nói.

Rồi sau đó, tôi lại tự nhiên da mặt dày đến độ muốn đi gặp Lục Phong.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Tôi đương nhiên không vọng tưởng sau hai mươi năm tôi và hắn vẫn có thể cùng nhau, chỉ là... Hai mươi năm qua, tôi vẫn nhớ hắn vô cùng. Trong lòng trộm nghĩ rằng, không gặp mặt cũng không sao, chỉ cần đứng xa xa nhìn một chút là đủ rồi.

Những oán hận ngày xưa cũng đã bị dòng thời gian làm cho phai nhạt, không giống như càn hận càng sâu, tất cả đến hiện tại đều đã trôi đi không còn dấu vết.

Do dự đấu tranh thật lâu, tôi mới đến công ty của hắn ở Thiên Tân, cô thư ký trẻ tuổi tuy xinh đẹp nhưng vẫn lạnh lùng nói, "Xin lỗi anh có hẹn với tổng giám đốc không?"

"...Không có... nhưng trước kia là bạn..."

"Vậy xin lỗi, không hẹn trước thì tôi cũng không có cách nào." Khách sáo trả lời, nhưng cũng ẩn bên trong tia xem thường.

"Nhưng tôi thật là..."

"Thật xin lỗi." Giờ thì ngay cả sự khách sáo cũng không còn nguyên vẹn nữa.

Lúc xin lỗi rồi xoay người bước đi, chợt nghe thấy cô gái ấy ở sau lưng nhỏ giọng, "Bạn? Mười người thì hết chín bảo là bạn, sau đó là học chung..."

Tôi có hơi xấu hổ, đành cúi thấp đầu bước đi thật nhanh.

Té ra hiện tại, muốn gặp mặt hắn một lần đã trở thành vọng tưởng của rất nhiều người.

Tôi cũng hiểu được địa vị bản thân rất thấp. Lấy năng lực gì mà đòi gặp hắn?

Là tôi không từ mà biệt trước, cách mười mấy năm lại muốn đột nhiên nhảy xổ trước mặt hắn? Để làm gì? Ôn chuyện?

Thật nực cười.

Ý niệm muốn gặp hắn cứ như vậy mà hoàn toàn biến mất. Thật là, gặp lại chi bằng không gặp. Tôi cũng chỉ xem tin tức, lật một tờ báo mới có thể từ đó nhìn thấy hắn, dù là bài nào cũng rập khuôn bài nào, nét mặt của hắn cũng chỉ trăm lần như một, nhưng đối với người gần hai mươi năm không có tin tức của hắn, chỉ cần một tấm ảnh chụp trên tờ báo, tôi nhất định sẽ mua.

Bởi vì tôi biết hiện tại, cũng chỉ có thể tiếp cận hắn được đến mức này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Chương 69

Quen biết Kha Lạc lại là chuyện ngẫu nhiên của ngẫu nhiên. Khi đó Văn Dương đang học ở đại học T, tôi bèn lái xe — không phải loại mô tô đen đất tiền gì, chỉ là hàng cà tàng bình thường thôi — đến thăm nó, còn thuận tiện thật gà mẹ mà xách túi lớn túi nhỏ mang cho. Đứa nít ranh này tự nhiên không ở ký túc xá mà lại thuê phòng bên ngoài, thật sự vừa đáng nghi vừa đáng giận. Theo lời nó thì chính xác là đang ở cùng một bạn nam, vì cái gì mà lần nào tôi đến đều không có mặt tại đó. Hai tôi vừa lái xe vừa miên man suy nghĩ giống như mọi ông bố có đứa con trai mười chín tuổi trên đời, nghi thần nghi quỷ.

Tiếp đó liền suýt chút tông phải tên quỷ nhỏ kia, vừa ôm cái laptop vừa bung dù băng qua đường, không biết sợ là gì khiến tôi phải thở ra toàn hơi lạnh. Trời mưa đường trơn dễ xảy ra tai nạn, nó lại còn không tuân theo luật giao thông, con nít bây giờ thật là...

Có lẽ do đứa trẻ này có vài phần giống Văn Dương — được rồi tôi đây thừa nhận bản thân bị ảnh hưởng tâm lý ông bố, nhìn thấy ai tuổi xấp xỉ Văn Dương đều nghĩ là con mình — có lẽ tôi vốn lớn tuổi nên thích già chuyện, nhịn không được mà đem xe đổ vào lề đường, vừa giữ chặt nó vừa giáo huấn một trận.

Đến gần lại thấy mặt quả có giống Văn Dương vài phần, hơn nữa lại vô cùng ngoan ngoãn, tôi vừa mở miệng là nó liền cúi lý đồ mặt lên, cúi thấp đầu bộ dạng phi thường đáng yêu. Biến tôi ngược lại trở nên ngưng ngừng, tiếp tục lầm nhảm, "Được rồi, sau này phải cẩn thận nhen, lơ như ba cháu mà nhìn thấy cảnh nguy hiểm vừa rồi, sẽ lo đến mức tim đập không nổi."

Nhóc con lằm bằm trong miệng, "Cháu không có cha."

"A?" Tôi lộ ra vẻ mặt đồ bùng, xấu hổ kinh dị, "Xin lỗi..." Đành phải lấy máy tính trong tay nó mà ngăn chặn loại đề tài này tiếp tục, "Máy tính cháu có vấn đề sao? Mưa lớn thế này còn ôm nó đi ra ngoài?"

"Hồng rồi, luận văn cháu vừa viết xong đều nằm trong đây..."

Tình thương của ông bố lại dâng tràn, tôi nói, "Vậy sao? Chú chuyên về lĩnh vực này, nếu không thì để chú xem giúp cháu nhé."

Tôi lái xe đưa Kha Lạc cùng lappy về nhà, dù rằng chúng tôi chỉ vừa mới quen nhau.

Kha Lạc và tôi xem ra rất hợp duyên, có thể coi như bạn vong niên. Nó cũng học ở đại học T, chỉ kém Văn Dương mấy tháng tuổi, tôi liền tự động coi như nửa con trai của mình, vì thế khi mà ranh con này vô cùng tín nhiệm, giải bày tâm sự khiến tôi có chút đau lòng.

"Cháu là gay?" Không thể tin được, xác định thêm lần nữa.

"Vâng ạ." Tiểu quỷ gật gật đầu, rồi mới khần trương nhìn tôi, "Chú à, chú có khinh thường cháu không?"

"Không." Tôi lắc mạnh đầu. Nỗi đau lòng của tôi mang ý tứ khác, chính mình hoàn toàn hiểu được con đường này vất vả cỡ nào, không ngờ nó cũng phải từng bước trải qua sự gian khổ đó mà thôi.

"Có người thích rồi phải không?"

Hầy... Mặt đỏ thắm thế kia nhìn thật ngọt ngào nha, không khô có chút ghen tỵ.

"Là người như thế nào?" Đây gọi là già mà khoái hóng.

"Tốt hơn cháu nhiều lắm, vừa trưởng thành vừa quyết đoán, lại tuấn tú..." Coi vẻ mặt say mê chưa kìa, "Anh ấy đối tốt với cháu lắm, tuy là với người khác đều tỏ vẻ xa cách, nhưng lại không như vậy với cháu, thật sự rất thương cháu..."

"Hửm?" Tôi vừa gõ bàn phím vừa ăn khoai chiên, "Người đó cũng là gay à?"

Giương mặt đang tràn đầy mơ mộng bỗng nhiên suy sụp, "Không biết... cháu chưa hỏi tới... Chắc là không phải... Bởi vì sau khi biết cháu như thế, liền tức giận lắm..."

"Chuyện đó cũng không nhất định hết hy vọng, có lẽ cậu ấy bị kinh ngạc, nhất thời không tiêu hóa được, sau thời gian ngắn nhìn lại, không chừng lại hồi tâm chuyển ý cũng nên." Tôi cậy già lên mặt.

"Thật vậy sao?" Tên nhóc trầm tư, không đề ý là tôi đã xực hết mớ khoai chiên.

"Cháu cứ từ mà nghĩ, chú làm tiếp cái này cho xong."

"Chú à sao chú phải làm nhiều việc thế?"

"À... tiền lương không cao, không đủ xài..." Kỳ thật là để cho chính mình không quá nhàn rỗi, đỡ phải suy nghĩ lung tung, bận rộn một chút thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn, bằng không đời người tẻ nhạt muốn bước qua cũng thật vất vả.

"Vậy sao chú không chuyển đi làm chỗ khác?"

Nhóc con đúng là nhóc con, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

"Cháu có quen chủ một công ty lớn lắm, nơi đó đãi ngộ lại tốt, cháu vừa giỏi lại kinh nghiệm phong phú, nhất định lương sẽ rất cao."

Tỉnh lại đi tỉnh lại đi, vừa làm quân sự quạt mo một chút liền như thế nịnh nọt tôi.

Nghe rồi liền quên, nào ngờ một ngày nọ Kha Lạc thật sự gọi tôi đến, còn bảo là đã hẹn trước xong xuôi hết rồi.

Phải không đây, ông chủ mà biết sẽ giết tôi mất.

Nhưng tôi cũng không nỡ dỗi cho nhiệt tình của nó một xô nước lạnh, chỉ có thể căng da đầu mà ra trận. Kha Lạc thật sự quan tâm đến tôi, dường như sợ tôi mất bình tĩnh, liền bỏ buổi học dẫn tôi đi gặp 'thủ trưởng tương lai', so với ý chí sôi sục của nó tôi cứ y như là gà trống mới đẻ.

"...Nơi này?" Tôi do dự nhìn tòa cao ốc quen thuộc.

"Đúng vậy." Nó cực kỳ phấn khởi mà đẩy tôi vào trong, cô gái lạnh lùng xinh đẹp kia còn gọi nó là cậu Kha.

"Cháu nói giám đốc nơi này là..." Ở trong thang máy, tôi bất an nhìn con số không ngừng thay đổi.

"Là chú Lục, chú ấy đúng là có hứng thú với chú nha, tự nhiên lại muốn đích thân phỏng vấn, vốn dĩ công việc này phải để người bên dưới làm... Chú ấy tuy bề bộn công việc cũng rút bớt thời gian ra, chú xem mị lực của chú ghê gớm không..."

"...vậy... sao..." Âm thanh tôi khô khốc.

Trong lòng bàn tay đều toát ra mồ hôi nóng lạnh, Kha Lạc đã đi ra ngoài, còn tốt bụng thì thăm bên tai là chú cố lên đừng có lo nha.

Nhưng tôi vẫn toát đầy mồ hôi, đối diện với người đàn ông ngồi đó với tư thế cao ngạo, dù rằng rất muốn nhìn thấy hắn, nhưng hiện tại cả dừng khi để ngẩng đầu lên nhìn thẳng cũng chẳng có.

"Diệt Thần sao? Đã lâu không gặp." Hắn mở lời trước, trên môi treo đã lên nụ cười được công thức hóa, "Mời ngồi."

Tôi ngồi xuống, tay vẫn còn run bần bật. Nếu có thể bình tĩnh được như hắn thì tốt quá... Sao hắn có thể trấn định như vậy?

"Không ngờ là em đang ở Thiên Tân?" Hắn dừng lại một chút, "Tôi cứ nghĩ hắn là em sẽ sớm đến đây tìm tôi."

Lời mở đầu có vẻ câu nệ hơn so với ý nghĩ của tôi nhiều lắm, tôi đã an tâm hơn, cuối cùng đưa ánh mắt nhìn thẳng hắn. Hắn vẫn anh tuấn như ngày xưa, thời gian không làm mài mòn vẻ ngoài, ngược lại chỉ càng tôi luyện thêm vẻ góc cạnh sắc sảo. Vẫn là ngũ quan mang hai dòng máu, nhưng không phải kiểu diện mạo kiểu ngạo Tây phương bình thường, rất thâm thúy, rất hàm súc. Vẫn như gương mặt quen thuộc trong trí nhớ của tôi.

Tôi vì điểm phát hiện này mà có chút vui mừng.

Hắn không giống như tôi, không già đi chút nào, tựa như vẫn là một Lục Phong của hai mươi năm về trước.

"Ừm?" Nhìn hắn cười có vẻ trào phúng, tôi mới ý thức được là mình đã ngăn người nhìn mặt hắn quá lâu, không khỏi có chút ngượng ngùng, "Tôi... tôi đã sớm đến tìm anh, nhưng vì không có hẹn trước, cho nên..."

"À." Hắn gật gật đầu lý giải, "Cho nên em mới tìm Kha Lạc? Lợi dụng nó quá nhiên là biện pháp rất khéo."

Thế nào lại có hơi chói tai, tôi vẫn mê hoặc nhìn hắn.

"Kha Lạc còn nhỏ, vừa khờ lại nhiệt tình." Hắn cười cười, "Nó cũng mang đến không ít tiện lợi cho em nhỉ? À đúng rồi, chúng ta nói vào chuyện chính đi. Nghe nói em muốn chuyển qua đây công tác? Mức lương cho nhân viên bên công ty em có hơi thấp thì phải..."

"Không phải." Tôi cắt ngang, loại ngữ khí này của hắn mang đến cho tôi cảm giác bị khinh miệt, "Đúng là Kha Lạc có hơi nhiệt tình, thật ra lương bên công ty tôi rất khá... không tính đời..."

"Ừ?" Hắn lại cười cười, "Vậy sao? Đương nhiên chúng ta là bạn cũ với nhau, nếu em thật sự cần, tôi có thể nâng mức lương cho em. Muốn ít hay nhiều thì cứ nói, không phải ngại, chỉ cần trong phạm vi hợp lý tôi có thể đáp ứng."

"...Thật sự không cần." Tôi rồi bời đáp, "Tôi không có ý định chuyển công tác..."

"Thật sao?"

Tôi gật gật đầu, nhìn mặt hắn lại cảm thấy hoang mang. Chúng ta đã hai mươi năm không gặp nhau... lại ngồi đây bàn chuyện tiền lương?

"Tốt lắm, nếu em đã không có ý đó." Hắn nhìn đồng hồ, "Kế tiếp tôi có hẹn với khách hàng, em có phải..."

"Vâng." Tôi tỉnh ngộ đứng lên, "Tôi cáo từ trước."

Kha Lạc đứng bên ngoài chờ tôi, vẻ mặt hưng phấn, "Chú ơi, sao rồi?"

"A?" Tôi vẫn còn đang ngẩn ngơ.

"Chú có chuyển qua chỗ chú Lục làm việc không?"

"A..." Tôi cười khổ nói, "Không thể nào, chú vốn không có ý định đổi chỗ làm..."

"A?" Kha Lạc cẩn thận nhìn sắc mặt của tôi, "...Có phải... chú Lục nói gì khó nghe không? Chú đừng để trong lòng ghen, chú ấy lúc nào cũng vậy... không có ác ý gì đâu..."

"Không, không, người ấy thật khách khí..." Tôi vội an ủi, "Thật sự rất khách khí... nói sao thì... chú cũng là người cháu giới thiệu tới..."

Hắn quá khách khí.

Khách khí đến độ tôi tựa như rơi vào hầm băng.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 70

Trăm triệu lần không nghĩ rằng Lục Phong sẽ liên lạc với tôi. Cứ tưởng rằng câu nói lúc sắp rời đi ngày đó 'có rảnh sẽ liên lạc lại' bất quá chỉ là lời băng quơ, nào ngờ hắn lại thật sự gọi điện cho tôi, hẹn tôi đến nhà.

Là đến nhà, chứ không phải đến công ty.

Tôi vội vàng đến mức mặt có chút đỏ. Tôi cũng không nghĩ ngợi linh tinh gì, chỉ là đến nhà rồi hắn sẽ không nói chuyện công việc, nói rằng tôi muốn tiền lương ít nhiều thế nào, nói rằng tôi có lẽ dùng tình cảm ngày trước mà tìm cách tiếp cận hắn.

'Nhà' của hắn khiến tôi có chút giật mình. Vốn tưởng chỉ là biệt thự bình thường, không ngờ lại là một tòa lâu đài nhỏ trắng lộng lẫy. Vừa có bể bơi xa hoa, sân tennis, còn có một hàng tá thứ linh tinh hào nhoáng khác. Tôi mất hết mười phút để đi qua con đường nâu lát đá, loại mà các chiến mã thời trung cổ khi tung vó sẽ tạo nên tiếng động lộp cộp. Trên đường còn đi qua một hoa viên thật lớn, trồng đủ loại hoa hồng, phía nam còn có những loài cây thông thường như cây cọ cùng chuối dại, sâu trong bóng mát là một cái ao nhỏ nhỏ, các loài thủy tiên và lan rừng đông đưa trên mặt nước, mang tư thế hờ hững tựa như đang ngái ngủ.

Tòa nhà mang màu xám tro tựa như lâu đài cổ kính của vua chúa ngày xưa, thân uốn theo hình vòng cung, sáo cửa hẹp dài, bốn phía mang màu xanh biếc của cây đẳng diệp, đỉnh chóp nhọn hoắt vươn lên trụ vững trên nóc nhà, nếu tôi là một cô gái, ở nơi thế này nhất định sẽ nghĩ đến cô bé lọ lem.

Mà Lục Phong tôi tự cho là quen thuộc ngày ấy, là một người sẵn sàng cùng tôi chung sống trong một căn nhà trọ nhỏ bé, sống những ngày thanh nhàn. Giờ hắn lại xa xôi diệu vợi như vậy, thật sự hoàn toàn xa lạ.

"Cứ thoải mái mà ngồi." Hắn ăn mặc thực tùy ý, một chiếc áo len, quần kaki dài, chân trần đi tới đi lui trên tấm thảm bằng lông dày. Đường như có ý dùng bộ quần áo tùy tiện để tạo vẻ tương phản với tôi - theo bản năng mà đan hai tay vào nhau, cứng nhắc ngồi trên ghế sofa.

Hắn đánh giá tôi lần nữa, ánh mắt dừng lại cũng đủ biết chiếc áo somi trên người tôi là vừa mới xé mặc ra, vừa nghiêng ngẫm vừa cười. Toàn thân tôi đều không tự nhiên, bất giác thấy thẹn, không hiểu vì sao lại đại dột phục toàn thân đồ mới mà đến đây... Thật ra vốn cũng không có gì, quần áo lần đầu tiên dùng tới dĩ nhiên là mới toanh. Nhưng bị hắn dùng ánh mắt như nhìn thấu triệt thế kia, tựa như việc tôi ăn mặc long trọng là rất buồn cười.

"Uống chút rượu đi." Hắn đưa qua ly rượu, không biết sao còn lơ đãng như đang nhìn thời gian.

"Ừm." Tôi tiếp nhận lấy ly rượu, rồi lại nắm chặt nó trong tay.

"Uống thử đi, rượu đỏ lâu năm, chắc em sẽ thích."

"Vâng." Tôi nhấp một hơi, chậm rãi nói, "Rất ngon."

Hắn nở nụ cười, để lộ hàm răng trắng sáng, "Tôi biết là em sẽ thích... Ha, sao lại có ánh mắt hoài nghi như vậy? Tôi đương nhiên nhớ rõ sở thích của em."

"À..." Trong nháy mắt tôi bỗng nhiên có chút cảm động, yên lặng uống hết toàn bộ ly rượu.

"Lục Phong..."

"Ừ." Hấn thờ ơ xoay xoay ly rượu, dường như đang lắng nghe một bản acoustics tiếng Anh nhẹ nhàng vang lên.

"Thật, thật xin lỗi, lúc ấy đột nhiên bỏ đi..." Tôi nuốt một ngụm nước bọt, "Thật xin lỗi, chuyện đó đối với anh thật sự khó chấp nhận được... Chuyện mẹ và em trai, anh có hiểu được không? Mọi thứ quá đường đột... Tôi cần có thời gian... cho nên... kết quả sau đó xảy ra một chuyện, nên không thể đi tìm anh..."

Ngẩng đầu lên, đập vào mắt là biểu tình lơ đãng của hắn.

"Lục Phong?"

"A?" Lúc này hắn mới chú ý là tôi đang nói, "A, vừa nãy em nói cái gì? Xin lỗi nhé, tôi có chút thất thần, phiền em nói lại được không?"

"..." Tôi xấu hổ khoát tay, "Không có gì."

"Giờ anh ở đây một mình?" Thiên Tân tắc tắc tắc vàng, nơi ở quy mô bề thế như vậy không thể chỉ dùng từ 'xa xỉ' mà hình dung.

"Đúng vậy, còn chưa có nữ chủ nhân, cả nam chủ nhân cũng thế." Hấn lại cười, ung dung nhìn tôi, "Sao vậy? Tiếc nuôi à?"

"Hả?"

"Nếu lúc ấy em không rời bỏ tôi, giờ nó là của em, đúng không?"

Tôi ngạc nhiên, còn chưa kịp mở miệng thì hắn đã nở nụ cười khác, "Đùa một chút thôi, không cần căng thẳng như vậy."

"Đương nhiên, khi ấy tôi suýt chút nữa đã trở thành kẻ trắng tay, đừng nói là em, kể cả tôi cũng không nghĩ là mình có thể sống tốt đến ngày hôm nay."

Tôi không hiểu sao cả, chỉ có thể cúi đầu uống một ngụm rượu.

"Cho nên không thể trách em không có mắt nhìn." Đột nhiên hắn hơi tiến lại gần, "Đúng rồi, nghe nói em đã cưới con gái nhà họ Trác, không tồi chút nào, chúc mừng em."

Toàn thân tôi bỗng chốc cứng lại, sắc mặt trắng bệch nhìn hắn.

"Trác gia ở Thiên Tân này đúng là hào phú một phương, không ngờ em đối với phụ nữ cũng có bản lĩnh như thế." Hấn vuốt cằm một chút, mỉm cười, "Nhưng sau đó lại ly hôn? Đáng tiếc thật, làm rề rề Trác gia không thoải mái sao? Như vậy, em đến tìm tôi... là vì Trác Lam đã vứt bỏ em, hay là vì biết tôi bây giờ còn quyền thế hơn cả Trác gia, nên mới bỏ cô ấy?"

Tôi cảm thấy mọi thứ logic đều lẫn lộn cả. Những điều hắn nói, hoàn toàn nằm ngoài phạm vi lý giải của tôi.

"Sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi thế này? Em không thoải mái sao?" Dù là giọng điệu quan tâm, tôi cũng không tìm thấy trên mặt hắn biểu tình tương ứng.

"Không có..." Tôi khẽ run rẩy. Rõ ràng trong lòng cảm thấy lạnh rét, vậy mà trên người lại càng lúc càng nóng... lạ lùng là kể cả nơi đó cũng bắt đầu khô nóng...

Tôi kiềm chế gấp chặt đầu gối, trên trán toát ra một tầng mồ hôi.

"Có phải tôi đã lỡ nói gì khiến em sợ hãi không?" Hấn cười, "Em không cần phải sợ, chuyện trước kia tôi đã quên sạch sẽ rồi. Khi đó tôi hai bàn tay trắng, quả thật không thể sánh với Trác gia, cũng khó trách em thay đổi chủ ý. Chẳng qua sao em không nói cho tôi biết trước, lừa tôi chạy về New York lo hết mọi thủ tục, trông chờ gấp gấp quay về đón em, kết cục lại là công dã tràng."

"Không phải, tôi..."

"Em vẫn còn rất thích tôi sao? Nhiều năm thế rồi mà vẫn không quên được? Giờ lại muốn quay về nối đoạn duyên xưa?" Hấn cười nhìn tôi, lộ vẻ hiểu rõ, "Phải vậy không?"

Đầu óc tôi càng hỗn loạn, chỉ cảm thấy hắn cười vô cùng kỳ quái, cả lời nói cũng trở nên kỳ quái.

Tuy rằng hắn bảo tôi đến, tuy rằng hắn cười với tôi, tuy rằng rất nhã nhặn...

Sao tôi lại cảm thấy rằng kỳ thật hắn tuyệt đối không muốn gặp lại tôi?

Gương mặt hắn đột nhiên phóng đại trước mắt, "Xây ra chuyện gì?"

Lúc này tôi mới chú ý đến tư thế bất tri bất giác đã cuộn chặt trên ghế sofa của mình.

"Có bệnh gì sao?" Hấn lại cười hỏi, một chút cũng không có ý tứ lơ đãng, ngược lại thân nhiên đặt tay trên mặt tôi dò xét, "Nóng như thế này."

Xúc cảm lạnh như băng khiến toàn thân tôi chấn động, run rẩy kịch liệt, gần như vô thức mà đem mặt mình dán chặt vào.

Hắn phì cười một tiếng rút tay lại, thương thức vẻ mặt đỏ bừng của tôi, "Em đúng là... thật thú vị..."

Ngón tay nhẹ cời bỏ nút áo của tôi, trên phần ngực phơi bày lộ ra một mảng đỏ ửng, đầu ngón tay ngẫu nhiên đụng đến đâu cảm xúc mãnh liệt trào dâng đến đó, hắn dùng móng tay khảy nhẹ qua một chút, lưng tôi liền kịch liệt run bắn lên, rồi nặng nề ngã phịch xuống, vừa thờ dốc vừa ở nơi lớp vải mềm mại mà vận vẹo, tựa như loài cá bị mắc cạn.

Tôi đã hiểu được chuyện gì. Ly rượu kia vốn dĩ không phải là sự quan tâm.

"Thật là, lớn tuổi thế này rồi, mới dùng chút thuốc đã thành nhạy cảm đến vậy." Hắn cười nhạo rút tay về, nhàn hạ nhìn tôi chặt vật hít thở không thông mà giãy giụa. Ánh mắt mơ hồ nhòe đi, không biết vì sao căng đầy nước mắt.

"Khó chịu lắm à? Em rất muốn phải không?" Ngón tay tiến đến xoa nhẹ hai cái, tôi liền rớt nước mắt mất đi không chế mà cọ xát hắn.

"Thật ngại quá... đối với loại người từng tuổi này như em tôi hoàn toàn không có hứng thú."

Tôi mù quáng mà vận vẹo, trên mặt tràn đầy chất lỏng mặn chát, ở trước mặt hắn làm trò hề. Tôi hy vọng có thể giữ được một chút tự chủ, nhưng không còn cách nào khác, thân thể này đã không còn thuộc về tôi.

Hiệu lực của thuốc mạnh đến mức tôi mất đi toàn bộ lý trí, trong vô thức lại tự nhiên kéo quần áo hắn xuống, liền nhận một bạt tay hung ác của hắn vào mặt.

"Tiện nhân!"

Đau đớn cùng cảm xúc cuồng loạn khiến tất cả đều trở nên mơ hồ, tôi chỉ hơi rút lại một chút, rồi mới điên cuồng bấu lấy sô pha, cuộn người lại.

"Ừm, xong rồi à? Tốt lắm... chuẩn bị đi, bên này cũng được rồi." Tôi nghe hắn bình tĩnh nói chuyện điện thoại, rồi túm lấy tôi, "Hừ, không phải em rất muốn sao? Đáng thương như vậy, muốn tôi vậy rồi à? Tôi đã giúp em tìm người giải tỏa rồi đây."

Mơ hồ trong phòng kia nhìn thấy một đứa trẻ đang lẳng lặng nằm im trên giường, phản ứng đầu tiên của tôi là Văn Dương. Đến khi vùng vẫy mới may mắn thấy rõ là một gương mặt xa lạ.

Tôi vì đứa trẻ đó không phải là con mình, sinh lòng ích kỷ mà cảm thấy may mắn.

"Thật là một đứa trẻ xinh đẹp." Lục Phong đứng phía sau dùng chân đá tôi. Hiệu lực của thuốc kích thích mãnh liệt đến độ chân đứng không vững.

"Nhịn không được thì cứ làm đi."

!!!

Đi... đi làm chuyện đó với một đứa trẻ không có ý thức? Đứa bé ấy dường như không cách biệt Văn Dương là mấy...

Tôi co quắp lùi về phía sau.

"Tùy em, xem coi nhịn được bao lâu." Hắn vẫn giữ sự bình tĩnh.

Tôi biết ngay phía sau mình là ống kính camera đang chờ, nhưng ngay cả khi biết được rõ ràng như vậy, cũng không thể khiến con dục hỏa thiêu đốt muốn nổ tung này giảm đi nửa phần đau đớn.

Lý trí hoàn toàn đánh mất khiến tôi rớt cuộc không khống chế được mà vươn tay đến gần gương mặt nhợt nhạt của đứa trẻ đó, một bên vừa máy móc động thân một bên rơi nước mắt. Được một nửa thì đứa trẻ ấy tỉnh, lúc đầu còn giãy dụa, sau đó mới nằm im lìm, gương mặt ánh mắt oán hận lên trừng tôi, ánh mắt như loài thú nhỏ trừng lớn đến độ muốn vỡ nát ra. Tôi không dám nhìn thêm nữa.

Ánh mắt thù hận và xem thường ấy.

Cho đến khi hôn mê tôi vẫn còn nhớ rõ.

Vẫn không ngừng gặp ác mộng, ăn không ngon, cả đêm ngủ không yên. Mơ thấy chính mình ở trong gương, ngẩn ngơ đứng giữa trời.

Cho đến giờ tôi chưa từng nghĩ mình sẽ xấu xa đến độ đi cưỡng bạo người khác, hơn nữa đối tượng lại là đứa trẻ vô tội xấp xỉ tuổi con mình.

Cho dù hắn có gọi người đến luân bạo tôi, tôi cũng sẽ chỉ đau lòng, chứ không cảm thấy tội lỗi đến vậy.

Quả nhiên hắn rất biết dùng cách nào tốt nhất để thương tổn đến tôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 71

Từ ngày hôm đó tôi không thể đi ra khỏi nhà hắn một bước, nói cách khác, tôi bị giam lỏng.

Tôi hiểu được dụng ý của hắn. Hắn muốn chậm rãi tra tấn tôi, từng chút từng chút một, không để lại dấu vết nào.

Giống như động một chút hắn sẽ đá tôi, cho tôi một tát, tuy rằng đánh như vậy không được tính là bạo lực, sẽ không quá đau, cũng không để lại vết thương gì, nhưng tràn ngập vũ nhục. Dùng nét mặt không tức giận mà chỉ khinh thường đá một cước, chẳng khác gì đá một con chó ngáng đường.

Lục Phong dường như rất bận rộn, bận tới mức tối mày, bên cạnh hắn có rất nhiều chuyện cũng như rất nhiều... người. Cho nên hắn không có quá nhiều thời gian để 'chiều cố' tôi.

Tôi có quyền tự do đi lại xung quanh, nhưng tôi không thường xuyên sử dụng quyền đó. Ở trong hành lang hoặc trong phòng khách sẽ bắt gặp cảnh Lục Phong mang những người trẻ tuổi xa lạ về làm động tác suồng sã, khiến tôi vô cùng xấu hổ. Có một lần hắn ở trước mặt một thiếu niên vô cớ giáng cho tôi một bạt tai, thiếu niên kia trong ánh mắt trừng lớn là vẻ ngạc nhiên xen lẫn coi thường, từ đó tôi không bước ra khỏi phòng nữa.

Buổi tối trong lúc tôi đang ngủ hắn sẽ tiến vào phòng. Theo như lời hắn là để thương thức tôi làm trò hề trong giấc mơ.

Tôi cảm thấy thật vô nghĩa. Tôi có đáng về gì mà hắn chưa từng thấy qua? Chúng tôi đã từng quen thuộc nhau đến vậy. Khi tôi căng thẳng sẽ nói mớ, sẽ cắn móng tay, có đôi khi sẽ giống như con nít mà khóc nức nở, đều là những thói quen mà sáng sớm hôm sau hắn sẽ cười và nói cho tôi biết.

Tại sao lại cố ý nửa đêm đứng trước đầu giường tôi mà xem, chẳng lẽ khi tôi già rồi, so với suy nghĩ trước kia của hắn đã trở nên đáng ghê tởm hơn nhiều lắm?

Cuối cùng tôi vẫn mơ thấy hắn. Mơ thấy nơi bờ biển Tây An kia, cùng ngồi trên cầu cao, không có người đi đường, chỉ có những chiếc xe chạy như bay để lại tiếng rít gầm. Trời đã tối hẳn, bầu trời có một chút sao. Tôi và hắn ngồi đối mặt dựa vào nhau, dưới chân là biển lặng.

Hắn cao lớn như vậy, duỗi tay ra là có thể dễ dàng ôm lấy tôi vào ngực. Đỉnh đầu tôi đụng vào cằm hắn, mũi bị áp chặt trong ngực, có chút đau, cảm giác thật ấm áp.

"Dường như cả thế giới chỉ có hai chúng ta." Hắn nói, "Hiện tại thế đi, thế vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh anh."

"Ngộ nhớ anh đuổi em đi thì sao?" Tôi quen nói đùa.

"Vậy em cũng không thể đi."

"Này, anh nói hay nhỉ..."

"Được hay không?"

"Được." Chỉ cần người này yêu cầu, dù vô lý thế nào tôi cũng chấp nhận.

"Nếu em bỏ chạy, anh sẽ không từ thủ đoạn nào mang em về."

"Ừ."

"Đem em xích lại, đập gãy chân em, để em rút cuộc không chạy thoát."

Gương mặt kẻ cận như vậy, toàn bộ vẻ mặt của hắn gần như rơi vào vòng mạc của tôi.

"Cho dù em có hận anh, anh cũng sẽ làm như thế, hiểu không?"

Cũng không sao cả, vì em biết anh yêu em.

Khi muốn giữ chặt lấy hắn lại đột nhiên bừng tỉnh, trong ánh mắt mơ hồ xuất hiện gương mặt đã từng lướt qua giấc mộng.

"Mơ thấy mộng đẹp gì thế?" Hắn cười nhạo, "Nói mớ thú vị đến vậy."

Tôi nhắm mắt quay đầu đi chỗ khác, giấu nửa mặt dưới gối, thầm đem giọt nước mắt vì giấc mơ ban nãy mà chảy ra quẹt vào đáy.

"Đúng rồi, có thứ hay ho này muốn đưa cho em, thiếu chút nữa thì quên mất." Hắn chìa ra một chiếc CD-ROM, nghiền ngẫm vẻ mặt hoang mang của tôi,

mới bổ sung thêm một câu, "Em là diễn viên chính đây."

Tôi bỗng nhiên trừng mắt bạo liệt đến độ tựa hồ khiến hắn cảm thấy thật khoái trá, ngồi xuống tiếp tục mỉm cười, "Hiệu quả rất tốt, em có muốn xem thử không... Đương nhiên, tôi sẽ không để người ngoài thưởng thức, em cứ yên tâm."

Biểu tình cứng ngắc của tôi có hơi thả lỏng, hắn cười cười nói thêm, "Chẳng qua là mang cho Trác Văn Dương xem, em không có ý kiến gì chứ?"

Hắn dường như không nhìn thấy tôi bỗng nhiên đứng lên, môi run rẩy không thốt nổi lời nào, tựa như nhìn thấy điều gì đó thật thú vị, cười châm biếm, "Không cần kích động như vậy. Cho nó xem là chuyện phải làm, một bên là người cha kính yêu, một bên là người trong lòng, sao lại không để cho nó xem chứ?"

...

"Sao vậy, sao lại giật mình như thế? Em không biết sao?" Hắn thông cảm lắc đầu, "Đã nói em không nên quá kích động... Cưng ới, nằm xuống đi. Giờ hắn nó đã xem cái đĩa đó rồi. Em có muốn đòi lại cũng không được đâu."

Mấy ngày kế tiếp hắn không hề để ý đến tôi, để tôi một thân một mình như chim sợ cành cong, nghe thấy tiếng chuông điện thoại sẽ kinh hãi mà nhảy dựng lên, sợ là Văn Dương gọi đến.

Cuối cùng Văn Dương cũng gọi đến, lúc mà tôi lên con số.

Kỳ quái là Lục Phong lại tự nhiên thay tôi gọi bác sĩ. Tôi còn tưởng rằng hắn căn bản không để ý đến tôi, hoặc căn bản là không thể phát hiện tôi sinh bệnh. Hắn vội vàng mang nhiều người đến vây quanh, lại xem thường không liếc tới, kể cả khi đi qua trước mặt tôi ánh mắt cũng không chao đi một chút.

Một tay truyền nước biển, tay còn lại rồi ren mạng di động áp vào tai.

"Cha." Âm thanh của con nghe thật mỗi mệ.

"Văn Dương, cha không phải..." Tôi hoảng sợ, muốn bỏ một chút công sức ra biện giải.

"Con biết." Nó thờ hờn hờn một hơi, "Con biết không phải cha. Chuyện không liên quan đến cha... có phải vậy không?"

Tôi run rẩy nắm chặt điện thoại.

Lặng yên thật lâu, con nhẹ nhàng nói, "Con tin cha."

Tôi không thể tin được sẽ có một phán quyết khoan hồng độ lượng đến vậy, ngăn ngor nắm chặt điện thoại cơ hồ đến rớt nước mắt xuống.

"Sao vậy, Trác Văn Dương đến tìm em?" Không biết từ lúc nào người đàn ông thân hình cao lớn đã xuất hiện tại cửa, mỉm cười.

Sự tín nhiệm vô điều kiện của Văn Dương như tiếp thêm dũng khí cho tôi, "Con không trách tôi."

"Hử?" Lục Phong nhướn một bên mày, vẻ mặt cười như có như không.

"Con tin tưởng tôi." Đột nhiên bổ sung thêm một câu. Không biết là nói cho ai nghe.

"Thật vậy sao? Chúc mừng em, có thể khiến con trai nhất mực nghĩ về mình cao quý đến vậy." Lục Phong vẫn duy trì biểu tình kia, như có suy nghĩ gì đó mà đánh giá tôi, "Vừa như thế liền lên tinh thần? Nó nói một câu mà đã có hiệu quả hơn hẳn thuốc, xem ra em rất để ý đến chuyện giữ hình tượng người cha tốt nhỉ?"

Con sốt liên tục không dứt đã chậm rãi hạ xuống, tôi nghĩ mình sẽ nhanh chóng khá hơn.

Lục Phong cũng không hề đụng chạm đến tôi. Tôi biết hắn khinh thường, hắn nhiều lần nhấn mạnh rằng bộ dạng của tôi vừa già lại vừa xấu, hoàn toàn không có hứng thú.

Về chuyện này hắn tôi nên cảm tạ hắn. Tôi đã già rồi, đứa con bất giác đã lớn lên như mình năm xưa, giờ lại cùng hắn ở chung một chỗ, bị làm ra loại sự tình này, không khỏi nhục nhã quá mức.

"Lại đục mắt ra cái gì?" Người đàn ông cao lớn đó luôn dùng phương pháp thô bạo để mở cửa, khí lực lại mạnh đến kinh người, khó trách cửa sổ chỗ này phải dùng thép tinh khiết tạo nên, tránh khỏi hư hại, dùng lâu dài không cần tu bổ.

Không đợi tôi trả lời, hắn liền tự ý đi đến, ngồi mạnh xuống giường. Lẫn lộn giữa mùi nước hoa là mùi rượu nồng nặc, không biết là hắn mới từ nơi nào xã giao về, hay là vừa... hưởng thụ nữa.

"Em thật chướng mắt." Hắn thì thào nói, hiển nhiên có hơi say, nếu không sẽ chẳng vừa nói những lời đó vừa nhìn tôi không chuyển mắt, "Chỉ vừa nhìn đã thấy..." Thanh âm mỗi lúc mỗi nhỏ đến độ hoàn toàn biến mất, hắn đơn giản không nói gì nữa, chỉ ngồi đó nhìn mặt tôi chăm chăm.

Từ sau khi tôi bị bệnh, Lục Phong có ôn hòa hơn đôi chút, không châm chọc khiêu khích, cũng không đánh tôi...

Vừa nghĩ như thế, tay hắn liền đưa tới. Tôi theo phản xạ nhắm mắt lại, lui người về phía sau.

Trên gương mặt không đau rát như dự đoán, cảm lại bị nâng lên, trên môi bỗng nhiên nóng rực.

"Cũng không tệ lắm."

Tôi như bị điện giật che miệng lại, hoảng sợ nhìn hắn.

"Hôm nay tôi muốn thay đổi khẩu vị." Hắn cười, dễ dàng bắt lấy tôi. Khí lực hắn vẫn như trước, mạnh đến khác thường. Căn bản không cách nào phản kháng.

"Không, không được!!"

Tôi đã không còn trẻ nữa... Anh sẽ không để mất tôi... Tôi cố sức giãy dụa bên dưới sự áp chế của hắn... anh buông tha tôi đi...

"Em sợ cái gì..." Hắn cúi đầu cười khế, "Cũng không phải chưa từng làm qua, khăn trương làm chi? Hơn nữa..." Hắn dùng đầu gối cố định đôi chân đá loạn của tôi, "Không chừng chạm qua rồi... cảm thấy biểu hiện của em không quá kém, tôi sẽ tha thứ cho em... Nói cũng không biết chừng..."

Tôi hốn hén hít thở từng hơi từng hơi một, lâu rồi không hề vận động, giãy giụa một chút đã thấy sức cùng lực kiệt.

Áo hoàn toàn bị kéo phanh ra, hắn từ trên cao tỉ mỉ nhìn xuống bộ ngực trần trụi phập phồng của tôi, đột nhiên cắn lên.

Đầu ngực bị cắn pha trộn giữa đau đớn và kích thích khiến tôi quờ quạng tay muốn đẩy đầu hắn ra, cổ tay liền bị bắt lấy giữ chặt phía trên. Trong tư thế phản kháng vô lực, vừa cảm thấy thẹn vừa dâng lên thứ cảm giác quen thuộc lẫn xa lạ. Tình triều sôi trào, tôi thất thanh hét chói tai, "Không được... Lục Phong... van xin anh..."

"Em kêu cái gì?" Môi lưỡi càng thêm dùng sức, "Tôi chịu chạm vào em, em nên cảm thấy vui mừng mới phải... Không đúng sao..."

Lưng bị cắn một hồi, mới chậm rãi liếm láp, "Sao em không ảo tưởng một chút, rằng biết đâu tôi sẽ yêu em một lần nữa?"

Tay được thả ra, nhưng tôi vẫn không cử động được, quần không biết bị cởi ra từ lúc nào. Phía bên trong đùi mềm mại mãi cảm đột nhiên bị dùng sức gât gao mút vào, bờ môi hắn tựa như loài đĩa mà dán sát lấy vị trí yếu ớt đầy đặc đầy thần kinh.

Máu đều dồn xuống, trong đầu trống rỗng, tay chân co quắp, tôi khàn khàn kêu lên, "Không, không cần..."

"Thật sự không cần?" Hắn rời môi ra, ngón tay móc lấy quần lót, đầu lưỡi men theo khe hở mà tiến vào dò xét.

Từ nơi chốn đã nhiều năm qua không ai đụng chạm tới... đầu lưỡi mấp máy khiến tôi muốn phát điên, muốn dứt khoát ngồi thẳng dậy né tránh hắn, nhưng vẫn vô lực ngã xuống, ở trên giường co quắp toàn thân run rẩy.

Cuối cùng một chút che đậy cũng bị kéo xuống, đầu lưỡi không còn trở ngại, tùy ý liếm láp ra vào. Hai chân vì căng thẳng mà co rút lại, đầu gối run rẩy bị dùng sức tách ra. Hắn ở giữa hai chân vừa hôn vừa mút lại càng thêm dùng sức, trước trước sau sau không bỏ sót một chỗ nào, cho đến khi trong cổ họng tôi chỉ có thể phát ra âm thanh khô khốc. Đầu bị nâng cao lên, tôi rối loạn đẩy ra, thế nhưng nửa người dưới đã nhẹ đến mức vô lực. Trơ mắt nhìn hắn kề cận, không nói lời nào đặt ở giữa mông tôi.

"Đừng, Lục Phong..." Tôi máy móc lặp lại, hắn đã mạnh mẽ động thân, cường ngạnh tiến vào.

"..." Tôi không phát ra được âm thanh nào, chỉ há miệng thở dốc. Lưng và ra giường kịch liệt ma sát, vừa đau vừa tê dại. Nửa người dưới thụ động đơng đưa, từng lượt đẩy sâu vào bên trong đau đớn cháy bỏng khiến toàn thân tê liệt, đến mức không còn là chính mình.

Nóng... khó có thể chịu đựng được.

Thân thể hắn cùng với loại đau đớn kịch liệt này, trong trí nhớ vừa xa xôi lạ lẫm, vừa tựa như đầu đó cảm thấy được... sự quen thuộc, nỗi mơ hồ không khác gì một tấm rèm ngăn cách rất mỏng. Cùng người kia hòa vào làm một, thân thể chặt chẽ kề cận bên nhau, giống như giữa chúng tôi chưa từng tồn tại khoảng cách. Giống như dòng thời gian hai mươi năm nay chưa từng chảy qua, giống như hắn chỉ vừa rời khỏi tôi ra phòng khách uống một cốc nước mà thôi, giống như chúng tôi cho đến bây giờ vẫn luôn ở cạnh bên nhau, một giây cũng chưa từng chia lìa.

Hắn thô bạo đem hai chân tôi gấp lên đến ngực, đè xuống tiếp tục tiến sâu hơn, tôi ngửa cổ, bị hắn bức đến phát ra âm thanh một nửa liền bị chặn lại.

Hắn hôn tôi.

Tôi mê muội mở to mắt ra.

...Thật kỳ lạ... Tôi không hiểu, tại sao phải hôn tôi?

Không phải chỉ cần xâm nhập là tốt rồi sao? Hôn sâu như vậy... Có phải rất dư thừa không? Hay là... phải nói rằng... rất hào phóng?

Tại sao phải hôn tôi?

Sự va chạm cuồng loạn bên dưới khiến tôi hít thở không thông, trước mặt dần biến thành màu đen, cổ sức giữa sự dầy dụa đó mà tìm cơ hội để thở.

Môi hắn vẫn không dời đi, cổ cháp dấn vào hôn đến nhàu nát, đầu lưỡi luồn sâu bên trong quần quýt, hô hấp nóng rực, cứ như vậy mà tự nhiên thành thực hôn tôi.

"...Tiểu Thần..."

Sao tôi không có chút cảm giác chân thật nào... Có phải anh đang gọi em không? Dường như đã lâu lắm rồi... không còn ai gọi em như thế, em gần như đã quên đi mất...

"Tiểu Thần..."

Tôi biết mình thật yếu đuối, chỉ cần hôn sâu vài cái, chỉ cần như vậy nhẹ nhàng gọi tên tôi vài lần, tôi liền giống như một lần nữa yêu hắn, liền giống như chưa bao giờ oán hận hắn, dường như cho đến bây giờ hắn chưa từng tổn thương tôi, dường như có thể quay về ngày xưa, chỉ cần đơn giản ôm lấy hắn sẽ không sợ bất kì điều gì nữa...

"Tiểu Thần..." Bàn tay ấm áp của hắn ở phía sau lưng tôi lần tìm kiếm nơi xương cánh bướm mỏng manh[1], dùng sức nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

Có, có phải anh luôn nhớ rõ, chỉ cần vuốt ve như vậy, em sẽ không còn cảm thấy đau đớn?

Tôi nức nở vươn tay ôm cổ hắn.

Lục Phong, em thật sự rất nhớ anh...

"Cha ời..."

Động tác chợt dừng lại. Bả vai rộng lớn của Lục Phong đã chắn đi tầm mắt của tôi, cái gì tôi cũng không nhìn thấy. Nhưng hai chữ nhẹ nhàng kia vẫn như mũi dao bén nhọn xuyên qua màng tai, đâm thẳng vào tim tôi.

Tôi cứng ngắc nằm đấy, muốn động cũng không thể động, tứ chi và máu đã đông đặc lại.

Lục Phong đứng thẳng dậy, lạnh lùng nhìn về phía cửa. Hắn không ngạc nhiên, cũng không bất ngờ. Cứ như việc Văn Dương xuất hiện ở đây hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắn.

Trong nháy mắt tôi đã hoàn toàn hiểu được.

Những âu yếm, những hôn môi... đều là giả dối... đều là tôi tự mình đa tình.

Hắn chẳng qua là muốn tôi bẽ bàng mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 72

Tôi cứng ngắc nằm đấy, muốn động cũng không thể động, tứ chi và máu đã đông đặc lại.

Lục Phong đứng thẳng dậy, lạnh lùng nhìn về phía cửa. Hắn không ngạc nhiên, cũng không bất ngờ. Cứ như việc Văn Dương xuất hiện ở đây hoàn toàn nằm trong lòng bàn tay hắn.

Trong nháy mắt tôi đã hoàn toàn hiểu được.

Những âu yếm, những hôn môi... đều là giả dối... đều là tôi tự mình đa tình.

Hắn chẳng qua là muốn tôi bẽ bàng mà thôi.

"Cha..." Lúc này Văn Dương đã hoàn toàn đứng trước mặt tôi, tôi còn đang trong nỗi sợ hãi lúng túng, toàn thân lửa lò nằm đấy, tư thế cứng ngắc. Gương mặt con trai xanh mét nhìn thấy hết toàn bộ trò hề của tôi.

Đột nhiên ý thức ra được, cả người tôi nhảy dựng lên, hét thảm thiết đẩy Lục Phong ra, quơ quào tay chân kiểm bất cứ thứ gì có thể che đi tấn trò hề này. Liều mạng co rút vào trong chăn, người run rẩy cuộn lại.

Đừng nhìn cha như vậy... Van xin con đừng nhìn cha như vậy...

Hóa ra là như thế... Hóa ra là như thế...

Không biết đến lúc nào thì căn phòng đã hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn duy nhất mình tôi vẫn trốn vào trong chăn, ánh mắt nhắm chặt khẽ run lên.

Ngày đã muốn tôi sầm lại.

Tôi không rên la tiếng nào mà chui rúc, muốn động cũng không thể động.

Tựa hồ đã là nửa đêm, trên người phát nóng như có lửa thiêu đốt. Tôi đem mặt chôn vào trong chăn, ý thức mơ màng mà lăn lộn qua lại, hết lạnh một trận lại nóng một trận. Mắt không mở ra nổi, càng không nghe rõ điều gì. Trong mộng dường như có người ôm tôi, tôi nắm lấy y phục người đó, khóc lên từng tiếng đứt quãng, ban đầu là kêu mẹ, sau đó cứ lặp đi lặp lại mãi một cái tên, càng kêu càng không ngừng lại, cả người lão đạo ngã xuống đất mà tiếp tục kêu, khóc lóc đến không thở được.

Thật sự trước kia, tôi đã thích hẳn như vậy.

Vài ngày kế tiếp, Lục Phong không làm gì với tôi nữa, có lẽ phản ứng đàn độn và biểu hiện như muốn đại ra của tôi khiến hắn cảm thấy chán ghét.

Hắn càng không có động tĩnh gì, càng bình thản khiến tôi càng thêm căng thẳng bất an, không biết hắn lại chuẩn bị giờ thủ đoạn gì mới, chỉ chực chờ xông ra cắn tôi một trận máu me đầm đìa.

Trong mắt hắn thật sự xem tôi là cái gì, tôi không thể phân biệt được. Sự phức tạp của hắn đã hoàn toàn vượt qua năng lực thấu hiểu của tôi.

Ngồi trong bồn tắm ngâm mình một lúc, trong nước đã tích đầy vị thuốc đông y hòa cùng mồ hôi. Nhiệt khí xông lên khiến cả người trở nên mơ màng, bệnh lâu ngày mới khỏi làm cho cơ thể trở nên hư nhược, ngâm rồi lại ngâm, bất giác dần dần tựa người vào mép gạch mà rơi vào giấc ngủ sâu.

Bị âm thanh động cửa rầm rầm làm cho tỉnh giấc, tôi mơ hồ mở mắt nhìn người trước mặt ngồi xuống, một lúc lâu tiêu cự mới chỉnh đến đúng mặt hắn.

"Ồ trong đây làm gì?" Sắc mặt hắn có vẻ không tốt lắm, giọng điệu càng thêm nóng nảy.

"...Tắm." Bằng không còn có thể làm gì? Bơi chẳng?

"Tắm mà đến tận hai giờ đồng hồ." Hắn châm chọc nói, "Em muốn tự sát cũng đừng làm dơ nhà tắm của tôi."

Lúc này mới chú ý đến cánh cửa, thật sự cần phải thay cái mới.

Tôi thu mắt lại, chợt ý thức ra mình đang lơ đãng trong tầm mắt hắn, theo bản năng lấy tay che lại. Lục Phong ngẩn người, giống như nhìn thấy điều gì đó hết sức khôi hài, hắn cười dữ dội ra tiếng, "Em sợ cái gì? Người ngắm đã thành ra thế này rồi, không lẽ còn cho là tôi sẽ đối với em..."

Tôi có chút xấu hổ buông thõng tay xuống.

Hắn vẫn chưa bỏ đi, chỉ bình tĩnh nhìn tôi, tôi có chút cương lên, không biết có nên lấy tay che lại hay không.

Tiếp đó là động tác khiến tôi kinh hoàng suýt nữa nhảy ra ngoài bồn tắm, hắn bắt đầu lấy tay cởi bỏ áo, rút dây nịt ra...

"Anh..." Tôi chỉ kịp phun một chữ, hắn đã sai bước vào trong bồn. Bồn tắm tuy lớn, nhưng nhét vào hai người đàn ông không hề thấp bé thì chẳng còn mấy không gian để trốn tránh. Tôi không kịp phản ứng, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn vươn tay ôm lấy mình, kéo hai chân ra.

Bị bắt ngồi trên lưng hắn, phía bên trong đùi liền cảm nhận được thứ cứng cáp đang bốc hỏa, ý đồ lộ rõ mà hướng ra phía sau thăm dò, tôi liều mạng đẩy ngực hắn ra, "Đừng... Anh buông ra... Không..."

"Không được làm ồn." Hắn khàn khàn nói, dùng hàm răng sắc nhọn mà cắn lên ngực tôi, đau đến mức tôi run lấy bầy. Ngón tay thấm đầy nước tắm hướng vào trong tiến quân thần tốc, tôi không ngừng giãy giụa, "Anh lại muốn sao nữa, anh..."

Tôi kinh hoàng nhìn xung quanh, có phải lại có người ở trong góc tối nhìn lên hay không, hay hắn lại đặt camera...

"Không có gì cả..." Hắn liếc một cái liền hiểu rõ tôi đang tìm cái gì, "Em không cần lo lắng..."

Cánh môn bị mạnh mẽ bung ra, ngâm trong nước đã lâu, nơi đó vốn đã mềm sẵn, lại có bôi trơn, hắn dễ dàng thâm nhập toàn bộ vào.

Tôi nức nở không ngừng vận vẹo kháng nghị, thất lực tuyệt bần tay hữu lực của hắn đụng chạm, toàn bộ góc rẽ của hắn lần lượt di chuyển, một chút cũng không trốn thoát, một chút trì hoãn cũng làm không được, chỉ có thể dưới sức lực kinh hồn của hắn mà nâng lên, kịch liệt xuyên xò.

Thân thể dính vào nhau dao động, tôi thủy chung không ngừng phí công giãy giụa, dưới sự va chạm dã man ngoài tầm kiểm soát của hắn, vì đau đớn mà từ từ trở nên vô lực. Tôi có phần thất thần mà găm chặt lấy bả vai của hắn, chịu đựng sự rút ra đẩy vào mạnh mẽ, vừa rồi còn cố gắng cử động thất lực, giờ cũng đã mỏi như tê liệt, run rẩy bị động.

Đột nhiên bị đẩy ngã xuống mép gạch, hắn thuận thế thẳng tiến, một bên nắm lấy bả vai của tôi, mặt tiếp sát lại gần.

Một giây trước khi chạm môi tôi hét lớn một tiếng, xoay đầu đi chỗ khác.

"Không cần..."

Không cần hôn tôi, anh muốn làm sao cũng được, không cần làm điều đó...

Hắn tiếp tục thế công, một tay bắt lấy cằm tôi. Tôi vẫn mù quáng lắc đầu, "Không được... không..." Tôi cắn chặt môi lại, hắn làm sao cũng phải khiêu khích cùng cương quyết cạy mở khớp hàm ra, tôi chỉ còn biết ngoan cố cắn chặt răng.

Hắn tựa hồ tức giận, ngón tay kẹp chặt hai bên má của tôi, khiến tôi phải há miệng ra. Xương cốt như muốn vỡ vụn vì đau đớn, tôi run run nhắm mắt lại, cảm dưới bị nắm chặt, đầu lưỡi của hắn cuối cùng cũng quyết liệt xông vào.

Vị tanh ngọt dần loang ra khắp bên trong.

Tại sao nhất định phải hôn môi?

Chẳng lẽ anh không biết rằng... nụ hôn so với sex đơn thuần, hàm chứa rất nhiều tình ái bên trong sao?

Mơ hồ nhìn chòng chọc những tia sáng theo khe hở mà ròi rạc đổ vào phòng, trời đã lên cao, chỉ là tôi không cử động được.

Tối hôm qua bị hắn ôm từ bồn tắm trở về giường, từ trước ra sau không biết đã bị cưỡng ngạnh xâm phạm bao nhiêu lần.

Cảm giác dường như hắn đã bị cấm dục lâu ngày vậy. Đương nhiên chỉ là 'dường như' mà thôi, hắn thường xuyên ở trong phòng khách hoặc cách vách làm chuyện đó với đủ loại thiếu niên xinh đẹp, tôi không phải không nhìn thấy, không nghe tới được.

Tôi không rõ vì sao hắn còn muốn cùng với tôi. So với một lão già như tôi, chẳng phải bọn họ tốt hơn nhiều lắm sao?

Hắn cùng với bọn họ ở trên giường, cũng sẽ dịu dàng nồng nhiệt như vậy sao? Cũng sẽ ôm lấy họ, lau nước mắt cho họ, dùng miệng vì họ... sao?

Như vậy là rất không tốt... rất mập mờ... dễ làm người khác sinh lòng mong chờ...

Lấy tay lau mặt một chút, tôi gian nan đứng lên mặc lại quần áo. Trong khe móng tay còn lưu lại vết máu mờ mờ. Lúc tôi cào lưng hắn đến độ chảy máu, hắn cũng không lên tiếng không tát tôi, mà chỉ tức giận cắn xé môi tôi, giống như muốn bạo ngược nuốt hết tất cả vào trong. Đầu lưỡi ngang ngược không ngừng quấy quá trong cổ họng lưu lại cảm xúc quá chân thật trong trí nhớ, tôi khổ sở cảm thấy tai mình nóng lên, không dám nhìn lâu những vết xanh đen loang lổ giữa hai chân, lộn xộn mặc quần vào.

Tập tễnh đi xuống cầu thang, lại thấy một thanh niên trẻ đang ngồi trong phòng khách, tôi giật mình hoảng sợ. Bàn chân cứng ngắc nâng lên giữa chừng không biết có nên đặt xuống tiếp không. Nghĩ không có người ngoài nên tôi mới đi ra, tôi còn tưởng rằng... Hôm nay sẽ không có những vị khách như vậy, dù sao tối hôm qua hắn cũng vừa mới làm như thế...

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 73

Thanh niên kia xoay lưng về phía tôi, tùy ý lục lọi sách trên chiếc kệ bằng đồng. Về tự nhiên nhàn nhã như vậy vừa nhìn đã biết là khách quen, như vậy quan hệ với Lục Phong cũng không kém... Cậu ta dám thoải mái tự tại ở nơi này đến thế, hẳn là... so với người khác phải được cưng chiều hơn nhiều lắm.

Tôi rút chân lên, xoay người lại, chuẩn bị lạng lẽ trở về phòng.

"Chú!"

Tôi quay đầu lại, gương mặt thanh thoát của Kha Lạc vừa mừng vừa sợ đứng phía dưới nhìn lên tôi, "Sao chú lại ở đây?"

Tôi phản ứng có chút không kịp, "Sao cháu cũng...?" Suýt chút nữa đã bật ra nghi vấn tương tự.

"Cuối tuần không có việc gì cháu sẽ đến đây, chú Lục bảo hôm nay muốn dẫn cháu ra ngoài đánh tennis." Kha Lạc hưng phấn quơ quơ tay, "Cháu ở trong câu lạc bộ tennis của trường, tuần tới có cuộc thi đấu nên muốn luyện nhiều hơn, chú có muốn đi cùng hay không?"

"A..." Trong đầu tôi nhất thời chưa thể tiêu hóa nhiều tin tức đến vậy, "Tennis? Chú... sẽ không..."

Lục Phong cùng luyện với Kha Lạc?

"Không sao cả, từ từ học cũng được mà, ban đầu cháu cũng đánh dở ẹc hà, toàn đánh bóng ra ngoài sân... Nhưng mà chú Lục không chỉ đánh giỏi, mà dạy cũng siêu, nhất là không bao giờ mắng cháu..." Kha Lạc nói đến Lục Phong liền thao thao bất tuyệt, "Tính chú ấy cực kì tốt, ngay cả huấn luyện viên còn phải chỉ đầu bảo cháu không có thần kinh vận động, vậy mà chú ấy không bao giờ dội nước lạnh..."

...Lục Phong... hẳn là người có thể kiên nhẫn như vậy sao?

Tôi không khỏi có chút hoang mang nhìn thanh niên đang phấn khởi trước mặt mình. Đứa trẻ này không hẳn là mỹ thiếu niên hạng nhất, nhưng có vẻ đẹp mang tư vị độc đáo, còn nhỏ đã nhu thuận, khó trách Lục Phong lại thiên vị hơn hẳn...

Không khỏi chán động. Tôi chưa từng định nghĩa mối quan hệ giữa Kha Lạc và Lục Phong. Vì Kha Lạc nhìn rất đơn thuần trong sáng, cho dù tôi có nghi ngờ, cũng tận lực tránh xa phương diện kia.

Giờ chợt nhớ ra, người mà Kha Lạc thích... Lớn tuổi hơn... Đối với ai cũng xa cách, chỉ đối tốt với mình nó...

Tôi lặng lẽ đem ngón tay run rẩy giấu ra đằng sau.

"Lục Phong... chắc là tốt với cháu lắm..."

"Đúng vậy! Chú Lục tốt cực kì luôn!!" Câu trả lời đơn giản có lẽ khiến Kha Lạc cảm thấy chưa đủ thuyết phục, nghĩ nghĩ một chút bèn đưa tay vào trong cổ áo, "Chú ấy còn đưa cho cháu cái này, bảo là để giữ bình an... Chú xem đi, rất tốt phải không?"

Cẩn thận nằm trong lòng bàn tay Kha Lạc là khối bảo ngọc có dây đeo bằng tơ tằm, hoa văn tinh xảo, màu sắc óng ánh tron bóng, vừa nhìn là biết hàng thượng phẩm khó thấy.

Tôi ngơ ngác nhìn nó.

Tôi đã từng nhìn thấy nó, từ lúc tôi bắt đầu quen Lục Phong, hẳn đã đeo lên thứ đồ đó.

Tôi biết đó là bảo vật gia truyền của Lục gia, chỉ truyền cho trưởng tôn, tuyệt đối không rơi vào tay người ngoài. Ngay cả thời điểm tôi và Lục Phong yêu nhau như vậy, hẳn cũng chưa từng tháo xuống tặng cho tôi.

"A... rất tốt." Tôi mờ mịt nhìn khối trong suốt kia.

"Đúng thế đúng thế." Kha Lạc thật vui vẻ nói, "Chú Lục đúng là rất tốt với cháu mà."

"Ừ." Tôi đáp, đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi.

"Chú Lục." Kha Lạc nhảy nhót kêu một tiếng, "Sao lâu quá chú mới ra vậy, chúng ta có thể đi chơi bóng chưa?"

"Chú đã thay Tiểu Lạc tìm cây vợt tốt nhất này." Lục Phong cười, ra chiều tự đắc với thứ trong tay, "Đi thôi, xe đang chờ chúng ta. Ừm... cháu mặc đồ đánh tennis này nhìn rất hợp, đã nói là phải tin tưởng ánh mắt của chú..."

Nhìn gương mặt tươi cười hiện tại của hẳn tôi mới hiểu ra được, những ngày qua hẳn cũng cười đủ kiểu với tôi, bất quá chỉ là đeo lên lớp mặt nạ trùng trùng điệp điệp mà thôi. Chỉ lúc này đây, hẳn vừa nhìn Kha Lạc vừa cười như vậy, mới là vẻ dịu dàng thực sự, vẻ cung chịu sâu sắc, tràn đầy yêu thương.

Là nét mặt mà tôi từng quen thuộc rất nhiều năm trước.

"Chú Trình cùng đi có được không?"

Lúc này Lục Phong mới chú ý đến tôi ngồi một bên với dáng vẻ gượng gạo.

Hắn theo phản xạ mà nhăn mày khiến tôi có chút xấu hổ, "Không cần... Chú không..."

"Đi thôi." Hắn ôm vai Kha Lạc kéo đi, không thèm liếc mắt đến tôi, vừa đùa giỡn vừa đi ra ngoài.

Tôi ngơ ngác ngồi trong chốc lát, hồi tưởng lại vẻ tươi cười của hẳn đối với Kha Lạc, nghĩ ngợi rồi lại nghĩ ngợi, bất giác cười ra tiếng.

Sao tôi có thể ngu ngốc đến vậy?

Lại có thể nghĩ rằng hẳn còn đối với tôi, đối với tôi...

Đồ ngu, đã nhiều năm như vậy rồi, mày cũng đã già thế này rồi...

Kha Lạc, là Kha Lạc đúng không? Đứa nhỏ ấy tốt như vậy, vừa trẻ, vừa xinh đẹp lại ngoan ngoãn...

Trong phòng khách không có một ai khác, tôi tựa người vào ghế sofa, nở nụ cười rồi rạc suốt cả buổi chiều.

Đến khi Lục Phong về thì đã khuya, tôi vẫn còn ở trong phòng khách chờ hắn. Hắn liếc mắt nhìn tôi một cái, liền bước qua. Tôi gọi hắn, "Lục Phong."

"Có chuyện gì chờ tôi tắm xong rồi nói sau." Hắn không để ý bước lên lầu.

"Có phải anh nên thả tôi đi rồi không?"

Hắn dừng bước, chậm rãi xoay người lại nhìn tôi, mà tôi cũng đang ngưỡng đầu lên nhìn hắn với vẻ mong mỏi, "Hiện tại tôi có thể đi rồi phải không?"

Gương mặt nguyên bản vốn vô tình bỗng trở nên vừa lạnh vừa đáng lại.

"Tôi cho em cái quyền đưa ra yêu cầu khi nào vậy?"

"Giữ tôi lại làm gì?" Tôi dờ dẫm nói, "Anh cũng đã trả thù đủ rồi." Tôi gọi điện cho Văn Dương, vừa mới nói thật xin lỗi, nó liền lập tức cúp máy.

Đưa con độc nhất của tôi, vẫn luôn tôn kính gần gũi tôi, từ khi còn rất nhỏ đã nói sẽ yêu cha nhất trên đời.

Ngay cả con cũng khinh thường tôi.

Anh còn muốn thế nào nữa? Tôi bây giờ đã không còn gì để mất. Anh còn định giẫm đạp tôi thành ra nông nổi nào mới chịu bỏ qua?

Cho dù tôi đã phạm sai lầm, vậy còn anh?

Em trai của tôi, mẹ của tôi... Anh cho là lỗi của ai? Những người quan trọng nhất của tôi...

Đã không còn một ai.

Lục Phong lạnh như băng nhìn tôi mất đi không chế mà la hét, tựa như đang thương thức một vở hài kịch. Đợi tôi kiệt sức thở hổn hển bình tĩnh trở lại, mới chậm chạp nói, "Hóa ra em cũng biết tức giận đấy. Sao vậy, không lẽ vì ghen với Kha Lạc?"

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, ngón tay run rẩy.

"Nói đúng rồi sao?" Hắn cười nhạt, "Tình lại đi cung. Cung lấy gì mà so với nó? Vừa trẻ tuổi hơn, vừa xinh đẹp hơn, tốt hơn em hàng nghìn hàng vạn lần... Em làm gì?"

Tôi xoay người, ngoảnh mặt làm ngơ đi về phía trước, cho đến khi bị hắn ôm lại dùng tay ném xuống mặt thảm.

Tuy rằng nhất định sẽ thua, nhưng lần này tôi dốc hết sức, gần như không muốn sống nữa mà đánh hắn, hắn vừa buông lỏng tay, tôi liền liều mạng nhào ra ngoài, lập đi vài lần như vậy, hắn xé rách áo somi của tôi, dùng caravat trói chặt tay chân lại.

Dù tôi có cố gắng thế nào cũng không xô dịch được một phân, quần áo xộc xệch mà giầy giữa đến tóc tai rũ rượi, ánh mắt sưng đỏ nhìn hắn.

Hắn ở phía trên không nói tiếng nào cùng tôi đối diện, rồi mới kéo dây nịt tôi xuống.

Quần chỉ kéo tới đầu gối, chân bị gập lại, trói chặt lên ngực.

Thật sự là một tư thế đáng sợ.

Tôi biết nước mắt của mình không ngừng không ngừng tuôn rơi, nhưng hắn từ đầu chí cuối, chỉ là một vẻ mặt lạnh lùng cay nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 74

Khi tỉnh lại, một mình tôi nằm trên giường, gối ướt một mảng lớn.

Gió ở trên cao theo cửa sổ thổi nhẹ vào, vốn chẳng lạnh cho lắm, vậy mà toàn thân tôi đều run lên như ngâm vào nước đá.

Tôi cuộn mình một chút, cơn đau đớn nhức nhối từ phía dưới nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân, cơ thể không động đậy được, tôi khẽ co lại một chút rồi mới chậm chạp từ từ thở ra.

Trên người dường như không còn chỗ nào nguyên vẹn, đệm giường mềm mại là thế mà còn cảm thấy đau đớn không chịu được. Nhớ đến ngày hôm qua, máu không ngừng chảy xuống, hân cũng không một chút nương tay.

Vì sợ tôi cảm mạo mà dừng tay lại săn sóc, thật sự đã là chuyện của hai mươi năm về trước. Tôi đau đến mức miệng không phát ra được âm thanh, chỉ có thể co quắp mà run rẩy, hân vẫn không một chút thương xót.

Có điều buồn cười là, tôi đã lớn tuổi thế này, cơ thể không còn như trước, hân không lo lắng vạn nhất sẽ xảy ra tai nạn chết người sao?

Bất quá tôi nghĩ, dù tới qua tôi có chết, hân cũng sẽ không nhẫn nại một cái.

Sao hân có thể như vậy được? Tôi bây giờ đối với hân, đã không còn là gì nữa.

"Tĩnh rồi?" Lục Phong đứng ở cửa, ánh mắt lãnh đạm, "Vậy xuống đi, hôm nay có người đến tìm em."

Tôi ho khan đứng lên, miễn cưỡng mặc lại quần áo.

"Nhanh lên một chút, vị khách quý đó không kiên nhẫn chờ lâu đâu."

Tôi không nói tiếng nào, vì không biết phải nói điều gì. Và cũng bởi vì giữa tôi và hân, đã không còn gì để nói.

Tôi không ngờ lại là Trác Lam.

Tôi kinh ngạc đứng trước mặt cô, nhất thời không biết phải làm sao, may mà quần áo trên người đã che kín hết mọi dấu vết lãnh nhục, chỉ là sắc mặt tái nhợt mà thôi. Tôi tìm đại một chỗ ngồi xuống, che giấu đôi chân lạnh run.

"Diệp Thần, có phải anh bị bệnh không?" Trác Lam lo lắng nhìn tôi, "Môi anh tái như vậy..."

"Không... sao em lại đến đây tìm anh...? Có chuyện gì sao?"

"Em đến đưa anh đi."

Câu nói như đinh đóng cột của cô khiến Lục Phong đang ngồi xa xa một bên cũng phải bật cười trào phúng, "Dẫn đi? Thật kỳ quái, cô là gì của cậu ta?"

"Anh ấy là chồng của tôi." gương mặt Trác Lam lộ vẻ cứng rắn hiếm thấy.

"Ha?" Lục Phong nhướn cao một bên mày, giống như đang cười, sắc mặt âm trầm, "Chồng? Chẳng phải đã sớm ly dị rồi sao, với lại... Cho dù không ly hôn, cậu ta có thật sự là chồng của cô không?" Hân đảo mắt qua gương mặt trắng bệch của tôi, "Chỉ sợ... Cậu ta đối với nghĩa vụ của một người chồng, căn bản là không làm được."

Gương mặt thanh tao của Trác Lam đỏ lên, vì không quen cùng đàn ông tranh cãi, cô chỉ có thể nghẹn ra hai chữ, "Hạ lưu."

Lục Phong nở nụ cười, "Còn nữa, tôi bất quá chỉ mời cậu ta đến nhà làm khách nói chuyện phiếm, cô lại chạy đến đây làm gì? Phải chăng là đã nghe được tin đồn gì đó, nên mới lại đây gặp tôi đòi người?"

Trác Lam ngậy người ra, đứng lên, oán hận nhìn hân chằm chằm.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt căm thù đến tận xương tủy của cô như thế.

"Anh để Diệp Thần ở trong này làm khách không phải đã quá lâu rồi sao?" Cô ngược đầu nhìn kẻ có thân hình cao lớn hơn mình rất nhiều, "Diệp Thần với anh không thân cũng không quen, anh bằng cái gì mà đòi giữ lại? Hơn nữa, nếu đã làm khách, Diệp Thần muốn đi thì anh cũng không có quyền cưỡng ép anh ấy ở lại."

"Diệp Thần, anh có muốn đi hay không?"

Tôi không ngừng vội vàng gật đầu với cô.

Lục Phong lạnh lẽo liếc tôi một cái, quay đầu nhìn Trác Lam nở nụ cười, "Tôi và cậu ta không thân cũng không quen? Cô có biết rằng mối quan hệ giữa tôi và chồng cô... là gì không?"

Tôi cơ hồ kinh hoàng nhảy dựng lên, "Lục..."

Hân hai bước đến trước mặt bắt lấy tôi, "Tôi cho cô xem cậu ta là cái gì của tôi..."

"Anh làm cái gì, không được..." Tôi điên cuồng gạt phất ngón tay của hân, toàn thân đau đớn tựa như bị phân ra thành nhiều mảnh. Hân không chút lưu tình chụp lấy cánh tay đang cố sống cố chết che đi những vết thương nhức nhối trên ngực tôi, xé ra làm hai. "Đừng..." Tôi tuyệt vọng vịn vịn ngón tay giữ lấy áo, sao cũng không chịu buông ra.

Van xin anh, đừng bức tôi...

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, cánh tay tôi vô lực buông thõng xuống.

"Xoẹt—"

Máu ứ đọng trên ngực, vết thương cùng vết máu loang lổ, sao cũng không thể giấu được.

Tay của tôi, dù muốn đưa lên che lại cũng không làm được.

"Giờ cô đã biết rồi chứ? Cậu ta căn bản không yêu phụ nữ, cùng tôi làm cái gì, hần con cô cũng đã nói cho cô biết? Tôi nói cho cô biết chồng của cô... Ha ha, chồng... khi cậu ta mới mười bốn tuổi đã bị tôi thương, làm gì mà cô kinh ngạc thế? Chẳng lẽ cô nghĩ rằng cậu ta cao quý lắm sao? Chắc cô chưa từng thấy cậu ta nằm phía dưới tôi phóng túng ra sao nhỉ..."

Hần còn nói điều gì đó, tôi đã không còn đủ sức nghe tiếp.

Lục Phong, thật sự là, anh sẽ không bao giờ để tâm đến sự sống chết của tôi nữa, phải không?

"Anh câm miệng đi!!" Trác Lam hét lớn, "Anh câm miệng!! Anh dám đối xử với anh ấy như thế... như thế... Tôi giết anh..."

Tay cô giấu khẩu súng từ bao giờ, không ai để ý tới.

Kỳ thật từ đầu đến cuối cũng chưa quá ba giây. Từ lúc cô run rẩy nhắm khẩu súng chĩa thẳng vào Lục Phong, cho đến khi viên đạn xuyên qua trái tim tôi.

Thời điểm máu bắn ra, tôi còn hoài nghi nhìn xuống vết hồng loang ra trên ngực mình. Tại sao... tôi lại chần chừ trước mặt hắn?

Thật kì lạ. Tại sao tôi lại chần chừ trước mặt hắn? Tôi rõ ràng cái gì cũng chưa kịp nghĩ tới...

Thân thể theo bản năng, liền...

Tôi ngã sụp xuống đất.

Kỳ thật như vậy cũng không sai.

Tôi đã quá mệt mỏi, đã muốn mình có thể an tâm nghỉ ngơi. Hắn sau này, rốt cuộc sẽ không thể thương tổn đến tôi nữa.

Ngực đau đớn kịch liệt. Người ôm tôi dường như là Lục Phong. Ánh mắt tôi mơ hồ, không nhìn rõ vẻ mặt của hắn, "Tiểu Thần, Tiểu Thần..."

Có phải anh đang gọi em không?"

Sao lại nghe xa lạ như thế ấy...

"Em đừng mà..."

Đừng mà cái gì? Ngay cả nghe... cũng không còn rõ nữa.

Có phải bây giờ nếu không nói gì, sau này sẽ không còn cơ hội nữa?

Tôi cố gắng há miệng thở dốc, "...Tôi hận anh."

"Anh biết..." Hắn ra sức lau đi khòe miệng không ngừng trào ra máu tươi của tôi, "Anh biết, em đừng cố nói nữa..."

"Tôi hận anh." Tôi như được cổ vũ, nói tiếp, "Anh hại Diệc Thần... hại mẹ của tôi... anh đem tôi... anh... Văn Dương..." Tôi còn cố gắng cử động miệng, nhưng lượng máu tươi lớn tràn vào yết hầu khiến tôi không nói nên lời.

"Anh biết... anh biết, em đừng nói nữa, đợi anh, đợi anh đưa em vào bệnh viện, em..."

"...Tôi..." Tôi máy móc lặp lại, "...hận anh, nhưng mà..."

Nhưng mà, tại sao lại cảm thấy rằng...

...thật khó chịu?

Thù hận sâu như vậy, sẽ còn lại gì?

Thật ra cái gì cũng không nghe được.

Giật mình nhớ lại những chuyện đã cũ, khi hắn vẫn còn là thiếu niên đã ôm tôi mà nói, "Chúng ta vĩnh viễn ở bên nhau, được không?"

Tôi là như vậy, như vậy mà liều mạng gật đầu.

Chúng ta khi đấy, thật là ngốc nghếch mà.

Đối với sinh mệnh con người dài đằng đẵng nhạt nhẽo mà nói, gặp một người, rồi lại ly biệt, chẳng qua chỉ trong một tích tắc nhỏ nhoi.

Kết quả là, quanh đi quẩn lại, điều gì cũng như chưa từng tồn tại.

[1] Xương cánh bướm phân xương gỗ lên ở hai bên lưng.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Từ Nay Về Sau...

Hôm nay ở trên đường nhìn thấy người bán mực nướng, chợt nhớ ra em rất thích ăn món ấy.

Trước đây tôi thường không cho phép em ăn những món rẻ tiền không hợp vệ sinh đó. Em cũng chỉ tỏ vẻ ta đây không sao cả, chỉ dùng khóe mắt trộm nhìn, rồi mới như không có việc gì bỏ đi, nhưng bộ dạng vừa ủ rũ lại còn nuốt nước miếng.

Rõ ràng chẳng khác gì một đứa trẻ, vậy mà trước mặt tôi lại rất thích vờ làm một người đàn ông trưởng thành.

Tôi nghĩ một chút, cho xe đỗ vào ven đường mua mấy xâu, còn cho thêm rất nhiều tương ớt và ngũ vị hương rắc dày thành một lớp.

Nếu em thấy được, nhất định sẽ rất vui vẻ.

Thế nhưng tôi biết em không thể nhìn thấy.

"Ngài Lục, ngài lại đến nữa." Có người mỉm cười với tôi, gương mặt mơ hồ.

Tôi gật gật đầu.

"Mỗi ngày đều đúng giờ mà đến, thật là hiếm thấy."

Tôi lại bình thân gật đầu.

Trừ người kia ra, tôi đối với hết thấy những người khác đều lãnh đạm.

"Hôm nay đột nhiên trời trở lạnh." Tôi vào phòng, đóng cửa lại, "Anh có mang áo khoác mới đến cho em này, kiểu dáng thật sự rất hợp với em, chỉ không biết em có thích màu này hay không."

Em không có phản ứng. Giống như trước kia mỗi khi bực mình với tôi vậy.

"Có mua sầu riêng cho em nữa... Thật không thể tin được." Tôi thì thầm nói, "Sao em lại thích món này cơ chứ, mùi thế này em nghĩ thấy sẽ không bị váng đầu sao?"

Ở trong xe, chỉ cần ngửi thoáng qua là tôi sẽ lập tức phóng xe tránh đi.

"Còn có mực nướng... thật không hợp vệ sinh, cho nên chỉ mua lần này thôi, lần sau nhất định sẽ không mua nữa..." Tôi mang chiếc hộp giấy để ở đầu giường, "Anh còn cho rất nhiều tương ớt... nếu em muốn ăn, hãy mau thức dậy đi."

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Em vẫn im lặng nằm trên giường, không cử động.

"Hôm nay nếu không thức dậy, sau này sẽ không cho ăn nữa."

Lời uy hiếp của tôi dường như không có chút tác dụng gì.

Thờ dài, tôi cởi áo khoác ngoài ra ngồi lên giường, vươn tay ôm lấy mặt em, "Cái gì em cũng không chịu ăn, người càng ngày càng gầy... Được rồi, anh không thúc giục em... Anh sẽ kể em nghe chuyện xưa trước, kể xong em liền thức dậy, được không?"

"Ngày hôm qua anh nói đến đâu rồi?" Tôi dùng ngón trỏ gõ nhẹ trán, "Tiểu Lạc, phải không? Lần đầu tiên anh nhìn thấy nó thực sự là bị dọa cho sợ. Nó và người phụ nữ ấy quả thật giống nhau như đúc. Em còn nhớ người phụ nữ ấy không, mấy hôm trước anh đã kể cho em nghe, có điều anh không nhớ nổi tên cô ấy, chỉ nhớ cô ấy họ Kha... Anh đã nói cho em biết rằng ánh mắt cô ấy rất giống em chưa? Điều rất dài, mắt một mí, bình thường thì ngày thơ, khi liếc lên rồi liền thật giống hồ ly... chỉ là so với hồ ly có hơi ngốc một chút, em nào có phải là hồ ly thông minh..."

Ngón tay chạm vào khóe mắt im lìm nhắm chặt của em.

Tại sao em không chịu mở mắt ra nhìn anh?

"Cô ấy xin anh ôm cô... Em biết là anh không thích phụ nữ. Nhưng vừa nhìn thấy đôi mắt đó, liền nhớ đến dáng vẻ của em..."

"Xong rồi anh đã bỏ đi, cô ấy vẫn theo anh, dùng mọi cách để giữ anh lại. Cô ấy nói là mình đã mang thai." Tôi dùng một chút, cố gắng nhớ lại gương mặt thoáng bi thương của cô gái đó, "Nhưng anh vẫn phải đi. Giữa anh và cô ấy có điều gì để lưu lại, cô ấy cũng không phải là em."

"Cho nên, em phải biết rằng, Kha Lạc là con của anh." Tôi cười cười, "Cho đến tận bây giờ anh vẫn không nghĩ là mình sẽ có một đứa con. Cảm giác thật kỳ quái... Nhưng khi nhìn con anh lại có thấy đau lòng, đó là con anh... trong cơ thể nó có một phần của anh..."

Ngôn từ dường như có điểm thiếu thốn.

"Ừm, dù anh không thể nói rõ cho lắm, nhưng em sẽ hiểu mà, phải không?" Tôi nhìn người vẫn đang nằm im hoàn toàn không chút phản ứng bằng ánh mắt tin tưởng, "Anh thương nó cũng như em thương yêu Văn Dương vậy. Cả khối ngọc bội kia cũng đưa cho nó. Nó vốn là trưởng tôn của Lục gia, nhưng mà..."

Tôi cười, "Nhưng mà anh không cho nó biết sự thật. Làm chủ của nó chẳng phải cũng tốt lắm rồi sao? Nó tin tưởng anh như vậy, gần gũi anh như vậy, còn nói rằng, nếu chú làm cha cháu thì tốt rồi, nghe thấy vậy anh thật sự cảm thấy thỏa mãn."

"Rồi một ngày Kha Lạc đến hỏi anh công ty có thiếu người không, nó nói rằng có một người quen là nhân tài hiếm thấy, chú ấy họ Trình, tên là Diệc Thần."

Tôi lại cúi đầu vuốt ve gương mặt lạnh lẽo của em, "Tâm trạng của anh lúc ấy ra sao, em có hiểu không?"

"Hai mươi năm... anh đã không còn nuôi hy vọng, nhưng em lại đột nhiên xuất hiện trước mặt anh. Anh đã nghĩ, rốt cuộc cơ hội trả thù đã tới. Từ khi không tìm thấy em, anh đã nghĩ một ngày nào đó nhất định sẽ trả thù... Anh từ bỏ hết thấy mọi thứ, hai bàn tay trắng không danh không phận từ Mỹ trở về, nhưng lại không thấy em đâu..." Tôi cười khổ một chút, hồi tưởng lại cảm giác khốn cùng lúc ấy, "Anh đợi em hai mươi năm."

"Vậy mà ngay khi nhìn thấy em..." Tôi nhẹ nhàng ôm lấy đầu em, "Chuyện đầu tiên anh nghĩ lại là em gầy quá, có phải những ngày qua đã sống không tốt không?"

"Em trước kia như thế nào, cho đến bây giờ anh vẫn chưa hề quên, nhớ rõ từng chút từng chút một như vậy..."

"Rồi anh mới gặp Trác Văn Dương. Gương mặt cậu ta giống hệt em, khiến anh nhớ ngay đến em. Cho nên anh điều tra ra Trác Lam. Cuối cùng anh đã hiểu được vì sao nhiều năm nay vô luận thế nào cũng không tìm được tin tức của em, vì em đã là người của Trác gia."

"Em rời khỏi anh, lại còn cùng cô ta kết hôn... Có thật là em... vì anh không còn là Lục nhị thiếu gia, nên mới vứt bỏ anh không?"

Tôi dừng lại, nhìn đồng hồ, "Hôm nay... dừng lại ở đây thôi, em vẫn chưa chịu tỉnh lại sao?"

Em vẫn nằm im.

"Anh hiểu. Vậy ngày mai sẽ quay lại thăm em."

Độc thoại như thế, đã sắp tròn một năm.

Tôi dùng một năm để kể lại hai mươi năm của tôi cho em nghe.

Tôi bình tĩnh nói, em im lặng lắng nghe. Kỳ thật những lúc này đây cũng là một loại hạnh phúc, giống như khi còn trẻ chờ đợi thời gian dần trôi qua, khi già rồi hai người dựa vào nhau trên băng ghế công viên cùng nói chuyện phiếm. Chẳng qua hiện tại em đang lơ đãng ngủ mà thôi, còn tôi ở bên cạnh xoa đầu em độc thoại.

...

Buổi sáng rời khỏi giường thì trời mưa to, giao thông không thuận lợi, gặp phải vài chuyện nên có phần chậm trễ, suýt chút nữa thì đã không kịp giờ đến bệnh viện như bình thường.

Liều mạng vượt xe quá là chuyện nguy hiểm, cũng nhờ một phần may mắn còn sót lại.

Nhưng rồi lại nghĩ, nếu vừa rồi vì tai nạn mà chết đi, có phải sẽ được gặp em ở một nơi nào đó không?

Thật ra chết cũng không sao cả.

Cuộc sống trống rỗng như vậy.

Khi đó nhìn em không chút sức sống, cả người đầy máu nằm trong lòng anh, anh đã nghĩ là, có lẽ mình chết đi vẫn tốt hơn.

Nhưng viên đạn không xuyên vào giữa tim.

Phẫu thuật dù thành công, em vẫn không tỉnh lại.

Em vẫn là nên sống thì tốt hơn.

Cho nên tôi liền chờ đợi, chờ em tỉnh lại, hoặc chờ cho đến khi tin chắc rằng em sẽ không tỉnh dậy nữa.

"Hôm nay trời mưa, em có định thức dậy không?" Tôi cười nhìn khuôn mặt bình thản vô ưu của em, "Em ngủ cũng đã lâu lắm rồi, dù mệt đến vậy, cũng nên đứng lên vận động một chút chứ."

"Lợi nhuận công ty năm nay cao hơn năm trước mười phần trăm." Tôi có chút đắc ý, "Anh rất lợi hại phải không? Chỉ cần anh muốn, nhất định sẽ làm được."

Chỉ có em là không thể mà thôi.

Tôi chưa từng dốc hết sức lực mà theo đuổi một thứ đến vậy, nhưng cho đến tận bây giờ vẫn không tài nào hoàn toàn chiếm được.

Cho nên đôi khi cảm thấy, như bây giờ thật sự không có gì không tốt.

Em ngoan ngoãn im lặng nằm đó như thế, sẽ không tiếp tục chạy trốn, sẽ không nói hận anh. Dù anh làm thế nào em cũng sẽ không phản kháng, vậy là tốt rồi, giống như toàn bộ toàn bộ em đều thuộc về anh.

Cho nên anh sẽ không ngại chờ đợi.

Nhưng đôi khi lại có chút sợ hãi. Anh đã hơn bốn mươi tuổi rồi... đã không còn trẻ, có thể chỉ đợi em được hai mươi năm nữa... Lỡ như, cuối cùng không thể đợi đến lúc em tỉnh lại, biết phải làm sao đây?

Anh còn muốn nghe em nói chuyện.

Nói gì cũng được.

Có lẽ nói 'tôi hận anh' cũng tốt.

Anh muốn được nghe giọng nói của em, muốn được nhìn thấy đáng vẻ em cười... Đã hơn hai mươi năm rồi, anh vẫn chưa nhìn thấy em cười.

Thật sự đã lâu lắm rồi.

"Anh rất muốn có thể thống hận em, tra tấn em không chút thương xót, khiến em phải thống khổ. Dường như đã làm được rồi... vậy mà vẫn không kim được muốn ôm em vào lòng. Ngày ấy quả thật Trác Văn Dương là do anh gọi tới, nhưng anh chỉ định để cậu ta thấy anh dùng lời khó nghe nhục mạ em mà thôi." Tôi cười khò một chút, "Anh làm sao có thể hào phóng để người khác nhìn thấy thân thể em như vậy... Ngày đó hạ thuốc để em ôm Lâm Cảnh, anh liền cảm thấy khó chịu nhiều ngày sau đó, đã thế lại còn ghen tị, thật buồn cười có phải không?"

"Khi ấy nhìn thấy em, ở gần em như vậy... lại uống rượu, anh liền không kiềm chế được mà ôm em... Cho đến khi Trác Văn Dương xuất hiện, anh mới nhớ rõ ra mình định làm gì. Anh thật sự không cố ý..."

"Anh thật chán ghét chính mình, rõ ràng hận em như vậy, rõ ràng dùng trăm phương ngàn kế để trả thù em, nhưng rốt cuộc lại không làm nổi nữa. Đêm hôm đó em phát sốt, em ôm anh khóc, vừa khóc vừa gọi... gọi... tên anh, không ngừng gọi. Suýt chút nữa anh đã nghĩ, có phải nên dừng lại tại đây không... chuyện trước kia hết thấy quên hết. Chúng ta lại ở cạnh bên nhau..."

"Anh không muốn bị em ảnh hưởng, không muốn bị em làm cho dao động, nên anh cố ý đối với em thô bạo, cố ý không quan tâm đến em, muốn thử xem có thể như vậy mà quên được em hay không... Nhưng vẫn không không chế suy nghĩ muốn đụng chạm em, liền tìm đủ loại thiếu niên, thật hết cách... Vô luận là bất cứ ai đều cảm thấy thật trống rỗng... Người mà anh muốn, kỳ thật cho đến bây giờ chỉ có một mình em mà thôi..."

"Nhưng em lại đòi đi, anh thật sự hận không thể đánh gãy hai chân em... Làm cho em rốt cuộc không đi được nữa... Tại sao em cứ luôn muốn rời khỏi anh? Quá khứ cũng vậy... hiện tại cũng vậy..."

Anh nghĩ là anh hận em.

Từ đầu đến cuối, anh chỉ có mình em. Thế mà ngay khi ấy em lại rời bỏ anh mà đi.

Em biết không, em vừa rời khỏi anh, anh liền trở thành kẻ trắng tay.

Anh hận em hai mươi năm.

Chỉ là, thù hận sâu như vậy, sẽ còn lại gì?

Rõ ràng là không muốn, nhưng vẫn không ngừng nhớ rõ.

"Em muốn ăn táo không?" Tôi lấy dao, cầm một quả táo lên, "Anh có thể gọt thành đủ mọi hình dáng, hình con thỏ cũng được... thật sự đấy." Tôi cười khổ, "Đã luyện gần một năm rồi."

Mỗi ngày anh đều lấy lòng em bằng những thứ hoa quả em thích, trời dù trong hay đục liền mang quần áo đến cho em, bất luận thời tiết ra sao cũng phải đến bệnh viện thăm em. Anh chỉ chờ em tỉnh lại.

Tuy rằng không biết là bao giờ.

Nhưng vẫn có thể là giây tiếp theo mà.

Cho nên khi tôi và em nói chuyện, tôi sẽ luôn chăm chú quan sát em. Hy vọng có thể tìm ra được một chút xíu thay đổi, một chút thôi cũng tốt rồi.

"Gọt xong quả táo này em liền tỉnh lại nhé?" Tôi mỉm cười nhìn em, "Nếu em tỉnh lại, anh sẽ thật sự yêu em cả đời... Chúng ta vẫn còn có thời gian... Anh dẫn em đi Tokyo ngắm hoa anh đào được không? Hay là đi Paris? Nếu em muốn trở về Tây An ăn hải lệ tiên cũng được... Em muốn làm gì anh đều sẽ làm cùng em... được không?"

Em vẫn lẳng lặng nằm đấy.

Tôi mệt mỏi thu lại vẻ tươi cười lộ trên mặt. Khom người xuống tìm lấy khuôn mặt em. Một lần rồi lại một lần nhẹ nhàng vuốt ve.

Em thoát nhìn vẫn còn trẻ như vậy, dường như vĩnh viễn sẽ không già đi.

Mà anh trong nháy mắt đã muốn già nua, kể từ ngày anh nhìn thấy em toàn thân đầy máu đấy.

Hoặc giả, đã muốn già từ lâu. Nhìn bên ngoài tưởng rằng vẫn còn mạnh mẽ ngạo nghễ, thực chất bên trong đã muốn sụp đổ toàn bộ.

Tôi đi đến thùng rác trong góc tường để gọt táo. Không biết là ai ngu ngốc để thùng rác ngay đầu giường. Thứ bản như vậy sao có thể để ở bên cạnh em.

Cẩn thận gọt, lưỡi dao từ tốn mà sắc bén, hết lớp vỏ ngoài, đến tách khỏi bên trong, đã thành thân hình con thỏ, chậm rãi một chút, thêm cái lỗ tai... thêm cái đuôi... một chút nữa... một chút nữa...

Tay bình tĩnh mà trầm ổn, dường như theo từng nơi lưỡi dao hạ xuống, không chỉ có lớp vỏ ngoài, còn có một khoảng thời gian dài đằng đằng khiến người ta trở nên trống rỗng.

Tôi trước kia chưa từng biết, mình có thể nhẫn nại như vậy, có thể ôn hòa đến vậy.

Tựa như trong vòng một năm nay, đã mang tất cả những gai góc gọt bỏ hết thảy.

Nếu hai mươi năm trước tôi có thể như thế này, có lẽ em sẽ hạnh phúc hơn một chút.

Tại sao em không chịu tỉnh lại? Tỉnh lại mà nhìn xem anh thật sự cố gắng vì em mà làm một người đàn ông tốt. Cho dù không tốt, anh vẫn chỉ là một thằng ngu. Nhưng mà...

"Lục Phong."

Mỗi ngày anh đều hy vọng sẽ nghe em gọi anh như thế. Chỉ là vẫn chưa thể nghe thấy.

"Lục Phong."

Tiểu Thần, em xem đi, anh nghĩ em nhiều đến nỗi đã xuất hiện ảo giác.

"Lục Phong."

Tay run lên một chút, máu từ vết cắt dài nhỏ chậm rãi rỉ ra. Tôi chăm chú nhìn vết máu ở ngón tay, tay vẫn còn run, không dám quay đầu lại.

Không có gì kỳ quái cả, trước đây tôi vẫn thường xuyên bị ảo giác... Bởi vì tôi thật sự rất nhớ em, bởi vì...

"Lục Phong."

Tôi gần như hoảng loạn quay đầu lại.

Ngoài kia mặt trời đã tỏa một mảnh sáng rực.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 76

Phần 3 : Như Quả

"Vậy cháu đi trước nha, ngày mai gặp lại ~"

Tôi cười cười nhìn cậu ta gật đầu, "Cám ơn chuyện chocolate nhé."

Tháng trước có một sinh viên đến đây làm thêm. Người trẻ tuổi nên tràn trề sinh lực, biết chịu khó, hơn nữa lại thông minh, tiệm sách nhờ có tên nhóc ấy mới vực lên được. Tôi đây tuy là ông chủ nhưng không thể trả lương cao là bao, khó khăn vậy mà tên nhóc ấy vẫn cố hết sức làm việc.

Đối với tôi mà nói, làm việc kỳ thật rất nhọc nhằn. Có lẽ do tuổi đã lớn, khôi phục có phần chậm chạp, sống đời thực vật cũng hơn một năm, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài ít nhiều gì cũng đã thoái hóa.

Tuy rằng nhìn có vẻ bình thường không có vấn đề gì, nhưng đi đứng không được linh hoạt, đầu óc so với trước kia cũng chậm chạp hơn nhiều lắm, muốn làm cái gì cũng phải tập trung suy nghĩ một lúc lâu.

Thình thoảng lại cảm thấy mình như một phế nhân, sẽ nảy sinh chút buồn bã.

Nhưng là người đã kinh qua cái chết một lần, điều gì cũng cảm thấy thật quý trọng, cho dù là cuộc sống mỗi ngày chỉ có một bát mì, cũng phải thật cẩn thận mà sống.

Huống chi hôm qua con trai còn gọi điện đến cho tôi. Mặc dù khả năng tiếp thu của tôi không được tốt lắm, nhưng nghe được tiếng nói của con vẫn cảm thấy rất vui, hơn nữa con còn gọi "Cha ơi."

"Cha ơi, cha không muốn quay về sao?"

Tôi rất nhớ con, cũng mong gặp Trác Lam, nhưng cùng họ ở một chỗ thì... nhiều vấn đề lắm. Người như tôi thật sự là một gánh nặng.

Hôm nay là lễ tình nhân, tiệm sách nhỏ trang trí đơn giản không có gì để thu hút khách. Cậu sinh viên làm bán thời gian cũng xin phép về sớm để đi chơi với bạn gái, bên trong càng trở nên yên tĩnh. Đến khi ước chừng sẽ không còn khách nữa, tôi liền đứng lên thu dọn đồ đạc, tắt đèn, ra ngoài kéo cửa sắt xuống, chậm rãi chuẩn bị trở về nhà.

Nên vận động thỏa đáng thì mới có lợi cho cơ thể. Thân hình tôi so với trí nhớ trước đây gầy hơn nhiều, chung quy vẫn cảm thấy cam chịu, có phần tự ti.

Vừa đi được hai bước, liền nhìn thấy một chiếc xe sẫm màu đang đỗ gần đó, một người đàn ông đứng chờ ở trước cửa xe.

"Chào anh." Tôi hướng hân lễ phép gật đầu, thái độ đối với cậu trợ thủ đắc lực của mình cũng không khác là mấy.

"Hôm nay đóng cửa sớm hơn mọi khi." Hắn không tạo ra ấn tượng phô trương, tuy rằng vẫn cường thế, song đã ôn hòa hơn rất nhiều.

"Hôm nay không có khách."

"Có một không?"

"Không có."

"Hiện giờ... có rảnh không?"

"A?"

"Cùng nhau đi ăn cơm nhé?"

"Đồ ăn buổi trưa còn thừa lại, tôi không ăn sẽ bị hư."

"Không có tủ lạnh sao?"

"Hư rồi, chưa sửa..."

Giữa chúng tôi chỉ còn lại những mẫu đối thoại bình thường đơn giản như vậy, hẳn cũng đã quen dần.

Bởi vì tôi không thể nghĩ gì nhiều hơn, tự lo chính cuộc sống hàng ngày của bản thân cũng đủ khiến tôi luống cuống tay chân rồi. Tủ lạnh hư nhiều ngày như vậy, tôi vẫn không nhớ ra phải gọi người đến sửa, dù mỗi ngày đều dán ghi nhớ để nhắc nhở bản thân.

Thật sự là đã già rồi, dù rằng tôi chỉ mới 41 tuổi, chưa đến mức mục nát sắp chết đến nơi.

Nhưng trí nhớ của tôi, cũng như một phần của cơ thể này, đều đã muốn hỏng mất.

"Anh đưa em về."

"Cám ơn."

Trong xe thật ấm áp. Có một vị cổ nhân như vậy thật tình không tệ chút nào, tôi không mua nổi xe, càng không chịu được việc chen chúc, hưởng thụ một chút thoải mái cùng tiện lợi của thứ cảm giác êm ả thế này, chỉ có thể bằng cách dựa dẫm vào hào quang của hắn.

Chờ hắn khởi động xe, tôi chợt nhớ ra một chuyện. Trí nhớ hiện tại không tốt, nếu không dựa vào giấy ghi nhớ lịch những việc phải làm hằng ngày thì không làm chuyện gì nên hồn. Cho nên nhớ được khi nào thì phải mau mau làm ngay khi đó, tôi liền gọi hắn một tiếng, "Đúng rồi, anh chờ một chút."

"Ừ?"

"Hôm nay tôi có tiền." Tôi lục lọi túi, "Tháng này phải trả cho anh một phần, a, đây rồi, anh kiểm lại thử xem."

"..." Trong nháy mắt nét mặt hắn cứng lại, đuôi lông mày hơi quắc lên, là điềm báo của sự tức giận.

"Tiểu Thần." Hắn nói, giọng vẫn bình tĩnh, "Em có thể dừng tính toán với anh chuyện đó được không?"

Tôi không có ý định cãi nhau, nhét tiền vào túi âu phục của hắn, mỉm cười thành khẩn.

Sau khi xuất viện, với sức khỏe và trí nhớ như vậy tôi không thể quay lại công việc cũ, càng không thể ngồi yên chờ chết, bèn mượn tiền để mở một tiệm sách nhỏ, kiếm chút kế sinh nhai, sống tạm mà thôi.

Đương nhiên hắn dự định cho tôi rất nhiều thứ, nhưng trừ việc quá giang xe cộ thế này, những thứ khác tôi không thể lấy.

Hắn đơn giản chỉ là muốn bồi thường cho những thương tổn mà tôi đã chịu đựng.

Hắn có lý do để đưa, nhưng tôi không có lý do gì để lấy.

Những gì đã trải qua không phải là một thứ lợi thế để đòi hỏi những điều cần trong hiện tại. Nếu ngay cả đau khổ cũng trở thành thứ để đòi chác, tôi thật tình rất muốn cười buồn.

Tôi đã sớm vượt qua giai đoạn gọi là biết vùi vịnh rồi. Trúng roi rồi lại đòi kẹo, đối với tôi mà nói không có thứ lẽ đương nhiên như vậy.

Hơn nữa trí nhớ hỏng hóc thế này, chuyện trước kia đều không muốn nhớ tới, có thể quên được thì sẽ cố quên.

Hắn mỉm cười lại thành một đường, thái độ không quá vui vẻ, rất nhiều người đều sợ hắn. Hắn là Lục Phong, cái gì cũng có, là một người đàn ông cao ngạo. Nhưng tôi ở trước mặt hắn thật thản nhiên. Hoàn toàn không giống như đang đứng trước một nhân vật đặc biệt.

"Có thể lên ngồi không?"

"Được."

Tôi đi lên cầu thang thật chậm, lối đi chật hẹp, hắn bị tôi chắn ở phía trước hắn là nóng vội lắm, nhưng tôi cũng không có cách nào khác, chỉ có thể từ từ đi lên, bằng không nhất định sẽ té lăn cù xuống.

Mở cửa căn phòng trọ nhỏ xíu, tôi chợt nghe tiếng nước chảy ào ào, tôi giật mình, rồi mới giẫm chân, "Hông rồi, quên khóa nước nhà tắm..."

Toàn bộ phòng khách đều chịu con thủy họa này, may mà tôi không có tiền lót thảm, sàn nhà nhẵn nhụi nên đỡ khổ một chút. Thứ khiến tôi tối sầm mắt chính là đồng sách chất ở gần đó, do trong tiệm sách không còn đủ chỗ chứa nên mới để tạm ở nhà. Giờ đều bị ngâm trong nước mà thay hình đổi dạng, cho dù có hong khô, chịu bán lỗ 3 lần cũng chưa chắc bán được.

Tôi không nói nên lời trước tai họa do mình gây ra này, xoay người với lưng tung, không biết nên cứu đảng nào trước. Tay vừa chạm vào làn nước lạnh như băng, đã nghe thấy giọng nói rất trầm của hắn bên cạnh, "Em đừng cử động."

Người dễ dàng bị hắn bế lên đặt ngồi xuống ghế sofa, còn cời giày tôi ra.

"Em cứ ngồi đây là được rồi, chân gác lên trên, ừ. Để đó anh giải quyết."

Hắn vẫn cao lớn như trước đây, tôi ngược lại so với trước càng gầy ốm hơn, sức khỏe chênh lệch khiến tôi chỉ có thể yên lặng nghe theo. Nhìn hắn cời áo vest, xắn cao tay áo, bắt đầu dọn dẹp đồng bừa bãi từ phòng khách ra tới phòng tắm, xê dịch đồ đạc, hốt nước, lau sàn nhà... Nhìn có điểm thất thần, với thân phận của hắn bây giờ, làm những việc này thật vô cùng không hợp, không biết hắn có nhận ra không.

Nhưng quả thật hắn làm rất tốt, không bao lâu thì mọi thứ đã khôi phục về nguyên trạng, cả mớ sách khiến tôi lo lắng cũng được trải ra ngoài ban công hong khô.

Tôi vừa nói cảm ơn, vừa gắng suy nghĩ xem loại trà tốt nhất dùng để đãi khách đang ở chỗ nào.

"Còn gì cần anh giúp không?"

"Không có, cảm ơn."

Hắn không có ý định cáo từ, vẫn ngồi đối diện, dùng đôi mắt có hơi trũng xuống sâu xa nhìn tôi. Tôi vì nhất thời không thể pha ly trà ngon để tỏ lòng cảm tạ mà ra chút mồ hôi lạnh, hoàn toàn không có gì để đãi khách, thật sự rất thất lễ...

"Em..."

"Phải cùng nhau ăn cơm sao?"

Hai bên cùng lên tiếng, hắn lập tức ngưng lại, liền "ừ" một tiếng. Mà tôi cũng lập tức buồn bã, dùng cơm thừa canh cặn để đãi khách, đầu óc tôi hơn phân nửa thật sự có vấn đề.

"Tôi ra ngoài mua đồ ăn."

"Không cần, thêm cơm là được rồi." Hắn có phần nói gấp, dường như rất cao hứng.

Cơm chiều nhanh chóng được dọn lên bàn, tôi thật xấu hổ vì đồ ăn sơ sài đến không chịu được. Chỉ có thể tạm rán quả trứng, nhưng hắn vẫn giống như tôi dự liệu mà nhắm mày lại.

"Bình thường em chỉ ăn thế này?"

"Thật có lỗi..." Tôi cúi đầu thấp một chút.

Nếu để người ta biết một đại nhân vật như Lục Phong hiện tại đang ngồi trong nhà trọ cũ nát ăn bữa cơm nghèo đói thế này, không ngất chết mới là lạ.

"Tiểu Thần."

Tay đột nhiên bị giữ lấy, tôi giật mình hoảng sợ.

"Em không cần phải chịu khổ nữa." Hắn nặng nề nói thật chậm, dường như xen lẫn tức giận, "Anh có thể mang cho em cuộc sống tốt hơn..."

Như vậy được coi là chịu khổ sao?

Tôi hơi hoảng hốt.

Tôi trước kia, trước kia...

Còn chưa mừng trọng ra được trước kia tốt cùng là như thế nào, hai tay đều bị giữ lấy, bàn tay của hắn thật lớn, thật ấm áp, lại tràn trề sức lực, khiến tôi không sao động đậy được.

"Tiểu Thần."

Tôi bị hắn nhìn chăm chú đến mức căng thẳng.

"Theo anh đi được không, ở cùng một chỗ với anh không được sao? Anh không cần em phải làm gì cả, chỉ cần ở cạnh nhau là tốt rồi, em sống thế này, anh thật sự là..."

Tay bị nắm chặt đến phát đau, trong đôi mắt hắn dần mất đi sự không chế, tôi vội vàng nhấc nhò, "Ngài Lục."

Sự kích động của hắn lập tức biến mất, tay vẫn giữ nguyên chỗ cũ, cố chấp áp ụ lấy đôi tay tôi.

"Tiểu Thần."

Tôi căng thẳng đến mức ngồi thẳng lưng lên, không dám manh động. Kỳ thật nói không sợ hắn chút nào đều là giả, nếu như hắn muốn động thủ đánh

người, tôi nhất định sẽ không chịu đựng nổi.

Thân thể đã quá kém.

Mà, tôi cũng không sợ bị người ta chê cười nữa, không bao giờ... muốn chấm dứt sinh mệnh một cách tùy tiện nữa. Tôi còn rất nhiều việc muốn làm, ví dụ như con tôi, ví dụ như em trai tôi.

Mỗi tháng tôi đều trích ra một số tiền để đăng báo tìm người. Có lẽ do mẩu tin quá ngắn ngủi, có lẽ nó cũng không siêng năng mà đọc báo, cũng không chú ý tới, cho nên tôi vẫn chưa tìm được em mình.

Yên lặng giằng co hồi lâu, hắn cũng rút tay về, thấp giọng nói, "Không sao cả, anh chờ được."

Tôi thở phào một cái.

Chúng tôi lại thông thả dùng cơm chiều, cho đến khi một chút đồ thừa cũng bị vét sạch sẽ, hắn đặt đũa xuống, nói, "Cảm ơn đã tiếp đãi, đồ ăn rất ngon."

"A..." Tôi tốt xấu gì cũng có chút thẹn với lòng, "Thật lòng xin lỗi anh, bắt anh phải dùng loại đồ ăn này..."

"Thật sự những món mà em làm, đều rất ngon." Hắn dường như nhớ ra điều gì đó, khẽ cười, "Ngay từ lần đầu tiên ăn bát mì do em nấu, anh đã cảm thấy thế."

Đúng vậy, năm ấy khi còn trẻ đã từng ở qua nhà trọ bình dân, dùng nồi cơm điện nấu mì ăn liền cho vị sắp trẻ tuổi anh tuấn của tôi ăn. Nước canh rẻ tiền nhưng ngào ngạt hương thơm, tưởng chừng như hiện tại cũng có thể rõ ràng người được. Hắn cũng không hề thấy già đi, vẫn đẹp đẽ như trước, chỉ là vẻ cứng nhắc khi đó đã không còn mà thôi.

Hai mươi năm đã thành hồi ức.

Mà tôi hiện tại, đã sống qua hai lần hai mươi năm.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 77

"Tiểu Thần."

"Ừ?"

Đưa hắn ra cửa, hắn đến bên ngoài liền đứng bất động nơi đó, chỉ cúi đầu nhìn tôi.

"Hôm nay là lễ tình nhân."

"A..." Tôi mơ hồ nói.

"Anh rất vui vì có thể trải qua với em."

"..."

Tôi bị nhét vào tay một chiếc hộp nhỏ, không đoán ra là cái gì.

"Đây là quà của anh, nếu không thích có thể vứt đi, không sao cả, sang năm anh vẫn sẽ tiếp tục tặng cho em."

"Em chỉ cần nhớ rõ anh vẫn luôn chờ em là được rồi."

"..."

"Không có quà đáp lễ sao?"

"..." Tôi nghĩ đến mớ chocolate tình nhân vốn dùng để dụ dỗ mấy đứa nhóc nhỏ tuổi, vừa xoay người định đi lấy, trước mắt chợt nhoáng một cái, khi kịp phản ứng thì trên môi đã truyền đến cảm xúc ấm áp ẩm ướt thật rõ ràng. Cả người bị giam trong lồng ngực của hắn, không thể động đậy, đầu lưỡi theo khe hở của môi tiến vào, không cách gì đẩy ra được, chỉ có thể bị áp chế mà quần lấy, đón nhận nụ hôn. Theo bản năng mà nhắm mắt lại, cơ thể căng lên.

Chờ đến khi hấn rời khỏi khoang miệng của tôi, tôi vẫn đơ ra như phỗng, kinh ngạc không nói được lời nào. Hấn cứ thế mà vuốt ve gương mặt tôi, tóc của tôi, môi của tôi, tôi đều không có chút phản ứng.

"Tiếp theo, vẫn phải đợi tới năm kế sao?" Tiếng nói hấn khàn khàn, vô cùng trầm thấp.

Tôi lèn lèn lại cách hấn hai bước, thật sự giật mình, chưa kịp nghĩ phải ứng phó ra sao, chỉ theo bản năng thuận thế đóng cửa lại, để người kia đứng bên ngoài.

Vẫn nghĩ hấn chỉ đang bồi thường, nếu có cái gì gọi là kỳ vọng hay mong mỏi, thật giống như hồ đen giữa trời quang.

Tôi đã qua cái tuổi để có thể yêu thêm lần nữa.

Bằng tuổi này mà nói chuyện tình ái, chỉ tỏ nhận lấy sự giễu cợt của người khác.

Nhất là hấn với tôi.

Những điều này, khi tôi khó khăn phục hồi lại sức khỏe, cũng đã từng nghe hấn nói rất rõ ràng. Nhưng cảm giác lúc đó, hiện tại không cách nào nhớ ra.

Chỉ là cảm nhận được, chúng tôi khi ấy nói chuyện gương vỡ lại lành, quả thật là quá xa vời không thể chạm tay tới.

Bên trong hộp là một chiếc nhẫn, tôi kinh ngạc lấy ra nhìn trong chớp lát rồi lại bỏ vào hộp. Thật khó mà tin nổi.

Hôm nào đó nhất định phải mang trả cho hấn, khẩn cầu hấn đừng nên tùy tiện lấy chuyện này ra đùa như vậy.

Hấn dường như quên rằng đã hai mươi năm trôi qua, chúng tôi đã không còn là đôi tình nhân trẻ trung, tay trong tay hạnh phúc khôn xiết năm nào nữa.

Buổi tối khi ngủ bất giác lại nghĩ đến hấn. Sự thật là hấn vẫn cao lớn cường tráng như trước, sinh lực tràn trề không kém cạnh ngày xưa chút nào. Trước mắt vẫn còn độc thân, con người khi cô đơn sẽ dễ hoài niệm đến chuyện dĩ vãng, cho nên mới nghĩ đến tôi, mới nghĩ đến việc ôn lại tình cũ một chút.

Mà giờ tôi đã trở nên mục nát già cỗi thế này.

Tiếng thờ dài im lìm lững lờ trong gian phòng, buổi tối không ngủ được, ban ngày lại gà gât, càng lúc càng tệ hơn. Ngoài chuyện thoát nhìn còn trẻ ra, cả người đều bị lão hóa.

Vì cái gì mà một cuộc sống không dục vọng, vốn dĩ tốt cùng sẽ rất dễ dàng hạnh phúc, thế nhưng vẫn rất nhanh chóng tàn lụi?

Dù cho đáp án có là gì đi nữa, cuộc sống thiếu vận động dẫn đến sinh ra lắm thứ bệnh mới là nguyên nhân chủ chốt.

Ngày hôm sau bị cảm cúm nghẹt mũi nặng, dùng hơn nửa cuộn giấy.

Cảm giác chán ghét bản thân đã lên đến tột đỉnh, tôi uống xong thuốc cảm dự phòng liền ngủ một mạch hơn nửa ngày, cuối cùng mới tỉnh dậy.

Mí mắt nặng trĩu vì buồn ngủ, cảm thấy đã khôi phục được phần nào hơi sức. Tôi ngồi ngây người một chốc, bụng đánh trống ầm ỉ vì đói, đành phải khoác áo vào kiểm chút gì đó lấp đầy bao tử.

Phát hiện ra tủ lạnh trống không, toàn là đồ đã bị hư, trong lòng bỗng có chút chua xót. Người đàn ông luống tuổi sống độc thân quả thực không tốt chút nào, nếu có người ở bên cạnh vẫn tốt hơn.

Giày vò hơn nửa đời người, cuối cùng vẫn cô độc, những năm tháng trải qua trước đây của tôi, quả thật đã sống thiếu khôn ngoan rồi.

Có lẽ nên kiếm một chú mèo lưu lạc về nuôi cũng nên... mà không biết tôi có thể nhớ rõ phải cho nó ăn mỗi ngày không?

Vừa miên man suy nghĩ vừa tính toán xem phải ăn gì, bỗng một tia sáng lóe lên. Đạo trước cậu sinh viên làm bán thời gian đó có cho tôi phiếu ăn của một nhà hàng sang trọng, không biết làm sao cậu ta lại có, chỉ bảo tôi có rảnh thì đi ăn giùm. Tôi vẫn luôn cất nó trong ví tiền quên lấy ra, hôm nay đã có dịp dùng tới.

Tiết kiệm lâu như vậy, rốt cuộc lại phải nhờ tới cậu nhân viên mà mình trả lương vô cùng ít ỏiặng xa xỉ một phen, nghĩ lại bỗng thấy đúng là rất buồn cười.

Tuy nhiên hiện tại lòng tự trọng cũng chẳng mấy khi chường ra, một mình ngồi trong góc đợi đồ ăn mang lên, rất bình thản. Có món ngon, có trà nóng thơm phức, thật sự rất thoải mái. Từ yết hầu chảy xuống dạ dày mang theo cảm giác dễ chịu, ấm áp tràn trề, tinh thần cũng theo đó mà tăng lên vùn vụt.

Cái gọi là cuộc sống hạnh phúc, tôi cũng chỉ cần như vậy là tốt rồi.

Trong quán bỗng có chút ồn ào nho nhỏ, hình như phục vụ lúc thêm trà không cẩn thận làm đổ cốc, quản lý lập tức đi ra xin lỗi, tỏ vẻ sẵn sàng trả phí giặt ủi quần áo, lại còn miễn phí thêm linh tinh gì đó. Nơi đó cách góc của tôi chừng vài bàn, không thấy rõ lắm, chỉ nghe âm thanh.

Người khách cũng thật phong độ, nói không sao cả, chỉ có âm thanh trong trẻo kể bên vừa có vẻ vui đùa xen lẫn tức giận nói, "Còn không phải do anh

phòng điện bật bọ, có phòng cũng đáng kiếp."

Giờ đến tôi chính thức bị phỏng, toàn bộ tim đều đập loạn, bắt chấp nước nóng trên tay mà vội vàng đứng lên, hướng về phía âm thanh đó.

Chỉ là vì nghe có vẻ giống mà thôi, cũng chỉ vì một câu nói ngắn ngủi như vậy.

Hơn nhiều năm trôi qua như vậy, giọng nói của người đó hẳn đã thay đổi ít nhiều, hoặc những gì nghe được chẳng qua cũng chỉ là ảo giác của tôi mà thôi.

Nhưng tôi nhìn không được mà đứng thẳng lưng, rướn cổ lên cố gắng nhìn cho thật rõ. Bàn của hai người đó, người nói chuyện hướng về phía tôi, nhưng mặt đã bị chắn lại, chỉ có thể nhìn thấy đầu của hắn. Dĩ nhiên không giống với màu tóc trong trí nhớ của tôi, nhưng vẫn cảm thấy đó chính là người tôi muốn gặp.

Tiếp đó hắn đứng lên.

Động tác này mang đến cho tôi sự thất vọng không nói nên lời. Tuy rằng nguyên bản chỉ là 'có lẽ' mà thôi, không nên ôm quá nhiều hy vọng, tuy nhiên trái tim chỉ vừa bay lên một chút đã bị kéo trĩu xuống, không tránh khỏi cảm giác khổ sở quá mức.

Nếu hiện tại Diệc Thần có thể đi đứng bình thường thì tốt quá.

Tôi nhìn theo chân người đó với ánh mắt hâm mộ, từ từ dời lên phía trên, nhìn hắn một cái. Lúc này mặt hắn hoàn toàn đã không còn bị che chắn, rõ ràng nằm trong tầm mắt của tôi.

Tôi vẫn nhớ rất rõ, đích xác là không giống lắm, gương mặt ấy đã không còn lúc nào cũng có cảm giác dường như muốn bay lên, nhưng vẫn đẹp đẽ, khỏe miệng khê cong như đang chuẩn bị mỉm cười, chỉ là vẻ mặt hết sức lỏng lẻo thời niên thiếu, cơ hồ đã bị mài mòn đến mất hẳn đi.

Tôi nghe được âm thanh chính mình vấp chiếc ghế tạo nên tiếng vang, người đó cũng lơ đãng hướng về phía bên này nâng tầm mắt.

"Diệc Thần." Tôi nói, cảm thấy âm thanh của mình buồn cười xiết bao, "Diệc Thần."

Tôi nghĩ động tác chạy về phía nó so với tiếng của mình còn buồn cười hơn, nhưng tôi bắt chấp tất cả, tôi chỉ sợ mình đang nằm mơ, chậm chân một chút sẽ liền tỉnh lại, người đó sẽ biến mất khỏi tầm mắt của tôi.

"Diệc Thần, Diệc Thần." Tôi thật sự rất hỗn loạn, ngoại trừ lặp lại cái tên ấy, âm tiết gì cũng không phát ra được. Cho đến khi được cánh tay rắn chắc mạnh mẽ đó ôm lấy, cũng không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ có thể máy móc sờ soạng gương mặt nó, cảm xúc chân thật quá, không giống như đang nằm mộng, đầu ngón tay mang theo hơi ấm, cả tiếng nói cũng nghe thật rõ ràng.

"Anh ơi."

Chỉ cần nghe một tiếng này thôi đã đủ lắm rồi, người khác nói gì tôi đều nghe không rõ. Tần Lăng ở phía sau nói gì đó, quản lý ở bên tai cũng nói phải khui champagne chúc mừng gì gì đó, tôi đều không cho lọt vào tai.

"Anh ơi..."

Tôi chỉ có thể dốc hết toàn lực mà ôm lấy nó, chỉ sợ sẽ vượt đi đâu mất. Tôi chưa bao giờ cảm thấy chán ghét bản thân vì thoái hóa mà đôi tay trở nên trơn gầy yếu ớt thế này.

Chờ đến khi đã hơi tỉnh táo lại, không còn cố sống cố chết nắm lấy nó, mơ hồ chỉ biết nói thật nhiều những gì mình muốn nói, còn thật vui vẻ mà nói liên thanh đến mức không biết từ lúc nào đã ngồi trong khách sạn, hai tay nằm trong bàn tay em trai, được ủ thật lâu bởi sự ấm áp khôn cùng.

Em tôi thoạt nhìn thật khỏe mạnh, khí sắc rất tốt lại hoạt bát, từ đầu đến chân không bị sứt mẻ gì, bộ dáng đi đứng vững vàng tiêu sái là lướt, đích thực là chân không có vấn đề gì cả - về chuyện này trong vòng nửa giờ nó và Tần Lăng đã hướng tôi cam đoan hai mươi lần có hơn.

Thật tốt quá, biết như vậy tôi cảm thấy vui vẻ vô hạn. Hơn nữa nó cũng đã dễ dàng chứng minh sức lực bây giờ dữ dội hơn xưa nhiều lắm — vừa nãy ở nhà hàng còn dám nâng tôi lên, hai anh em cùng nhau muỗm mặt.

Diệc Thần vẫn là Diệc Thần, tuy đã được mài dũa trở nên sắc bén hơn, trầm ổn hơn rất nhiều, song vẫn là đứa em trai luôn nhiệt tình quật cường lại kiêu ngạo của tôi.

Chỉ cần nhìn nó ở trước mặt Tần Lăng có bao nhiêu oai phong thì biết.

Ví dụ như, tôi đoán người trả tiền phòng khách sạn hẳn phải là Tần Lăng, vậy mà nó lại hướng hẳn ta chỉ tay năm ngón, "Tự qua phòng khác mà ngủ đi, đừng làm phiền hai anh em nhà tôi."

Tần đại thiếu gia vốn phong lưu phóng khoáng cũng phải uất ức mà chùn bước một phen, chỉ kịp nói, "Hơn hai mươi năm rồi anh cũng chưa gặp Tiểu Thần, mọi người cùng ôn chuyện không được sao?" Chưa kịp chờ được đáp án đã bị em trai tôi dùng ánh mắt làm cho từ ọ tại chỗ, ngoan ngoãn gờ tay đầu hàng, cuốn hành lý phăng sang phòng bên.

Đã rất nhiều năm không cùng em trai ngủ chung giường, thân thể bên dưới lớp chăn bông dày mềm mại nằm sát một chỗ có điểm không tự nhiên, nhưng

tự trung vẫn thật vui vẻ.

Muốn đem chuyện xảy ra trong khoảng thời gian dài như vậy nói hết một lượt, một buổi tối còn lâu mới đủ. Tôi cũng hồ đồ không biết nên nói chuyện gì trước mới tốt, trong não bắt đầu loạn cào cào, đành phải khép miệng lại đợi cho nó nói, nó hỏi, rồi tôi mới trả lời. Nhưng phải suy ngẫm một lúc lâu mới có thể trả lời rõ ràng được.

Vui mừng ban đầu qua đi, em tôi cũng nhìn ra được sự khác thường của tôi, bèn nâng mặt tôi lên chăm chú nhìn tôi trong chốc lát, "Anh à, xảy ra chuyện gì sao?"

"À, có bệnh..." Tôi úp mở nói quanh co, "Ôm một trận hơi dai dẳng, nên đâm ra lẩn thẩn một chút..."

Không hiểu vì sao tôi lại muốn bảo vệ Lục Phong.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 78

"Em nhìn thấy tin trên báo mà tìm đến đây sao?" Thật lòng tôi vẫn không dám tin lại có vận may từ trên trời rơi xuống thế này.

"Tin trên báo? Tin nào?"

"Anh có đăng tin trên báo nhân tìm em..." Vậy là tiền mất trắng rồi, tôi có phần thất vọng.

"Vậy sao? Em chưa thấy bao giờ. Anh viết gì vậy?"

"A..." Trình độ viết báo tìm người của tôi cũng không được hay văn ho cho lắm, thôi nó không biết phòng chừng còn tốt hơn.

"Bọn em cũng đi tìm anh nhưng chẳng moi được chút tin tức gì, còn tưởng đầu anh đã xuất ngoại rồi, không thì đang ẩn cư đâu đó... không ngờ lại ở ngay Thiên Tân. Cái tên Tần Lăng kia đúng là đồ ăn hại mà, cứ ra về ta đây có bao nhiêu nguy hiểm, căn bản chỉ là ba hoa khoác lác..."

"Này này." Tôi vội vàng ngăn cản thẳng em nhả tâm tiếp tục chà đạp người yêu vô tội của nó, "Cậu ta có người ở đây đâu, với lại Thiên Tân đông như kiến cỏ, có sơ sót cũng là chuyện bình thường mà."

"Sau đó lại nghĩ đến Lục Phong." Nhắc đến cái tên ấy, em tôi tỏ vẻ ngập ngừng, "Định hên xui thôi nên mới tính đến chuyện nhờ hấn giúp đỡ..."

"A..." Tôi bắt giác ậm ừ một chút.

Em trai cố gắng mềm giọng nói, "Ai bảo hấn nổi danh quá làm gì, từ hai bàn tay trắng dựng lên nghiệp lớn, trở thành idol mẫu mực mà thanh niên trẻ nào quyết tâm làm giàu cũng muốn noi theo... Bọn em không muốn hỏi đến hấn cũng không được. Tốt xấu gì... cũng đã từng quen biết, hấn chắc cũng không đến mức từ chối — bọn em tính như vậy đây."

"Ừ..." Tôi mơ hồ xướng theo, áp mặt lên vai em trai.

"Nếu biết anh không quan tâm gì đến hấn, em đã sớm đến đây rồi. Nhưng mà nghe nói hấn ấy, đời tư rất bê bối, chẳng quan hệ cố định với ai cả... rất phóng túng... Thật là, em nghĩ rằng nếu anh không ở cạnh hấn, cũng sẽ chẳng ở gần xung quanh, nên không muốn gặp lại hấn làm gì..." Em tôi cười nhẹ, "Anh cũng biết mà, gặp lại chỉ càng thêm xấu hổ, dù sao trước kia... cũng chẳng có gì đáng vui vẻ cả. Cho nên Tần Lăng có ý tránh mặt hấn, miễn hấn đừng chú ý đến bọn này là được."

Tôi không đáp, nó cũng không nói tiếp nữa, giấc ngủ nhẹ nhàng kéo tới. Khi tôi đoán chừng nó đã ngủ say rồi, Diệc Thần bỗng nhiên chạm vào đầu tôi, nói, "Hiện tại hai người rốt cuộc là..."

"Hả..." Từ ngữ lộn tung phèo trong cổ họng, mãi mới có thể chấp vả được mà hiểu ra, "Chia tay. Khi đó đã chia tay, em cũng biết mà."

"Rồi kể tiếp?"

"Rồi thì... là vậy đó." Tôi nghĩ nghĩ, "Kết hôn."

Thằng em im lặng nửa ngày, nhìn mặt y như bị sặc nước miếng, mãi mới xì được một câu, "Phải vậy không đó?"

"Thiệt mà." Tôi thật thà gật đầu, "Cô ấy tốt lắm... nhưng sau đó thì ly hôn, anh không xứng với cô ấy."

"Hây..." Không hiểu sao nó lại nhẹ nhàng thờ ra, "Như vậy cũng tốt, miễn cưỡng sẽ không mang lại..."

"Anh có con trai."

"..." Lần này thì em nó thật sự rơi vào trạng thái 'em-chỉ-biết-câm-nín-nghe-tiếng-anh-nói', mãi đến khi phản ứng được thì phải hít liền mấy hơi lạnh, "Anh à, anh, anh thật lợi hại nha..."

"Cái gì??" Hiểu được vì sao thằng ôn này lại tỏ vẻ kinh ngạc như vậy, tôi quē xệ mà nổi giận, "Anh mà là đàn ông đích thực, dĩ nhiên phải sinh được con."

"Em biết là anh đích thực rồi..." Nó trả lời cho có, bỗng như có điều suy nghĩ, không biết là gì, ngập ngừng trong chốc lát lại hỏi, "Lục Phong thì sao?"

"Sao là sao?" Tôi có chút không bắt kịp ý nó, "Mới nãy nói rồi mà, đã sớm chia tay từ lúc ấy."

"Chuyện đó em biết rồi, nhưng mà..." Diệc Thần do dự một chút, âm thanh có vẻ xấu hổ, "Thật ra hiện giờ nhớ lại, hấn cũng không làm gì cả... Thật sự chỉ đây em một cái, sau này nghĩ lại, không thể nói hoàn toàn là lỗi của hấn được."

Nó nâng mu bàn tay kia gác lên trán, "Đương nhiên lúc đó hấn hấn khủng khiếp... chúng ta ai cũng trở nên hồ đồ hết cả, đâu ai có đủ bình tĩnh để mang sự việc ra phân tích thấu đáo."

"Thật ra... là do em sai trước. Nếu không phải do tuổi trẻ máu nóng mà đi khiêu khích hấn, sẽ chẳng có việc gì xảy ra. Hơn nữa nếu không phải do quan hệ giữa em và Tần Lăng khiến mẹ tức giận, anh và hấn cũng không phải khó xử như thế. Mãi đến sau này em mới thật sự suy xét lại tường tận."

Nó cười khổ một tiếng, "Phải thừa nhận mình sai đúng là không dễ dàng gì... Năm đó căn bản em không có đủ dũng khí để nhận lấy trách nhiệm của mình, cho nên cái gì cũng đổ lên đầu hấn. Anh à anh cũng... chịu áp lực không ít đi, em biết anh thật sự rất yêu hấn, vì bọn em mà hấn hấn như vậy, nhất định sẽ rất khó chịu... Khi thật tình suy ngẫm lại, em và Tần Lăng chỉ biết nói hận hấn thù hấn, hoàn toàn bỏ mặc cảm nhận của anh."

"Lục Phong biến thành như hiện tại, lúc em vừa mới biết cũng giật mình. Nói sao nhỉ... cảm thấy thật đáng tiếc... cảm thấy có phần lỗi nào đó... Nếu khi ấy tất cả chúng ta đều lý trí một chút, có lẽ sẽ không giống như bây giờ, anh cũng không phải một thân một mình..."

"Hơn nữa anh à, anh quá tốt bụng, chúng em và hấn không cùng một chiến tuyến, anh liền đứng về phía em." Nó vừa nhớ lại vừa hơi cười, "Thật ra Lục Phong hấn... cũng có phần đáng thương. Mặc dù em luôn xi và Tần Lăng, nhưng nếu giả dụ thật sự có chuyện gì, cho dù có phải bao che lỗi lầm cho hấn, em cũng sẽ mặc kệ tất cả mà bảo vệ hấn. Anh à lúc nào anh cũng nghĩ muốn tốt cho tất cả mọi người, không muốn bất cứ ai bị tổn thương, làm sao có thể làm được như vậy chứ."

Nó quay đầu lại, dùng ngón tay gạt đi nước mắt không biết chảy ra từ bao giờ của tôi, "Không ai có thể vĩ đại đến thế, anh cũng không phải là thánh nhân... Nếu như anh biết ích kỷ hơn một chút, có lẽ đã nắm được hạnh phúc rồi? Anh thật là ngốc mà."

Phải, tôi cũng biết, mình đã lỡ tay đánh mắt.

Những điều này, tôi đều hiểu được, trải qua hai mươi năm đằng đẵng, cuối cùng tôi đã từ tốn học xong.

Chỉ là đã quá muộn.

Cái gì là quá khứ, cái gì là mất mát.

Vết thương lớn như vậy, nhiều như vậy làm sao có thể khiến cho nó mất đi. Tuy rằng tôi đã cố gắng, muốn giả vờ như chẳng có gì, muốn thả lỏng một chút, muốn đem hết mọi sự qua biến thành sự an tâm phình phở.

Cho nên mới tự kỷ ám thị rằng trí nhớ của mình rất kém. Suýt chút nữa đã cảm thấy được có thể quên hết mọi chuyện.

Nhưng mà con người luôn luôn là như vậy, tha thứ thì rất dễ, muốn quên được thì rất khó.

Hết thấy đều không thể quay đầu.

Muốn bẻ quặt một ngón tay lại có dễ dàng chút nào không, huống chi là sinh mệnh một con người.

Một gã đàn ông già đầu thế này mà không ngừng rơi lệ có lẽ buồn cười lắm, nhưng tôi không thể dừng được.

Mặt dán thật gần, em trai ôm chặt tôi, thật dịu dàng dùng tay và môi thay tôi lau đi nước mắt. Lần đầu tiên trong đời em tôi hôn môi an ủi tôi. Nó đã trưởng thành, còn tôi thì đã già.

"Anh à."

Tôi chỉ nhắm mắt lại.

"Nếu không ngại... theo chúng em được không? Nếu chỉ có mình anh... ở cùng với bọn em sẽ tốt hơn, em sẽ chăm sóc anh..."

Tôi hơi giật mình, phát ra âm thanh hàm hồ không rõ, nhưng không phải là đáp án.

"Anh à? Có được không?"

Tôi cũng ngạc nhiên vì sự chần chừ và miễn cưỡng của mình.

Lời đề nghị này, cùng với em trai duy nhất của mình sống chung với nhau, có thể an ổn thoải mái sống nửa đời còn lại cho đến khi chết già — lý tưởng như vậy, tôi nghĩ đến lúc thực hiện được nhất định sẽ vui đến chảy nước mắt.

Vậy mà một chút cũng không hề có.

Tôi suy tư, "Anh có mở một tiệm bán sách..."

"Tiệm bán sách chỗ nào mà không mở được, việc này anh không cần lo lắng..."

"Ừm..." Nó nói đúng, nhưng tôi vẫn cảm thấy bất an.

"Có băn khoăn gì sao?" Em trai lo lắng nhìn tôi, "Cũng đúng, vợ và con anh đều ở trong này hết."

"Ừ..." Tôi mỉm cười tiếp nhận lý do mà nó đã nghĩ thay tôi.

"Nhưng cho dù không ở Thiên Tân, anh muốn gặp họ cũng dễ thôi mà. Anh cũng nói là không thường xuyên qua lại với họ, ở chung với em chẳng phải hợp lý hơn sao?"

"Ừ..." Nó nói rất hợp tình hợp lý.

Thế nhưng tôi cũng không biết vì sao... chỉ nghĩ đến việc rời khỏi đây liền cảm thấy khó chịu.

"Còn có chuyện gì khiến anh luyến tiếc à?"

Tôi trầm tư suy nghĩ đến nỗi mặt muốn dần thối ra, Diệc Thần cũng biết trí não hiện tại của tôi, liền vỗ vai an ủi, "Không phải gấp gáp, từ từ nghĩ cũng được, nghĩ ra rồi thì nói với em. Xem coi có thể đi được không, hoặc là cần em hỗ trợ giúp anh chuyện gì."

"Ừ." Tôi yên tâm dựa vào vai em trai, kê cận cánh tay nó.

"Chẳng lẽ là vì Lục Phong?"

Tôi giật mình, trách móc nhìn nó.

"Giờn thôi mà, anh già." Nó tỏ vẻ phản đối, "Nhiều năm như vậy rồi, lẽ nào anh lại không quên được hần. Con anh cũng học đại học rồi còn gì, hừ."

"Ừ ừ." Tôi vội vàng gạt đầu đồng ý, trờ mình, "Ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 79

Tắt đèn, trong bóng tối không một khe hở tôi nhìn lên trần nhà, tuy rằng vẫn như mọi khi gắng sức kiềm chế, bóng mờ trong đêm vẫn chậm rãi từ tốn hóa thành gương mặt Lục Phong.

Thật sự rất muốn như bình thường mà chớp chớp mắt để xóa bỏ hình ảnh ấy đi, nhưng tôi không thể khống chế, nhin không được mà nhìn thẳng vào ảo giác, vào đôi mắt đen và sâu ấy, không ngừng tỉ mỉ dùng trí nhớ của mình để gom góp, chấp ghép lại gương mặt thoáng vẻ tang thương của hần.

Biết rằng là không nên, nhưng đầu óc không còn nghe theo mệnh lệnh, vẫn trong im lặng nhớ nhung về người kia. Trong lúc cố gắng nhớ lại phải chăng hần đã có sợi tóc bạc nào chưa, giấc ngủ kéo đến.

"Chỉ cần nhượng lại nhà sách, thu dọn phòng trọ là có thể đi?" Tần Lăng thay tôi tính toán, "Vậy thì, ừ!!!"

Tần đại thiếu gia đập hụt một bước, suýt nữa thì té lăn cù nèo xuống cầu thang. Diệc Thần lập tức chỉ trỏ hần cười ha hả, hoàn toàn không có chút tẻ cảm thông nào.

Hai người bọn họ chính là như vậy, Diệc Thần thích trêu chọc hần ta, hần cũng vui vẻ đón nhận sự trêu chọc. Mặc dù Tần Lăng kể cũng tội, mà thôi cũng kệ, chung quy nhìn bọn họ vẫn cảm thấy khiến người ta phải hâm mộ.

"Khi không anh lại ở cái chỗ quỷ quái này." Tần Lăng lão đảo đứng dậy, cố gắng khôi phục lại hình tượng của mình, "Ba người cùng lên lầu một lúc có khi nào bị sập gác không?"

"Sợ thì đi ở phía sau ấy." Tôi có chút nổi đóa, mới trả tiền thuê nhà một năm xong, ai mà chịu nổi cái mồm quạ đen của hắn chứ, "Tối rồi, là chỗ này..."

Cửa nhà mở toang khiến tôi trợn mắt há hốc mồm, hai người đứng ở phía sau cũng cầm nín hoàn toàn.

Mới vắng nhà hai ngày... đã bị đạo chích viếng?

Tôi căng thẳng nuốt nước bọt, ra hiệu bọn họ đừng lên tiếng, xác định không có âm thanh nào khác mới tiếp thêm can đảm bước chân vào.

Không lộn xộn giống như tôi nghĩ, nhưng chắc chắn là bị người ta phá cửa vào. Không biết rốt cuộc đã bị mất cái gì, chề ông đây chưa đủ nghèo sao? Lửa bốc lên ngùn ngụt, không nhìn được bắt đầu chửi, "Tiên sư bỏ đũa nào..."

Mới chửi được nửa câu đã nghe có tiếng người đứng lên, tôi theo bản năng sợ hãi lùi về sau, nhưng vừa thấy người kia thì tiếng kêu vốn thăm thiết liền nghẹn lại trong cổ họng.

"...Lục Phong?" Tôi ngập ngừng nói.

Phản ứng của hắn có chút chậm chạp, sắc mặt tái nhợt cùng đôi mắt đầy tơ máu nhất thời dọa sốc tôi, "Sao vậy..."

Mới hai ngày không gặp, cảm đã ra một mảng đen, không chỉ râu chưa cạo, cả bộ âu phục cũng nhăn nhúm, bộ dạng giống như cả đêm không chợp mắt, vừa nhìn thấy liền khiến người ta chột thoáng sợ hãi.

Đối diện với tôi, hắn dường như khôi phục lại vẻ bình thường, bỏ điện thoại áp trên tai xuống, gấp gấp chạy đến. Tư thế vuron tay ra khiến tôi nghĩ là hắn sẽ ôm tôi, tôi vội lui lại, kết quả miễn cưỡng biến thành động tác đặt hai tay lên vai tôi, "Em... em... đã về rồi?"

Tôi như lạc giữa mây mù, thận trọng nói, "Xin hỏi, anh ở nhà tôi... làm gì vậy?"

Lại còn cạy cửa nhà như thế.

"Thật xin lỗi..." Hắn thở phào một hơi, nhưng mặt vẫn căng thẳng, "Anh không có làm hư đồ đạc gì cả, em chờ một chút, anh đi sắp xếp lại..."

"Không... sao..." Tôi ngỡ ngàng nói, "Anh xảy ra chuyện gì à?"

Hắn rất căng thẳng, dường như đang sợ điều gì đó.

Lục Phong thoáng xấu hổ cắn chặt môi lại, cúi đầu nhìn tôi một lát, mới bật ra hai tiếng cười trào phúng nhạt nhẽo.

"Anh nghĩ là em đã đi rồi." Hắn chưa xốt nói.

"A?" Nào bộ vẫn chưa thể lưu thông bình thường được.

"Nhà sách vẫn đóng cửa, em cũng không có ở nhà. Anh nghĩ hôm trước làm như vậy đã bức bách em bỏ đi rồi." Hắn thấp giọng thì thào, "Thật xin lỗi, anh đã hứa là sẽ không đụng chạm em. Em yên tâm, sau này sẽ không như vậy nữa. Nếu em không thích, cả một ngón tay anh cũng sẽ không đụng tới. Xin em..."

"...Lục Phong?"

Người lên tiếng không phải tôi, Lục Phong lướt ánh mắt qua bà vai tôi, giật mình đến độ đứng thẳng lưng lên, "Các người..."

Mặc dù đã nhiều năm không gặp, diện mạo chung quy vẫn có thể dễ dàng nhận ra.

"Anh, sao hắn lại ở đây?"

"À..." Xưa nay không quen nói dối, lại không giỏi lấp liếm, tôi nhất thời nghĩ không thông, bịa đại một câu, "Lâu lâu anh ta cũng tạt qua chơi một chút, anh quên nói cho em biết..."

Không cần quay đầu lại cũng biết được Diệc Thần đang trung ánh mắt hoài nghi ra, may mà yên lặng một chút, âm thanh cũng có thể coi là hòa hoãn, "Đã lâu không gặp, Lục Phong."

Hắn không đáp lại, tôi nghĩ hắn nhìn thấy chân Diệc Thần bình thường hắn sẽ có chút ngạc nhiên, hoặc vui mừng. Nhưng nét mặt lạnh lùng không hề thay đổi khiến tôi hoang mang lẫn thất vọng.

"Vào ngồi cả đi." Tôi gợi ý, bước vào hai bước, nhưng những người kia đều không nhúc nhích, không khí nồng nặc mùi thuốc súng.

"Các người đến đây làm gì?"

"Anh ở đây làm gì?"

Câu hỏi đồng thời đặt ra, lại không ai trả lời, trong phòng căng như dây đàn, tôi nuốt chút nước bọt nói, "Mọi người ngồi xuống đi, tôi pha trà cho uống..."

Bà vai đột nhiên bị nắm lấy, tôi lao đảo một chút, nghe thấy âm thanh Lục Phong không lớn cũng không nhỏ, "Là muốn mang em ấy đi sao?"

Tôi và Diệc Thần đều kinh ngạc nhủ mảy, chỉ có Tần Lăng là cười khê, "Quả nhiên tôi ở Thiên Tân không điều tra ra tông tích của Trình Diệc Thần, đều nhờ công lao của anh."

Tôi dường như bị ai đó đánh mạnh từ phía sau, đau đến mức ngờ ngàng, suy nghĩ thật lâu mới ngẩng đầu lên nhìn Lục Phong, "Anh đã sớm biết... họ ở đâu, phải không?"

Tôi vất vả trích tiền đăng báo tìm người, lúc không đủ liền tìm hán mượn tạm, mỗi lần đều cảm ơn hán, xin hán giúp đỡ tôi tìm Diệc Thần. Mỗi lần hán mỉm cười đáp ứng tôi đều cúi đầu thật thấp để cảm tạ, cho dù trước giờ không có được chút tin tức nào từ chỗ hán, tôi vẫn trước sau như một thành khẩn kính nhờ.

Thật là, bởi vì đầu óc tôi không tốt, nên mới dễ dàng bị lừa gạt sao?

Hán cũng nhìn tôi, một chút áy náy cũng không có, chỉ là đau đớn đến nỗi dường như phải cắn chặt răng kìm giữ lại, "Một khi em tìm thấy họ rồi, không phải sẽ theo chân họ rồi khỏi đây sao?"

"Tôi, tôi không thể đi sao?"

"Anh biết em chỉ luôn nghĩ làm thế nào để rời khỏi anh." Gương mặt hán vận vẹo cười khổ một chút.

"Nếu em thật sự hận anh đến vậy, tại sao không dứt khoát giết anh luôn đi!? Phải chăng em thà chết cũng không muốn anh sống dễ chịu!! Ngay cả chết em cũng không chịu tha thứ cho anh..." Môi hán khẽ run rẩy đôi chút, "Em vừa tỉnh dậy anh liền xin em ở cùng một chỗ, chỉ cần em chịu ở lại đây, anh có thể làm hết tất cả. Anh sẽ không bức bách em, sẽ không quán lấy em. Chỉ cần em cảm thấy khó chịu anh sẽ không đến tìm em nữa. Em bảo anh đi anh liền không dám ở lại lâu... Anh thật sự không dám chọc em giận lần nữa..."

"...chỉ cần em chịu ở lại, anh..."

"...Anh chỉ cần nhìn thấy em là tốt rồi... Nếu em thực sự chán ghét, anh sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa, chỉ xin em..." Giọng của hán càng ngày càng thấp, khàn khàn rung động trong màng nhĩ tôi, "...Em đừng biến mất trước mặt anh... Anh thật sự là... không có cách nào cả... không có cách nào cả..."

Tôi hoảng hốt đứng chôn chân, nghe tiếng Diệc Thần biến đổi, "Rốt cuộc anh đã làm gì anh tôi?"

Tiếp theo là một loạt âm thanh hỗn độn không rõ của ai, cả thính giác lẫn thị giác đều bị rối loạn, chỉ nghe thấy thứ âm thanh tuyệt vọng như loài thú bị vây khốn vang lên, "Phải, là tôi cưỡng bạo em ấy, tra tấn em ấy suýt chút nữa không giữ được mạng. Tiểu Thần thành ra bây giờ đều là lỗi tại tôi. Tôi muốn dùng nửa đời còn lại để bù đắp cho em ấy không được sao!! Cái gì tôi cũng có thể đền bù cho, chỉ là Tiểu Thần không muốn!!"

Khi tỉnh táo lại thì tôi đã ở ngoài đường cái, tay bị xé ra làm hai đầu ngón vô cùng. Một tay bị Diệc Thần thô bạo lôi lên xe, tay còn lại bị Lục Phong nắm chặt lấy.

"Tiểu Thần, Tiểu Thần!!!"

Đau đến độ xương dường như muốn nứt rạn, vì hán dùng hết sức để giữ lấy.

Tần Lăng kêu tài xế chạy đi, nhưng cửa không đóng lại được, ngón tay Lục Phong vẫn còn bấm sâu trong da thịt tôi.

Xe vẫn chạy tới, mãnh lực xô đẩy khiến tôi suýt văng ra ngoài, Diệc Thần hướng đến người kiên quyết không chịu buông tay kia tức giận rống lên, "Anh còn không chịu buông tay là muốn hại chết anh ấy sao!!!" Cửa xe thô bạo đóng lại, kẹp mạnh lấy cánh tay của hán, ngón tay run rẩy một chút theo bản năng buông ra, hán đã bị ngăn cách bên ngoài cửa xe.

"Tiểu Thần Tiểu Thần, em đừng đi... em... Cái gì anh đều..."

Thanh âm của hán đứt quãng rồi nhỏ dần, phân thành từng đoạn rời rạc, tôi không thể nghe hiểu được.

"Anh, rất đau sao?"

Diệc Thần xem xét dấu vết đáng sợ ở tay tôi, giống như bị dao vẽ thành một vết đỏ tươi, nó hít một hơi lạnh cắn răng mắng, "Đúng là đồ điên, căn bản là không bình thường!! May mà cuối cùng đã tìm được anh... bằng không không biết hán định tra tấn anh đến mức nào..."

"Anh? Làm sao vậy? Có phải là rất đau không? Anh à???"

Tôi lắc lắc đầu.

"Hay là..." Diệc Thần lo lắng, "Anh... anh đang sợ sao? Không sao đâu, em sẽ không để anh gặp lại hấn nữa."

Tôi cũng không biết tay đau đến mức nào, nước mắt không thể khống chế được mà chảy xuống, nguyên nhân vì sao tôi cũng chẳng rõ nữa.

"Đừng lo, bọn em sẽ nhanh chóng mang anh đi, anh không cần sợ hấn, hấn sẽ không có cơ hội nhìn thấy anh nữa..."

Trong lòng khó chịu, nhưng không biết rốt cuộc vì cái gì mà tâm can tựa như bị khoét sâu trống rỗng đến tận cùng.

Bóng dáng của người kia, khi quay đầu lại đã không còn nhìn thấy nữa.

"Hấn tóm lại là muốn làm sao?"

Mặc kệ người kẻ bên hỏi, Diệc Thần xuy một tiếng, không kích động nữa, cũng có nghĩa là chán ghét đến mức không muốn nói thêm lời nào.

Những người quan trọng của tôi, khi nhắc đến Lục Phong đều mang vẻ mặt này.

Tôi yêu hấn, nhưng tất cả đều hận hấn.

Cho nên tôi không biết phải dùng ánh mắt gì để đối diện với hấn.

Hấn ngồi ở đại sảnh khách sạn chờ bao lâu, tôi cũng không biết. Hai ngày liền mỗi lần đi qua đều nhìn thấy hấn, vô luận là khi nào, khiến tôi nảy sinh ảo giác rằng hấn chưa từng rời khỏi chỗ đó.

Tôi không dám nhìn thẳng hấn, chỉ có thể bắt chước Diệc Thần và Tần Lăng bước thật nhanh qua chỗ hấn.

Từng cùng hấn đối diện một lần, hấn cũng chỉ yên lặng nhìn tôi, ánh mắt thủy chung không hề dao động, tựa như từ đầu chí cuối đã như thế, chưa bao giờ đổi thay.

Khi không ai để ý tôi sẽ trộm nhìn hấn, trông hấn thật mệt mỏi, luôn ngồi thẳng lưng nhưng không nói một lời nào. Tư thế ấy khiến tôi chợt nghĩ thoáng đến hình ảnh một con cự long đang bảo vệ báu vật của mình trong quyền truyện tranh dành cho thiếu nhi.

Ngao ngễ mà cô độc.

"Có vé máy bay rồi."

"Ừ." Tôi đứng lên, Diệc Thần đến chỗ tôi thu xếp hành lý.

"Hôm nay là đi được rồi." Nó thở phào một cái, "Nếu không lại gặp phiền toái..."

"Thật ra..." Tôi do dự nói, "Mọi người không cần phải nhất quyết dẫn anh đi như thế, anh ở đây... cũng được mà. Tại mọi người nghĩ hấn như vậy thôi, chứ hấn đối với anh đang hoang lắm, không có làm gì cả."

Em trai ngẩng đầu kinh ngạc nhìn tôi, tôi có chút nói lắp, "Hấn, hấn còn cho anh mượn tiền mở tiệm sách, còn giúp rất nhiều việc, bình thường hấn cũng quan tâm anh, kỳ thật..."

Diệc Thần suy sụp rũ vai xuống, thở dài, "Anh à, chuyện này anh đã nói rất nhiều lần rồi. Hấn là loại người gì anh hiểu rõ hơn ai hết, đừng vì một chút ân huệ nhỏ mà tỏ ra mềm lòng."

Hai tay nó cầm lấy tay tôi, dùng sức nâng tôi đứng thẳng lên, "Ai cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho loại người như hấn, anh cũng nên tự tôn trọng bản thân mình một chút, đừng quá yếu đuối như vậy."

Tôi ngậm miệng lại, đối với sự trách cứ của em trai chỉ có thể áy náy mỉm cười.

Lần này khi chúng tôi đi ngang qua đại sảnh khách sạn, Lục Phong đứng lên, tư thế cảnh giác. Chúng tôi mang theo hành lý đến bàn lễ tân làm thủ tục trả phòng, mọi chuyện đều quá rõ ràng.

Hấn vừa mới động thì Diệc Thần đã dùng tay giữ lấy vai của hấn ngăn lại, "Này, anh một vừa hai phải thôi!! Anh còn muốn đi theo bọn này đến bao giờ nữa?"

Hấn không đáp, cũng không nhìn Diệc Thần, chỉ lướt qua trung gian hai người kia nhìn tôi.

"Chính anh đã hứa là sẽ không bức bách Tiểu Thần, nếu thật sự đã nói được như vậy thì đừng níu lấy anh ấy nữa, đừng để anh ấy cảm thấy khó xử. Nếu Tiểu Thần muốn bỏ chạy, dù cho anh có gọi người đến ngăn cản chúng tôi được cũng vô dụng, ngược lại càng tội tệ hơn, chính anh là người hiểu rõ điểm ấy hơn ai hết."

Tần Lăng khi đã nghiêm túc liền nói một cách bình tĩnh và rõ ràng, nét mặt của Lục Phong thoáng dao động, hấn dường như cố gắng nhìn thẳng tôi hơn.

Tôi vội quay đầu đi.

Chỉ cần nhìn thấy hắn, tay sẽ không theo ý muốn mà trở nên run rẩy.

Tiếp tục bước đi, hoàn toàn không gặp phải cản trở như dự liệu.

"Tiểu Thần."

Phía sau truyền đến âm thanh của hắn, không lớn cũng không dữ dội.

"Tiểu Thần."

Không có ý cầu xin, mà dường như thật dịu dàng.

Tôi đột nhiên đi không đành, quay đầu lại nhìn hắn.

Hắn thật sự không chạy theo, chỉ đứng chôn chân tại chỗ, nhưng cả thân hình nghiêng về phía trước như muốn đổ sụp xuống, trên gương mặt toát lên vẻ cầu xin khẩn thiết khôn cùng.

Tôi đột nhiên phát hiện ra, tuy hắn cao lớn là thế, nhưng thật sự rất gầy. Khi hắn đứng đó đơn độc trông như vậy, kỳ thật rất yếu đuối.

Chân như muốn nhũn ra, tựa hồ không cách nào cất bước được nữa.

"Anh à? Đi nhanh lên!!"

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 80

Nháy mắt đã được đưa lên xe, tôi nghe thấy hắn ở phía xa gọi tôi, "Em nói đi! Chính miệng em hãy nói rằng sẽ không bao giờ... muốn gặp anh nữa!! Em nói đi! Em hận anh đến mức nào em nói ra hết đi, càng lớn càng tốt, càng cay độc càng tốt!! Bằng không anh sẽ không cách nào hết hy vọng, sẽ muốn tiếp tục đuổi theo em! Em nói đi! Trình Diệc Thần!!"

Âm thanh của hắn tựa như loài dã thú bị đâm thương tích đầy mình, mù quáng và hung ác.

Nhưng lại đau đến tan nát cõi lòng.

"Em nói đi mà! Nói một câu cũng tốt, em nói đi!!"

Có lẽ vì âm thanh của hắn vô cùng dữ dội, nghe được, ngực bỗng thoáng đau nhói.

Xe nhanh chóng chạy đi xa, nhưng nỗi đau này tựa như vết mực loang trên giấy, càng lúc càng rộng, càng lúc càng đậm nét.

Cuối cùng tôi nghe thấy tiếng khóc nức nở vang lên, nghẹn ngào trong cổ họng nên không ngừng hít vào. Tần Lăng và em trai đều ngạc nhiên xoay đầu lại nhìn.

Thật ra trước khi Diệc Thần và Tần Lăng đến, tôi hoàn toàn có thể tự mình rời đi.

Bỏ đến một nơi thật xa, ở nông thôn dân dã yên tĩnh càng thích hợp với tôi hơn, tiền thuê nhà cũng rẻ hơn, ăn uống cũng thuận tiện, cuộc sống thật dễ dàng biết bao.

Kinh doanh tiệm sách thực ra cũng không phải nhẹ nhàng gì, lúc thu xếp có rất nhiều chuyện phải làm, luôn cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Vật giá ngày càng đắt đỏ, duy trì cuộc sống trong nhà trọ cũ nát cũng thật vất vả. Tôi không thích việc bán sách, phải phân ra từng loại hạng mục khiến tôi thấy rất đau đầu, càng không biết nên nhập loại sách như thế nào cho phù hợp.

Thật sự, thật sự rất cực nhọc.

Nhưng là, cho dù như vậy, cho dù có phải dốc hết sức vùng vẫy để sinh tồn... bởi lẽ bởi lẽ...

Tuy rằng đối với hắn rất lãnh đạm, nhưng cho tới bây giờ chưa từng ngăn cản hắn đến tìm tôi... bởi vì sao...

Dù cho có khách sáo nói, "Sau này sẽ không làm phiền anh nữa", nhưng lần nào cũng ngồi lên xe hấn... kỳ thật, kỳ thật...

Kỳ thật, tôi vẫn... thăm hy vọng, có thể gặp mặt hấn.

Tôi biết hấn không phải là một người đàn ông tốt. Nếu như lại yêu hấn, chính là không đủ mạnh mẽ. Nếu như dễ dàng tha thứ hấn, là thiếu lòng tự tôn. Nếu không lãnh đạm với hấn, là rất có lỗi với những người đã bị hấn tổn thương, em trai, Tần Lăng, Trác Lam, Trác Văn Dương...

Tôi biết rằng mình nên rời xa hấn, không nên vì tình yêu mà quy lụy.

Nhưng dù là vậy, dù là tôi không yêu hấn, không tha thứ cho hấn, cả hai đều không có quan hệ gì, chỉ tạm cho là 'cố nhân', thỉnh thoảng gặp nhau, nhẹ nhàng gật đầu chào nhau...

Là đủ lắm rồi.

Nếu chỉ như vậy, thì có thể không?

Tôi chỉ là, muốn ở bên cạnh hấn mà thôi.

Tôi chỉ là thăm nghĩ, phải ở cạnh hấn.

"Anh! Anh điên rồi sao? Nói những lời như vậy!! Anh đừng vì hấn đối xử với mình tốt một chút liền..."

Tôi không phải vì hấn đối tốt mà luyến tiếc, mà vì bất luận có oán hận hấn như thế nào, trách cứ hấn như thế nào, tôi cũng không thể ngừng yêu hấn.

Biết như vậy là không đúng, là không nên, đã cố gắng liều mạng nhẫn nhịn, song chung quy vẫn không còn cách nào khác.

Tôi dứt quãng nói thẳng tất cả, Diệc Thần không nói gì, khẽ run lên. Tần Lăng thở dài, xe chạy thêm một khoảng thì chậm rãi tấp vào lề.

"Anh, anh cảm thấy ở cùng một chỗ với hấn là đúng sao? Anh sẽ không hối hận sao?" Giọng nói của nó có chút cao vút lên.

Tôi ghen ngào nói, "Diệc Thần, cả đời của anh... chưa từng một lần thật sự chịu đối mặt..."

Nó vừa định phản bác thì Tần Lăng đã đặt tay lên vai ngăn lại.

"Diệc Thần. Coi như xong rồi, bọn họ cũng giống như chúng ta thôi."

Lặng im chỉ còn mỗi tiếng nghiêng răng của Diệc Thần.

Nó đột nhiên mở cửa xoay người chui ra, đập mạnh lên cửa xe.

"Diệc Thần!?" Tần Lăng vội kéo cửa kính xuống, "Đừng cáu kỉnh."

"Tôi không thêm oán nữa! Tùy các người muốn làm sao thì làm!!" Nó trút giận bằng cách đá vào thân xe, "Đi đi, dù sao người không hiểu chuyện không hiểu lý lẽ nhất ở đây là tôi, các người cứ việc đi đi!!"

"Diệc Thần, quên đi, em lên xe đi, đừng như vậy..."

"Lên cái gì mà lên!! Con mẹ nó, tôi sẽ không tự mình đem anh tôi trao trả cho cái tên khốn kiếp đó đâu, muốn đi thì tự mà đi!!"

Em trai lúc tức giận, sẽ giống như thuở còn nhỏ, khi bất hòa với tôi sẽ không cách nào đối diện nhau được, trong thoáng chốc ánh mắt nó đỏ lên vì tức tưởi.

"Khốn kiếp, đi nhanh lên còn nhanh quay về, con mẹ nó anh còn muốn để tôi đứng ven đường đến chừng nào nữa!! Tần Lăng, kẻ ngu ngốc trong kia tôi không muốn nói chuyện, anh nói cho người đó biết, nếu có gặp chuyện gì thì phải nhanh chạy trốn, đừng ngốc đến độ ở trong tay tên khốn đó mà chờ chết, đến lúc đấy tôi muốn cứu cũng cứu không nổi!!"

"...Thật xin lỗi, đã khiến cho Diệc Thần tức giận như vậy."

"Diệc Thần chỉ là cảm thấy bất bình, cậu ấy rất quan tâm đến anh." Tần Lăng lãnh đạm mà bình tĩnh, "Không sao đâu, cứ để cậu ấy tức giận đi. Mặc kệ thế nào, chúng tôi ai cũng không có quyền quyết định cuộc đời anh."

Chân bủn rủn nặng nề, ngực cũng bị nén lại, sau khi tôi bị thương tinh lại, đã không thể đi quá nhanh như bây giờ.

Trên đường gặp kẹt xe, trước sau đều là hàng xe dài như rồng rắn, không nhúc nhích được. Tôi bèn nhảy xuống xe đi bộ, không hiểu vì sao lại thấy vội vàng đến thế.

Có lẽ vì rõ ràng thời gian còn lại của tôi và hấn, không còn nhiều nữa, sợ rằng lại tiếp tục lãng phí từng chút một thời gian chờ đợi vô ích.

Thật cố gắng không ngừng đi về phía trước, chậm chạp đi đến lúc chân đã không còn biết mỏi, chỉ cảm thấy tê rần. Chung quanh tựa hồ thật yên tĩnh, hết thảy đều bị bài trừ chỉ còn lại mỗi tiếng thở cùng tiếng tim đập của tôi.

Vẫn là không được.

Dường như không thể bước tiếp nổi. Thể lực của tôi, chỉ đến được mức này thôi.

Lại chậm chạp lê từng bước một, cứ như vậy mà ngồi xồm xuống, vỗ vỗ ngực cố gắng điều chỉnh lại hơi thở.

Không vấn đề gì, cho dù có như vậy, chỉ cần thật từ tốn, cũng có thể trở về bên cạnh hắn..

Chỉ là dùng thời gian nhiều hơn một chút thôi, vẫn là có thể...

Tôi đột nhiên nghe thấy ngoài tôi ra còn có tiếng thở nặng nề gấp gáp của một người khác, từ xa đến gần, cho đến khi một đôi giày cùng màu gấu quần thật quen thuộc rơi vào tầm mắt tôi.

Đúng vậy, tuy rằng tôi không công khai đối mặt với hắn, nhưng ngay cả tất hần mang hôm ấy là màu gì cũng biết rõ — dù ngay cả lúc chính bản thân không chịu thừa nhận, vẫn không ngăn được việc nhìn trộm hắn, một lần rồi lại một lần...

Tôi không ngừng đầu, tay vốn đang nhấc lên lau nước mắt, ngón tay run rẩy liền vươn ra bắt lấy ống quần của hắn.

Cho đến bây giờ, mọi người đều nghĩ rằng, dừng sĩ giết chết cự long đáng ghê tởm, mang báu vật đoạt được ra ngoài đầm lầy hay sơn động là chuyện thiên kinh địa nghĩa, rất đáng ngợi khen.

Nhưng nếu như báu vật của cự long có thể nói...

Nếu như nó có khả năng suy xét thật kỹ càng...

Có lẽ nó sẽ thầm nghĩ muốn ở bên cạnh cự long không biết chừng.

Tuy rằng trong đầm lầy đầy mùi hôi, trong sơn động tối tăm không có ánh sáng, kẻ canh giữ nó lại là một cự long xấu xí không hề dịu dàng, khiến cho tất cả mọi người đều thống hận.

Nhưng đối với nó mà nói, kỳ thật chỉ có nơi đó, mới là nơi ấm áp nhất trên thế gian này.

...

"Ông chủ à tính tiền kìa!"

Bị giọng nói của cậu sinh viên đánh thức, tôi vốn đang ngủ gà ngủ gật liền tỉnh táo lại.

"Sao sao?" Để che dấu hành vi lén ngủ trong giờ làm việc, tôi liền tận lực giả đồ như không có việc gì.

"Ông chủ chơi kì cục quá nha! Cháu ở trong này xoay như chong chóng, chú lại ở đây trộm thôi bong bóng!!"

Đối với sự bức xúc đó, tôi chỉ có thể cười ngượng ngùng.

"Người ta già cả rồi..."

"Lý do với chả lý trấu!! Chú giới lắm mới ba mươi mấy thôi..." Tiễn khách hàng xong, nam sinh trẻ tuổi ngồi xuống bên cạnh tôi, "Đàn ông giai đoạn này là thời kì sung mãn nhất, chú lại nằm dài ườn ra đây thiếu điều muốn chảy cả nước, rõ là làm biếng mà!!!"

"Chú đã hơn bốn mươi rồi." Tôi lại thanh minh thanh nga, "Cái gì mà nằm dài thiếu điều muốn chảy nước ra, tuổi tác cao thấy dễ mệt mỏi cũng là chuyện bình thường thôi mà..."

"Ngụy biện!"

"Thiệt mà..."

"Chú đó nha, nếu không có cháu ở đây, tiệm sách này khéo đã bị khuôn sạch rồi." Cậu trai tay chống cằm nói, "Cháu đi rồi chú có xoay được không đấy?"

"A?" Tôi nắm lấy từng từ, vội xoay đầu sang nhìn cậu sinh viên, "...Cháu định nghỉ việc ở đây sao?"

"Việc này." Cậu trai gỡ gỡ mái tóc ngắn, có vẻ khó xử, "Cháu cũng không còn cách nào khác, nói ra cũng thấy hơi ngại với chú..."

Cả hai người đều lặng thinh, bầu không khí thoải mái thoáng chốc hơi chùng xuống.

Dù có chút mệt mỏi, nhưng vì hoàn toàn có thể dự liệu được, tôi chỉ đành cười khổ.

"Chuyện này... không sao đâu. Cháu đã giúp chú nhiều như vậy, mà ông chủ như chú chỉ có thể trả lương thấp thế này, thiệt thòi cho cháu lắm rồi."

"Áy chú đừng hiểu lầm, không phải chuyện tiền nong đâu." Cậu ta vội xua tay, "Cháu thật tình rất thích làm thêm ở đây, vừa có thể đọc được nhiều sách, lại còn thoải mái... Nhưng cháu đã học năm tư rồi, còn vài tháng nữa là tốt nghiệp, hiện tại phải dành nhiều thời gian tập trung viết khóa luận. Hơn nữa còn phải nhanh chóng kiếm việc làm, thời gian sức lực đều không đủ, chỗ khác cháu cũng xin nghỉ việc rồi..."

"Ừ... đúng là khóa luận quan trọng hơn." Biết không liên quan đến chuyện tiền lương, trong lòng tôi có thả lỏng đôi chút, tuy vẫn có cảm giác mất mát, "Như vậy nhất định phải cố gắng nhiều lên biết không. Đã có mục tiêu nghề nghiệp gì chưa?"

"He he." Cậu ta lại gãi gãi đầu, "Nếu có thì giờ này cháu đã phê re rồi. Năm ngoái chưa gì bạn học cháu đã có công ty sẵn đón, thật là hâm mộ quá đi."

Tôi nghĩ nghĩ, lại an ủi một chút, "Cháu thông minh như vậy, nhất định cũng có thể thôi."

"Ông chủ nói nghe dễ dàng quá, phỏng vấn có ba vòng, cháu chỉ mới qua được vòng thi viết thôi." Nam sinh theo thói quen hít hít mũi, "Chưa biết kết quả thế nào, cháu còn đang căng thẳng muốn chết."

"Khó dữ vậy sao?"

"Chứ còn gì nữa, trình nói tiếng Anh tiếng em của cháu lôm bôm lắm, lại còn phải cùng người khác tranh luận theo group. Trước khi cháu lên tiếng thì miệng của người phỏng vấn là thế này này" Cậu trai mím môi lại thành một đường thẳng tắp, sau đó hai bên khóe miệng từ từ trễ xuống, "Đội cháu nói xong thì miệng mồm người ta đã thành hình như thế đó, chú coi hận đời không..."

"Ha ha..."

Hôm nay tiệm sách cũng đóng cửa sớm, tôi ước chừng thanh niên kia sắp cầm cự không bao lâu nữa, trong lòng cảm thấy phiền não, bước chân cũng dài hơn.

"Về rồi sao? Anh đưa em về."

"A, cảm ơn, lại làm phiền anh."

Đối diện với người đàn ông cao lớn, vẻ mặt nhu hòa, tôi cười thoáng chút xấu hổ.

Ngày ấy rời khỏi xe bọn Diệc Thần, chạy đi tìm hấn, không hiểu vì sao chỉ có thể nắm chặt ống quần của hấn khóc không dừng lại được. Mà hấn cũng không hỏi điều gì, liền mang tôi về, cứ như vậy mà lặng lẽ ôm tôi, không thốt một lời.

Giống như hấn hoàn toàn hiểu được tất cả.

Hiện tại nhớ lại khó tránh khỏi cảm giác mất mát, đã từng này tuổi đầu rồi, tâm tình lại hoàn toàn không thể khống chế được, thật giống một đứa trẻ.

Người giúp việc nhà hấn nhìn thấy một ông già lạ hoắc lạ huơ ngồi trong phòng khóc sụt sùi, chắc sẽ có cảm giác như nhìn thấy quái vật ngoài hành tinh.

Bởi vì không cách nào bình tĩnh được, cho nên tôi đã qua đêm tại nhà hấn.

Nói ra cũng không sợ xấu hổ gì, thật sự lúc đó đã làm tốt công tác tâm lý 'dù cho có cùng với nhau cũng không sao cả'.

Bởi vì hấn vô cùng dịu dàng, hấn là Lục Phong, gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng như ác quỷ. Hiếm khi hấn lại ôn hòa ảm áp như vậy, tôi thật sự không thể nghĩ ra được lý do để có thể cự tuyệt hấn.

Mà dù cho hấn không dịu dàng đi chăng nữa, tôi cũng sẽ trộm có loại hy vọng đáng xấu hổ đấy.

Chỉ là chưa bao giờ dám thừa nhận mà thôi.

Khi đó được hấn cẩn thận ôm lấy, hoảng hốt nghĩ rằng tiếp đó hấn sẽ bày tỏ với mình, vì tôi phảng phất cảm thấy được chung quy hấn vẫn còn có chút để ý đến tôi, thế nên không nên được khao khát trời dậy.

Thật sự đã nhiều năm rồi không có tựa vào ngực hấn như thế.

Người thấy mùi hương vừa quen thuộc vừa xa lạ trên người hấn, người khẽ nhích lại gần bả vai hấn, lắng nghe hơi thở trầm ổn của hấn trên đỉnh đầu, dần dần trong lòng bị lấp đầy bởi một sự mong mỏi nào đó, tâm tình cũng vì thế mà trở nên căng thẳng đến run rẩy.

Kết quả là không có việc gì phát sinh, cứ như vậy mà qua một buổi tối.

Hấn đích thực đã trở thành một người đàn ông tốt, lễ độ, biết quan tâm chăm sóc người khác, chỉ vì để tôi bình tĩnh mà kiên nhẫn ôm tôi, những ý niệm khác hoàn toàn không có.

So với người ôm ấp loại chờ mong kỳ quái như tôi, thật đáng xấu hổ.

May mà hắn không nhận ra, bằng không tôi sợ là không thể nán lại bên cạnh hắn được thêm một phút nào cả.

Nhưng vậy cũng tốt, trải qua một đêm như thế, tôi đã có thể chứng minh rằng hành động giữ một khoảng cách trước đây của tôi là hoàn toàn đúng đắn.

Sự quan tâm chăm sóc có phần cố chấp này của hắn, sẽ rất dễ khiến người ta hiểu lầm, không nghĩ là chỉ xuất phát từ tâm tình muốn bồi thường, thực chất cũng không còn nguyên nhân nào khác.

Nếu bởi vì hắn đối xử tử tế, liền quên hết tất cả mọi chuyện mà tiếp tục động tâm, tôi đây không biết giá khuôn mặt già này đi đâu cho hết.

Đã từng tuổi này rồi, việc quan trọng nhất chính là đem ân oán trong dĩ vãng xóa bỏ hết, tranh thủ qua lại được chút nào hay chút đó.

Còn dám nghĩ đến chuyện yêu với đương gì đấy, nghe thật đúng chết cười.

'Đã từng tuổi này rồi' sắp thành câu cửa miệng của tôi. Cảm giác tuổi xế chiều càng thêm rõ rệt, tùy rằng bề ngoài có thể che lấp tốt đến đâu, khi còi bỏ đi quần áo liền lộ ra hết. Không chỉ là lớp da bên ngoài, mà còn cả sâu bên trong lồng ngực.

"Cùng nhau đi ăn tối nhé. Có được không?"

"Ừ, được." Giống như bạn bè thế này là tốt rồi, bình thường qua lại với nhau, đến tận bạc đầu vẫn có thể thi thoảng nhìn thấy hắn đã là điều may mắn nhất.

Dù ở cạnh nhau cũng không có khả năng xảy ra chuyện gì, nhưng né tránh hắn lại cảm thấy thật tiếc nuối. Tôi luyến tiếc từng cơ hội được nhìn thấy hắn.

Ngồi trong quán cơm tương đối chật hẹp, khách ăn cũng thưa thớt lác đác. Tôi ăn mặc vô cùng đơn giản, dĩ nhiên nhìn có hơi quê mùa. Hình như đã có người nhận ra được Lục Phong, ánh mắt đảo qua đảo lại mang theo tia ngạc nhiên lẫn hiếu kỳ.

Tôi biết về bề ngoài của mình chẳng có chút hào nhoáng. Lại còn công khai ngồi dùng cơm chung như vậy, quả thật tổn hại đến hình tượng của hắn. Ai có thể ngờ được hắn lại ăn ở chỗ không có ghế bọc đệm này cơ chứ?

Dĩ nhiên, ghế bọc đệm chỉ là cách ví von, đại khái là không thích hợp với hắn.

Vừa miên man suy nghĩ vừa tán gẫu với hắn đôi chút chuyện thường ngày. May mà địa vị của chúng tôi tuy có sự chênh lệch nhưng nhìn chung vẫn hòa hợp với nhau, cái này nên gọi là điện hút trái dầu đi. Cứ nghĩ như thế, khi đối diện với khuôn mặt đẹp đẽ của người đàn ông ấy, trong lòng chợt có chút phấn khởi.

"Đúng rồi." Rượu vào mặt có chút nóng lên, không khí lại đương tốt, tôi liền đánh bạo mở miệng, "Gần đây trong công ty anh có tuyển thêm nhân sự không?"

"À, à." Hắn khẽ nâng một bên mày, mỉm cười, "Nếu em chịu đến làm việc, tiền lương và cấp bậc sẽ cao giống như anh."

Biết hắn hay đùa, tôi tự nhiên phẩy tay, "Không phải, tôi còn có tiệm sách phải lo không bỏ được, nhưng tôi có thể đề cử một nhân tài khác chỉ kém mình chút xíu thôi."

"Ừ?" Hắn vẫn cười.

"Cậu nhóc ấy đang trong vòng phỏng vấn, là sinh viên đại học F, tên là Đỗ Nguyên..." Vì rất muốn giúp đỡ người kia, tôi liền khách sáo lựa từ nói, "Nhóc ấy làm part time trong tiệm sách của tôi, người vừa thông minh vừa vững vàng, cũng thật chịu khó, lại có lòng cầu tiến..."

"Ừ?"

"Nếu như anh thấy được, có thể đề cử đến cậu ta một chút không..."

Gương mặt Lục Phong vốn thoải mái bỗng nhiên có chút nghiêm túc, sự thay đổi đột ngột ấy khiến tôi không còn cảm giác quá dễ chịu như vừa rồi.

"Em là đang đưa ra yêu cầu với anh sao?"

Nháy mắt tôi liền tỉnh táo trở lại, gương mặt đang nóng liền lập tức hạ nhiệt. Nhưng vì cảm thấy thẹn nên lại rất nhanh nóng lên.

"...Thật xin lỗi, tôi chỉ... tùy tiện nói bừa thôi..."

[1] Thiên kinh địa nghĩa: vô cùng hợp với lẽ thường.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Chương 81

"Không." Trên tay bỗng được ầm áp vây quanh, "Anh thật sự rất vui."

Tôi ngo ngác nhìn tay mình bị hấn bắt lấy.

"Anh rất vui, đã lâu như vậy rồi... đây là lần đầu tiên em chịu mở lời nhờ anh một điều gì đó..." Đôi môi mỏng của hấn rõ ràng đặc trưng cho khả năng hùng biện, nhưng bây giờ lại tỏ ra vụng về một cách khó hiểu, "Anh rất vui...thật sự..."

Tôi nuốt nước bọt một chút, phản ứng này hoàn toàn ngoài dự liệu, nhất thời lúng ta lúng túng không biết làm sao. Nhiệt độ từ tay hấn truyền sang lòng bàn tay, vừa ầm áp vừa hữu lực, tâm tư không mấy trong sáng nhất thời lại dồn dập nổi loạn như sóng trào.

Đương lúc vì hồi hộp mà mặt mày căng thẳng đối diện hấn, chợt nghe bên tai truyền đến một giọng nam trong trẻo, "A, thật là khéo quá đi."

Ngẩng đầu lên một chút, tôi nhìn thấy một thiếu niên đã trưởng thành trông rất thanh tú đẹp đẽ, có phần quen mắt. Tôi mơ hồ nghĩ tới nghĩ lui, chính là thiếu niên thường xuyên ra vào nhà Lục Phong trong khoảng thời gian đó. Tôi cũng không dưới một lần nhìn thấy họ trên sân pha ngoài phòng khách không ngừng thờ dõc dây dưa với nhau. Tóm lại đó là một nhân tình trẻ tuổi vô cùng nhận được sự cưng chiều của Lục Phong.

Lục Phong rút tay lại, tôi cũng vội vàng cầm dao nĩa lên cầm đầu tiếp tục giải quyết đồ ăn trong chén.

"Có chuyện gì?"

"Em đang muốn gặp anh, nhưng anh lại tắt máy." Người kia ngữ khí nhả nhặn tự nhiên, giọng nói cũng thật êm tai, không khiến người khác phiền lòng chút nào, "Bây giờ nói chuyện được không? Mấy phút là xong ngay."

"Được." Lục Phong liếc tôi một cái rồi đứng lên, "Chúng ta sang bên kia."

Người kia cười rộ lên, "Anh căng thẳng chi vậy, có gì phải kiêng dè đâu." Vừa cười vừa cùng Lục Phong rời khỏi đó.

Mặc kệ nói thế nào, tôi rành rành là đã cản trở cuộc nói chuyện của họ, khó tránh khỏi cảm thấy xấu hổ.

Chút vui sướng ban đầu cũng vì thế mà tan biến đi mất.

Lục Phong cũng rất mau chóng trở lại, thần thái tự nhiên, tuy vậy lời lẽ từ đó có phần cẩn trọng quan sát nét mặt của tôi. Sự săn sóc thiếu tự nhiên đó khiến tôi cũng trở nên không thoải mái theo.

Tôi suyt chút nữa đã quên mất mị lực của Lục Phong. Tuy rằng cả hai đều qua ngưỡng tứ tuần, nhưng so với kẻ cả ngày đĩnh đạc, quên trước quên sau như tôi thì hấn tốt hơn nhiều lắm.

Lấy điều kiện của hấn, muốn hấp dẫn bao nhiêu nam thanh nữ tú trẻ tuổi đều là chuyện dễ như bỡn.

Tôi đúng là không biết tự lượng sức mình mà.

Thanh toán xong, bước vào thang máy, cảnh đêm qua lớp kính thủy tinh dưới chân càng lúc càng tiến sát lại, tôi đột nhiên thật không ra làm sao mà thấy choáng váng, vội vàng lui lại mấy bước.

"Giờ còn sớm, em muốn đi đâu một chút không?"

Tôi hơi hơi hít mũi, "Tôi nghĩ mình nên về trước.""Vậy sao." Hấn cũng không kiên trì tiếp tục, trong thang máy không có người thứ ba nên rất im lặng, chính vì vậy mà âm thanh hít mũi liền đặc biệt trở nên rõ ràng hơn, thật mất mặt.

"Làm sao vậy?"

"Có hơi lạnh một chút..." Tôi quanh co lấp liếm, muốn né tránh nhìn xuống, nhưng mũi cay xè không cách nào không chế được.

Một chiếc khăn tay mềm mại đưa đến trước mặt. "Dùng cái này đi."

"Cảm, cảm ơn."

Cái này vốn dùng rất tốt, nhưng vô hình trung khiến tiếng hít hít lặng lẽ biến thành tiếng xì mũi không chút tao nhã, âm thanh lớn đến mức đáng xấu hổ.

Ngay lúc tôi bị cảm giác chán ghét bản thân đã kích cực điểm, bụng cũng không chịu thua kém mà bắt đầu kêu lên.

Hệ tiêu hóa quá kém, đồ ăn có hơi lạnh một chút, khô một chút liền dễ dàng bị trướng khí. Bên cạnh âm thanh như sấm đáng sợ ra, bụng cũng bắt đầu đau quặn lên, nếu không phải tôi cực lực nhẫn xuống, có lẽ tiếp đó sẽ làm ra chuyện mất thể diện như giải phóng metan.

Trong không gian chỉ có hai người thế này, xấu hổ tới bậc nào không cần phải nghĩ.

"Bụng khó chịu sao?"

Tuy rằng không tìm được một điểm gấu cọt nào trên gương mặt hần, tôi cũng tự hổ thẹn đến mức trước mắt như tối sầm lại.

Giống như một trái chuối chưa vàng đã sắp rụng vậy...

Cho đến khi ngồi vào xe của hần, tôi xấu hổ cúi đầu xuống, tận lực giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân. Hần không thể biến thành một đám khói, một trận gió thổi là tan tác, so với sự mất mặt hiện tại còn tốt hơn nhiều.

"Chờ ở đây một chút, anh sẽ quay lại ngay."

Xe đột nhiên dừng lại ven đường, tôi không rõ chuyện gì nên gật gật đầu, nhìn hần mở cửa xe đi ra ngoài.

Khi quay lại, một túi đồ trong tay hần đưa đến trước mặt.

"Khi không khỏe phải nhớ uống thuốc."

Tôi rất muốn chế nhạo bản thân thiếu định lực, một hộp thuốc đau dạ dày cũng đủ khiến tôi thụ sủng nhược kinh[1], tâm lại không nghe theo sai khiến mà nổi loạn.

Mối này không để ý tới, giờ lòng đã bình tĩnh lại, trong không gian kín gió chợt ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt như có như không, khiến người ta cảm thấy rất dễ chịu.

"Mùi hương này thật thơm quá."

"Em nói mùi nước hoa anh dùng?" Hần cười.

"Không biết..." Tôi cũng không rõ là mùi hương trên người hần hay là mùi hương tươi mát trên xe.

Hần mỉm cười chỉ chỉ cổ mình, ý bảo tôi đến gần xác nhận, "Em lại đây ngửi thử xem, nếu thích anh sẽ tặng cho em."

Tôi cẩn thận tiến lại gần, 'khịt khịt' giống như loài thú nhỏ đang đánh hơi...

"Phải không?" Hần cười xoay đầu lại, âm thanh đột nhiên im bặt. Cả hai ngoài ý muốn mà kề cận, chóp mũi cơ hồ chạm vào nhau, đều vì sự trùng hợp mà ngạc nhiên nhìn đối phương, nhưng không ai tiến thêm động tác nào nữa.

Bên trong xoang mũi hần là hơi thở sạch sẽ ấm áp, khi dựa vào quá gần ngược lại không nhìn thấy rõ ánh mắt của hần, trong tầm nhìn chỉ là một mảnh dịu dàng màu đen, tựa như chỉ cần tiến sát một chút nữa là có thể cảm nhận được hàng mi cong dài của hần.

Loại khoảng cách này khiến tôi nhất thời bị choáng váng, tay chân vì căng thẳng mà trở nên lạnh lẽo, ngực bị đốt nóng quá nhanh mà tỏa nhiệt. Chỉ cần xích lại gần thêm chút nữa, xích lại gần thêm chút nữa...

Khi mà tôi cố gom hết mọi dũng khí để chạm vào hần, hần đột nhiên thẳng lưng lên, quay đầu đi chỗ khác.

Thất bại.

Tôi xấu hổ cứng người lại, may mà hần bắt đầu chuyên tâm khởi động xe, cũng không nhìn lại, nên không thấy vẻ mặt luống cuống thất thố đó của tôi.

Kế tiếp trên đường về cả hai đều không nói chuyện, tôi như khúc gỗ cúi đầu nhìn hai tay mình đặt lên chân, mà hần cũng chỉ tập trung lái xe.

Đến bên dưới nhà trọ, cảm ơn hần xong, tôi mới cảm lấy thuốc mà hần đưa chậm chậm bước lên lầu.

Bốn bề thật lặng yên, trong lúc sờ soạng tìm kiếm chìa khóa nhà, hốc mắt lại nóng lên.

Không rót nước mắt làm trò cười cho hần, đã thật may mắn.

Tôi thất vọng cái gì chứ? Vốn dĩ không nên tùy tiện mà đặt hy vọng. May mà không đến nỗi bề mặt hoàn toàn, đáng lẽ phải cảm tạ hần đã dứt ra đúng lúc mới phải.

Lục lọi từ trên xuống dưới một lúc lâu mới phát hiện ra chìa khóa đã không cánh mà bay từ lúc nào. Không biết nói gì hơn ngoài thừa mặt ra, rất có cảm giác nhà đột còn gặp mưa to.

Đứng dờ ra như thế này cũng không phải là cách, có lẽ nên đi xuống tìm xem chung quanh có thợ nào mở khóa không.

Đi xuống lầu, lại nhìn thấy chiếc xe quen thuộc vẫn còn đậu ở chỗ cũ. Tôi giật mình nhìn người đàn ông trong xe, hần mở cửa bước ra, mỉm cười lên tiếng trước, "Định chờ em bật đèn lên rồi mới về, sao lại xuống nữa rồi?"

"Chìa khóa rớt mất rồi."

"Vậy thì..." Hần dừng một thoáng, nhìn trời rồi lại nhìn tôi, "Có vẻ như trời sắp mưa, hay là cứ đến nhà anh ở tạm một đêm, ngày mai kêu thợ đến mở khóa cũng được."

Không biết xuất phát từ tâm tình gì, tôi lại lần nữa lên xe của hắn. Tuy rằng cảm xúc đang rất tồi tệ, nhưng vì sự quan tâm đứng dưới lầu chờ đợi của hắn, tôi lại một lần nữa vui vẻ.

Nhưng sự vui mừng đó không kéo dài được bao lâu, tôi liền cảm nhận rất rõ trên đường đi hắn luôn duy trì một khoảng cách với tôi, ngay cả những động chạm nhẹ nhất cũng tận lực tránh né.

Thật khách sáo, nhưng cũng đầy xa cách lạ lẫm.

Có lẽ là, hắn đã cảm nhận được ý đồ đáng xấu hổ của tôi vừa nãy. Tại sao tôi có thể tồn tại trên cõi đời này một cách đáng buồn cười như vậy?

Cảm giác nhục nhã liên tục giày vò khiến tôi chỉ muốn mở cửa xe ra mà bỏ chạy, cho dù có ngã chết trên đường đi chẳng nữa vẫn dễ chịu hơn hiện tại nhiều lắm.

Vào nhà của hắn, trà nước cũng khước từ, hắn liền lễ độ mà đưa tôi đến một căn phòng thoải mái hơn. Đồ đạc gì cũng đầy đủ, không chỗ nào thiếu sót, nơi dùng để đãi khách như vậy là quá tốt, tốt đến mức hoàn mỹ.

Chủ nhà đã tốt đến mức này, tôi còn thiếu cái gì để đòi hỏi nữa chứ.

Tôi nhẫn nhịn vát vả như vậy, hắn còn kiên nhẫn hỏi tôi xem trong phòng có thiếu cái gì không.

Tôi cố gắng tươi cười bảo rằng không thiếu gì cả, vậy là tốt lắm rồi, cảm ơn hắn, nhưng dần dà đến cười cũng không cười nổi nữa.

Kỳ thật tôi chỉ muốn khóc, hình như người càng có tuổi tuyến lệ càng thêm mặn cảm, trên đường đi mắt đã ướt bao nhiêu lần.

Thật sự quá vô dụng.

Muốn chết tâm khó đến vậy sao?

"Nếu em cần gì có thể gọi người làm lấy cho, trên đầu giường cũng có tủ lạnh để sẵn..."

"Ừ..." Tôi qua loa nói, quay lưng về phía hắn, "Tôi biết rồi... tôi cảm thấy mệt muốn nghỉ ngơi, anh... có thể nào ra ngoài không?"

Phía sau im lặng trong chốc lát, chỉ nghe thấy âm thanh thoáng ngập ngừng của hắn "Được rồi", sau đó là tiếng bước chân rời khỏi phòng.

Âm thanh cửa đóng lại vừa vang lên, tôi liền buông lỏng toàn thân, trước mắt trở nên nhạt nhòa, vội vàng lấy khăn tay hắn đưa cho mà chà sát nước mắt không kiềm chế được tuôn ra.

Làm trò cười cũng không thành vấn đề, dù sao hắn cũng không nhìn thấy.

Cho dù hắn nhìn thấy, không sao cả. Có thể nào thì cũng vậy thôi.

Trong ngực tràn ngập bởi cảm giác chán ghét cùng cực.

Nhớ đến em trai với vẻ mặt thất vọng đứng ngoài xe, nhớ đến vẻ cười buồn của Tần Lăng khi đưa tôi xuống xe, nghĩ đến câu nói khoan dung 'thình thoảng nhớ về nhà' của Văn Dương, nghĩ đến mái tóc chỉ trong hai năm đã bạc quá nửa của Trác Lam.

Những người đã bị tôi tổn thương...

Tôi lại chưa từng nhận gánh lấy trách nhiệm với họ.

Phụ bạc Trác Lam, khiến cho Văn Dương ngốc đầu không nổi... Căn bản tôi không đáng làm một người chồng hay một người cha... Cho dù khiến họ phải thương tâm cũng sống chết muốn ý lại, muốn dựa dẫm, muốn ở gần người đàn ông đó... Căn bản tôi không có cái gì đáng gọi là khí phách và tự tôn...

Tại sao khi trúng viên đạn đó, tôi không chết quách đi cho rồi?

Tinh lại chỉ là một gã đàn ông khúm núm, làm cái gì cũng không ra hồn người...

Vừa già vừa xấu, đầu óc và thân thể đều bị tàn phá triệt để, ngay cả nuôi sống bản thân cũng làm không được, dốc hết toàn lực cũng không thể duy trì

được một tiệm sách nho nhỏ. Đến tận cùng, tôi còn có thể làm gì được nữa?

Có tiếp tục cũng chỉ khiến mọi người cảm thấy mệt... trở thành gánh nặng của tất cả...

Vì sao cứ phải mệt mỏi mà sống tiếp?

Bởi vì vẫn còn ôm hy vọng đối với hắn.

Lý do thoát khỏi ngột ngạt này, dù nghe ra chẳng thể nào tin nổi, nhưng chính là thứ đã mang lại sức sống cho tôi đến giờ phút này.

Dù cho nó chẳng về vang gì, dù chỉ chứng tỏ tôi là một gã đàn ông vô dụng đến cực điểm, nhưng tôi thật sự không còn gì quan trọng hơn.

Chỉ dựa vào giấc mộng và ý niệm hão huyền trong đầu chống đỡ, đã có thể khiến toàn thân vui mừng hoan hỉ.

Nhưng chính tôi đã quên rằng, tôi đã không còn ở cái tuổi để có thể tranh đoạt tình yêu nữa, nhất là khi tôi chẳng còn một đồng vốn nào trong tay.

Sự hoạt bát và nhiệt huyết tuổi trẻ từng có vài thập niên trước đây đã bị mài mòn đến sạch sẽ, một Trình Diệc Thần được cho là thông minh lanh lợi, có điểm thu hút người khác đã biệt tăm không một chút vết tích.

Rõ ràng đều là hiện thực rành rọt, tại sao phải mất quá nhiều thời gian mới bằng lòng thừa nhận?

Rõ ràng từ sớm đã nên biết đường mà buông tay, tại sao cho đến giờ vẫn chưa từ bỏ ý định trông ngóng một điều gì đấy?

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Chương 82

Mất tự chủ một hồi lâu, cuối cùng dần bình tĩnh lại. Khăn tay cũng không dùng được nữa, chỉ có thể dùng tay áo quệt đi cho khô. Ngồi xuống mới cảm thấy thật mệt mỏi, cổ họng cũng khô không khóc.

Mấy câu vừa này Lục Phong nói tôi không nghe lọt câu nào, tùy tiện sai bảo người hầu của hắn lại không hay cho lắm, đành tự mình ra khỏi cửa, hỏi xem nước để chỗ nào.

Chỗ này rất rộng, dù cho từng ở một quãng thời gian ngắn cũng không thể thông thạo hết kiến trúc phòng, trừ đường vào ra, tôi chỉ nhớ mang máng là đi thẳng sau đó quẹo trái hai lần thì...

"Cháu định bụng chế giễu chú chứ gì?"

Đột nhiên nghe thấy âm thanh tức giận của Lục Phong, biết mình quả nhiên đi sai hướng, bất quá là đã tìm đúng người, hỏi hắn nước uống chỗ nào là đúng rồi.

Thấy hắn đưa lưng về phía tôi nói chuyện điện thoại, tâm trạng có vẻ không tốt lắm, tôi nghĩ, thay vì ngắt ngang hắn, chỉ bằng đứng chờ hắn nói chuyện xong có lẽ tốt hơn.

"Người đó đêm nay ở nhà chú." Mặc dù giọng không vui, nhưng hắn cũng không thật sự phát hỏa, dường như đối với người bên kia vô cùng yêu thương. "Ừm, là chú dẫn về. Cháu cười cái gì?... Chú biết là không nên làm thế, chú cũng không muốn... Cái gì? Còn cách nào nữa đâu? Người ta không có chìa khóa, chẳng lẽ để người ta ngủ ngoài đường?... Đương nhiên là cách xa phòng của chú nhất, với lại chắc cũng đã ngủ rồi." [2]

Tôi ngo ngác đứng đó.

Bên kia nói gì đó, hắn lộ ra vẻ mặt dờ khóc dờ cười, "Cháu đó, nói hươu nói vượn cái gì, đừng ý được cung là lại vô pháp vô thiên..." Về yêu thương đó khiến lòng tôi trở nên lạnh tanh.

"Cháu nói người đó? Cháu không biết đâu, người đó bây giờ thường xuyên tỏ ra như vậy, còn dùng ánh mắt ấy nhìn chú, có lẽ chính bản thân cũng không ý thức được... Chú dĩ nhiên thấy rất phiền, người ấy căn bản không biết chú mâu thuẫn như thế nào... Đúng vậy, chú đúng là không có đủ nhẫn nại, thật sự đã muốn chịu hết nổi... Có phải hai ngày này không nên chạm mặt với người ấy? Lành đạm một chút có lẽ sẽ đỡ phiền toái hơn..."

Tôi giật mình hồi lâu mới thanh tỉnh lại, cổ họng có hơi nhột nhột, vội vàng xoay người rời khỏi chỗ đó.

Dạ dày có phần nóng lên, không biết là cảm giác gì, hoảng loạn đi thẳng xuống lầu. Một người giúp việc nữ trung niên hỏi tôi, "Anh Trình, anh đi đâu vậy?"

"Tôi phải về trước..."

"A?"

"Lục Phong... đang bận, nếu có hỏi tới phiền chị chuyển lời giùm, tôi có việc phải về trước."

"Thế này..."

Tôi đi nhanh ra khỏi nhà chính, mới đến hoa viên đã cảm thấy hụt hơi. Gió đêm mang theo làn hương nhàn nhạt. Chợt nhớ lần đầu tiên mình đến đây, nhớ đến những khóm hoa hồng, hoa thủy tiên, hoa lan đông đưa trên mặt ao, đẹp thì có đẹp nhưng lại mang cảm giác trái khuấy. Giờ nhìn lại tôi vừa sợ vừa sững sờ, trong lòng tràn đầy sự kinh hoàng.

Đây là lần cuối cùng tôi đến đây. Sau này sẽ không bao giờ đặt chân tới nữa.

Tôi không hề biết rằng hóa ra mình đã khiến cho hắn cảm thấy chán ghét đến mức độ này.

Nếu mời tôi về nhà cảm thấy khó xử như vậy, nói thẳng ra không phải tốt hơn sao?

Bỏ trí phòng xa nhất để làm gì, chẳng có ý nghĩa gì cả, dù thế nào tôi cũng sẽ cảm tạ hắn đã tiếp đãi tôi.

Thế nhưng, cần gì phải làm như vậy, nếu khát vọng của tôi đã lộ rõ đến mức khiến hắn cảm thấy phiền phức, ngay cả gặp mặt tôi cũng phải miễn cưỡng như vậy...

Thì hắn cứ thẳng thừng lạnh nhạt, là đủ để cảnh cáo tôi biết thân biết phận mà kiềm chế lại rồi. Tôi nhất định sẽ không bao giờ làm ra chuyện khiến hắn phải cảm thấy phiền phức nữa.

Mơ hồ bước đi thật nhanh, mũi lại có chút nghèn nghẹn, dùng sức hít hai cái, ho khan vài tiếng.

Biết điều một chút đi, nếu còn giữ trong lòng một chút tự trọng, còn biết liêm sỉ một chút, ngàn vạn lần đừng bao giờ quấy rầy đến hắn nữa.

"Tiểu Thần!"

Chưa ra đến đường lớn, chợt nghe phía sau có người đuổi theo. Tôi lắp bắp kinh hãi, lúc này mà đối mặt với hắn thực sự rất xấu hổ, nhưng không dừng thì không được, chỉ có thể lúng túng đứng lại.

Hắn thờ gấp chạy đến, mày có hơi giãn ra, "May quá, anh còn sợ em đã rời khỏi đây. Sao lại đi mà không nói tiếng nào?"

"Tôi có nhờ người chuyển lời giùm."

"Tại sao lại nhờ chuyển lời? Tự mình nói với anh phiền phức lắm sao?"...Đột nhiên nhớ ra việc, tôi có chút gấp, nên..."

Hắn không nói nữa, trong bóng đêm nhập nhoạng, tôi không nhìn rõ nét mặt của hắn. Một lúc sau hắn mới nói, "Nếu gấp như vậy, anh lấy xe đưa em về sẽ nhanh chóng hơn."

Tôi cuống quýt xua tay, "Không cần!"

"Sao vậy?"

"Tôi tự gọi taxi được rồi, sẽ tiện lợi hơn."

"Khả năng lái xe của anh kém hơn taxi sao?"

"Không phải, là tôi sợ làm phiền anh, anh sắp phải nghỉ ngơi rồi, tôi..."

"Không phiền, anh rất rảnh."

Hai người giằng co với nhau, không biết tiến thoái thế nào.

Lúng túng hồi lâu, vẫn là hắn lên tiếng trước, "Không cần khách sáo nữa, đi thôi, anh lái xe."

"Thật sự không cần... Đây-"

Cổ tay bị bắt mạnh lấy, dùng sức kéo đi, thấy rõ là hắn đã không giữ được kiên nhẫn. Tôi lao đảo hai bước, đối diện với lưng hắn, trong lòng bỗng trào lên cơn tức giận.

Cùng với nhân tình hòa vào nhạo báng một lão già như tôi, có phải rất thú vị không?

Đôi đôi lễ độ chu toàn với người mà cách đây vài phút trước bị các người mang ra làm trò cười, có phải quá thừa thãi không?

Đã lâu không tức giận, chỉ thấy dạ dày phát nóng lên, tôi dùng cánh tay tự do còn lại nắm lấy cổ tay của hắn, cố sức rút tay kia đang bị giữ chặt kéo về.

Động tác không chút do dự của tôi tựa hồ đã chọc cho hắn giận, tay cả hai túm lấy nhau, chỉ là giằng co thông thường nhưng đều mang hết toàn bộ sức lực ra, chẳng khác đánh nhau là mấy, chỉ là hai bên đều không phát ra ra âm thanh nào.

Cho đến khi bị sức mạnh dị thường của hắn ném đi, tôi mới thật chặt vật mà ngã sấp mạnh xuống đất, lúc mặt đập vào cục đá, cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó cơn đau đớn cứ vậy mà chậm rãi lan đi.

Hắn tỏ ra hoang mang rối loạn vô cùng, vội đỡ tôi đứng dậy, liên thanh giải thích, nói là hắn lỡ tay, hắn sai rồi, liên tục hỏi tôi có đau lắm không.

Tôi cúi thấp đầu, vẫn một tay che mặt. Cơn tức giận cũng tiêu tán theo máu chảy ra từ mũi, không còn tức giận nữa, một chút cũng không.

Chỉ là cảm thấy muốn cười, còn cảm thấy cả sự đau đớn.

Mũi chảy máu, răng cũng không biết sao nữa, chỉ hy vọng không bị lung lay hay xô gãy một, hai cây gì đó, nhưng vị tanh ngọt trong miệng lại vô cùng rõ ràng.

"...Em chảy máu?"

Hắn cúi người xuống nhìn mặt tôi, vô luận thế nào cũng không chịu buông tay đang che lấy mũi và miệng lại.

"Không có việc gì..." Âm thanh thoát ra miệng có chút nhẹ bẫng, "Không có việc gì..."

Tôi không biết nên làm sao, chỉ là không muốn đối mặt với hắn.

"Tôi đi về trước..."

Không biết vì sao lại đau đớn đến vậy, đến mức trước mắt như nhòe đi, "Tự tôi về được rồi, anh không cần phải đưa..." "Tiểu Thần."

Tôi cúi thấp đầu, che giấu mặt mình không muốn để hắn nhìn thấy. Muốn bước qua hắn.

Hắn dùng lực kéo tay tôi xuống, mạnh bạo xem vết thương. Có lẽ do ánh sáng mờ ảo quá mức, hắn thoát nhìn xanh cả mặt.

"Có phải rất đau không?" Tại sao phải dùng áo len sang trọng như vậy lau chùi vết máu bắn cho tôi, không phải quá phí phạm sao?

"Đầu có cảm thấy choáng không? Chỗ này sao cũng có máu, răng... răng có bị sao không? Có cắn trúng lưỡi không!? Làm sao vậy!? Có phải anh đã làm em đau? Còn chỗ nào chảy máu nữa? Để anh xem..."

"..."

"Anh lập tức gọi bác sĩ đến, chúng ta về phòng đi."

"Không cần... không việc gì cả..." Mười năm nữa răng cũng phải rụng, rụng sớm hơn một chút cũng không sao.

Tôi thật sự không quan tâm.

Hắn không để tâm đến cái gì khác, chỉ tự mình chà sát lung tung mặt tôi, động tác thô lỗ, khí lực lại lớn, tôi vốn đang đau, bị hắn dùng tay hét chà lại dụi, kết quả là máu càng trào ra, không có dấu hiệu dừng lại, người bắt đầu chóng mặt.

"Sao vậy? Rất khó chịu sao? Em chờ một chút, anh..." Hắn lắp bắp, dường như rất kinh hãi, chần chờ một chút liền dùng sức ôm lấy tôi, bước nhanh về biệt thự.

Thân thể nháy mắt trở nên nhẹ nhàng, trọng tâm thay đổi, do bất ngờ không kháng cự lại được nên đầu bị ngửa về phía sau, trước mắt tôi tối sầm lại, nhất thời một câu cũng không thể nói ra.

Đến cuối cùng được cho nằm xuống giường, máu me đầy mặt cũng được khăn ẩm xử lý qua, bác sĩ vội vàng đến, làm xong trách nhiệm lại vội vàng bước đi, tôi chỉ có thể hoát kê mà há nửa miệng ra.

Hết thấy đều khôi phục nguyên trạng, trong mũi nhét hai cục bông, thoát nhìn cũng không đến nỗi buồn cười. Người ngồi kế bên tôi nhẹ nhàng thở ra, cúi đầu yên lặng nhìn tôi, "Đã thấy đỡ hơn chưa?"

Tôi ừ một tiếng. Hắn thả lỏng chân mày, tay vươn ra chần chờ nửa ngày, cuối cùng đặt lên tóc tôi, "Thật xin lỗi, anh không khống chế được sức mạnh... em đừng tức giận."

Hắn như vậy thật dịu dàng, giống như đang nằm mơ vậy.

Tôi vẫn không nở tức giận với hắn, cho dù bị hắn cười nhạo sau lưng, chỉ cảm thấy đau.

Chảy một chút máu, sẽ không có việc gì.

"Anh không cần phải miễn cưỡng như vậy." Răng bị thương nên đầu lưỡi có chút đau, nói chuyện hơi ngọng như đang ngâm thứ gì trong miệng. "Phải bồi thường cho tôi hay tương tự thế, thật sự không cần thiết. Không cần phải khó xử như vậy."

"Anh không cần lo là tôi sẽ quấy rầy đến anh." Mặc dù tôi nghiêm túc, nhưng đầu lưỡi phát âm có phần buồn cười, "Tôi đôi khi làm chuyện không suy nghĩ... như việc nhìn anh chăm chú hay những chuyện kỳ quặc khác... anh đừng để trong lòng, sau này sẽ không như vậy nữa..."

"Thật xin lỗi, vì đã mang lại phiền phức cho anh, tôi hoàn toàn ổn rồi." Tôi đứng lên, có điểm hốt hoảng mà nắm lấy vạt áo đã nhàu nát, "...Tôi đi trước..." "Hắn vẫn chưa có phản ứng gì, cứng ngắc ngồi đó, giống như vừa nghe thấy tôi nói điều gì đấy vớ vẩn đến cực điểm, trên mặt biểu tình quái dị không nói nên lời."

"...Tôi đi trước..." Trong sự im lặng có chút xấu hổ, tôi lại vô thức lẩm bẩm thêm tiếng nữa.

Tay bị giữ lấy, vừa mới quay đầu lại nhìn hắn, trước mắt bỗng tối sầm lần nữa.

Bao trùm trên môi là cảm giác mềm mại nóng bỏng, động tác xâm nhập bên trong cũng thật cường ngạnh. Khi đầu lưỡi chạm vào nhau, cả sống lưng đều bị tê liệt. Cũng không biết nên lùi về sau như thế nào, chỉ ngây ngốc khẽ nhếch miệng lên, liền bị hắn lấp đầy hết tất cả.

Đại não dường như cũng bị tê liệt, toàn thân chỉ có nơi tiếp xúc với hắn là còn tri giác. Hiểu được nơi nồng nhiệt đầy sức sống lại mềm mại ẩm ướt kia là bờ môi của hắn, thứ bên trong khoang miệng khiến tôi phát đau kia là đầu lưỡi của hắn, thứ đang nâng phía sau đầu của tôi lên là bàn tay ấm áp của hắn, còn lại những thứ khác đều hoàn toàn mơ hồ.

Đây là dạng hôn môi không nói nên lời gì đây, khi mà hơi thở đều bị rút cạn, chân như muốn nhũn ra.

Chờ đến khi hắn chậm rãi dứt ra, phía trước sáng sủa hơn một chút, tôi mới huy động cả mũi lẫn miệng liều mạng hít thở.

Môi thờ hờn hèn được chốc lát, môi lại bị ngâm lấy, lần này không phải hôn đến mức nghẹt thở, chỉ là mót vào rồi liếm lấy, có chút nhột nhạt.

Cuối cùng tôi cố sức xoay đi, vừa hé môi định nói liền bị hắn truy theo mà chặn lại, vừa nhỏ giọng mơ hồ nói, "Suyt... đừng nói, để anh nói là được rồi... Đừng nhúc nhích, để anh ôm em..."

Âm thanh của hắn có chút run rẩy. Tôi không dám cử động nữa, ngơ ngác ngồi đó.

"Ý của em là như vậy sao?"

"...Có phải không? Có phải là anh đã nghĩ sai rồi không?... Tiểu Thần...?"

"...Em vẫn còn nghĩ đến anh sao? ...Em vẫn còn muốn... nhìn đến anh, có phải không?"

"...Tiểu Thần..."

Tôi để cho hắn ôm, không biết vì sao hắn lại hỏi như thế, nhớ đến tâm tình lúc trộm nhìn lên hắn, môi lại nghén nghén.

Thắt lưng đột nhiên bị gắt gao ôm lấy, đầu hắn vùi vào vai tôi, giống như muốn giấu mặt đi, hắn thế mà lại có chút nhát gan.

"Anh, anh vừa rồi gọi điện cho Tiểu Lạc... hỏi nó đêm nay phải làm sao..."

"Bởi vì anh đã mang người mà mình vô cùng nhớ nhưng về nhà, nhưng lại không dám chạm vào... Nghĩ muốn cùng với người đó đến phát ngốc, ngay cả gỗ của mang cho người đó một ly nước để có cơ hội chuyện trò cũng không dám làm..."

"...Ước gì anh có thể ngủ bên cạnh em, nhưng mà lần trước chỉ hôn em một chút đã bị chán ghét như vậy... nếu anh nhìn không được mà làm chuyện khác, phải chăng em sẽ không bao giờ... chịu gặp anh nữa?"

"Vất vả lắm gần đây em mới không lẩn tránh anh... còn đồng ý đi ăn cơm với anh... Không khí tốt như vậy, anh cảm thấy rất vui. Nhưng lại chạm mặt với bạn giường trước kia của anh..." "Em là người yêu sạch sẽ đến vậy, chỉ bắt gặp anh cùng người khác trên giường một lần, chết cũng chịu tha thứ cho anh. Trước... trước đây anh cố ý ở trước mặt em cùng nhiều người thân thiết, dù em chẳng nói ra, nhưng trong lòng hắn chán ghét vô cùng. Điều khiến anh sợ hãi nhất bây giờ là việc em nhớ lại khoảng thời gian đó... Có tình để em nhìn thấy anh trác táng bao nhiêu người, anh thật sự cảm thấy bản thân hoàn toàn vất đi..."

Người đàn ông ấy giống như đứa trẻ mà chôn mặt vào ngực tôi, mặc kệ tất cả mà nhắm chặt mắt lại, thấp giọng lẩm bẩm như đang đọc thoại.

"Quả nhiên là em không vui, ngay cả nói cũng không muốn nói nhiều... Nhưng em hiện giờ không còn cảnh giác với anh nữa, không còn luôn dùng ánh mắt phòng bị với anh, còn chịu cười với anh... Anh nghĩ, anh thật sự là không được... còn tiếp tục như vậy, nhất định sẽ làm ra chuyện nông nổi... Tuy biết rằng làm vậy là không xong, nhưng nhẫn nhịn thật sự quá vất vả..."

"Tiểu Lạc khuyên anh có lẽ nên tránh gặp em vài ngày, không chừng sẽ tốt hơn..."

"Nhưng anh lại rất muốn, không nhất thiết phải cùng với em, chỉ cần có thể ôm em, hôn em một chút, có lẽ như vậy là tốt rồi... Nhưng mà, em sẽ đồng ý sao?"

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn tôi, "Em sẽ bằng lòng sao?"

"...Em vẫn còn... sợ anh sao?"

"...Tiểu Thần?"

Giương mặt hắn toát lên vẻ lo lắng, vô cùng cẩn trọng, lại có chút van xin.

Tôi chỉ cảm thấy trước mắt từng đột biến thành màu đen, trước ánh mắt ngạc nhiên của hắn run rẩy vươn tay ra, ôm lấy đầu hắn.

Em chưa từng nghĩ tới, em cho đến bây giờ không dám tin tưởng rằng, hóa ra là như vậy.

Em chỉ nhớ rõ anh phong lưu tự tại như thế nào, thoải mái nhàn nhã ra sao, toàn thân đều là vẻ bá đạo ngang tàng, chưa bao giờ nghĩ anh có thể nhẫn nhịn chịu đựng, yếu đuối như thế.

Ngồi đầu... em đã tự gán cho anh, quá mạnh mẽ.

Một Lục Phong khi thiếu thời hết sức phóng túng, kiêu ngạo ngang ngược. Một Lục Phong tùy hứng thẳng thừng, cố chấp càn rỡ. Khi muốn không cần giải thích liền ôm lấy tôi, khi mất hứng liền thô bạo xé quần áo, chưa từng cố kỵ bất cứ điều gì, một người đàn ông tràn đầy tự tin, ung dung tự tại đến vậy...

Anh đã đi đâu mất rồi?

"Lục Phong, Lục Phong..."

Tiếng khóc khàn khàn bật ra trong cổ họng, tôi dùng hết sức ôm lấy hắn, âm thanh rất khó nghe, ở trong căn phòng yên tĩnh càng có vẻ gai người.

Anh thật sự đã già rồi. Tuy gương mặt vẫn tuấn lãng như vậy, có hơi gầy yếu một chút, khi cười lên sẽ có vài nếp nhăn mỏng manh, nhưng cái gọi là mạnh mẽ cường thế, dường như đã không còn thấy nữa.

Khi em chưa kịp nhận ra, thì anh đã già mất rồi.

"Lục Phong, Lục Phong..."

Người đàn ông ấy sợ rằng một khi mất đi thân phận sẽ bị tôi ruồng rẫy, từ bỏ quyền thừa kế, ngàn dặm xa xôi gấp gáp quay về, nhưng lại không thấy tôi đâu. Người đàn ông ấy, hai bàn tay trắng không danh không phận, đau khổ ra sức chèo chống vận mệnh. Còn tôi, vài thập niên qua đều không ở bên cạnh anh, chỉ có anh là không ngừng tìm kiếm tôi... Cuối cùng lại biết được tôi cùng con gái hào phú kết hôn, sinh con đẻ cái...

...

Một năm trước anh vẫn luôn ở bên giường bệnh trông chừng tôi.

Lặng lẽ đứng ngoài phòng bệnh, cách lớp kính thủy tinh quan sát tôi, giúp tôi phục hồi sức khỏe.

Gió mặc gió, mưa mặc mưa, mỗi ngày đều đứng ngoài tiệm sách chờ tôi.

Anh ở khách sạn vắng lặng ngồi đó đợi.

Bị xe bỏ lại vẫn kiên trì chạy theo...

Anh hẳn đã rất đau đớn. Vậy mà đến bây giờ tôi mới có thể nghĩ ra...

Tôi chỉ cảm thấy có lỗi với Trác Lam, có lỗi với Trác Văn Dương, có lỗi với em trai...

Chỉ cảm thấy hận anh.

Tôi còn nợ anh một lời xin lỗi.

Hai mươi năm anh đau khổ đơn độc, tôi biết lấy gì để trả cho anh?

"Lục Phong... Lục Phong..."

Tôi khóc vì đã khiến anh lãng phí tuổi thanh xuân, khóc vì anh không nên có vẻ yếu đuối như vậy, khóc vì vết thương sâu đến nhói lòng kia của anh.

Chương 83: Chương 83

Tôi không cần bất cứ điều gì, Văn Dương, Trác Lam, Diệc Thần, Tàn Lăng, cái gì tự tôn, cái gì khí phách, cái gì cừu hận, cái gì hổ thẹn... Tôi cuối cùng đã hiểu ra.

Người đàn ông này chính là thứ quý giá nhất của tôi, anh đã thành ra như vậy, tôi còn muốn phải làm sao nữa?

Còn điều gì trên đời quan trọng hơn việc ở bên cạnh anh nữa?

Nếu như...

"Làm sao vậy?" Kinh ngạc ban đầu qua đi, hần một khắc cũng không ngừng vuốt tóc tôi, như không biết làm sao để trấn an tôi, chỉ lặp đi lặp lại, "Em làm sao vậy?"

"Em có thể..." Tôi nắm chặt hần, cố gắng giữ cho âm thanh không quá khàn, "Em có thể... ở bên cạnh anh sao?"

Hần im lặng, tay dừng lại.

"Chỉ cần ở bên cạnh anh là được rồi... những chuyện khác, đều không quan hệ."

Hần vẫn chưa phản ứng lại.

Lần này tôi chủ động dùng hai tay nâng mặt hần lên, buộc hần đối diện với tôi.

Vành mắt đỏ bừng kia khiến tôi lập tức rút nước mắt.

"Em xem, anh cũng biến thành ông lão thích khóc rồi." Hần cười, càng khiến tôi khóc dữ dội hơn.

Tới mức này rồi, còn thứ gì trên thế giới này có thể khiến em buông tay với anh?

"Có thể chứ?" Tôi nhìn hần bằng đôi mắt nghiêm túc.

Rồi tôi khóc thút thít tự động chồm qua, hôn lên bờ môi hần, có vị mặn chát, nghĩ đến hần cũng rơi lệ, trong lòng liền cảm thấy đau.

Môi dịu dàng miên man chạm vào nhau, hần có chút giật mình, riết chặt vòng tay lại. Bị siết đến mức khê đau, nhưng tôi cảm thấy dù xương cốt có vỡ vụn hết cũng không sao cả. Đã lâu lắm rồi không dựa vào ngực hần như vậy, cũng đã lâu lắm rồi không biết ôm lấy hần có cảm giác như thế nào.

Hiện tại cuối cùng đã biết.

Chỉ cảm thấy có chết cũng cam tâm.

Nụ hôn nhanh chóng trở nên sâu hơn, đầu lưỡi bên trong cổ họng vuốt ve mon trón, hô hấp dần khẩn thiết, tôi đã quên mất vốn chính mình là người chủ động, chỉ hé môi ra để hần hôn.

Hần vẫn còn nhớ rõ phương thức thân thiết của cả hai, sau khi hôn môi, sẽ tiếp tục hôn lên chóp mũi, rồi mới hướng lên trán, chỉ là hôn nhẹ nhàng như muốn khắc ghi, như muốn nuốt vào trong bụng, hôn lên mép tóc, rồi mới dừng lại, theo đường cũ quay trở về, mãi cho đến cằm, đến cổ, đường cong của cổ...

Lưng được nâng lên dùng sức ve vuốt, cảm giác được nhiệt độ từ hạ thân của hần đặt trên đùi, sự cứng rắn rõ ràng khiến tôi hơi nổi da gà, nhưng bên dưới bụng của chính mình cũng đang lặng lẽ trường lên, nơi bị hôn như muốn rút cạn huyết đã phát nóng.

Dần dà không chống đỡ được trọng lượng hần đè lên người, tôi ngã xuống giường, trong cổ họng nuốt nhanh một thoáng. Hôn môi cùng âu yếm đều thật tự nhiên, nhưng tôi lại không ức chế được sự khẩn trương.

Lâu lắm rồi không làm như vậy, cảm nhận được tay hần luồn vào bên trong lớp áo len, không khỏi căng thẳng toàn thân, ngón tay mon trón trên ngực có cảm giác nhột nhột cũng không biết phải làm sao, chỉ có thể thở hổn hển, bắt lấy bờ vai hần.

Vuốt ve đến độ toàn thân như bị thiêu đốt mới chịu buông ra, tôi vô lực nằm ngửa trên giường, nhìn hần đứng dậy bắt đầu trút bỏ quần áo.

Thế nhưng lúc nhìn thấy hần toàn thân lỏa thể, đường cong trên người vẫn xinh đẹp cân đối như trước, ngực liền không chịu đựng được mà hỗn loạn đập

đồn. Đầu như phát hỏa, nhất thời bị lóa mắt, chỉ có thể ngơ ngác nhìn hấn chăm chú.

Người đã bốn mươi lăm tuổi... hấn thoát nhìn vẫn trẻ trung quá mức, giống như thời gian đã nương tay xén bớt cho hấn mười năm thanh xuân vậy.

Đường nét gương mặt vẫn đẹp để rõ ràng, tay chân săn chắc khỏe mạnh, bả vai rộng thẳng tắp, eo thon gọn, một vết sẹo cũng chẳng nhìn thấy.

Nhìn hấn khom người khiến cơ bụng thắt chặt lại, nhiệt độ cơ thể của tôi cũng nhanh chóng hạ xuống, cuối cùng đành cười khổ.

Thật sự là kém nhiều lắm.

So sánh với hấn thì người gầy còm như tôi... giống cái gì?

Vốn dĩ là đáng về một người ở tuổi tứ tuần bình thường, ở trong bệnh viện héo rút một năm, càng thêm gầy đến mức cái gì cũng không còn. Rõ ràng bốn năm chênh lệch vĩnh viễn sẽ không thay đổi, hiện tại giống như nháy mắt tôi đã già vượt lên hấn, chân chính trở thành một ông lão khô quắt.

Phải chi đều xuống cấp như nhau thì đã không có chuyện gì để nói.

Nhưng hấn lại tốt đến mức này.

Để cho hấn nhìn thấy xương sườn lộ ra, rồi còn ngực hõm bụng hóp, quả thật vô cùng ngao ngán.

Áo len bị cởi bỏ, áo sơ mi cũng sắp bị cởi nốt tôi liền bắt đầu chống cự, nhanh chóng giữ lấy vạt áo của mình, sao cũng không cho hấn cởi ra. "Sao vậy?"

Tôi không lên tiếng, cũng không biết nói sao, chỉ che lấy phần cơ thể lộ ra, không để hấn nhìn thấy.

"Vẫn là không muốn sao?"

Âm thanh thoáng thất vọng của hấn khiến tôi một trận khổ sở.

"Em nghĩ là nên chờ một chút..." Tôi vụng về đáp, "Chờ thêm một khoảng thời gian ngắn nữa..."

Có lẽ nên đi rèn luyện lại cơ thể một chút sẽ tốt hơn, tuy rằng không biết phải mất bao lâu mới có hiệu quả, nhưng ít nhất cũng phải tốt hơn hiện tại đã.

"Tại sao?" Hấn không lập tức buông ra, vẫn giữ chặt lấy cánh tay tôi, "Không phải em... muốn cùng ở một chỗ sao? Vẫn là đột nhiên cảm thấy chán ghét?"

"Không phải!" Đối với vẻ mặt còn vương lại chút yếu đuối ấy, thật muốn ôm chặt lấy hấn.

"Hay là... còn sợ anh?" Hấn vẫn cố gắng phỏng đoán, "Anh sẽ không làm em đau đâu, thật sự..."

"Không phải do anh." Tôi nhìn ánh mắt lưỡng lự của hấn giải thích lung tung, "Đúng là đột nhiên em cảm thấy không thoải mái, lần sau đi, lần sau chúng ta..."

"Sao lại không thoải mái? Có chuyện gì quan trọng hơn sao?"

Thấy tôi quanh co mãi không tìm được lý do thoái thác, hấn nhìn tôi chốc lát như hiểu ra, rút tay về, không nói tiếp nữa.

"Anh đi tắm." Ngồi đối diện một lúc lâu, hấn cúi đầu nói một tiếng, đứng dậy, đem quần đã cởi một nửa sửa sang lại, thắt dây nịt.

Sự lặng thinh mất mát này khiến tôi lập tức đau lòng. Tôi sẽ diện hảo làm cái gì chứ? Cho dù cơ thể xấu xí này có bị nhìn thấy mà ghét bỏ đi nữa, vẫn còn tốt hơn việc khiến hấn đau lòng.

"Lục Phong..."

"Ừ?"

Tôi ôm lấy thắt lưng hấn, đưa mặt kề sát lại bụng hấn, "Em... em dùng niềng giúp anh làm..."

Hấn tựa hồ có chút ngạc nhiên, rồi mới lấy tay xoa đầu tôi, "Thật là, chẳng phải em ghét nhất chuyện đó sao?"

"Anh thoải mái là được rồi..." Tôi mở dây nịt hấn ra, "Em..."

"Ngốc." Hấn giống như kiểm chế sự tức giận, dùng sức búng một chút lên trán tôi, "Anh muốn ôm em chẳng lẽ chỉ vì nửa thân dưới thôi sao?"

"..."

"Chỉ là muốn ôm em một cái." Hấn ghen hống nói, miễn cưỡng lắm mới không chế được vẻ ôn hòa, "Nếu như em không muốn, không đi vào cũng không sao."

Tôi vui mặt trên bụng hân, "...rất xấu."

"Hà?"

"Cơ thể em... rất xấu, không giống như anh... anh chưa thấy đó thôi..."

Lặng yên trong chốc lát, trước mắt bỗng nhoáng lên một cái, động tác ấn tôi lên giường cũng thật thô bạo. Cái nhếch môi trên mặt hân cũng không rõ là đang cười hay đang tức giận, ánh mắt cũng thật hung tợn.

Giây tiếp theo y phục đã bị kéo xuống, chưa kịp phát ra âm thanh gì thì quần cũng bị ném đi, tôi còn đang giật mình thì thân thể nóng rực kia đã quyết liệt áp tới. Hai chân bị buộc tách ra hai bên, bên dưới eo còn lót thêm một tấm đệm nâng lên, tuy rằng không ngừng kinh hoàng lung tung lặp lại câu 'Giỡn đã', ngực và bụng đã bị hôn đến vừa nóng vừa đỏ, cả nơi sâu kín nhất cũng bị liếm tới, có giây giữa ngăn cản ra sao cũng vô hiệu.

Phía trước lẫn phía sau đều bị hân dùng lưỡi liếm đến ướt mềm, trong lúc vật thể linh hoạt mềm mại vô cùng nóng ẩm đó chơi đùa trước sau, tôi chỉ có thể liều mạng vận vẹo, hai tay giữ lấy đầu hân cầu xin tha thứ. Cổ họng phát ra toàn âm thanh kỳ quái, hạ thân trưởng đến độ đau đớn, hai chân không thể khép chặt được.

Đứt quãng cầu xin hân 'đừng liếm', mãi cho đến khi cầu chỉ trong người tôi sắp đứt đoạn tới nơi hân mới thiện tâm mà dòi môi đi.

Chân bị ép đến phát run cuối cùng mới được duỗi thẳng. Vừa được thả lỏng trong nháy mắt đã bị bày ra tư thế nằm nghiêng, nửa thân người ép xuống giường, một chân bị hân ngồi lên, chân còn lại thì gác lên vai hân.

Dây chằng của tôi không chịu nổi thử thách ở mức này, tôi liền thoát ra tiếng nước nở. Chưa nói đến đau đớn, còn là cảm giác tê dại, chân không có khí lực, vì vậy lúc phía sau bị ngón tay lạnh lẽo thâm nhập, tôi chỉ có thể liều mạng hít một hơi thật sâu, toàn thân căng thẳng, quờ quạng túm lấy ra giường.

"Đừng sợ, anh sẽ cẩn thận."

Dù hân nói vô cùng nghiêm túc, nhưng thứ âm thanh khàn khàn ấy, càng khiến tôi thêm bất an.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 84

Nơi bị ngón tay sát nhập đó đã trở nên trơn tru ướt át mà không quá khó khăn, nhưng cơ thể vốn rất khít khao bị khai mở liền theo bản năng kẹp chặt lấy hân. Tôi nghe thấy tiếng thờ ra của hân, rồi sau đó dùng đầu ngón tay dao động với biên độ lớn hơn. Khi ngón thứ hai tiến vào tôi căng thẳng đến mức chân sắp bị vộp bẻ đến nơi. Bên trong vốn co chặt lại bị mạnh mẽ khuếch trương. Sự kháng cự bất lực đó khiến trong lòng trở nên hốt hoảng.

Chỉ mới bị ngón tay đùa giỡn, tôi đã ra mồ hôi toàn thân, vất vả thờ hỗn hển, phía trước hỗn loạn mà nảy sinh ra phản ứng. Chờ đến khi hân chậm rãi rời tay, chân vốn bị nâng lên được hạ thấp xuống, tôi mới thoải mái được một chút, quay đầu lại nhìn hân.

Vài sợi tóc dính mồ hôi rũ xuống trán hân, gương mặt bình thường vốn lạnh lùng ngay thẳng hiện tại bỗng thoáng tia dịu dàng, dù chưa đến mức ôn hòa, lại còn có điểm hơi dọa người.

Nhìn hân không nói lời nào, áp đến giữa hai chân tôi, ánh mắt nóng lên. Cùng là đàn ông, tôi đương nhiên biết rõ trạng thái của hân. Bị nhiệt độ trên người hân truyền sang, bộ phận phía trước đang được hân dùng tay xoa bóp cũng khe khẽ run lên.

Tôi nuốt một chút, hé miệng định nói, ngay sau đó đột nhiên bị mạnh mẽ xuyên qua, âm thanh vừa đến yết hầu liền bật ra thành tiếng hét chói tai, phía trước tối đen.

Với loại tư thế này, cảm giác bị vật nóng cháy xuyên vào trong cơ thể đáng sợ hơn ngón tay nhiều lắm. Bị đè nghiêng người xuống mà sát nhập, chỉ cảm thấy phía bên dưới bị lấp đầy triệt để, cơ hồ muốn nứt ra. Hân không ngừng lặp lại động tác tiến vào trong, chân vốn được hân nâng lên trong tay bắt đầu nảy sinh run rẩy. "Lục Phong... Lục Phong... không được..."

Nhất thời không thể thích ứng được việc vào quá sâu như vậy, qua vài lần tôi liền chịu không nổi. Tiếng cầu xin không nói thành lời, nơi giao hợp bị ma sát đến phát hỏa, cảm giác tính khí mạnh mẽ càng thêm cứng rắn, càng thêm bành trướng tiếp tục đâm vào trong khiến tôi run rẩy, trong cơn va chạm toàn thân đều co rút lại.

"Đừng sợ... anh làm nhanh là được rồi..."

Nghe tiếng hân khàn khàn dỗ dành, tính khí phía trước lại được âu yếm, run rẩy chảy ra chất lỏng. Hai chân bị tách rộng đến không thể hơn, căn bản không cách nào cử động được. Phía bên trong đùi hoàn toàn lộ hân, hân không chút trở ngại nào mà ra vào giữa nơi đã ướt át quá mức.

Tôi không còn sức phản kháng, chỉ có thể nức nở rên rỉ, chờ đợi hân chấm dứt.

Kết quả hoàn toàn không hề kết thúc nhanh như hân hứa hẹn, tôi đã hai lần ướt bụng nhưng hân vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Gắng sức giãy dụa nói 'không được' cũng bị hân ôm lấy, mặt đối mặt tiến vào.

Triệt để không có biện pháp chống cự, chỉ có thể bắt lấy vai hân để mình không bật ngửa ra phía sau, dùng nốt khí lực còn lại để giữ tư thế ngồi xuống, tiếp nhận sự xâm chiếm của hân.

Ngồi trên eo hân, kê cả phần gốc cũng bị đâm sâu vào đến mức khó tưởng tượng, cảm giác muốn ngất đi cũng bắt đầu xuất hiện.

Hân ôm chặt lấy tôi khóa môi, đầu lưỡi lướt trên ngực, quần lót vết sẹo vẫn chưa phai mờ, không ngừng nức vào khiến toàn thân tôi đều vàng vát đến tê liệt.

Phía bên trong đùi bị xâm nhập hết đợt này đến đợt khác, nơi kết hợp đã trở nên ướt sũng. Chống cự không được toàn thân đều phát đau, cả âm thanh rên rỉ cũng bẽ tắc trong cổ họng.

Toàn thân dao động đến trống rỗng như bị rút cạn linh hồn, đợi đến khi hân dừng lại, chậm rãi rút ra, tôi mới có cảm giác được hồi sinh.

Tôi yếu ớt thờ dốt, nhận được nụ hôn dịu dàng ẩm ướt của hân, nghe hân nhỏ giọng hỏi, "Mệt lắm sao?" Tôi vội vàng gật đầu, nhưng chưa gật được mấy cái đã bị hân xoay người lại.

"Đó là tư thế tương đối nhẹ nhàng rồi..."

Tôi nhất thời không tiếp nhận được, muốn giãy dụa chống lại nhưng chân nhanh chóng bị vô hiệu hóa. Hân để đệm lót dưới eo tôi rồi mới áp lên từ phía sau. Phần mỏng lộ ra đã trơn ướt một mảng, huyết khẩu liên tục bị khơi thông nhất thời không thể khép lại, dễ dàng bị xâm nhập lần thứ hai.

Bị cơ thể nóng hừng hực đè chặt trên lưng, suýt chút nữa tôi đã chết vì nghẹn khí, may mà cử động một chút hân thấy tôi không phát ra âm thanh gì, chết cứng không động đậy được mới chống tay nâng cơ thể tôi lên.

Mới vừa thờ được một hồi, phần eo của hân lại thuận thế đẩy sâu vào trong khiến tôi lại suýt tắc thở.

Hạ thân vẫn bị áp chế không thể di chuyển, tính khí như lửa nóng mạnh mẽ ra vào giữa đùi đến mức tường chừng cả tràng đạo cũng sắp bốc cháy. Cảm giác được sự ma sát hung hãn đâm sâu đến tận cùng quá mức rõ ràng, tôi sắp gặp ảo giác đến nơi, nỗi sợ hãi không ngừng dâng lên. Nhưng cả tiếng nức nở cũng bị biến dạng, không đào đâu ra khí lực mà kêu hân dừng lại.

Dường như bị gây sức ép cho đến nửa đêm, tôi mới có cảm thấy khoảng không bên trong cơ thể được trả lại. Xâm phạm quá độ nên nửa người dưới gần như bị tê liệt, ngay cả lúc hân bắt đầu tẩy rửa, tôi cũng không biết trời trăng gì cả.

Ý thức mơ hồ, được hân ôm vào trong ngực, vuốt mặt an ủi, nhưng tôi vẫn dờ dờ dần dần.

Tôi dán vào trong ngực hân, chỉ mơ màng nghe tiếng tim hân đập, không nghe rõ hân nói gì, dần dà cũng thiếp đi.

Lúc tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là - không ngờ còn có thể tỉnh lại.

Đầu hơi choáng lại còn ê ẩm, tuy nhiên so với nỗi đau trên người thì chẳng là cái đinh gì. Muốn xê dịch chân một chút cũng không được, tôi mờ mịt nghĩ phải chăng từ dưới eo trở xuống đã tê liệt hết bà nó rồi không?

"Tỉnh rồi?" Hân xoay mặt tôi lại, cọ nhẹ vào gò má tôi, "Em ngủ rất lâu..."

Tôi lẩm bẩm trong miệng, có chút quạu, không muốn nói chuyện.

Mặc dù là cam tâm tình nguyện cho hân làm, chính mình ban đầu cũng thực chờ mong, nhưng lại làm xoành xoạch như vậy, chẳng biết kính lão đắc thọ là cái chi cả!!

"Sao vậy, vẫn còn rất mệt sao?" Thấy tôi thê thảm không thể động đậy, hân ôm lấy tay tôi, hôn nhẹ lên trán, "Đã hơn một năm rồi mới được làm lần đầu, không khồng chế được là chuyện đương nhiên."

Sau một đêm hoan ái, vì việc thể lực cạn kiệt mà tức tối, thật sự có chút hẹp hòi, tôi cũng hiểu không nên so đo thì tốt hơn, liền thì thảo mở miệng, "Nhẹ một chút, thắt lưng em đau quá, tối hôm qua anh rất ác liệt."

Nói là thân mật, chỉ bằng nói tổng cáo nhà xiết nợ cho chuẩn.

"Ai bảo em dám chọc anh!" Tay hân lại tăng thêm lực, tôi ớn lạnh nghe tiếng xương mình kêu lên răng rắc, "Biết người ta nhịn vất vả, còn nói mấy lời nhảm nhí, thật muốn làm cho đến chết luôn!"

Thì chẳng phải bị anh làm đến suýt đi gặp má rồi sao. Tôi bi thảm nghĩ.

Bị xoa xoa bóp bóp đến rã rời, tôi ỉu xiu biện bạch, "Thì xấu thật mà, anh cũng thấy rồi đó."

"Chẳng những thấy được, mà còn được nếm rất nhiều lần." Hắn bỗng nhiên xốc chân lên, há miệng cắn lên lưng tôi, "Không chỉ đẹp mà còn ăn rất ngon..."

Những lời trắng gió kiểu này thoát ra từ miệng hắn thật đúng huệ huệ quá thể, lực sát thương có thừa, tôi lập tức mặt mày đỏ bừng, khí huyết xông lên, cứng họng không biết nói gì.

Tiếp đó phía bên trong đùi bị liếm một chút, "Nơi này có vị ngon nhất..."

Da mặt người cao tuổi không thể kinh nổi loại khảo nghiệm này, hơi nóng bốc lên hùng hực, da mặt tôi có dây như da trâu cũng phải sớm thủng, vội dùng sức đẩy đầu hắn đi, "Đừng, đừng nói nhảm..." "Lại muốn ăn nữa rồi, phải làm sao đây?"

"Không, không được." Tôi liú lười giờ tay lên cản hắn không cho đến gần, "Không được đùa nữa..."

Hạ thân đụng chạm với nhau, cảm nhận được trạng thái cương của đối phương khiến lông gà lông vịt của tôi nổi lên, "Này!!"

"Cung có muốn hay không?"

"Có biết thế nào là người đã ngoài bốn mươi không..."

"Vậy thì, hôn một chút cũng được."

"Chờ, chờ đã." Tôi thả lỏng đôi chút, vội vàng quay đầu tránh chỗ khác, "Em còn chưa đánh răng..."

Già cả rồi, thân thể cũng không tốt như trước kia, nếu như trong miệng có mùi gì kỳ cục thì chẳng phải mức độ phá hỏng không khí bình thường.

"Đánh cái gì?" Hắn không chút khách khí nâng cằm tôi lên, mạnh mẽ đặt môi hôn.

Nghĩ trong bụng chỉ chạm môi chắc không có vấn đề gì, đầu lưỡi hắn liền len lỏi vào trong. Bị hôn đến mờ trời tối đất, chỉ cảm thấy vây quanh hơi thở toàn là hương vị ấm áp tràn trề của hắn, khiến người ta say, căng thẳng gì cũng bị quét sạch.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 85

"Em đó, càng lớn tuổi càng y như con rùa rút đầu."

Bị áp trên giường dây dưa, tôi bắt đầu thở hân hển, tiếp khí cho lá phổi đã lão hóa.

"Rõ ràng trước kia chủ động hào phóng là thế, còn nhân lúc anh chưa dậy mà lên hôn..."

"Làm gì có chuyện đó!!"

"Em dám nói không à? Vừa trộm hôn vừa nói, 'Đáng ghét, ai bảo cao như vậy đẹp trai như vậy làm gì', không phải là em thì là ai?"

Nét mặt người cao tuổi liền đỏ bừng, "...Cái gì, em làm sao có thể nói ra mấy câu như vậy, nhất định là anh nhớ lầm..."

"À, kiên quyết phủ nhận chứ gì." Hắn lại tỏ vẻ nghiêm túc hẳn lên, "Rõ ràng hôm trước đó còn cãi nhau, chính em nhịn không được liền tập kích người ta, ngày hôm sau rồi giường còn giả bộ không để ý đến anh, chờ cho đến lúc ra tới cửa mới miễn cưỡng để anh ôm một chút. Kề chết vì sĩ diện ngoài em ra thì là ai, còn dám nói không phải?"

Chuyện gì cũng bị vạch trần, tôi vẫn cố chung ra vẻ mặt xảo sự rồi ngụy biện, "Thêm mắm dặm muối vừa thôi, chuyện nhỏ như con kiến mấy chục năm về trước, sao anh lại nhớ rõ như vậy, nhất định là nói bừa..."

"Đương nhiên nhớ rõ." Hắn thật tình nói, "Chuyện của em, từng việc từng việc anh đều nhớ rõ."

"Sao có thể quên được, tất cả anh đều nhớ rõ." Hắn mỗi khi tỏ lộ đều ngốc nghếch như vậy, chẳng thể nói lên lời nào hoa mỹ bóng bẩy, "Mỗi ngày đều lấy ra suy nghĩ một chút, nghĩ đến không chịu nổi..."

"Cuộc sống như vậy thật quá khó khăn..." Hắn không nói nữa, chỉ yên lặng nhìn tôi.

Tôi cũng không nói, mỗi đầu xót mà đưa tay ôm lấy người đàn ông mang trên người vết thương lòng nhức nhối.

Tiệm sách rất nhanh chóng được sang nhượng lại, tuy rằng kiếm chẳng nhiều tiền gì, nhưng phải hạ quyết tâm bỏ đi phương tiện mưu sinh, tôi cũng bị mất ngủ mấy ngày. Lục Phong biết tôi sợ hãi, không nói gì nhiều, chỉ nhân lúc tôi trần trọc trên giường mà xoa trán tôi, "Tin tưởng anh là được."

Biết là phải tin tưởng hẳn, nhưng tôi vẫn không dám phó thác toàn bộ bản thân cho hẳn. Tuy rằng khi yêu thì đừng quay đầu lại, nhưng vẫn muốn giữ lại cho mình một đường lui.

Tiệm sách qua tay hẳn xử lý liền biến mất sạch sẽ gọn gàng, không giống như bán đi mà lại giống bị ném đi, cũng như lúc hẳn giúp tôi chuyển chỗ liên lạc đi hết những món đồ cũ trong nhà.

Bây giờ ngoại trừ hẳn ra, tôi thật sự không còn bất cứ thứ gì nữa.

Tôi vẫn luôn hy vọng một cuộc sống có thể ngủ ngon giấc, thoải mái tinh thần, đọc một chút sách, xem một chút tin tức, thuận tiện chăm sóc hoa cỏ, cứ thế bình yên trôi qua. Tưởng rằng như vậy đã có thể được hưởng thụ rồi, cuối cùng vẫn đứng ngồi không yên.

Sẽ không có công ty nào chịu nhận người có tuổi tác như tôi, trí nhớ lại kém, một tiệm sách nhỏ cũng giữ không xong. Nếu một ngày nào đó hẳn bảo tôi đi, tôi biết lấy gì mà nuôi sống bản thân?

Có lẽ nên nhận một công việc ở cô nhi viện, tôi có kiên nhẫn, lại có trách nhiệm, làm công tác bảo vệ cổng cũng tốt lắm..

Trộm thu thập một chút thông tin về nghề nghiệp, nhưng một ngày không cẩn thận bị hẳn bắt gặp, tôi còn vì vẻ mặt hẳn bỗng nhiên tối sầm mà nín khe như ve sầu mùa đông, hẳn không nói tiếng nào đem mớ tài liệu đó vo cục rồi ném đi. Sau đó lại sống yên bề lặng, không còn đề cập đến nữa.

Tối đến, thất lung lảo đảo lại bị tra tấn xoành xoạch một trận, tôi xương sống đau nhức nằm trong ngực hẳn, đêm đến không thể ngủ, cứ ngỡ là hẳn ngủ rồi, đang thờ dãi thì chợt nghe thấy tiếng hẳn cất lên, "Em rất muốn đi làm sao?"

"Ừ..."

"Em cũng biết là anh có thể thừa sức lo được cho em"

"Ừ..."

"Em ra ngoài chịu khổ, anh sẽ lo lắng."

"...Ở nhà có phần buồn chán."

Tôi không nói ra sự thật. Hẳn lại thật tình lặng yên một lúc lâu, thờ dãi.

Ngày hôm sau khi hẳn đi làm, liền mang tôi theo.

Kỳ thật hiện tại hẳn căn bản không cần tự mình đến công ty, chỉ cần lâu lâu làm thần long thấy đầu không thấy đuôi, hiện thân lên một chút là được. Giờ lại đột nhiên làm chuyện buồn cười là kê thêm một cái bàn trong phòng làm việc của hẳn, ngày ngày đợi tôi báo cáo có mặt.

Mà công việc của tôi ở đây cũng thật nhàn hạ, có làm sai cũng không ảnh hưởng đến văn kiện, chỉ cần pha trà cho hẳn, sắp xếp lại phòng làm việc, tưới nước cho mấy chậu hoa nhỏ, tỉa bớt lại cành lá, mỗi nơi đi loanh quanh một chút, thỉnh thoảng đóng cửa phòng lại cho hẳn hôn hai cái.

Đúng là ăn hại 100%.

Nhưng vừa quay đầu lại có thể nhìn thấy hẳn, lại nghĩ hẳn vì mình mà chịu khổ ngồi ở nơi buồn chán thế này, tôi liền cảm thấy mỹ mãn. Vài ngày kế tiếp, những người có khả năng tiếp cận phòng của tổng giám đốc, ngoài việc viện cớ đến để ngắm nghía vị sếp đẹp trai quyền rũ đầy mình hết sức đàn ông kia, còn thuận tiện soi mói người từ trên trời rơi xuống là tôi đây.

"Ông chú đó rốt cuộc ở đây làm gì nhỉ?"

"Không biết nữa... nhưng sếp mình đối xử với ông không tệ đâu nha."

"Cái gì đây? Không lẽ hậu thuẫn lớn đến vậy sao?"

"Nhìn cũng xoành xoạch thôi mà..."

Tôi thiếu chút nữa mà chột dạ đến đau bụng.

"Nghe nói là sếp dạo này 'có đôi' rồi?"

"Ngạc nhiên gì chứ, sếp có lúc nào độc thân đâu, tình nhân nhiều như mây thế kia."

"Ông xã nhà tui bảo sếp mình đặt tiệm ông làm cặp nhẫn đôi, cả hai đều là kiểu nam, lợi hại chưa?"

"Ông xã nhà bà tám quá đi, có điều sắp mình chỉ thích mỹ thiếu niên thôi. Chúng mình không đời giới tính là không có cơ hội đâu."

"Nhưng cũng thật hâm mộ chết đi được, không biết số ai sướng thế..."

Người già là tôi đây với mỹ thiếu niên gì đó hoàn toàn không liên quan đến, chỉ biết cầm nín nhìn các chị đi ngang qua.

Trong giờ họp tôi lấy thân phận 'trợ lý đặc biệt' mà ngồi bên cạnh hắn, giờ bản ghi chép lên che để ngủ gà ngủ gật, phi thường vô dụng.

Cứ đến buổi chiều lại cảm thấy mệt mỏi rồi, đến phòng nghỉ ngủ thì lại không cam lòng (không chấp nhận mình đã già ==) đành phải ở trong này gắng gượng. May mà căn bản không có ai can ý kiến của tôi, chỉ cần không lên tiếng sẽ không bị ai để ý.

Tỉnh lại là bởi vì cảm thấy không khí xung quanh đang cấp tốc chùng xuống, vội lia mắt từ đồng sang tây một lượt, mới biết là Lục Phong đang lên con. Thực ra cũng chưa đến mức 'nổi bão', chỉ là không khí bên cạnh hắn đột nhiên lạnh xuống mà thôi.

Chỉ cần 'hừ' một tiếng không nói lời nào, hắn vừa nâng mắt lên một chút đã khiến tất cả phải hoảng sợ im phăng phắc, không ai dám hó hé một chút gì.

Hắn làm BOSS thực sự rất có khí chất của đại ma vương.

Lúc này tôi mới nhớ ra kỳ thật mọi người đều rất sợ hắn, mặt khác hắn căn bản cũng không phải loại người hiền lành gì cho cam, có thể nói là thủ đoạn và tàn nhẫn...

Điểm đó tôi rất rõ ràng, chính bản thân cũng đã từng lãnh giáo sơ qua...

Tôi hoảng hốt, muốn che giấu sự thất thần của mình, bèn cầm tách nước lên uống, tay cầm không chắc, run lên một chút liền đánh rơi tách trà, bao nhiêu trà nóng liền dội xuống chân.

Theo bản năng 'a' lên một tiếng, âm thanh không lớn, nhưng tại thời điểm không khí căng như dây đàn thế này, tiếng a đó không khác gì đại bác nổ giữa trời xanh. Tất cả đều đồng loạt bắn ánh mắt về phía tôi.

Vừa cảm thấy nóng vừa cảm thấy trong ánh mắt mọi người đều dâng lên tia đồng tình rằng, 'Chú em nhất định phải chết rồi, bảo trọng ~' làm tôi không được tự nhiên."

"Có nóng không? Có đau hay không?"

"Không có việc gì..."

"Để anh xem!"

"Không, không cần!"

"...Các người nhìn cái gì!! Tan họp!"

"..."

Chỉ nghe thấy tiếng vù vù, nhaoáng cái trong phòng đã bay sạch không còn một mống.

Thật sự rất khoa trương, hoàn toàn không cần phải... ngày mai tôi nhất định sẽ bị người ta chỉ trích, đóng đinh lên thập tự giá. Mặc dù có hơi xấu hổ, nhưng chỉ vì một tách trà ấm đã khiến hắn khẩn trương như thế, chính là cảm giác 'có chết cũng cam tâm'.

"Anh hung dữ như vậy đúng là dọa người ta chết khiếp." Đích xác là hi nộ vô thường, lại nóng nảy giận dữ bất chợt. Cùng sinh hoạt với loại cự long này, đừng nói vạn nhất một ngày nào đó hắn nổi giận tát cho tôi một cái bay luôn, chỉ cần khi ngủ bị hắn xoay người áp xuống cũng đủ nguy rồi.

"Anh sẽ dịu dàng với em." Ánh mắt của hắn như đang lập lời thề.

Tôi nhìn hắn cười, "Em nghĩ bọn họ nhất định đoán không ra, một ông chủ như vậy lại có thể khiến ngài Lục coi trọng. Không biết vận may ở đâu rơi trúng đầu nữa, đúng là cô bé lọ lem và hoảng tử, à không, phải là lọ lem bà bà mới đúng, bọn họ sẽ hâm mộ chết mất..."

"Em thật sự nghĩ như vậy sao?" Hắn vẫn thật tình cúi đầu nhìn tôi.

"..."

"Em gặp anh là may mắn sao?" Hắn khẽ mỉm cười, đôi mày biểu lộ vẻ u sầu trên gương mặt, "Ồ cùng với anh... là em may mắn sao?"

Mắt tôi nóng lên, vội cúi đầu.

Hắn không nói ra, nhưng tôi liền hiểu được.

Chúng tôi không phải lọ lem hay hoàng tử gì cả, chỉ là hai gã đàn ông đã lãng phí rất nhiều thời gian, mệt mỏi đến không chịu đựng nổi.

Từ khi còn là thiếu niên mười bốn tuổi, giờ đã là ông chú già sức khỏe suy kiệt.

Có loại cô tích nào, mà hạnh phúc phải trả một cái giá quá lớn đến vậy?

"Em cảm thấy mình may mắn lắm." Tôi nhìn hấn mỉm cười, "Cuối cùng đã có thể ở bên nhau, chúng ta còn rất nhiều thời gian, đúng không?"

"Ừ..." Đôi mày hấn khẽ thả lỏng, cũng có chút ý cười. Nhưng rất nhanh lại nghĩ điều gì đó mà lại lộ vẻ lo âu, "Cùng anh đến công ty có phải khiến em rất buồn chán không? Ở thành phố này lâu như vậy có khi nào cảm thấy không được dễ chịu không?"

"..."

"Tiểu Lạc đã trưởng thành, anh vẫn luôn từ từ dạy bảo nó, đợi một thời gian ngắn nữa anh giao hết mọi chuyện cho nó là có thể ở cạnh em mỗi ngày. Đến lúc đó em muốn đi đâu cũng được, chỉ có hai người chúng ta..."

"Không đâu." Tôi mỉm cười cắt lời hấn, "Tuyệt đối không buồn. Em ở nơi nào cũng vậy, chỉ cần có thể thấy anh là tốt rồi."

Hấn ngẩn người ra, lộ vẻ tươi cười, "Thật vậy sao?"

Tôi 'ừ' một tiếng, vươn tay lên bắt lấy ngón tay hấn, lựa lúc hấn không để ý, lặng lẽ quay đầu sang chỗ khác lấy áo lau đi nước mắt đã tràn khỏi mi.

- Hết phần ba -

[1] Thụ sủng nhược kinh: vì quá được yêu mà đâm ra lo sợ = vừa mừng vừa lo.

[2] Đoạn này Lục Phong nói chuyện với Kha Lạc nên dùng nhân xưng là 'chủ', 'cháu', tuy nhiên trong tiếng Trung vẫn là 'wo' (tôi) và 'ni' (bạn) nên Dịch Thần hiểu lầm.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chương 87

Lục Phong liên tục ở bên ngoài một thời gian ngắn, tuy rằng tôi không muốn nghỉ ngơi lung tung, nhưng cũng không vực dậy tinh thần nổi, còn muốn ở trước mặt người khác vờ như đang vô cùng hạnh phúc mỹ mãn, thật tình rất dễ mệt.

Đến giữa trưa uể oải thức dậy, cảm thấy đầu trường lên liền biết ngay không xong. Bệnh mỗi khi chịu áp lực lớn liền bị cảm sốt đã trở thành quán tính.

Nhức đầu như vậy tôi không biết làm sao có thể đứng dậy dù một, hai tiếng trên xe điện được. Nhưng hôm nay là ngày hẹn gặp Văn Dương. Từ khi Trác Lam mất, hai cha con cảm thấy cần phải nương tựa vào nhau mà sống, cho nên vẫn thường xuyên gặp mặt.

Lục Phong không thích tôi qua lại với con mình, mỗi lần muốn gặp mặt hay mua đồ gì cho Văn Dương đều phải lén lút lút, viện đại cái cớ nào đó.

Thật chẳng giống cha con gặp nhau chút nào, yêu đương vụng trộm cũng không cần rón rén trước sau như vậy.

Mà bản thân hấn cũng hay dẫn Tiểu Lạc về nhà, còn vui vẻ dùng cơm chung, khung cảnh hòa thuận ấm áp. Trường Tiểu Lạc cho nghỉ, hấn liền lập tức tự thân lái xe, bằng mọi cách chở Tiểu Lạc về.

Hấn rõ ràng hiểu được cảm giác một người làm cha là như thế nào.

Cùng là con của mình, hấn coi Tiểu Lạc là ruột rà, là bảo bối, tìm mọi cách để bảo vệ, còn con của tôi lại giống như... bằng chứng phản bội, gặp lần nào là khó chịu lần đó.

Nằm trên giường càng nghĩ càng cảm giận, bèn tự mình gọi điện cho Văn Dương, "Văn Dương con đến đây đi, hôm nay Lục Phong không có nhà."

"Cha không sợ bị hấn ta bắt gặp sao?" Con trai trêu chọc tôi.

Tôi tỏ vẻ ông bố mà an ủi nó, "Không sao đâu, có cha ở đây, Lục Phong sẽ không làm gì con đâu."

Văn Dương đến rất nhanh, còn háo hức khoe kỹ thuật lái xe với tôi, vừa khéo vừa tốc độ, người làm cha lại không có cơ hội tự mình khảo nghiệm, cảm thấy có phần thất vọng.

Nhờ người giúp việc đưa trà bánh lên phòng, người già cả như tôi liền chui lên giường, đắp chăn lên bụng, vừa uống trà nóng vừa nửa nằm nửa ngồi nói chuyện với con trai.

"Cha bị bệnh à?"

"Không có, hơi nóng thôi, uống nhiều nước một chút là được."

"Tinh thần không tốt lắm... gã kia lại sinh chuyện gì sao?"

"Con đừng nghĩ bậy bạ." Tôi vỗ nhẹ lên mu bàn tay nó, "Lục Phong đối với cha rất tốt."

"Thật vậy sao?" Văn Dương có vẻ không cam tâm, "Vậy thì tốt. Nếu có chuyện gì cha phải nói cho con biết, con sẽ đòi lại công bằng cho cha."

Tôi bật cười, hơi vò đầu nó một chút, "Đứa ngốc này, có nhớ... đây mới là cha, còn con là con không hả?"

"Con đã trưởng thành rồi."

Ngay cả đứa con chưa bằng một nửa tuổi đời của mình cũng nói thế, mắt tôi nóng lên, nắm chặt lấy tay nó.

"Văn Dương, cha như vậy... có phải khiến con rất mất mặt không?"

"..."

"Xin lỗi con."

"..."

"Khiến con khó xử như vậy... là tại cha không tốt."

"Không có đâu."

Cha là đồng tính luyến ái, lại ở cùng người đàn ông khác. Những lời đàm tiếu khiến Văn Dương chịu nhiều uất ức, sao tôi có thể không hiểu.

Cha của Trác Lam cũng không thừa nhận từng có người con rể như tôi, còn không dưới một lần gọi điện đến bảo tôi đừng làm hỏng Văn Dương.

Con trai tôi sau này phải thừa kế Trác gia, cần phải có gia thế trong sạch. Nếu không phải được Lục Phong che chở, hầu như tất cả những nhân vật nổi tiếng trong thành phố này đều sẽ cười nhạo tôi một lần.

Tôi biết Văn Dương nhất định hận tôi, vì tôi đã khiến con cảm thấy xấu hổ. Nhưng cũng giống như Trác Lam, cả hai đều một lòng nhớ đến tôi.

Hai người đồ mắt nhìn nhau, Văn Dương nằm ở dưới, ôm tôi, vùi mặt vào trong cổ tôi, "Cha à."

"Cha nhất định phải biết tự lo cho mình."

"Con đã không còn mẹ nữa."

Mũi tôi xốt lên, vội vỗ về lưng con, "Cha biết mà."

Tựa như Văn Dương lại lớn lên lần nữa, trong mắt tôi chẳng khác gì một đứa trẻ non nớt mềm mại nằm trong nôi, yếu ớt như thế, vừa mở to đôi mắt đen láy lên nhìn vừa mãi mê mút ngón tay tôi.

Nghe thấy tiếng bước chân đi vào phòng, tôi chưa kịp ngẩng đầu lên, tay đã bị nắm đến phát đau, Văn Dương cũng bị túm lấy kéo ra ngoài.

"Đồ khốn! Cậu ở đây làm gì?"

Sắc mặt Lục Phong xanh mét, hơi thở gấp gáp. Văn Dương tuy bị thô bạo đẩy ra cũng không cam chịu yếu thế, ngồi thẳng lưng lên tường mắt nhìn hằn.

Tôi không có thời gian nghĩ vì sao hắn lại quay về, sợ động tay chân Văn Dương sẽ bị thiệt, vội nhảy xuống giường ôm chặt lấy con, dùng sức bảo vệ nó, trừng视 Lục Phong, "Anh làm cái gì vậy?"

Lục Phong xanh mặt một chút, từng bước tiến về phía tôi, "Bỏ tay ra!"

Nhìn hắn tới gần, tôi càng không dám buông tay, càng ôm con chặt hơn.

Lục Phong sức lực vừa mạnh lại ra tay không biết nặng nhẹ, thoạt nhìn cũng thấy hắn đang nổi nóng, tôi làm sao có thể để cho Văn Dương bị đánh.

"Có bỏ ra hay không?"

Tôi cùng hấn giằng co, không hiểu vì sao trong ngực tràn lên cơn tức giận, bèn thẳng lưng lên nhìn hấn mà nói, "Em gặp mặt con mình thì có chỗ nào không đúng? Có liên quan gì đến anh? Anh không cần phải quan chuyện này."

Lục Phong ngược lại giống như tỉnh táo ra, lạnh lùng nhìn tôi, "Ra ngoài, bảo nó rút ra ngoài cho tôi."

Tôi bị kiểu ăn nói của hấn chọc giận, tay càng ôm chặt lấy Văn Dương, "Dựa vào đâu mà bảo nó rút đi? Đây là con của em, chính em gọi nó đến."

"Đây là chỗ của tôi, tôi muốn là phải làm!"

Tôi ngăn người ra.

"Tôi muốn đuổi ai là kẻ đó phải rút!"

Bị tát vào đầu một xô nước lạnh, tôi lập tức tỉnh táo lại.

Thiếu chút nữa đã quên, đây là phòng của hấn, là khu nhà cao cấp của Lục gia. Mỗi một tắc đất một viên gạch một giọt nước đều là của hấn.

Tôi chỉ mới được cho ở vài ngày, đã không biết xấu hổ mà tự tôn mình lên làm chủ nhà, hoàn toàn quên mất mình cũng chỉ là khách trọ mà thôi.

Tôi chỉ là khách, ăn của hấn, dùng đồ của hấn, ở nhà hấn, còn chưa biết đủ, còn dám ở trong phòng hấn mang trà nước điếm tâm ra đãi khách, đã vậy còn dám rống lên trước mặt hấn.

Đột nhiên muốn cười vài tiếng. Tôi đây không nên lòi ra cái thứ gọi là lập trường và dũng khí.

Tôi đưa con mình ra ngoài, chờ nó ngồi vào xe, cả hai không nói tiếng nào. Tôi nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trên cửa xe, tối tăm, mù mịt.

"Cha à, cha cảm thấy hấn thực sự yêu cha sao?"

Tôi cứng họng.

"Ngay cả một chút tôn trọng hấn cũng không làm được? Nói cái gì mà hấn đối với cha tốt lắm, cha là đặc biệt với hấn, có phải đang tự lừa mình dối người không?"

Tôi cười khổ, "Văn Dương, con, con đừng chế nhạo cha nữa."

"...Thật xin lỗi, cha à."

Văn Dương mở cửa ngồi vào xe, tôi mỉm cười khẽ phát tay, nó do dự một lát lại quay đầu nhìn tôi, "Cha muốn về đó sao?"

"Ừ... không nghiêm trọng vậy đâu, hấn chỉ nhất thời nổi nóng thôi. Cha và hấn... đôi khi cũng tranh cãi nhau một chút chuyện vụn vặt."

Văn Dương không lên tiếng, trong mắt ánh lên tia thương hại.

"Cha à, cha thật sự là..." Mãi nó mới khẽ lắc đầu, "Lỡ hấn đánh cha thì phải làm sao?"

"Sao có thể như vậy! Hấn sẽ không làm vậy đâu!"

"Hấn giống người biết kiềm chế bản chất của mình sao? Nhìn thì biết hấn là loại người chỉ biết dùng bạo lực!"

"Con suy nghĩ nhiều quá, Văn Dương." Tôi mỉm cười, "Dù sao cha cũng là đàn ông, có đánh nhau cũng chưa chắc bị thiệt. Nói gì đi nữa... Lục Phong sẽ không làm như vậy. Hấn đối xử với cha rất tốt mà."

Văn Dương có vẻ như chịu không nổi, cắn môi nói, "Cha à, cha đang tự thôi miên chính mình phải không? Trước kia hấn đánh cha vậy chưa đủ sao? Con không phải nói xấu hấn, con chỉ đang lo lắng cho cha thôi! Cha bây giờ thành ra như vậy..."

"Đừng nói nữa Văn Dương." Tôi vội bảo nó dừng lại, "Đừng nói nữa."

Nếu tiếp tục nói nữa, ngay cả niềm tin của chính mình cũng sẽ bị dao động.

Tôi cũng biết, nhưng tôi... không còn cách nào khác.

Tôi đã bỏ đi tiệm sách, trả lại nhà trọ, đem chốn ẩn thân nhỏ nhoi của mình vứt bỏ, không còn đường lui nữa, chỉ muốn ở bên cạnh hấn.

...

Em trai tôi và Tần Lăng quay về, cũng không trở lại tìm tôi nữa, tôi vẫn còn nhớ rõ vẻ mặt tức giận và thất vọng của em mình. Ngay cả Trác Lam... tôi cũng không thể ở bên cạnh cô lần chót.

Tôi đã bỏ mặc tất cả những người ấy.

Yên lặng đứng một bên chờ Văn Dương khởi động xe, nhìn ánh gương hắt ra, thấy mặt mình không gọn chút tức giận nào.

Một Trình Diệc Thần khúm núm hiện tại chẳng khác nào loài ký sinh trùng, khiến tôi có chút ghê tởm với chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 88

Com chiều ăn trong im lặng. Tâm trạng của Lục Phong rất xấu, hần đường như vẫn chưa hết cảm sốt, đầu vẫn còn đau, thỉnh thoảng lại day day thái dương.

Hai người chỉ yên lặng gấp thức ăn trên bàn. Trừ tiếng thìa chạm rất khẽ, không còn thứ âm thanh nào khác. Lục Phong ăn rất chậm, nhai thức ăn có vẻ không tự nhiên, đột nhiên kêu đau một tiếng, mày khẽ cau lại.

"Sao vậy?"

"Không có chuyện gì."

"Cần phải miệng sao? Lát nữa uống thuốc thanh nhiệt là được rồi."

Hắn ném mạnh thìa xuống, "Đã nói không có việc gì là không việc gì!!"

Tôi ngăn người, không nói nữa, cúi đầu ăn com trong chén. Lục Phong ngồi đối diện nôn nóng không yên trong chốc lát, đột nhiên đứng dậy, bỏ lên lầu.

Tôi ngồi một mình, tiếp tục ăn com.

Hắn đối với tôi càng ngày càng không nhẫn nại nữa. Nhưng có lẽ... không phải hắn cố ý.

Lục Phong có lẽ vẫn thích tôi, nhưng chính hắn không ý thức được sự thô bạo của mình. Dù sao trước kia hắn cũng là người chuyên quyền, giờ phải cố gắng ôn hòa, cần nhiều sức lực để sửa đổi, kéo một thời gian dài như vậy, khó tránh không không chế được. Tôi lựa lời an ủi hắn, chắc hắn sẽ hiểu ra.

Lúc hắn nói rằng sẽ vĩnh viễn đối tốt với tôi, biểu tình chân thành như vậy.

Tôi vẫn tin tưởng hắn.

Trở lên phòng, cửa nhà tắm đang đóng, cách lớp thủy tinh có bóng người mờ mờ đang tắm rửa.

Quần áo tùy tiện vứt trên thảm trải sàn, tôi nhặt lên treo lại cẩn thận. Tiện tay cầm lấy ví da, mở ra nhìn một chút.

Có mùi hương quen thuộc của hắn, cách lớp plastic là tấm hình hai chúng tôi chụp chung. Trong lòng tôi ấm lên một chút, khe khẽ cười, bên trong là mấy tấm card đủ màu quen thuộc, chỉ có mỗi thẻ phòng khách sạn là nhét lung tung, còn có cả hóa đơn được đóng mộc.

Đem hóa đơn mở ra nhìn một thoáng, mấy ngày nay hắn đều ở khách sạn sống qua loa, ăn uống đơn giản, cả rượu cũng ít uống.

Nhưng có rất nhiều khoản mục dành cho hai người.

Tôi vẫn còn cảm lên nhìn, cửa phòng tắm mở, Lục Phong tóc ướt sũng bước ra, đã bình tĩnh lại ít nhiều, ánh mắt dịu xuống, khóe miệng cũng thả lỏng.

Nhìn tôi trong chốc lát, hắn giật lấy ví da trong tay tôi ném đi, ngồi xuống lau tóc, không nói tiếng nào, giống như đang sững sờ.

Tôi nhìn hắn, hồi lâu đến gần hắn, hôn lên mặt hắn một cái. Hắn chấn động, quay mặt đi chỗ khác, "Làm gì vậy?"

Tôi cảm thấy đúng là cần phải hiểu rõ, mũi hơi xót lên liền ôm lấy hắn. Nhân lúc hắn không kịp tránh né hôn lên môi hắn, trong nháy mắt hắn có chút phản ứng, nhưng đúng là lúc tay tôi vừa luồn vào trong áo hắn, hắn liền giữ tay lại, kéo tay tôi ra.

"Không được, anh có chút mệt."

Tôi ừ một tiếng, nhìn hắn.

Hắn vẫn lau khô tóc qua quýt, nhưng động tác dần mất tự nhiên.

"Lục Phong." Tôi cố lấy giọng cười mờ nhạt, "Anh không cần giấu em."

Tay hắn dừng lại, nghiêng mặt sang nhìn tôi, vẻ mặt có chút cứng nhắc. Nhưng một lát sau lại đổi thành như không có chuyện gì, còn có vẻ thẳng thắn thừa nhận, "Được rồi, anh có cùng người khác lên giường."

Tôi ừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy cả người như được vụn lỏng.

Thật kỳ lạ, tôi chẳng hề có chút ngạc nhiên nào.

Cứ như là đã biết không sớm thì muộn vậy.

Với địa vị của hắn, dù có mang bộ dạng bụng phệ đầu hói, dung tục không chịu được, cũng là đích ngắm săn đuổi của những thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp.

Huống hồ hắn lại đẹp đến vậy.

Chỉ vì một kẻ có tuổi không có gì đáng hấp dẫn như tôi, bắt hắn từ nay về sau thủ thân như ngọc, không đụng chạm bất cứ ai — hắn làm không được.

Hắn cũng chỉ là con người, mà đã là người trên cõi đời này, ai cũng như vậy cả.

Tôi hiểu được, tôi đã chuẩn bị tâm lý.

"Lục Phong, em nghĩ cần phải nói rõ ràng." Toàn thân đều mềm nhũn, lời nói cũng thật bình thản, tôi cảm thấy dường như nháy mắt mình đã già đi.

"Tiểu Lạc có thể đến nhà, nhân tình của anh cũng có thể ra vào, anh ở bên ngoài quan hệ với người khác, tại sao ngay cả con em cũng không được gặp?"

"Chúng ta vẫn là, nên ngang hàng nhau một chút đi."

"Anh có thể yêu thương Tiểu Lạc, có bao nhiêu tình nhân cũng không có vấn đề gì. Có thể rộng lượng với em một chút không, sau này đừng quản chuyện của em nữa. Bởi vì anh có tiền thì có nhiều quyền hơn sao? Em làm cái này cũng không được, cái kia cũng không được, còn anh cái gì cũng có thể, không phải hơi quá đáng sao? Nếu như anh vẫn không chịu hiểu rõ, chỉ bằng chúng ta chia tay..."

Chưa dứt lời đã nhận lấy một cái tát.

Cũng không nặng lắm, thậm chí còn không đau gì mấy, chẳng mấy khi Lục Phong có thể không chế được khí lực của mình tốt như vậy, vậy là không quá dễ dàng với hắn rồi.

Không phải là bạo lực, chỉ là nhắc nhở.

Kỳ thật bao nhiêu khí thế của tôi đều là giả vờ. Không ngừng tự bơm hơi cho mình, vừa phồng vừa căng. Cũng cảm thấy mình dường như rất có uy, rất có lực, rất có trọng lượng.

Nhưng chỉ một cái tát đã đánh tôi trở lại nguyên hình. Bao nhiêu khí đều bay sạch sẽ, chỉ là một quả bóng cao su bị xì hơi, vừa mỏng vừa nhăn nhúm, không gượng dậy nổi.

Tôi lấy gì mà đòi hỏi với hắn.

"Tiểu Thần."

"Em rất mệt, em muốn ngủ."

Đây là kết cục khi giao toàn bộ chính mình cho hắn.

"Tiểu Thần? Có phải anh đã đánh em đau không?"

Không đau. Anh đã rất nương tay rồi.

Tôi mở cửa, tìm một phòng khác trốn vào, khóa trái lại. Lục Phong ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, tôi chỉ ngồi bất động trên giường, dần dần âm thanh đó cũng biến mất.

Ai cũng vậy cả.

Cái mà Lục Phong lưu luyến, là tôi trong hồi ức.

Khi đó hắn chỉ là một thằng nhóc lắm tiền nhiều của, tuy rằng cũng không kiếm chế được nửa thân dưới, nhưng vẫn là đứa trẻ hồn nhiên, dĩ nhiên sẽ vô cùng khắc ghi mỗi tình đầu của mình. Một năm kia cũng thật hạnh phúc, chen chúc trong nhà trọ không lớn, kẻ cả đồng nghiệp cũng chưa từng mời đến, chỉ có hai người, mỗi ngày đối với tôi, đều tựa như vĩnh hằng.

Khi đó tôi đối với hắn, giống như miếng đậu hủ trắng từng nếm trong thời niên thiếu, lưu lại trong trí nhớ chính là hương vị nhẹ nhàng thơm ngon.

Sau này rất nhiều năm không ở cạnh nhau, hắn đã trở nên cao cao tại thượng, thứ gì cũng đã nếm đủ, chỉ là vẫn còn nhớ đến hương vị của miếng đậu hủ đó. Bởi vì ký ức là thứ rất dễ đánh lừa, càng lâu ngày không nếm tới càng thêm nhớ hương vị của nó, càng cảm thấy các món ngon trên tay không thể sánh bằng.

Trải qua trăm cay nghìn đắng, cuối cùng đã nếm được rồi. Nhưng khi cắn vào, lại không hề giống hương vị mình còn nhớ rõ, hơn nữa đã già đến mức biến thành đậu hủ vàng, cắn vào chỉ cảm thấy nát vụn, so với những món ngon mình đã ăn ngán, thật chẳng ra làm sao.

Cho nên, hắn quyết định vẫn là nên dùng các thức kia.

Tôi không có cảm giác gì quá kích động, chỉ là cảm thấy mệt chết đi được.

Hai người đàn ông với nhau, cho dù có sống tới tuổi nào đi nữa, cũng không có hôn nhân, không có ràng buộc, không giống như nam với nữ.

Chỉ có thể dựa vào tình yêu đôi bên.

Không còn yêu, chỉ còn mỗi mệt, cả tình dục cũng không cần, cứ như vậy cho đến tận cùng.

Như vậy thì giữa hai người đàn ông với nhau... chẳng còn gì đảm bảo.

Cái gọi là cảm giác an toàn cùng hứa hẹn, chỉ là giả dối.

Mặt trời đã lên cao tôi mới đứng dậy nổi, đầu vẫn còn đau, mắt vẫn còn sưng, cơn sốt vẫn chưa lui xuống, không có gì lạ, cơ thể tôi trước giờ vẫn vậy.

Chậm rãi xuống phòng khách. Nào ngờ Lục Phong vẫn còn ngồi đó, lại ngồi yên không biết nghĩ gì. Nghe thấy tiếng bước chân của tôi, hắn ngẩng đầu lên, mắt đã đầy tơ máu.

Tôi cũng không nhìn hắn. Ngồi xuống từ từ ăn hết điểm tâm, xong cầm ly nước lên uống thuốc.

Hắn nhìn tôi, "Lại phát sốt nữa à?"

"Ừ."

Về mắt hắn thoáng chớp chớp lộ vẻ đau khổ, nhưng nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác.

"Tiểu Thần."

"Ừ?"

"Anh phải ra ngoài vài ngày, em... ở nhà cẩn thận."

Tôi không trả lời hắn.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chương 89

Tôi lúi lét mọi thứ trong ví ra, ngoài hình cũ, phiếu giảm giá quá hạn, mấy tờ hóa đơn đã nhăn nhúm, còn có một ít tiền mặt, và vài tấm thẻ.

Ngoài những thứ đồ cũ ra, tất cả đều do Lục Phong lo cho tôi, vẫn còn mới tinh, cũng chưa từng dùng qua.

Tôi không thường mua đồ, nhưng mỗi khi hắn đưa đều vui vẻ nhận, cảm thấy hắn đối với tôi rất tốt, dù chỉ dùng để trang trí, vẫn muốn trân trọng lấy.

Sắp xếp vài thứ lại cho ngăn nắp, ngoài thẻ của tôi ra, những thứ của hắn đều trả lại ngăn kéo.

Buổi chiều ra ngân hàng, kiểm tra lại số dư tài khoản của mình, nhìn con số có chút uể oải, hơn nữa đòi người rồi mà tích lũy cũng chưa đến đâu là đâu, làm gì cũng không được.

Nhớ lại lúc còn trẻ vẫn còn bồng bồng khí thế, bản thân cũng tự cho là thông minh lanh lợi. Khi học hay khi làm đều hoàn thành tốt, trước là sinh viên ưu tú, sau là viên chức xuất sắc, bằng thực lực cũng có thể nhanh chóng được thăng chức. Thoạt nhìn chính là đứa con có tiền đồ, người anh giỏi giang, người đàn ông đáng tin cậy.

Khi đó từng ảo tưởng rằng lúc mình ngoài bốn mươi tuổi, là thời điểm đỉnh cao của đời người, ít nhất sự nghiệp đã có thành tựu, có nhà riêng, có xe riêng, người nhà khỏe mạnh hạnh phúc, cuộc sống mỹ mãn.

Làm sao có thể đoán được mình bây giờ vừa tầm thường vừa chậm chạp. Cái gì cũng không có.

Đi đường chậm rãi nhìn xem xung quanh, tôi đã cảm thấy mệt, nhưng không muốn về nhà. Ở trong quán rượu nhỏ làm một ly nên mặt có hơi nóng, chậm rãi ngồi ăn bữa chiều. Bên ngoài có các nam sinh mặc đồng phục trung học chạy qua, hiện tại bọn trẻ đều rất cao lớn, đeo túi sách dây chéo, tràn trề sức sống đùa giỡn với nhau.

Tôi kinh ngạc trong chốc lát, có phần hơi kích động. Người trẻ tuổi thật là tốt, trí nhớ cũng rõ ràng, thậm chí ngay bây giờ, tôi vẫn nhớ rõ mùi gỗ thông ở cạnh bên đường chạy trong giờ thể dục.

Còn nhớ có tên nam sinh cao lớn, gương mặt thâm thụy, đứng một bên chế nhạo tốc độ chạy rùa bò của tôi.

Còn nhớ cả một nhóc nam sinh cũng học chung trường ráng nghe nh cồ lên hò hét, "Anh ơi chạy nhanh lên, cồ lên anh ơi!"

Trong chốc lát bỗng xuất thần nở một nụ cười, rồi lại cảm thấy thật mờ mịt.

Ăn cũng đã xong, tôi vẫn ngồi lại, bèn lấy điện thoại nhấn liên tiếp một dãy số, khi còn mấy số nữa thì chần chờ mãi tôi mới có can đảm ấn tiếp.

Chuông reo mãi, nín thở chờ đợi cho đến khi có yêu cầu chuyển sang tin nhắn thoại, tôi hít một hơi.

"Diệp Thần, là, là anh... Không biết bây giờ em thế nào..."

"Anh, anh, muốn mượn em tiền." Cuối cùng vẫn mặt dày nói ra, đa phần vì quần bách mà run rẩy cả lên, nhưng vẫn nắm chặt lấy điện thoại nói tiếp, "Anh muốn mua một căn nhà nhỏ, nhỏ thôi là được rồi, có cũ một chút cũng không sao. Anh có để dành chút tiền, em không cần phải cho mượn nhiều lắm đâu."

"Nếu được thì, trả lời điện thoại cho anh nhé."

Ngắt điện thoại, liền thở ra một hơi dài. Trời đã không còn sớm, người cũng mệt mỏi, ngoài trời về ra cũng không còn lựa chọn nào khác. Vừa tính tiền tôi vừa cầm chắc điện thoại, sợ bỏ qua bất kì rung động nhỏ nào.

Nhưng cho đến khi ngủ, nó vẫn không rung. Tôi vừa ngủ vừa có cảm giác, tỉnh lại, nó vẫn sẽ như cũ.

Đợi thêm một ngày nữa, nó vẫn yên ắng.

Thân máy dính đầy mồ hôi toát ra từ lòng bàn tay tôi, bị nắm đến nóng hằm hập, trên màn hình còn phủ một lớp hơi mờ. Loại máy nhỏ như vậy sẽ không chịu nổi sự mong đợi quá mức của tôi, nắm lâu thêm nữa biết đâu sẽ tiêu ma không chừng. Tôi nghĩ không nên tiếp tục nắm nữa.

Uống thuốc xong dựa vào ghế sofa ngủ gà ngủ gật, có chút đau lòng, mơ màng nửa tỉnh nửa ngủ, đột nhiên nghe người giúp việc nói, "Anh Trình, có người tìm anh."

Tôi ừ một tiếng rồi mờ mắt ra, loạt xoạt quần áo đứng dậy. Vì đứng lên quá nhanh nên máu không kịp lên não, trước mặt tối sầm lại.

Đây không phải lần đầu tiên, trước đây cũng có nhiều thiếu niên trẻ tuổi khí thịnh tìm đến cửa. Bọn họ không cam lòng cũng là lẽ thường, nhưng điều khiến tôi luống cuống nhất là, quan hệ giữa họ và Lục Phong không chỉ giới hạn giữa tiền và xác thịt, mà phần lớn đều thực sự động chân tình. Tất cả đều đỏ mặt lên, nhìn khổ sở vô cùng.

Lục Phong trước sau đều mặt lạnh tâm lạnh, xoay người kêu tiền khách, một chút cũng không thêm liếc mắt đến bọn họ một cái. Tôi ở một bên như đứng trên đồng lửa, như ngồi trên đồng than, không biết nên dùng vẻ mặt nào mới phải.

Hắn là loại người đoạn tuyệt với tình xưa nghĩa cũ, thực sự khiến người ta sợ hãi.

Hai mắt như bị màu đen bao phủ, chốc sau mới sáng ra được, tôi chặt vật ho khan một tiếng, nhìn người trước mặt.

Chưa kịp phản ứng, trán đã bị dùng sức không chút nể tình búng một cái, đau đến mức khóe mắt tôi đỏ bừng.

"Về mặt của anh như thế là sao?"

"Biết ngay là anh sẽ nghĩ lung tung. Em và Tần Lăng hai ngày nay ở Venice, không mang điện thoại theo, gọi cho em không được sao không gọi cho tên kia?"

"Anh, anh nghĩ là..."

"Thật ngốc!"

Phòng cũng nhanh chóng mua xong, bản thân Diệc Thần là kiến trúc sư, bạn bè trong nghề không ít, xem nhà cũng giỏi, khỏi phiền toái người khác cố vấn cho, rất nhanh đã kiếm được chỗ.

Bố cục ba gian sáng sủa rộng rãi, trang hoàng xong là có thể dọn vào ở, vừa đẹp vừa thoải mái.

Tôi chỉ cần một chỗ đặt chân là tốt rồi, căn bản không có gì đáng phàn nàn, chỉ ngại tốn quá nhiều tiền. Nhưng em trai lại viện dẫn nhiều lý lẽ, nào là nó và Tần Lăng đến thăm cần có chỗ ngủ, nào là cũng cần phải chuẩn bị phòng cho Văn Dương.

Vì vậy tôi cũng không biết phải nói gì hơn, chỉ lúng ta lúng túng nhìn nó, "Nhưng mà nhiều như vậy, anh không thể trả nổi cho em."

Nó dùng lực vỗ đầu tôi một chút, "Kiếp sau lại làm anh em là có thể trả chứ gì."

Buổi tối hai anh em lại chui vào trong chăn, đã ngủ chung với nhau nhất định phải tâm sự. Vừa nằm sát rịt vừa nhìn trần nhà, nói từng chuyện một.

Tôi kể về Trác Lam, về Văn Dương, hỏi nó và Tần Lăng ở Venice có vui không, có nhìn thấy kiến trúc nào lý thú không, ở nhà mới có nên mua cho phòng bếp một cái tủ bằng cửa sắt hay không?

Chỉ không nói về Lục Phong.

Tán gẫu đến độ mệt mỏi, trong đêm tối chuyện cũng thưa dần, lúc đã hơi chìm vào giấc ngủ, đột nhiên nghe em trai gọi, "Anh à."

"Có phải cuộc sống không được tốt không?"

"Anh à, em không biết chuyện anh với tên họ Lục kia thế nào. Nhưng anh không nhất định phải chịu khổ một mình."

"Em cũng biết anh rất nặng nề chuyện thân thể bị tổn hại. Nhưng mà, anh không hề tệ như mình nghĩ đâu. Anh thật sự tốt hơn thế nhiều lắm."

"Anh cũng không cần phải rút tay rút chân như vậy, anh biết không? Anh vẫn rất tốt, cũng chưa hề già đi." Diệc Thần nhìn tôi bằng ánh mắt chân thành, "Thật sự đấy."

Tôi ừ một tiếng, nắm lấy tay nó.

"Dù thế nào đi nữa, vẫn còn có em yêu anh. Cho nên anh không cần phải lo lắng. Lên tinh thần đi nhé."

"Ai đối xử với anh không tốt, hãy từ bỏ kẻ đó đi."

Lo xong chuyện nhà cửa, em tôi trở về trước. Tôi cũng quay lại Lục gia, gom góp đồ đạc của mình chưa bị hấn vứt đi, chỉ có một ít quần áo cũ và sách, gom lại cũng chỉ được một túi lớn.

Tôi nghĩ cũng nên lưu lại một lời nhắn, nhưng nghĩ mãi không biết nên viết cái gì, đành viết đơn giản một câu 'Em đi đây' rồi xách túi đi xuống lầu.

Mới vừa bước xuống cuối cầu thang đã thấy bóng người cao lớn từ cửa tiến vào, tôi chần chừ một chút, vẫn là tiến lên phía trước vài bước.

Lục Phong sắc mặt rất xấu, thấy tôi đi qua, miễn cưỡng mỉm cười.

"Lục Phong."

"Ừ?" Hấn rũ mắt xuống, gỡ nút áo cổ, lộ vẻ mệt mỏi.

"Em muốn dọn ra ngoài."

Hấn lập tức nâng mắt lên.

"Cái gì?"

Tôi nuốt nước bọt một chút, cùng hấn đối diện, "Em dọn ra ngoài, ở nhà của chính mình."

Hấn nhìn tôi.

"Ở nhà của em" Tôi cố gắng nhấn mạnh một lần nữa.

Một lúc lâu hấn mới mở miệng, "Tại sao?"

Tôi siết chặt túi đồ của mình hơn, gom góp dũng khí nói, "Chúng ta vẫn nên tách ra thì tốt hơn."

"Em biết nơi ở lớn như vậy, không phải là nơi em thuộc về, em không xứng với nó, em không nên miễn cưỡng ở lại đây. Em không nên để anh nuôi em, càng không nên quẩn luyến anh."

"Nhưng mà," Tôi có chút kích động, "Là chính anh đưa em đến đây, chính anh bảo em mang tiệm sách bán đi, chính anh nói rằng chỉ cần đi theo anh là được rồi. Là anh muốn em tin tưởng anh, nói sẽ đối tốt với em, sẽ dịu dàng với em."

Tôi thở gấp nhìn mặt tự nhiên có vẻ ngệt ra của hắn.

"Anh đã quên rồi sao?"

"..."

Tôi hạ thấp giọng, "Quên đi."

"Anh có đổi ý cũng không sao."

"Em không cần phải dựa vào anh, không phải lo khách của em không có chỗ trong nhà anh. Em ở một mình là được rồi. Em cũng có nhà riêng của mình."

"..."

"Em cũng không cần nhìn sắc mặt của anh, không lo lỡ làm sai chuyện gì sẽ bị anh đuổi đi."

"..."

"Anh muốn làm gì cũng được, không cần phải vụng trộm, dù sao em cũng không thấy, đối với em cũng không có vấn đề gì."

Lặng đi trong chốc lát, giọng hắn khàn khàn cất lên, "Anh không thể nào cho em cảm giác an toàn sao?"

Tôi lắc lắc đầu, "...Em đi đây."

Hắn ở trong lòng tôi nặng đến như vậy, nặng đến mức cả thất lưng cũng không thể cất lên nổi.

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 90

Vừa mới dọn vào, buổi tối trời đã mưa lớn, mưa không dứt nên không thể đi ra ngoài, tôi đành ở nhà tự nấu cho mình một bát mì, xem quyển tạp chí kiến trúc mà Diệc Thần bỏ quên, tuy rằng chẳng hiểu mô tê gì ráo, nhưng vẫn xem hết sức chăm chú.

Chuông cửa không ngừng vang lên dứt quãng, tuy rằng không ồn ào gì, cách một hồi lâu mới dè dặt vang lên một lần, nhưng chưa từng dừng lại, hiện tại đã đến khuya.

Người đàn ông như hắn, vẫn mãi đứng ngoài cửa, giống như đồng hồ đứng giờ là ấn chuông, tôi thật không đành lòng. Tôi vẫn cảm thấy đau lòng cho hắn.

Mở cửa đi ra ngoài, người đàn ông cao lớn ấy vẫn đứng ngoài cửa, vừa nhìn thấy tôi liền nhanh nhẹn bước từng bước đến trước mặt.

"Tiểu Thần."

"Lục Phong, anh đừng như vậy, em còn muốn ngủ."

Hắn hạ thấp giọng, "Tiểu Thần."

"Anh cũng nên về nhà đi."

"Anh có thể giải thích với em không?"

Im lặng đối diện nhau, trong mắt hắn có vẻ đáng thương, tôi không biết nên làm sao.

"Anh nên biết là, em sẽ không theo anh trở về."

Hắn vẫn chỉ yên lặng, tôi lui về phía sau, đóng cửa lại.

Lúc này đã hoàn toàn im ắng, hắn thật sự đã đi. Tôi lên giường, chỉ có cái chăn đơn, trừ tiếng mưa tí tách ra không còn nghe thấy gì khác, vắng vẻ mà cô

độc.

Lục Phong hiện tại giống như một đứa trẻ, ngu ngơ và bất lực. Hắn không ý thức được chính mình sẽ làm người khác đau lòng. Bây giờ lại nói chuyện nhỏ nhẹ như vậy, tôi sẽ cảm thấy dường như hắn không hề cố ý, chẳng biết sẽ mềm lòng từ lúc nào.

Tôi lắc đầu, khẽ trở mình để ngủ một giấc thật an ổn, mới vừa nhắm mắt lại, tiếng reng lại vang lên khiến tôi giật cả mình.

Vội vàng mang dép lê, lệt xệt lệt xệt đi mở cửa, người đứng bên ngoài vẫn là Lục Phong.

Tóc hắn ướt nhẹp, tay xách theo hành lý, lại còn thở gấp.

"Anh có thể trọ ở đây không?"

Tôi có chút ghê tởm.

"Anh có thể làm khách trọ của em không?"

"Nếu làm em không vui em có thể phạt anh, đánh anh, đuổi anh ra ngoài đường ngủ."

"Em là chủ ở đây, việc gì cũng có thể lớn tiếng với anh, việc gì cũng có thể nói, được không?"

Mũi tôi xốt lên, tôi yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, thấp giọng nói, "Thật xin lỗi."

Hắn chỉ cần nói như thế, tôi đã muốn tha thứ cho hắn. Như vậy là tốt rồi, hắn chịu cúi đầu như vậy, đã là đủ lắm rồi.

Tôi bỏ đi hắn liền không đồng ý thỏa hiệp, hắn sẽ hết sức dịu dàng, hứa hẹn đủ chuyện tốt đẹp. Tôi thực sự động tâm. Lúc này đây Lục Phong là tốt nhất. Tôi hy vọng hắn vĩnh viễn sẽ như vậy.

Tôi muốn dùng sức đóng cửa lại, Lục Phong đã nhanh tay chặn lấy, vẻ mặt có chút hoảng loạn, "Tiểu Thần, anh không lên giường với người khác. Là anh lừa em."

Tôi nhìn hắn qua khe hở, vẻ mặt thật sự rất lo lắng.

"Anh lừa em."

"Lục Phong, trước đây anh chưa từng nói dối."

"Đúng vậy..." Hắn có vẻ suy sụp, "Chỉ duy nhất một lần đó, sẽ không có lần thứ hai. Anh chỉ... muốn xem em có quan tâm anh chút nào hay không thôi."

"Kẻ khác đụng một ngón tay vào em anh cũng không muốn, em là người của anh, ai cũng không thể chạm vào. Nhưng em lại vĩ đại đến vậy, anh đối với em có thể tính là gì?"

"Người đàn bà ấy sinh con cho em, mới là người quan trọng nhất sao? Có con với nhau rồi thì sẽ trở nên đặc biệt hơn đúng không? Người sống vĩnh viễn không thể nào tranh giành tình cảm với người đã chết, có phải vậy không?"

"...Anh trong lòng của em, còn không bằng một nửa em trong trái tim anh..."

Mặc dù nghe vậy cảm thấy vô cùng mềm lòng, tôi vẫn khẽ lắc đầu, "Lục Phong."

Hắn lại còn kích động hơn, "...Em căn bản không hiểu được tình cảm của anh. Người đàn bà ấy chết em liền khóc đến vậy, còn anh thì sao? Nếu anh chết đi em có đau khổ như vậy không?"

"Đừng nói bậy."

Hắn lại nghiêng chặt răng, "Nếu anh chết thì sao!?"

Tôi nhìn thấy mắt hắn đã đỏ lên.

"Lục Phong, anh thật ngốc nghếch."

Hắn ừ một tiếng, "Anh biết."

Khí thế gì cũng biến mất sạch sẽ, hắn chỉ rũ mắt xuống, vành mắt đỏ hoe, "Có thể vì anh đã già rồi."

Yên lặng đứng đối diện nhau trong chốc lát, tôi đưa tay lên lau đi khóe mắt ướt nhẹp của hắn.

"Vậy thì người cùng đi khách sạn với anh là ai?"

Hắn đột nhiên cứng người, không dám đối diện ánh mắt của tôi.

Tôi nói liền một mạch, "Là ai mà không thể nói cho em biết? Thà nói là lên giường cùng người khác cũng không chịu cho em biết sự thật? Có phải việc kinh doanh gặp khó khăn hay nợ nần gì không? Hay là đã gặp chuyện gì nghiêm trọng rồi?... Anh vẫn đang gạt em."

"..."

"Không nói coi như xong."

Hắn đột nhiên nắm lấy tay tôi.

"Là bác sĩ tâm lý."

Tôi giật mình nhìn nước mắt trên mặt hắn.

"Bởi vì anh không dám đi bệnh viện kiểm tra."

Hắn tăng lực bóp lấy tay tôi, đột nhiên run lên, "Anh không dám đi."

Tôi không dám nói nữa, chỉ để hắn nắm tay mình.

"Tiểu Thần." Giọng hắn khàn khàn, không còn thấy mất nữa, đầu cúi thấp xuống, "Anh có lẽ đã bị nhiễm HIV."

Vào nhà được mấy bước, hắn vẫn níu chặt lấy tay tôi, sao cũng không chịu buông ra. Tôi để hắn ngồi xuống sofa, định đi lấy cho hắn cốc nước, hắn liền giữ tay lại, như chim sợ cành cong, "Có phải em cũng sợ không?"

"Lục Phong..."

"...Anh rất sợ." Hắn nói không lớn.

Tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, dùng tay còn lại vuốt mái tóc ướt sũng của hắn.

"Anh không dám đi kiểm tra... anh rất sợ."

"Nếu kết quả là dương tính... nếu như em cũng... anh không biết phải làm sao..."

"Phải làm sao?" Nhìn hắn hoảng hốt hỗn loạn, tôi ngược lại càng bình tĩnh, để hắn nắm chặt tay.

"Một người quen trước đây... hắn đột nhiên phát bệnh. Em cũng biết, mối quan hệ của anh trước đây... rất tạp nham." Hắn thấp giọng, "Hắn báo cho những người có quan hệ trước đây đi kiểm tra, đã có... người bị lây nhiễm."

"Anh đến gặp hắn, dù đang dùng thuốc, nhưng hoàn toàn không xong..."

"Anh và người đó trước đây từng có?"

Hắn không nói nên lời.

"Nếu chỉ có một hai lần, thì khả năng cũng không lớn lắm."

Hắn vẫn không nói tiếng nào.

Tôi lặng yên trong chốc lát, không nhìn hắn nữa.

"Không lẽ ngay cả biện pháp an toàn anh cũng không dùng?"

Hắn không có chút động tĩnh nào.

Đầu tôi hơi nóng lên, cười khổ một tiếng muốn rút tay về, hắn vội vàng giữ chặt lấy, tôi muốn rút tay lại, hắn liền quỳ xuống ôm lấy chân tôi, khiến tôi không dám cử động loạn nữa.

"Thật xin lỗi... loại chuyện này anh không nói nổi... không biết phải nói như thế nào..."

"Đúng do anh không tốt. Em cũng biết trước kia anh không bao giờ để tâm tới..."

"Khi đó anh không tìm được em... Anh thật sự rất xứng bậy... Đã qua lại với rất nhiều người, loại người nào cũng có... xin lỗi em... vì đã không nói cho em biết..."

"Anh biết là em nghe được sẽ ghét bỏ anh."

Nghe hấn nhỏ giọng nói chữ 'ghét bỏ' hoàn toàn lộ ra vẻ tự ti, nhất thời tôi thấy đau lòng, nhưng không chút tức giận.

"Anh đã bất cần, nên trong khoảng thời gian dài không dùng biện pháp an toàn. Anh không cần an toàn, vì cảm thấy không sao cả, có ra sao cũng không có ý nghĩa gì, anh cũng không sợ chết..."

Tôi ừ một tiếng ôm lấy đầu hấn, "Em hiểu."

"Nhưng hiện tại vất vả lắm anh mới có thể ở bên cạnh em, anh không muốn chết..."

Hấn khóc như một đứa trẻ đang tủi thân.

"Vất vả lắm... anh muốn sống tốt với em hết nửa đời còn lại... Anh không muốn chết, anh còn muốn sống với em đến một trăm tuổi..."

"Em hiểu, không sao đâu..." Tôi vuốt tóc hấn, không ngừng trấn an hấn.

Hấn có chút không khống chế được, tay nắm tôi đến phát đau, "Khả năng miễn dịch của anh ngày càng kém, lại cảm sốt... đầu cũng đau, khoang miệng bị viêm, tất cả đều bất ổn... em vẫn phát sốt... anh thật sự rất sợ..."

Lưng hấn run lên nhẹ nhẹ.

"Anh biết mình bây giờ như vậy thật kém cỏi, nhưng anh không khống chế được..."

"Anh mời bác sĩ tâm lý, nhưng vẫn không giải quyết xong, anh không kiềm chế được... Anh uống thuốc điều tiết cảm xúc..."

"Nhưng anh vẫn không được, Tiểu Thần... anh..."

Hấn không nói nổi nữa.

Áp lực lớn đến mức một người phải sợ hãi như vậy, chính là loại sự tình không nói nên lời này, hấn chỉ có thể cạy mạnh mà cắn răng chống đỡ. Hấn vẫn luôn tự mình chịu đựng như vậy, tôi lại không thể cảm nhận được.

Tôi dùng sức ôm lấy đầu hấn, "Không sao đâu... không sao đâu..."

Hấn vẫn nắm cứng tay tôi, hồi lâu cũng không lên tiếng, thật lâu mới cúi đầu nói, "Em có sợ anh không?"

"Nếu em ghét bỏ anh... anh không biết phải làm sao cả..."

Hấn vốn cao lớn hơn tôi, nhưng khi quỳ như vậy liền như thấp đi một nửa, Lục Phong ôm lấy thắt lưng tôi, vùi mặt vào đùi tôi, trông giống như một đứa trẻ vừa bất lực vừa hoảng sợ.

Tôi vẫn mãi vuốt tóc hấn, trấn an người đàn ông giống như dã thú đã yếu ớt, "Chúng ta cùng đi kiểm tra đi."

Hấn lắc đầu mãnh liệt, đến tận bây giờ chưa từng nhìn thấy hấn yếu đuối như vậy, hóa ra ngay cả hấn cũng có lúc phải sợ hãi.

"Anh không làm được... anh vẫn luôn đi bác sĩ tâm lý... nhưng vẫn không được, anh không làm được..."

Hấn hiện tại có lẽ cũng đã hiểu rõ. Nếu như không biết kết quả thực sự thế nào, còn có thể bầu vuu một chút hy vọng, nhưng một khi đã có kết quả chính thức rồi, có muốn trốn tránh cũng không được.

"Em đi với anh." Tôi ôm đầu hấn, nâng mặt hấn lên đối diện với tôi, "Có được không?"

Mắt hấn đỏ quạch, chớp mũi cũng hồng hồng, trông thật đáng thương. Tôi vẫn nghĩ là hấn không sợ điều gì, cũng sẽ không rút nước mắt. Nhưng mà Lục Phong, vẫn chỉ là một người cần được che chở như bao người khác thôi.

Tôi khẽ chạm trán của mình với trán của hấn, hấn theo bản năng trốn tránh, tôi hít mũi một cái, lòng đã chịu không nổi mà mềm nhũn ra.

"Không sao mà." Tôi nâng mặt hấn lên, chớp mũi cạ chớp mũi của hấn, "Anh cũng biết là hôn môi sẽ không sao..."

Hấn ừ một tiếng, nâng mặt lên nhìn tôi, hàng mi dài uơu ướn. Khoảng cách gần như vậy, không nhìn thấy rõ mặt hấn, chỉ thấy mỗi màu đen trong mắt hấn.

Tôi cảm thấy đau lòng, giữ chặt gương mặt hấn lại, mãi miết hôn lên đôi môi lạnh lẽo của hấn. Hấn chưa từng bị động như vậy, ngoan ngoãn để tôi hôn, một lúc sau mới đáp lại tôi, tay càng ôm chặt hơn, trong cảm giác thiên nhiên là nỗi đau xót xen lẫn sự dịu dàng đến mức không chịu nổi.

Hấn trong lòng tôi mãi mãi vẫn mạnh mẽ như vậy.

"Đi kiểm tra nhé. Không sao đâu... em cùng đi với anh."

Tay hắn vẫn còn run nhẹ.

"Dù anh có bị lây nhiễm em cũng sẽ ở bên cạnh anh."

"Đừng sợ." Tôi ôm hắn, "Chúng ta cứ chần chừ là dở nhất. Nếu thực sự là vậy... thời kỳ ủ bệnh cũng rất lâu phải không? Hơn nữa... nếu như uống thuốc, vẫn có thể kéo dài được nhiều năm..."

"Có kết quả rồi, dù chữa trị như thế nào, chúng ta vẫn có thể chuẩn bị, cũng có thể tính toán tốt cho sau này. Có kế hoạch sớm không phải vẫn tốt hơn sao? So với việc lãng phí thời gian không đáng thế này vẫn hiệu quả hơn, đúng không?"

"Trị liệu sớm chẳng phải sẽ không chế căn bệnh tốt hơn à? Kéo dài được một ngày, chúng ta có thể ở cạnh nhau thêm một ngày. Tiền bệnh phí nhiều năm anh cũng có thể thu xếp được, chúng ta không cần lo điểm này. Người khác có sợ anh cũng không sao, anh cứ cho người hầu nghi việc hết, em sẽ chăm sóc anh, em không sợ, em sẽ giúp anh tắm rửa, cùng anh đi bác sĩ, anh có chỗ nào không khỏe thì hãy nói với em, em sẽ chăm sóc anh đến bao giờ khỏe thì thôi..."

Cơ thể căng thẳng của hắn dần dần thả lỏng lại.

"Em sẽ không bỏ anh đi sao?" Hắn nhỏ giọng nói.

"Sẽ không." Tôi vén tóc rũ xuống trán hắn sang hai bên, hôn lên chóp mũi hắn.

"Nếu phát bệnh, mặt của anh sẽ rất đáng sợ..."

"Không sao cả, em không sợ."

"Anh không biết... anh không muốn bị em nhìn thấy như vậy..." Hắn khàn giọng nói, "...Nhưng lại không muốn để em đi..."

"Đừng sợ, dù anh có thành thể nào em cũng ở cạnh anh."

Người hắn đã thả lỏng đi nhiều, nhưng vẫn ôm tôi như cũ, hồi lâu sau mới giọng gào nói, "Tiểu Thần, lỡ như vạn nhất anh... lây bệnh cho em..."

"Này, chúng ta cũng không làm nhiều lắm mà."

Miệng hắn có hơi nhếch lên một chút, bị tôi chọc có lẽ muốn cười, nhưng dần dần cũng không cười nổi nữa.

"Anh rất lo lắng. Không lẽ em không sợ sao?"

Tôi ừ một tiếng, có chút vô lực nói, "Em sợ."

So với hắn, tôi chỉ là một người bình thường sống cẩn thận.

Nhìn vẻ mặt không chịu nổi của hắn, tôi hiểu được, trong lòng thêm xót xa, "...Nhưng em càng sợ không thể ở cạnh anh hơn."

"Em có bị lây nhiễm cũng không sao, chỉ cần ở chung là được rồi. Em cũng không muốn sống lâu hơn anh làm gì."

Hắn ngơ ngác nhìn tôi, vẻ mặt càng thêm đau lòng.

Tôi tự mình đi kiểm tra trước. Lục Phong vẫn còn chứng ngại tâm lý, tôi nhìn thấy hắn vẫn lên uống thuốc, ngày càng thêm trầm uất, tôi không đành lòng ép buộc hắn.

Tôi thậm chí còn cảm thấy, hắn không chịu đi cũng tốt. Cho dù tôi bị lây nhiễm, tôi cũng sẽ không nói cho hắn biết, hắn sẽ không chịu nổi.

Tôi chỉ muốn lừa hắn rằng cả hai đều đang thực sự rất khỏe mạnh. Tự lừa mình dối người mà tỏ ra vui vẻ.

Hắn vốn là người kiêu hãnh như vậy, tôi không muốn hắn mất đi cảm giác an toàn.

Kết quả kiểm tra đã có, là âm tính. Thời kỳ cửa sổ cũng đã vượt qua, xác định là tôi không có vấn đề gì. Không biết vì sao, khi biết vậy cũng không có cảm giác quá vui mừng.

Về đến nhà, thấy Lục Phong đang nói chuyện điện thoại, căn cứ theo nội dung thì là đang nói chuyện với bác sĩ. Hắn ra khỏi nhà mấy ngày là để gặp vị chuyên gia này.

Nhìn phía sau thấy bóng dáng cô đơn của hắn, chỉ thấy đau lòng. Hắn gầy đi rất nhiều, tuy vẫn cao lớn, nhưng vẻ tràn trề sức sống đã không còn nhìn thấy nữa.

Hắn để điện thoại xuống, quay đầu lại nhìn thấy tôi, mỉm cười vươn tay ra, tôi cũng tự động nắm lấy tay hắn rồi thuận thế bước đến ôm hắn.

"Sao vậy?"

Trong giọng hần không che giấu được sự căng thẳng.

"Em không sao." Rõ ràng là tin tốt, lúc nói ra có thể gạt bỏ đi mặc cảm tội lỗi của hần.

Hần thở dài một hơi, "Vây là tốt."

Tôi đưa kết quả cho hần, hần lật qua lật lại xem, trên mặt khó có nụ cười nhẹ nhõm như vậy, "Em không sao là tốt rồi..."

Tôi chỉ cảm thấy khổ sở, nhào tới nhào lui trong ngực hần, cố sức ôm hần.

Buổi tối tôi liều chết quấn chặt đòi ngủ chung với hần, hần cũng cười mặc cho tôi ôm hần. Nhưng lúc ở trong lòng ngực hần cọ bậy bạ muốn cởi áo hần liền bị chặn lại.

"Em đừng có giả ngốc."

"Không sao đâu mà... đừng bao sẽ không sao..."

Hần thở dài, "Đừng có ngốc."

Tôi chôn mặt trong ngực hần, mũi nóng lên.

Hần vuốt ve lưng tôi, "Ngốc quá, anh đã vui lắm rồi."

Chính mình trải qua tâm trạng chờ đợi kết quả, tôi hiện tại đã hiểu được cảm giác không thể khống chế được của hần trong thời gian qua.

Chúng tôi thật vất vả lắm mới có thể ở bên cạnh nhau, chết thực sự không phải là cái gì quá đáng sợ, chỉ là tôi luyến tiếc, và hần cũng vậy.

Tỉnh giấc đầu vẫn nặng, trời còn tối, mơ hồ không nhìn rõ được gì.

Người bên cạnh tôi vẫn còn chìm sâu vào giấc ngủ, im lặng khác thường. Tôi quay đầu nhìn hần, đột nhiên có chút bất an.

"Lục Phong, Lục Phong?"

Tôi vỗ nhẹ mặt hần, rồi mới không kìm được lay lay hần, hần đều không có phản ứng, chỉ im lìm nằm đó nhắm mắt lại, toàn thân không chút sức sống.

Tôi ngáy người ra, mũi nóng bừng.

"Nếu anh mệt lắm rồi, vậy hãy ngủ thật ngon nhé."

Tôi thật bình tĩnh, trên bàn vẫn còn ly nước, trong ngăn kéo cũng đã có thuốc chuẩn bị sẵn, tôi uống liền một vốc thuốc lớn.

Bỏ ly lại, tôi nằm xuống, chui vào trong lòng hần, vùi mặt vào ngực hần, ôm chặt lấy thắt lưng hần.

Em cùng ngủ với anh, vĩnh viễn vĩnh viễn ở cạnh nhau, không bao giờ tỉnh dậy nữa.

"Tiểu Thần..."

Trong bóng tối có tiếng gọi mơ hồ.

"Tiểu Thần, Tiểu Thần!?"

Thanh âm ngày càng rõ ràng, bị dùng sức lay động, tôi bỗng nhiên mở to hai mắt, đầu vẫn còn ong ong, tim đập loạn xạ, mặt rần rụa nước mắt.

"Xảy ra chuyện gì?" Phía trên là gương mặt đàn ông quen thuộc, bỗng rồi kề sát mặt tôi, "Em gặp ác mộng à?"

"Lục Phong, em nằm mơ thấy anh chết." Tôi khóc thút thít, nhất thời còn sợ người trước mặt là ảo ảnh, đến khi chạm vào cơ thể rõ ràng mới an tâm lại, "Em rất sợ..."

"Sao vậy?"

"Lúc em rời khỏi giường, phát hiện anh đã chết... Anh không thềm nói tiếng nào đã lén chết trước."

Hần dường như cảm thấy hơi buồn cười, "Em yên tâm, anh có chết trước cũng sẽ nói với em một tiếng."

Không hiểu vì sao, chỉ cảm thấy vừa khổ sở vừa tủi thân, vẫn còn bị vây hãm trong giấc mộng, liền cắn hần một hơi.

Hần rên khẽ một tiếng, lấy tay vuốt đầu và phía sau gáy tôi, "Anh sẽ sống thật lâu thật lâu, cùng với em."

"Ừ..."

"Nếu thật sự chết đi, em khó chịu đến vậy sao?"

Tôi tức giận càng cắn mạnh hơn, nước mắt rơi như mưa, hít hít mũi mấy cái.

"Vậy là tốt rồi..." Hắn lặp lại, không ngừng mon tron phía sau gáy tôi như đồ dành một con mèo, "Em nhớ rõ anh là được rồi."

"Không được nói lung tung." Nước mũi không hít lên được, tôi nhếch nhác cọ vào ngực hắn, "Anh khỏe như trâu vậy, em mới là người chết sớm hơn."

"Sẽ không đâu."

"Hử?"

"Nếu em thực sự chết, anh sẽ đi theo em."

Cả hai lặng lẽ ôm nhau một chốc, hắn đột nhiên nói, "Tiểu Thần."

"Ừ?"

"Anh sẽ đi xét nghiệm."

Lúc làm xét nghiệm tôi đi cùng hắn, đến lúc đi lấy kết quả, sao hắn cũng không chịu cho tôi theo.

"Có em anh sẽ rất căng thẳng." Hắn cười, "Lỡ như cảm xúc không khống chế được, nổi điên với người khác thì biết làm sao?"

Tôi nhìn hắn rời nhà, nhìn hắn lái xe rời đi qua cửa sổ, trong lòng rối bời. Tôi vô cùng căng thẳng, còn sợ hãi hơn lúc chính mình đi kiểm tra.

Tôi đứng ngồi không yên, chờ đợi nhìn xung quanh, ngay cả cảm lý nước cũng không vững. May mà hắn trở về rất nhanh, tôi nghe tiếng chuông cũng không thèm mang dép lê, vội chạy đi mở cửa cho hắn.

Hắn ở ngoài cửa vốn đang tìm chìa khóa nhà, thấy tôi mở cửa liền ngẩng đầu lên cười nói, "Anh không sao rồi."

Tôi vốn đang căng thẳng cả người, nghe vậy đột nhiên toàn thân mất đi khí lực, tay chân mềm nhũn ra, "Thật tốt quá... vậy là tốt rồi..."

Hắn cũng chỉ nhìn tôi cười.

Tôi mang vẻ cười ngốc nghếch nhìn hắn cởi giày ra, đến lúc vào trong phòng liền ôm chầm lấy hắn. Vui đến mức không biết phải biểu hiện như thế nào.

Không biết vì sao, nỗi bất an dần dần xâm chiếm.

"Lục Phong."

"Ừ?"

"Có thật là không sao không? Có phải anh đang gạt em không?"

Hai người đứng tách ra một chút, hắn liếc tôi một cái, "Ngốc..."

"Em biết, cho dù bị nhiễm bệnh, anh cũng sẽ nói dối em là không sao..."

Hắn bỗng im lặng, nhìn tôi một lát rồi mới cười nói, "Ngốc quá, anh không sao mà."

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Chương 91

Lúc hắn suy sụp tôi có thể bình tĩnh được, ngược lại bây giờ hắn càng bình tĩnh tôi lại cực kỳ sợ hãi, nước mắt cũng đột nhiên trào ra, "Anh đừng gạt em... anh đừng gạt em..."

Kỳ thật bình tĩnh chỉ là giả vờ, tôi sợ rằng hắn không còn sống bao lâu nữa, sợ một ngày nào đó hắn sẽ lặng lẽ rời bỏ tôi trên cõi đời này, so với hắn tôi

còn sợ hãi gấp vạn lần.

"Đưa ngực này." Hắn có chút luống cuống, "Anh không có nói dối mà."

"Vậy sao anh lại không vui?" Tôi bất chấp mắt mắt, hai mắt nhoe nhoẹt lên án, "Chuyện lớn như vậy... em cũng không cần anh phải la hét nhảy nhót gì, chỉ cần tỏ ra kích động một chút để em biết thật sự không có việc gì là được rồi, cho dù có mang chút gì đó về ăn mừng cũng tốt..."

"Anh vui mà, nhiều năm rồi anh mới vui như vậy! Sau này có thể yên tâm ở cạnh em, anh không biết phải tỏ ra như thế nào cả." Hắn có chút đàn ra, khẽ sát mặt tôi nói.

"Anh không nghĩ là số mình lại may mắn đến vậy, nhận được kết quả liên về thắng đây... Anh chỉ muốn mau trở về để báo cho em biết... Trên đường đi còn nghĩ phải tạo ra vẻ mặt hạnh phúc như thế nào để cho em thấy, cho em yên tâm, nhưng mà..."

Hắn nhìn tôi, có chút xấu hổ, "Lâu lắm rồi không như vậy, anh cũng quên mất đó là vẻ mặt như thế nào."

Mũi tôi không ngừng nóng lên.

Chỉ đến lúc hắn nói ra, tôi mới có thể hiểu được trước đây hắn cô đơn biết chừng nào.

Hắn ở trước mặt người khác luôn tỏ ra tàn bạo độc ác, thực chất chỉ là một tên ngốc cô độc.

"Không sao." Tôi cười cười an ủi hắn, "Sau này từ từ sẽ quen."

Hắn ừ một tiếng, thoải mái cười, vẻ mặt còn thật sự có điểm đáng thương.

Tôi dần sợ xót xa xuống, nâng mặt hắn lên, hôn hắn say đắm, "Sau này chúng ta đã có thể hạnh phúc bên nhau rồi."

Hắn đột nhiên im lặng, không nói cũng không cười, tay bỗng siết chặt lấy khiến tôi có chút nghẹt thở.

Mặt dán vào trong ngực hắn, bị ép chặt bởi sức lực kinh người giữa lồng ngực cứng rắn và tay hắn, muốn thở cũng thật khó khăn. Xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn, da đầu bị cảm hắn cọ xát đến phát đau.

"Tiểu Thần."

"Ừ."

"Anh muốn làm với em"

Tôi đồng ý, tiếp tục ôm hắn, "Được."

Nhưng đợi một lát, chỉ nghe thấy tiếng thở gấp gấp của hắn, và tay không ngừng vuốt ve lưng tôi, không thấy động tác kế tiếp.

"Sao vậy?"

Hỏi thở hắn bắt ổn, "Nếu như bây giờ làm, anh sẽ khiến em bị đau."

Tôi mơ hồ thở ra một hơi dài, "Không sao."

Mỗi cứ thế mà tự nhiên quỳ lấy nhau, nụ hôn nồng nàn không che giấu được sự mất kiểm soát, đầu lưỡi quấn chặt đến tê dại, cảm nhận được độ cứng của răng chạm vào nhau, hơi thở như bị đánh cắp, đến cả tóc bị vò cũng có chút đau đớn.

Nhưng chính sự âu yếm thô bạo đó lại mang đến cảm giác an tâm, dù hắn đã tận lực khắc chế sức mạnh, song hầu hết quần áo đều là bị xé đi, âm thanh vải rách vang trong màng nhĩ khiến người ta thật sợ hãi. Nhưng trước lúc tiến vào hắn vẫn nhẫn nại làm công việc bôi trơn, mà còn ngu ngơ hỏi một câu, "Không dùng bao có sao không?"

Dù đã chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng vẫn bị tiến vào sâu đến không thể tưởng nổi, cuối cùng đã hiểu được câu 'sẽ khiến em bị đau' không phải là lời nói chơi. Không tin được là sức hắn lại mạnh đến vậy, tôi nhịn không được rên rỉ mấy tiếng, sau vài lần bị thúc vào, chỉ còn cảm thấy mê man, sau đó là tê liệt.

Những lần va chạm triền miên không ngừng lặp đi lặp lại, khiến mông nóng rát, bụng cũng bị cọ xát đến phát nhiệt, tôi vật vờ hít thở, có chút không chịu đựng được mà bắt lấy tay hắn, "Không được, Lục Phong..."

Hắn chỉ mơ hồ nói xin lỗi, vẫn tiếp tục bao phủ bên trên tôi, dùng sức chuyển động thất lưng, mạnh mẽ đè lên đầu gối tôi, bắt buộc hai chân mở rộng ra, một lần nữa chôn sâu vào cơ thể tôi.

Vật thể nóng cứng đó không ngừng chuyển động bên trong cơ thể, mỗi lúc càng thêm nganh hơn, mông được nâng lên và chạm liên tục với cơ bụng rắn rồi, dần dần trở nên ẩm ướt và nóng bỏng. Bên trong yếu ớt bị kích thích, tuy rằng rất đau, nhưng phía trước cũng vì sự xâm nhập của hắn mà ngừng đau lên.

"Không, không được... chậm một chút..."

Hắn đã hoàn toàn không thể khống chế được, tiếp tục chuyển động dữ dội một hồi lâu, cho đến khi nơi giao hợp đã ướt đầm như mong muốn, mới thả chậm lại, cúi xuống hôn thật sâu, dùng tay vuốt ve tính khí của tôi, chờ phần giữa hai chân của tôi cũng đứng lên, hơi thở chậm chạp vừa nóng vừa bất an, hắn lại lần nữa đi vào thật sâu, động tác đã man mà liên tục thúc vào. Trong cơn giao hoan mãnh liệt đó, thắt lưng tôi mất hết sức lực, phần lưng cọ xát với ra giường có chút đau đớn, cả người nóng rực như bị thiêu sống.

Dần dần không thể chịu nổi sự cuồng loạn kịch liệt đó, tôi muốn mở lời xin hắn dừng lại, nhưng âm thanh không vọt ra khỏi cửa miệng. Hắn vờ như không biết, dùng hai tay ôm lấy lưng tôi với sức lực kinh người, dễ dàng nâng tôi lên ngồi trên eo hắn. Bị chạm sâu đến nơi cùng cực tôi chỉ còn biết hít thở hơi lạnh, eo cũng mất đi cảm giác, trong một lúc không thể nói lên thành lời.

Hắn ôm chặt lấy tôi mà chuyển động, động tác mỗi lúc càng thô bạo, trước mắt bắt đầu mờ đi. Phần dục vọng hưng phấn của chính mình liên tục ma sát với bụng của hắn, bên trong không kiềm chế được mạnh mẽ co rút, cuối cùng tôi vẫn bị ướt bụng trước hắn.

Hắn thật sự đã biến thành dã thú, cánh tay rắn chắc vòng qua người tôi càng thêm siết chặt, ở bên trong cơ thể mà chuyển động dữ dội đến cực đỉnh, mãi cho đến lần thúc vào mạnh bạo cuối cùng, hắn mới rít chặt lấy cơ thể tôi, không cử động nữa, phóng ra một luồng dịch nóng hổi.

Nơi giao hợp vẫn khe khẽ run lên, cả hai đều không động đậy, chỉ ôm lấy lưng đối phương, điều chỉnh lại nhịp thở.

Một lúc lâu sau hắn mới nằm xuống bên cạnh tôi, nhẹ nhàng hôn và lau đi mồ hôi trên trán, trên mũi tôi rồi mới đến môi... âu yếm nhau trong chốc lát rồi mới rời khỏi nhau, đầu tôi vùi vào cổ hắn, hắn buồn bã nói, "Làm thế nào đây... anh yêu em như thế..."

Tôi vì đau bụng nên không có sức nói chuyện, chỉ lẳng lặng nằm trong ngực hắn thờ dốt, lắng nghe tiếng tim đập của hắn.

"Anh khiến em bị thương sao?"

Tôi hơi cử động thân dưới, hắn lại hôn lên trán một cái. Gương mặt kề cận nhau, làn da tiếp xúc mang đến cảm giác ấm áp mịn màng.

"Anh sẽ cẩn thận." Hắn trầm trọng nói, "Anh sẽ nhận được."

Về điệu dáng của hắn có phần nghiêm túc trông lại ngộ ngộ thế nào ấy. Tôi vuốt tóc hắn.

"Tiểu Thần."

"Ừ?"

"Sau này chúng ta có thể vĩnh viễn ở cạnh nhau rồi phải không?"

Tôi ừ một tiếng, hắn mới cười rộ lên, an tâm nắm tay tôi, "Mệt lắm phải không? Thôi ngủ đi."

Tôi lập tức thả lỏng, nhắm mắt lại.

Ngực của hắn thật an toàn, hắn có thô bạo cũng không sao, bởi vì tôi biết, hắn sẽ không bao giờ làm tổn thương tôi nữa.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê người kẻ bên lại giật giật.

"Tiểu Thần."

Tôi miễn cưỡng mở mắt ra.

"Anh cảm thấy mình đã già rồi."

Tôi nhanh chóng quay đầu lại, mắt hắn vẫn tỉnh táo, chỉ là có chút yếu đuối.

"Lúc còn trẻ, không có em bên cạnh, anh có thể chịu đựng được hai mươi năm... Nhưng hiện tại nếu lại như vậy, anh sẽ không chịu nổi."

"Anh sợ phải rời xa em. Anh không thể chịu được, nhất định không thể chịu được."

"Nếu như anh có trở nên vừa già vừa bệnh vừa xấu, em cũng đừng rời khỏi anh, được không?"

Tôi nhẹ nhàng vươn tay chạm vào khóe mắt đỏ lên của hắn, rồi mới ôm lấy đầu của hắn.

Tôi đã nghĩ sai rồi, thật ra chúng tôi trong lúc đó, hắn mới là người không được che chở, không được an ủi. Hắn so với tôi càng dễ bị tổn thương hơn rất nhiều.

"Anh yên tâm."

Cho dù toàn bộ cả nhân loại đều chán ghét khinh rẫy anh, em cũng sẽ đứng bên cạnh anh, vĩnh viễn.

Chương 92: Chương 92

Khi tỉnh giấc thì đã là buổi chiều, ánh tà dương nhẹ nhàng chiếu qua khung cửa sổ để lại những vệt dài trên sàn nhà. Tôi duỗi người ra, thoải mái ngáp một cái, Lục Phong vẫn nằm bên cạnh tôi, hân hạnh rất tinh tảo, tinh lực dư thừa nên vốn không cần phải ngủ.

Mông vẫn còn đau muốn chết nhưng tinh thần đã hồi phục lên nhiều, hai người cũng không muốn rời khỏi giường, chỉ tựa trán vào nhau mà đùa nghịch mấy ngón tay một cách hồn nhiên.

Sự thật chứng minh rằng hai người đàn ông trần trụi nằm cạnh nhau, chỉ đùa giỡn ngón tay cũng đủ làm cho sùng lên đạn.

Nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng lên, hôn môi càng thêm nồng nhiệt, rất nhanh liền kề sát lẫn nhau. Tôi thừa nhận là đến tuổi này vẫn còn có sắc tâm đối với hân, nhìn thấy hân vẫn đang cười, vẻ rạng rỡ trên gương mặt ấy khiến tôi nhìn đến ngây người, cơ mà...

Trước khi hân áp tôi xuống tôi liền lẹ tay đè hân lại, "Chờ một chút chờ một chút..." rồi mới tiên hạ thủ vi cường nằm lên người hân.

Tôi tuy gầy nhưng cũng tương đối cao, trọng lượng cũng có, thế mà nằm trên ngực hân như vậy hân cũng chẳng có chút thờ gáp.

Đúng là quái thú!

Tôi nằm sấp trên ngực hân, cúi đầu thơm thơm hân.

"Lục Phong."

"Ừ?" Hân mỉm cười, vô cùng hưởng thụ sự chủ động giờ trò của tôi.

"Em muốn..." Tôi sờ sờ dê dê phần thân trên của hân cho đến khi ấn đầu hũ no nê, mới trượt tay xuống phần giữa hai bên hông của hân, "Em muốn... vào bên trong anh."

"Hả?" Nháy mắt hân đực mặt ra.

"Được không?"

"Đẹp đẹp!" Hân kiên quyết bác bỏ.

"Chỉ một lần thôi, em muốn ở bên trong anh..."

"Không được!" Hoàn toàn không thể lay chuyển.

Tôi có chút lo lắng nói, "Không lẽ anh từng với nhiều người vậy, cũng chưa từng ở bên dưới?"

Hân hết sức hưng dữ nhe răng đáp trả, "Vô nghĩa, đứa nào dám có ý nghĩ đó trong đầu chứ!"

Tôi a một tiếng có chút ỉu xiu, nhưng cũng trộm vui vui một chút. Hai tay tôi ôm lấy gò má của hân, hôn tới hôn lui, "Không phải thích một người sẽ muốn biết toàn bộ về người ấy sao?"

Về căng thẳng của hân thả lỏng đôi chút, "Đương nhiên."

"Em rất yêu anh mà." Tôi cọ cọ hân, "Cho nên muốn làm với anh cũng là chuyện rất bình thường, mà em cũng chưa tìm hiểu qua phương diện đó của anh..."

Mặt hân đen thui ho liền hai tiếng, không được tự nhiên nửa ngày, mới nghiêm mặt nói, "Được rồi... em không được như lần trước làm mọi thứ tùy huyên ra, chỉ có lần này, biểu hiện không tốt sẽ không có cơ hội..."

Tôi không đợi hân nói xong liền chặn môi hân lại.

Cảm giác chủ động thật là tốt nha, lúc trước toàn bị động chỉ một muốn chết, không lo mà thờ sẽ rất dễ mất mạng, làm xong chỉ còn biết lăn ra ngủ, không có cơ hội tiếp xúc triệt để với hân.

Bây giờ hân ngoan ngoãn nằm đó, để cho tôi vuốt ve thỏa thuê chỗ ngực tron nhẵn, đường cong mạnh mẽ nơi thắt lưng, rồi bay nhanh tới phần mông đầy

đạn, phát huy bản năng nam tính mà âu yếm hôn hấn.

Trời sáng bảnh thế này khiến tôi nhiệt huyết cuộn cuộn suýt nữa thì phun máu mũi, chỉ là hấn xuất phát từ bản tính mà xoay người định phản công, tôi phải vật vờ lăm mồi trấn áp được.

Lúc tôi tron cho hấn thì mặt hấn biến xanh lè, người đơ ra như phồng, nhưng vẫn chịu phối hợp đành hoảng; dụ dỗ hấn thả lỏng thì mặt mày hấn méo mó hít lấy hít để, giúp hấn nâng eo lên hấn lại cứng đơ làm theo.

Lúc tôi không thành thực lăm tiến vào, mặt hấn tái mét, xem ra không phải khó chịu mức độ thông thường, cư nhiên lại dám phản kháng đòi chòi lên. Tôi đây kiên quyết đã làm phải làm tới cùng, từ phía sau ôm chặt lấy hấn, vừa hôn vừa đồ dành, lời ngon tiếng ngọt hứng được một rổ, hấn mới miễn cưỡng an phận bò xuống dưới, tuy rằng còn nổi gân xanh, nhưng từ từ cũng chịu rên thành tiếng.

Mặc dù cái tên này toàn thân cứng còng, giống như miếng gỗ lớn, kẹp tôi đến khó chịu, nhưng đừng hoài nghi sự hạnh phúc của tôi, tôi thậm chí còn ráng ôm chặt hấn mãi không chịu buông ra.

Sau khi chấm dứt tôi vẫn lì lợm nằm ỉ trên người hấn. Tên này bẩm sinh không có thiên phú làm thụ, cho nên vậy là đủ để tôi thấy mỹ mãn, cảm thấy đây chính là sự hưởng thụ lớn nhất.

"Nè, thấy sao?"

"Sao là sao?" Có kẻ giả bộ hờn dỗi vu vơ.

"Kỹ thuật của em đó!" Tôi có sức lắc lư hấn, "Không cần phải ngược, kỹ thuật của em rất 'gút' phải không? Không thì sao anh còn đến nhanh hơn em, đúng không đúng không?"

Hấn có chút thẹn quá hóa giận, phát vào mông tôi một cái, "Ngủ!"

"Người ta đói bụng..."

Kháng nghị không thành lại có nguy cơ bị đè ngược, tôi chỉ kêu thảm một tiếng, ngày gì mà ngủ ngày những hai lần.

Lúc tỉnh dậy thực sự đói bụng hết chịu nổi, tôi chạy vội xuống lục tung tủ lạnh lên kiểm thử gì đó nấu ăn. Vốn hôm nay nên ăn mừng một phen, tôi đoán thế nào cũng phải ra nhà hàng ăn một bữa, nên mặc kệ trong nhà có cái gì, cứ ăn trước đi tính sau.

Mùi từ nồi canh thịt bò tỏa ra, trong bụng cũng sôi lên mà réo ầm ĩ, tôi gần như phải nuốt nước miếng liên tục. Nhìn sang người đàn ông cạnh bên, hấn chỉ khoanh tay trước ngực đứng im lìm, trông lạnh hết biết.

"Lục Phong Lục Phong?" Nhìn tướng hấn đứng ra bộ binh tinh quá, tôi nhìn không được muốn chọc hấn một chút.

Hấn lơ đãng ờ một tiếng.

Tôi vẫn còn bơi trong cảm giác thành công vang dội, nhõ toẹt ra, "Em rất tuyệt phải không?"

Gân xanh của hấn đập bình bịch, ném cho tôi cái nhìn xem thường.

Bị hất hủi, tôi có chút xiu xuống, mở nồi ra mức canh, "Ồ bên dưới em khiến anh có cảm giác ức chế sao?"

"Làm thụ khiến anh cảm thấy bị sỉ nhục?"

"Bị em thượng khiến anh thấy danh dự bị hủy hoại à?"

Mức xong hai chén canh hấn vẫn không chịu mở miệng, tôi không thêm nói nữa, đẩy một chén trước mặt hấn, bụng chén của mình ra phòng khách. Ngồi trên sàn nhà xếp bằng hai chân coi tivi, vừa chăm chú nhìn màn hình không chớp mắt vừa ăn canh.

Lát sau hấn cũng bụng chén ra ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi vừa nhích nhích qua, hấn cũng nhích nhích theo, tôi lại xô người qua, hấn vẫn tiếp tục xô theo.

"Anh không có ý đó." Hấn không tự nhiên vịn tay, "Anh chỉ là không quen."

Tôi cúi đầu ăn canh, vẫn còn thấy tức anh ách.

"Em nghĩ lại coi, anh chưa từng bị ai đè." Hấn giống như không thèm lý tới, "Mấy chục năm qua đều làm top, ngoài trừ lần bị em náo loạn, căn bản không ai dám nghĩ tới, chứ đừng nói là làm. Anh cũng chưa từng nghĩ có ngày sẽ bị đè, cuối cùng lại bị em... dĩ nhiên là không thích ứng được rồi!"

Tôi để đũa xuống, quay đầu lại nhìn hấn.

"Ai bảo anh phản ứng thờ ơ làm gì. Dù sao cũng là đàn ông cả, có cần phải ra vẻ không cam tâm thế không?"

Hắn xấu hổ rầu rĩ hừ một tiếng, "Anh nói rồi, anh chỉ là không quen."

Tôi nhìn thấy mặt hắn đỏ đỏ, không hiểu sao thấy có hơi buồn cười, con giận cũng bay vèo đi mất.

"Vậy chờ cho quen là được phải không?"

Hắn lại liếc xéo tôi một cái.

"Sau này em có thể làm thêm mấy lần nữa phải không?"

Hắn lại nổi gân xanh tím lúm, nửa ngày sau mới nhỏ giọng lầm bầm, "Cũng chỉ có em mới dám thế."

Chưa từng thấy bộ dạng vừa quẫn bách vừa không cam tâm của hắn, đột nhiên tôi cảm thấy làm cho hắn bối rối rất thú vị, nhìn hắn liên tục điều chỉnh tư thế ngồi, người cứng đờ, liền lấy tay chọt chọt phía sau hắn, "Rất đau sao?"

Hắn nhăn nhó ần ần thắt lưng, "Không có gì... chỉ là vẫn cảm thấy bên trong như có cái gì... kỳ cục lắm..."

Hắn lúc vừa đàn động vừa không được tự nhiên thế này thực sự thực sự rất đáng yêu, tôi nhìn không được lại hôn hắn, đè hắn xuống đất, nâng mặt hắn lên hun lia lịa.

Hắn cũng biết phục thiện, nhanh chóng chuyên nghiệp đáp lại.

"Lục Phong, anh thật đáng yêu."

Hắn stop lại, vì quê mà lấy hai tay bóp má tôi, "Cảm ơn nhiều nha."

"Dù vậy tâm trạng của em đã khá lên nhiều, thật tốt quá." Hắn nằm dài lên sàn nhà, tôi nằm sấp trên ngực hắn, bốn mắt nhìn nhau.

"Nhắc mới nhớ, hồi mới quen ở trường trung học, em cũng hung hăng lắm mà." Hắn buồn cười nói, "Sao bây giờ chưa gì đã nằm sấp một đồng vậy."

"Còn không coi là tại ai hại."

Tôi chỉ nói đùa, nhưng trên mặt hắn lại hiện lên vẻ xấu hổ, nháy mắt thu hồi vẻ tươi cười lại.

"Là do anh làm hại."

Không khí có vẻ trầm xuống, tôi dùng trán cụng hắn một chút, muốn nói cho hắn biết rằng thật sự không phải vậy.

Không có ai hại ai cả, anh thiếu em cái gì, thì em cũng thiếu anh giống như vậy.

"Anh đó, chỉ cần mỗi ngày ngoan ngoãn để cho em xử, em sẽ xóa sạch sổ nợ cho anh."

Hắn trả đũa vỗ mông tôi một cái, cười nói, "Nếu thật sự là vậy... cũng không hẳn là không được..."

"Thật không?" Tôi lại một phen ôm ấp hắn, cọ lưng tung trong cổ hắn.

"Lại định giờ trò gì nữa đây? Em đừng có tưởng bở." Tuy miệng hắn vô cùng hung hăng, nhưng tay lại rất dịu dàng vuốt nhẹ lưng tôi.

"Phải chi em chỉ lớn thế này là tốt rồi." Hắn hươ tay hươ chân, xòe tay ra giống như có thể nắm trọn trong lòng bàn tay, "Như vậy có thể nhét trong túi áo, đi đến đâu cũng có thể mang theo, lúc nào muốn nhìn cũng có thể lấy ra nhìn được."

Tôi ha ha cười lớn lên, "Sao có thể khéo như vậy, em cũng nghĩ vậy đó, nhưng em chỉ muốn anh nhỏ chừng này thôi, bỏ anh vào túi áo, cùng em đi khắp nơi."

"Vậy cũng tốt." Trời đã nhập nhoạng tối, gương mặt dịu dàng của hắn trong bóng chiều tà có cảm giác tang thương giầy vò, "Em cứ chọn một nơi khiến em cảm thấy an tâm đi, rồi anh sẽ đi theo em."

Ánh sáng dần tắt hẳn, cũng không có ai bật đèn lên, cả hai chỉ im lặng ôm nhau, nhìn mặt đối phương đã phủ lên một bóng mờ nhàn nhạt.

Em trai tôi vốn có lòng mua phòng như thế, lại biết Lục Phong chính là người đầu tiên bước vào, không khỏi giận sôi gan, "Thu tiền hắn! Không trả tiền thuê thì lấy chổi quét hắn ra ngoài! Hắn là ai chứ, bộ là người của Trình gia chắc!? Ông đây còn chưa ở ai cho đến lượt hắn! Anh già lấy tiền hắn mà bù vào chi tiêu, không cần phải nương tay!"

Lục Phong không nói lời nào, cứ định theo giá tiền cắt cổ mà Diệc Thần đòi, đem đặt tiền vào một chiếc hộp nhỏ trên đầu giường. Tôi lấy tiền đó sung vào quỹ gia đình, trả tiền điện nước, tiền chợ búa...

Dĩ nhiên lấy việc 'cho thuê nhà' làm nghề cũng không khỏi quá mức mặt dày, mặc dù hào mã không ăn hỏi đầu thảo[1], nhưng tôi đã gắn bó với Lục Phong thì ngay cả cô già cũng ăn, cho nên quay lại nghề cũ cũng không có gì là quá.

Đối với chuyện mở lại tiệm sách, thái độ của Lục Phong toàn bộ là, 'Chỉ cần em vui là được rồi', còn bỏ vốn ra làm đại cổ đông, lúc nào cũng có thể ra tiền kinh doanh. Tôi vốn cũng không trông mong có thể kiếm được tiền từ nó, cho nên không nặng lòng chuyện này nữa. Ít nhiều gì cũng đã có chút kinh nghiệm, không đến nỗi lỗ vốn, cũng như chịu áp lực ăn không đủ no. Với lại cũng thuận tiện có sách để đọc, cuộc sống càng thêm phong phú hạnh phúc.

Thỉnh thoảng tôi lại đi thăm Trác Lam. Lục Phong vẫn như cũ vì chuyện này mà nhăn mặt nhủ mày, nhưng cũng không nói gì, tôi hiểu là hắn đang tận lực khiêu chiến với cái gọi là khoan dung.

Đây là người phụ nữ duy nhất mang đến hạnh phúc cho tôi, tôi còn nợ cô rất nhiều thứ, cũng không còn cơ hội trả lại nữa. Lúc còn sống không thể đối xử tốt với cô, giờ đến thăm, cũng là để cô nhìn thấy tôi. Tôi kể cho cô nghe những chuyện nhỏ nhỏ về tôi, về Văn Dương.

Tôi biết nếu cô còn sống, nhất định cũng sẽ mang vẻ mặt mỉm cười bình thản, cẩn thận nghe tôi nói.

Ngày trôi qua thật bình yên, tất cả chúng tôi đều cố gắng cùng nhau sống tốt, hướng tới nhân sinh an ổn hạnh phúc.

Buổi trưa rảnh rỗi, Lục Phong nằm sấp trên sàn nhà đọc báo, tôi tựa vào ghế sofa dùng chân đạp lên lưng hắn, gọi là giúp hắn mát-xa. Hắn vốn da dày thịt thô, khoe khoang với tôi là có đi cả người lên hắn cũng không sao.

Thực ra tôi vốn có âm mưu nên mới mát-xa đằng sau thay vì đằng trước. Lục Phong có dáng người tiêu biểu cho dạng eo nhỏ hông hẹp, đôi chân dài thẳng tắp, rất dễ khiến người ta nổi thú tính. Giẫm tới giẫm lui, tôi nhin không được bắt đầu nảy sinh mưu đồ dâm dục.

"Chỗ này của anh thật sự đàn hồi tốt nha, lại còn đầy đặn, không hề bị nhão nha, nha..."

Hắn khẽ nghiêng rằng, "Em giẫm chỗ nào đó hả!? Chỗ đó không cần mát-xa."

Chân mon men đến đùi hắn, "Chỗ này cũng không có sẹo, thật hoàn hảo..."

Hắn không thèm đầu lại, "Cám ơn vì đã khen ngợi."

Thế là tôi lại dùng chân cố tình giẫm lên mông hắn một cách xấu xa, hắn nhin không được mặt đen xì, "Rốt cuộc em muốn làm gì hả!"

Tôi lẩn một vòng, nhào lên lưng hắn, "Thượng anh thượng anh thượng anh ~"

Hắn cười nhạt, "Đi ngủ đi cưng."

Tôi mặt dày năn nỉ, "Được không? Em cũng là đàn ông mà, dùng phía trước là bản năng."

Hắn nghiêng người, đem tôi đè xuống dưới, dùng hai tay ra sức kéo mặt tôi, còn bày ra vẻ hung ác không dọa được ai, "Được voi lại đòi tiên phải không? Em dựa vào đâu mà đòi làm top? So về kích cỡ? So về thể lực? So về kỹ thuật? So về kinh nghiệm?"

"Kỹ thuật em đâu có kém"

Hắn hoài nghi nhìn tôi.

"Em có làm anh đau đâu đúng không, ít nhất cũng có thể coi là lọt qua vòng gửi xe, còn khiến anh thích chứ bộ..."

"Anh không đau vì cái đó của em quá nhỏ, nhỏ đến khó coi như vậy mà đòi làm người khác đau..."

Đang vừa cười giỡn vừa cời quần ra so lớn nhỏ, điện thoại reo, tôi vội bỏ dậy, vừa khó khăn một tay kéo quần, một tay cầm ống nghe.

Người gọi đến là Diệc Thần, hai anh em cùng ngồi tám chuyện râu ria cộng hành củ tỏi, đáng lẽ phải vô cùng thoải mái, nếu như không có thằng cha kể bên dư hơi không ngừng quấy rối.

"Anh à." Sau một hồi buồn dưa lê, đưa em tính tình luôn thẳng thắn cởi mở bỗng nhiên có chút ngượng ngịu, "Em có chuyện muốn nói với anh."

"Chuyện gì?"

"Thật ra... em có con trai."

Tôi hóa đá ngay tắp lự, kể cả Lục Phong lay lay bảy tám lượt cũng chưa có phản ứng.

Khó khăn hoàn hồn lại, phản ứng đầu tiên chính là căng thẳng hỏi, "Tần Lăng biết không?"

"Hắn còn biết trước em... Đứa trẻ đó, là của em và vợ hắn."

Tôi thật tình không thể tưởng tượng nổi hình ảnh Tần Lăng có hai cái sừng be bé trên đầu là như thế nào.

Choáng váng nửa ngày, tôi mới ngập ngừng nói với Diệc Thần, "Diệc Thần, em như vậy, đối với Tần Lăng là không có tốt đâu."

"Không phải như anh nghĩ đâu, anh già ngốc!" Em trai xi khối, "Là do người đàn bà ấy cường bạo em, hại em bị ám ảnh tâm lý..."

Quai hàm tôi trật khớp.

"Anh đừng có tưởng tượng lung lung." Nó có vẻ bất đắc dĩ, càng nói càng rối rắm, "Cô ta làm vậy thuần túy vì hận em. Tần Lăng cũng bị cô ta mang việc này ra mà ép buộc kết hôn, quan hệ của họ rất lạnh nhạt."

"Em vẫn nghĩ đó là con của họ, không biết rằng đó là con em.. Tần Lăng cũng không trông nom nó, cũng không nói cho em biết, là người khác nói với em.."

"Em thấy nó rồi, nó cũng rất đáng yêu, cũng đẹp trai, cũng thông minh... nói chung là không khác gì Văn Dương của anh. Nhưng mà, nói sao nhỉ... có chút... ngộ nghĩnh. Bọn em vốn không chăm sóc nó, nó như vậy là do trách nhiệm của em, trong lòng em cũng cảm thấy xấu hổ..."

Tôi không có lòng dạ nào chế giễu nó, chỉ hỏi thẳng, "Em có nói chuyện với con chưa? Có nói cho nó biết em là cha nó không?"

"Không có, em... em có chút sợ anh à. Em không nói được... Dường như nó đã trải qua những chuyện không tốt lắm. Đột nhiên nói ra như vậy, sợ rằng nó sẽ bị dả kích. Em và Tần Lăng đều cảm thấy có lỗi với nó, chỉ sợ nó biết rồi sau này sẽ không chịu nhìn mặt chúng em nữa..."

Tôi ừ một tiếng, không biết phải nói sao.

Này cũng giống hoàn cảnh của Lục Phong, chỉ dám đối tốt với Tiểu Lạc, nghe gọi tiếng chú đã mừng ra mặt, dù rất muốn nghe gọi tiếng cha vô cùng, nhưng chỉ sợ sự thật được phơi bày rồi, ngay cả cơ hội làm chú cũng không còn.

"Anh à, anh có thể giúp em chăm sóc nó được không?"

"Hà?"

"Nó không chịu ở cùng với chúng em. Mà để nó cho người ngoài chăm sóc em lại lo lắng..." Em trai thờ dãi, "Thật ra cũng không có gì phải lo, nó là một đứa độc lập lắm. Chẳng qua là muốn có người chiều cổ nó, sau này cũng có nhiều cơ hội để gần gũi hơn..."

"Không thành vấn đề." Tôi nhanh miệng đáp ứng, cứ nghĩ đến một Diệc Thần phiên bản mini đứng trước mặt mình, ngực đã nóng lên, "Dẫn nó lại đây đi. Anh cũng đang nhàn rồi, có thời gian chăm sóc nó."

Huyết thống thật sự là cái gì đó vô cùng kỳ diệu, dù chưa từng gặp qua, chỉ cần nghĩ đứa bé mang trong người có dòng máu gần gũi với mình, tình thương người làm cha lập tức trỗi dậy, giống như lúc Văn Dương mới chào đời, yếu ớt nằm trong nôi, đôi tay cũng bé xíu, lập tức thấy máu nóng lên.

"Ừ. Em cũng muốn cho nó học cùng trường với Văn Dương. Văn Dương nhà anh ngoan như vậy, có thể kèm cặp nó cũng tốt. Đúng rồi, nó tên là Lâm Cánh. Có cái miệng rất giống em, anh nhìn thấy là biết ngay." Lúc này Diệc Thần đã lộ rõ vẻ hạnh phúc của người làm cha.

Cái tên Lâm Cánh này nghe cũng thật quen, cảm giác có chút kỳ lạ, nhưng suy nghĩ mãi cũng không nhớ rõ mình đã nghe cái tên này lúc nào.

Để điện thoại xuống, tôi vô cùng vui vẻ đẩy Lục Phong.

"Diệc Thần muốn đưa đến một người để em chăm sóc."

"Ai?"

"Con của nó."

Lục Phong bị chấn động, nhất thời vì sốc quá liều không kịp định thần, vội hỏi, "Nó với Tần Lăng sinh con lúc nào vậy?"

Vì cái loại sai lầm thiếu muối trăm trọng này, mà hai ngày sau tôi vẫn còn mang ra làm đề tài trêu chọc hắn. Cho đến khi Lâm Cánh đến, lúc chuông cửa vang lên tôi vẫn còn đứng phía sau hắn, xấu xa sờ sờ cái bụng phẳng lì của hắn nói, "Bữa nào anh cũng sinh con cho em đi ~"

Hắn dường như đã quen bị tôi 'khi dễ', chỉ xoay người đánh yêu một cái lên đầu, "Đợi đến khi nào em chịu được hình ảnh anh vác bụng bầu đã."

Bị loại tưởng tượng kinh khủng này chọc cười, tôi chuẩn bị mở cửa, tay vừa chạm vào nắm cửa đã bị Lục Phong giữ lại.

"Sao vậy?"

Hắn có chút căng thẳng cười cười, "Gặp lại Diệc Thần... nếu nó không thích chúng ta ở chung, có khi nào em lại... dao động linh tính."

"Nghĩ vớ vẩn quá." Tôi cười hắn.

"Anh không biết. Nhưng mà mỗi lần gặp mặt bọn họ, em lại muốn rời khỏi anh." Hắn có vẻ bất đắc dĩ nhăn mặt nhíu mày, "Quả thật giống như bị nguyên rủa."

"Không có đâu." Tôi an ủi bóp tay hắn.

Tôi không tin nguyên rủa, cũng như lời tiên đoán của ông thầy tướng. Bây giờ nhớ lại, những lời tiên đoán của ông thầy tướng mù trước ngõ đó quả thật vô cùng kỳ diệu, đời này của tôi sẽ cùng dây dưa với một người đàn ông, còn không được chết yên ổn. Tuy vậy ông ta chỉ nói đúng nửa câu đầu, hiện tại tôi rất hạnh phúc, cho nên nửa câu còn lại chắc chắn là sai.

Tôi mở cửa.

Đứng bên cạnh Diệc Thần và Tân Lăng là một thanh niên trẻ tuổi.

Đây là con của Diệc Thần, tôi quyết tâm sẽ thay Diệc Thần yêu thương nó, coi như đứa cháu nhỏ không để nó phải chịu bất kì khổ sở nào.

Mái tóc được nhuộm màu rất đẹp, khuôn mặt gặp qua một lần sẽ không thể quên.

So với lần đầu tiên tôi nhìn thấy, có đen và gầy hơn một chút.

Đứa trẻ đó nhìn tôi toét miệng cười, "Chào chú."

-HẾT - TOÀN VĂN HOÀN -

Bạn đang đọc truyện *Song Trình: Mãi Mãi Một Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.